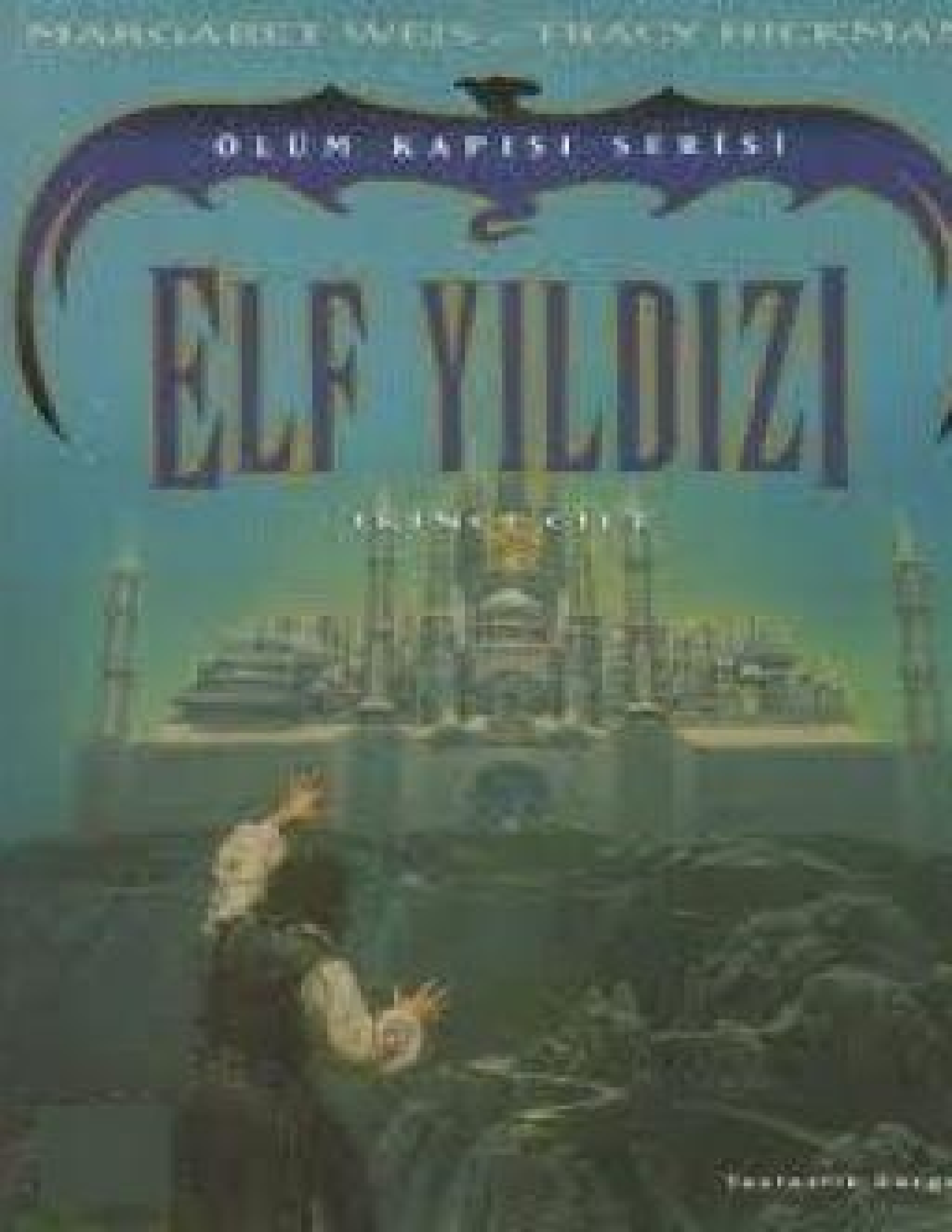

ÖLÜM KAPISI SERİSİ
ELF YILDIZI
İKİNCİ CİLT

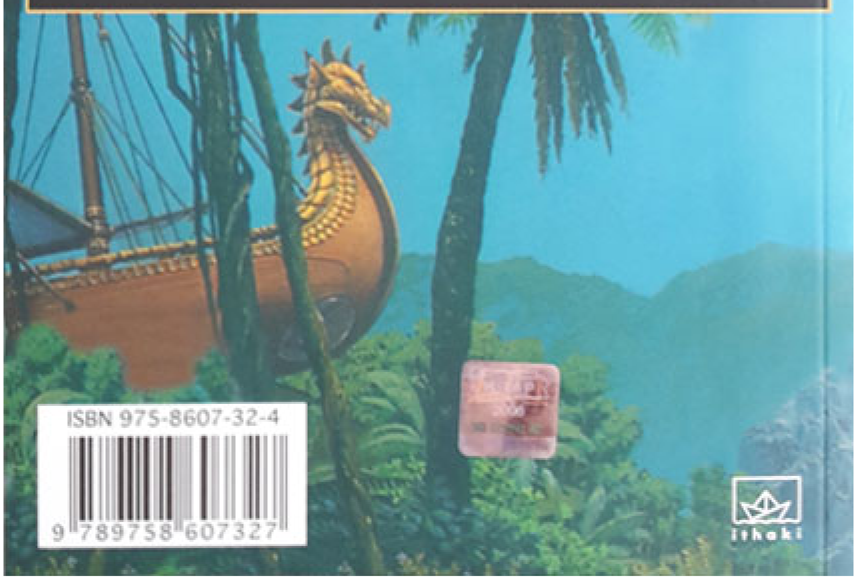
ÖLÜM KAPISI SERİSİ

Yüzyıllar önce, benzersiz bir güce sahip sihirbazlar dünyayı dört âleme ayırdılar –gök, taş, ateş ve su– ve sonra yok oldular. Zaman içinde, büyücüler yalnızca kendi âlemlerinde etkinlik kazanacak büyüler yapmayı öğrendiler, geri kalanlarını ise unuttular. Şimdi sadece, Labirent'te hayatta kalan ve Ölüm Kapısı'nı geçen birkaç kişi dört âlemin tümünün varlığından haberdar –ama onlar bile koparılmış dünyanın gizemlerini henüz çözmüş değiller.

ÖLÜM KAPISI SERİSİ'NİN İKİNCİ CİLDİ

ELF YILDIZI

Nemli Pryan'da, Ateş Âlemi'nde, asla batmayan güneş ve zengin yağmurlar öylesine engin bir orman yaratmıştır ki, insanlar ve elfler ağaç tepelerinde, cüceler ağaç kovuklarında yaşamaktadırlar. İnsanlar ile cücelerin bitmek tükenmek bilmez savaşları, onlara savaşacak silah satan aristokrat elflere düzenli bir kâr ve hammadde akışı sağlamaktadır. Nesiller boyu süren ayrılıklar ve ırklar arasındaki nefret giderilememektedir –efsanevi titanların ellerinde yok olma tehdidi altındayken bile. Zekâları ve bir kehanet dışında pek az şeyle silahlanmış olan bir elf, bir insan ve bir cüce, dünyayı yıkımdan kurtarmak için birleşmek zorundadır.

ISBN 975-8607-32-4

9 789758 607327

ithaki

Margaret Weis & Tracy Hickman
Elf Yıldızı
Ölüm Kapısı Serisi: 2. Cilt
Özgün Adı: Elven Star
Çeviren: Niran Elçi
Yayına Hazırlayan: Bora Öngürer
epub: Ayhan Hocha

İthaki Yayınları - 106
Edebiyat - 22
ISBN 975-8607-32-4

2. Baskı Nisan, 2007, İstanbul

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: Murat özgül
İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.nin yan kuruluşudur.

Kapak, İç Baskı: İdil Matbaacılık
Emintaş Kazım Dinçol Sanayi Sitesi No: 81/19
Topkapı-Istanbul Tel: (0212) 674 66 78
(Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.)

İthaki Yayınları:
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Elf Yıldızı

Ölüm Kapısı Serisi-2.Cilt

Margaret Weis
&
Tracy Hickman

Çeviren: Niran Elçi

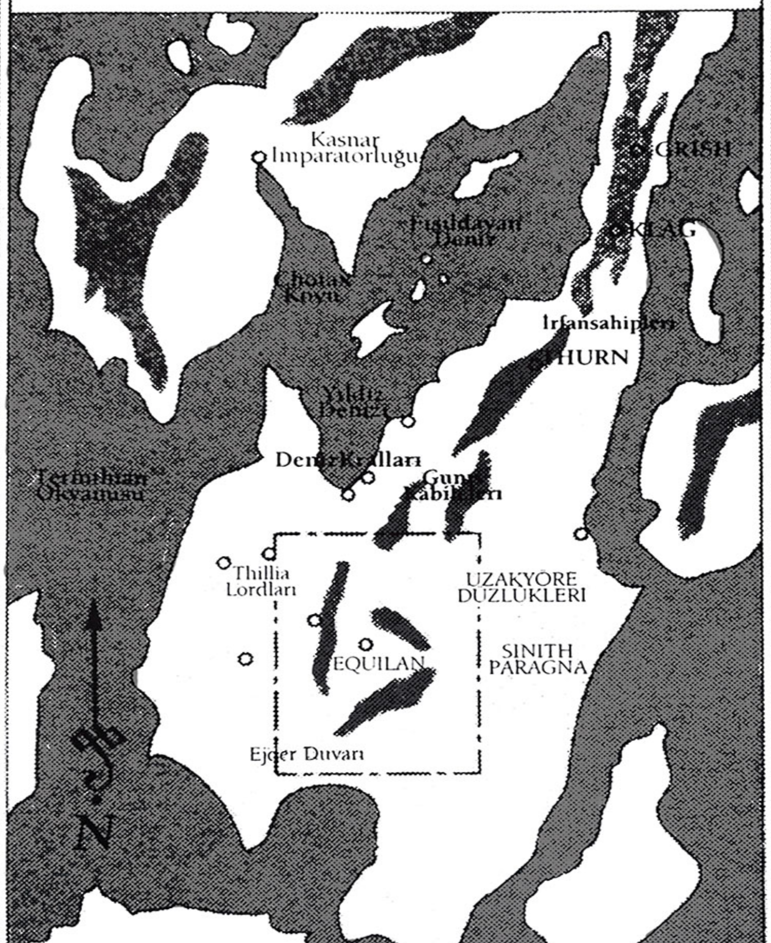
ithaki

ÖLÜM KAPISI SERİSİ

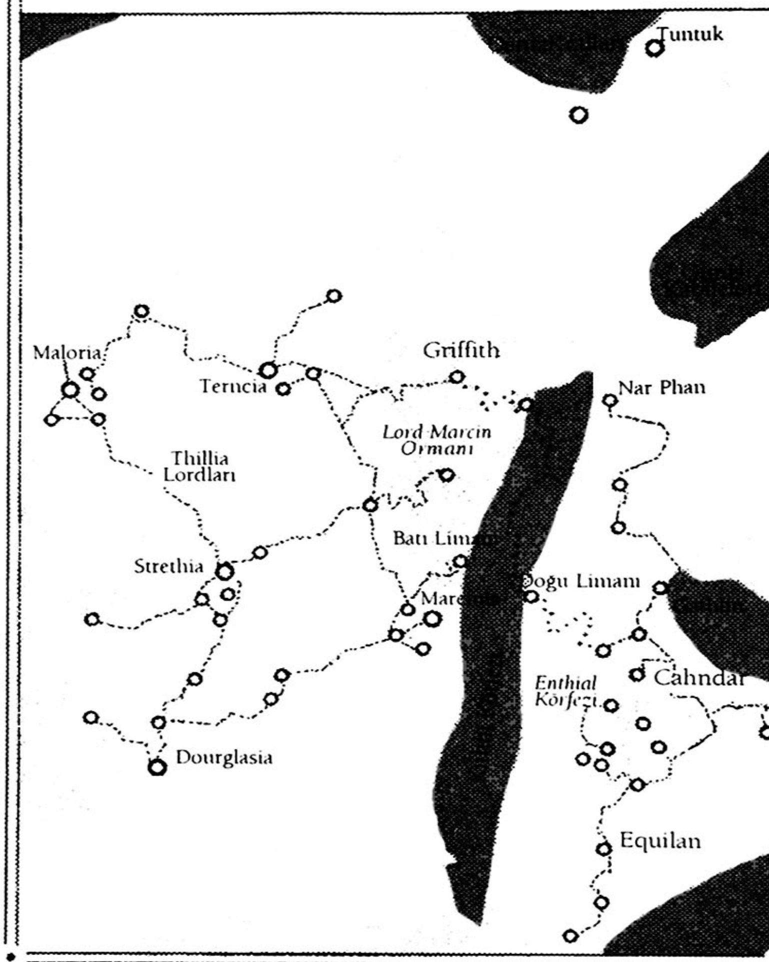
Yüzyıllar önce, benzersiz bir güce sahip sihirbazlar dünyayı dört aleme ayırdılar -gök, taş, ateş ve su- ve sonra yok oldular. Zaman içinde, büyücüler yalnızca kendi alemlerinde etkinlik kazanacak büyüler yapmayı öğrendiler, geri kalanlarını ise unuttular. Şimdi sadece, Labirentte hayatta kalan ve Ölüm Kapısı'nı geçen birkaç kişi dört alemin tümünün varlığından haberdar -ama onlar bile koparılmış dünyanın gizemlerini henüz çözmüş değiller,

Sevgiydi
üzerimdeki sancağı.
*****
Süleymanın Şarkısı

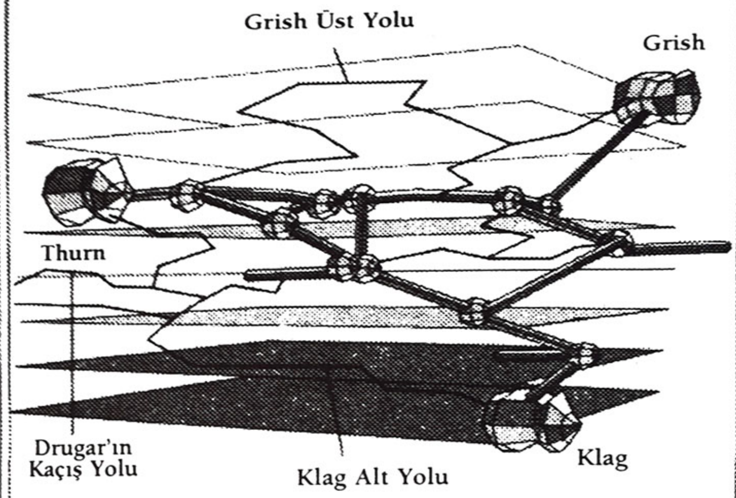
Equillan'ın Bilinen Dünyası

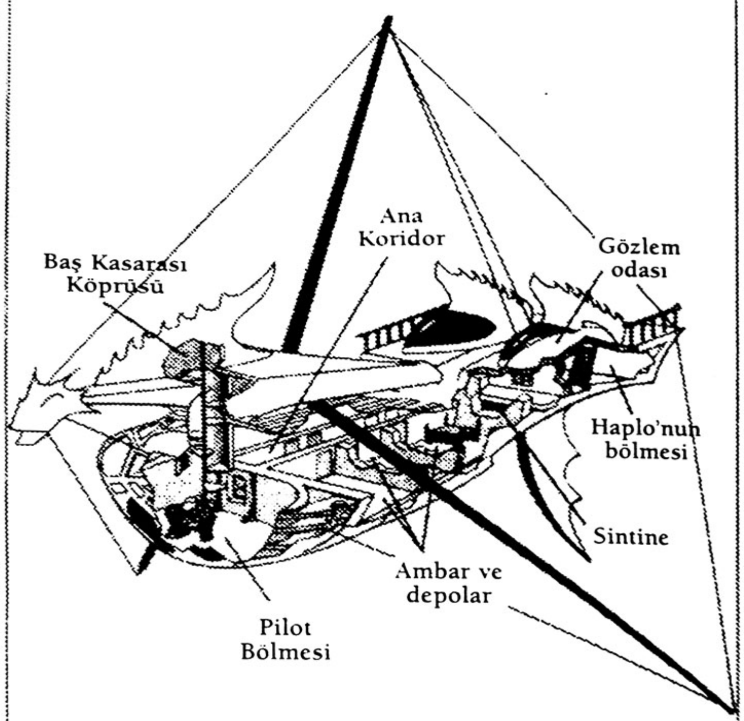

Thillia İnsan Toprakları

Equilan Cüce Krallıkları

Ana
Koridor
Baş Kasarası
Köprüsü
Gözlem
odası
Haplo'nun
bölmesi
Sintine
Ambar ve
depolar
Pilot
Bölmesi

ÖNDEYİŞ

"...Dünya hakimiyeti avuçlarımızın içindeydi. Eski düşmanımız Sartanlar yükselişimizi önleyecek güce sahip değildi. Egemenliğimiz altında yaşama düşüncesi onlar için dayanılmazdı, zehir gibi acıydı. Sartanlar anlaşılması güç, çılgınca bir yola saparak aşırı eylemlere yöneldiler. Dünyayı bizim devralmamıza izin vermek yerine, yok ettiler.

"Sartanlar yok ettiklerinin yerine dört yeni dünya yarattılar. Bu dünyalar eski dünyanın dört temel unsurundan oluşuyordu: Gök, Ateş, Taş ve Su. Katliamdan kurtulan halklar, Sartanlar tarafından, bu yeni dünyalarda yaşamak üzere nakledildiler. Biz, eski düşmanları, Labirent olarak bilinen büyülü bir zindana kapatıldık.

"Nexus'ta keşfettiğim kayıtlara göre Sartanlar zindan hayatının bizi 'ıslah edeceğini', bizim Labirent'ten hakimiyet arayan -ya da kendi deyişleriyle, 'zalim' doğalarımız yumuşamış, uslanmış olarak çıkacağımızı umuyorlardı. Ama planlarındaki bir şey yolunda gitmedi. Sartan gardiyanlarımız, Labirent'i kontrol edenler yok oldular. Labirent kendi kontrolünü ele geçirdi ve bir zindandan cellada dönüştü.

"O korkunç yerde sayısız insanımız öldü. Nesiller silinip, yok oldu Ama ölmeden önce her nesil çocuklarını ilerletti, her takıp eden nesil özgürlüğe bir adım, bir adım daha yaklaştı Sonunda, sıradışı büyü güçlerim sayesinde Labirent'i yenmeyi başardım, ondan kurtulmayı başaran ilk kışı oldum Son Kapı'dan geçtim ve Nexus olarak bilmen bu dünyaya geldim Burada, Sartanların bize neler yapmış olduklarını keşfettim Daha da önemlisi, dört yeni dünyanın varlığını ve bunlar arasındaki bağlantıyı keşfettim Ölüm Kapısı'nı keşfettim.

"Labirent'e döndüm -sık sık dönerim oraya- ve büyümü kullanarak Labirentle savaştım, bazı kısımlarına hakim oldum, böylece esaretten kurtulmak için hâlâ savaşmakta olan halkım için güvenli sığınaklar yarattım

Esaretten kurtulanlar Nexus'a gelip benimle çalışıyorlar Birlikte kenti imar ediyoruz, bir kez daha, evrenin hükümdarları olarak hak ettiğimiz yen alacağımız güne hazırlanıyoruz Bu amaçla, Ölüm Kapısı'ndan dört dünyanın her birine kaşifler yolluyorum."*(Nexus Lordu Dünyanın Yok Olmasının Ardından Patryn Tarihi)*

"Emrim altındaki kişiler arasından Haplo'yu seçmemin pek çok nedeni var serinkanlılığı, hızlı düşünebilmesi, muhtelif dillen akıcı bir şekilde konuşabilmesi ve büyü konusundaki becerisi Haplo kendisini, Gök Dünyası Arianus'a yaptığı ilk yolculukta kanıtladı Dünyayı alt üst edip savaşa yöneltmek için elinden geleni yapmakla yetinmedi, bana çok değerli bilgiler ve yeni bir havan getirdi -Bane olarak bilinen olağanüstü bir çocuk.

"Haplo'dan ve basanlarından oldukça memnunum. Gözümü onun üstünden ayırmıyorsam bunun sebebi, bağımsız düşünme konusundaki talihsiz eğilimi Ona hiçbir şey söylemiyorum, bu özelliği şu anda benim için paha biçilmez değere sahip Aslında, kendisinin bile bu kusurun farkında olduğunu sanmıyorum Kendini bana adadığını düşünüyor Tereddüt etmeden hayatını benim için verebilir Ama insanın hayatını vermesi başka şey, ruhunu vermesi başka.

"Dört dünyayı birleştirmek, Sartanları yenmek -bunlar müthiş zaferler olacak Ama daha da güzeli, Haplo ve benzerlerinin önümde diz çöktüğünü, kalplerinde ve zihinlerinde beni lordlan ve mutlak efendileri olarak kabul ettiklerini görmek olacak" *(Nexus Lordu nün kişisel günlüklerinden alıntı)*

Haplo, sevgili oğlum

Umarım sana böyle hitap etmeme izin verirsin. Benim için kendi çocuklarım kadar değerlisin. Belki bunun sebebi doğumunda -ya da yeniden doğuşunda- rol almış olmamdır Kuşkusuz seni olumun ağzından aldım ve sana hayatını geri verdim. Hem zaten gerçek bir baba, bir oğul edinmek için, bir kadınla birkaç zevkli dakika geçirmekten başka ne yapar'

Seni Pryan'a, Ateş Alemi'ne yapacağın yolculuğa uğurlamayı ummuştum Ne yazık ki gözleyicilerden, dört yüz altmış üçüncü kapının yakınlarında büyü alanının dağılmakta olduğu yolunda haberler aldım Labirent et yiyen karıncalardan bir sürü salmış ve halkımızdan yüzlercesi ölmüş. İçeri girip savaşmalıyım, dolayısıyla sen giderken orada olmayacağım. Söylemeye bile

gerek yok, ama sayısız başka savaşta olduğu gibi, gene yanımda olsaydın keşke. Fakat görevin acil ve seni görevinden alıkoymayacağım

Talimatlarım, Arianus'a doğru yola çıkarken verdiğim talimatlarla aynı. Elbette, büyü güçlerini herkesten saklayacaksın. Arianus'ta olduğu gibi, dünyaya dönüşümüzü gizli tutmalıyız.

Planlarımı uygulamaya koymadan önce beni keşfetmeleri durumunda Sartanlar beni durdurmak için (daha önce yaptıkları gibi) yeryüzünü ve gökyüzünü yerinden oynatırlar.

Unutma, Haplo, sen bir gözlemcisin. Mümkünse, dünyadaki olayları değiştirmek için hiçbir şey yapma, yalnızca dolaylı yöntemler kullan. Bu dünyalara kendim geldiğim zaman, ajanlarımın benim adıma canavarca eylemlerde bulundukları suçlamaları ile karşılaşmak istemiyorum. Arianus'ta mükemmel bir iş çıkardın oğlum, bu uyarıyı hatırlatmak istedim yalnızca.

Pryan, yani Ateş Dünyası hakkında, oldukça büyük göründüğü dışında pek az bilgimiz var. Sartanlar'ın bıraktıkları modeller, ateşten bir çekirdeği çevreleyen devasa bir taştan küre gösteriyor. Eski dünyaya benzer bir dünya, ama çok, çok daha büyük. Beni düşündüren de boyutu zaten. Neden Sartanlar bu gezegeni bu kadar büyük yapma ihtiyacı duydular? Tam olarak anlamadığım bir şey daha var, güneşi nerede? Yanıtlarını bulmaya çalışacağın sorular bunlar.

Pryan üzerindeki kara parçalarının enginliği sebebiyle nüfusunun, birbirinden tecrit edilmiş küçük topluluklar halinde dağılmış olduğunu tahmin edebiliyorum ancak. Bu tahmini, Sartanların Pryan'a naklettikleri kişi sayısına dayanarak yapıyorum. Benzeri görülmemiş bir nüfus patlaması yaşanmış olsa bile Elfler, insanlar ve cüceler asla bu kadar büyük bir kara parçasını dolduracak kadar çoğalmış olamazlar. Bana Arianus'tan getirdiğin gibi, halkları bir araya toplayacak bir havari, bu koşullar altında faydasız olur.

Pryan'a öncelikle bir araştırmacı olarak gidiyorsun. Bu dünya ve sakinleri hakkında öğrenebildiğin herşeyi öğren. Ve, Arianus'ta olduğu gibi, Sartanlara ilişkin herhangi bir iz var mı, araştır. Gök Dünyası'nda var olmadıklarını görmüş olsan da,(Bir istisna haricinde) o dünyadan kaçıp Pryan'a sığınmış olma olasılıkları var.

Dikkatli ol, Haplo ve temkinli davran. Dikkatleri üzerine çekecek hiçbir şey yapma. Seni yürekten kucaklıyorum. Güven ve basan içinde döndüğümde, seni kucaklamak için sabırsızlanıyorum. Lordun ve baban.

(Haplo, Pryan, Ateş Dünyası, Ölüm Kapısı Günlüklerinin ikinci cildi)

BİRİNCİ BOLUM

EQUELAN,

AĞAÇTEPESİ DÜZEYİ

Calandra Quindiniar cilalı masasında oturmuş, geçen ayın kârlarını hesaplıyordu. Beyaz parmakları abaküsün üzerinde hızla hareket ediyor, boncukları oraya buraya kaydırıyor, önündeki eski, deri ciltli hesap defterine kaydederken, rakamları kendi kendine tekrarlıyordu. Yazısı da kendisi gibiydi: ince, dik, titiz ve okuması kolay.

Başının üzerinde dönen, kuğu tüylerinden yapılma dört yelpaze, hava akımı sağlıyordu. Dışarıdaki boğucu devirortası sıcağına rağmen evin içi serindi. Ev kentin en yüksek noktasında durduğundan, normalde orman bitkilerinin arasında kaybolup giden esintileri alıyordu.

Ev kentin en büyük iki evinden birisiydi. Diğeri, kraliyet sarayı idi. (Lenthan Quindiniar, evini saraydan daha büyük yapacak paraya sahipti, ama o alçakgönüllü bir elfti ve haddini bilirdi.) Odaları geniş ve havadardı. Yüksek tavanları, pek çok penceresi, her odada en az bir tane olmak üzere, büyülü bir yelpaze sistemi vardı. Oturma odaları ikinci kattaydı, geniş ve

güzel döşenmiş odalardı bunlar. Devrin parlak saatlerinde indirilen perdeler, odaları karartıyor ve serinletiyordu. Fırtına- vaktinde perdeler taze, yağmurla yıkanmış esintileri yakalamak üzere kaldırılıyorlardı

Calandra'nın küçük erkek kardeşi Paithan, masanın yanındaki sallanan sandalyede oturuyordu Elinde bir avuç yelpazesi, tembel tembel sallanarak ablasının başının üstündeki kuğu tüylerinin dönmesini seyrediyordu. Oturduğu yerden daha pek çok yelpazeyi görebiliyordu -oturma odasındaki yelpaze ve onun ötesinde, yemek odasındaki yelpaze. Tüm yelpazelerin havada dönmelerini izlerken, kanatların ahenkli pırpırları, abaküsün boncuklarının tıkırtısı ve sandalyesinin hafif gıcırtıları arasında uyuklamaya başladı.

Üç katlı evi sarsan şiddetli bir patlama, Paithan'ın dimdik oturmasına sebep oldu.

"Kahretsin," dedi sinirli sinirli, buzlu içeceğine yağmakta olan ince alçı[1] tabakasına bakarak.

Ablası öfkeyle içini çekti ve hiçbir şey demedi. Defterdeki tozu üflemek için bir an durmuş, ama tek bir rakamı bile atlamamıştı. Aşağıdaki kattan gelen bir dehşet çığlığı duyuldu.

"Bu yeni aşçı yamağı kadın olmalı," dedi Paithan, ayağa kalkarak. "Gidip sakinleştirsem iyi olacak, yalnızca babamın..."

"Sakın öyle bir şey yapmaya kalkma," diye tersledi Calandra, başını kaldırmadan ve yazmayı bırakmadan. "Orada oturup, işimi bitirmemi bekleyeceksin. Böylece bir sonraki kuzeyyönü yolculuğun hakkında konuşabiliriz. Hayatını kazanmak için, asil arkadaşlarınla, Örn bilir neler yaparak, aylaklık etmekten başka yaptığın bir şey yok zaten. Dahası, yeni kız bir insan, hem de çirkin bir insan "

Calandra toplama çıkarmalarına döndü. Paithan ise iyi huylulukla sandalyesine çöktü.

Bilmeliydim, diye düşündü. Calandra bir insan kız tutacak-sa, bu ancak domuz suratlı bir sefil olabilir. Al sana abla sevgisi. Ah, pekâlâ, kısa süre sonra yola çıkacağım ve sevgili Cal'in kalbi bilmediği şeylerden incinemez.

Paithan sallandı, ablası mırıldandı, yelpazeler tatminle fırdöndü.

Elfler yaşama saygı gösterirler ve bu yüzden tüm yaratımlarına can verirler. Tüyler hâlâ kuğunun üzerindeymiş gibiydiler. Onları seyreden

Paithan, bunun tüm ailesi için geçerli bir parallellik olduğunu düşündü. Hepsi hâlâ birşeylere, belki de birbirlerine bağlı oldukları izlenimi altındaydılar.

Huzur dolu düşünceleri kararmış, yanmış, saçı başı darmadağın bir adamın ellerini ovuşturarak odaya dalması ile kesildi.

"Bu iyiydi, değil mi?" dedi yeni gelen.

Adam bir elf için kısa boyluydu ve bir zamanlar oldukça tombul olduğu anlaşılıyordu. Son zamanlarda etleri sarkmaya başlamıştı; benzi sararmış, derisi gerginliğini yitirmişti. Kurumun altından görmek zor olsa da, büyük, kel bir bölgenin çevresinde dimdik dikilen gri saçları, orta yaşlarında olduğunu gösteriyordu. Grileşen saçları dışında elfin yaşını gösteren bir belirti yoktu, çünkü yüzü pürüzsüz ve kırışıksız idi -fazla pürüzsüz. Gözleri parlaktı -fazla parlak. Ellerini ovuşturdu ve gözlerini sabırsızlıkla kızından oğluna çevirdi.

"Bu iyiydi, değil mi?" diye tekrarladı.

"Elbette Patron," dedi Paithan, iyi huylu bir kabullenme ile. "Neredeyse sırtüstü yuvarlanacaktım "

Lenthan Quindiniar aptal aptal gülümsedi.

"Calandra?" diye ısrar etti.

"Aşçı yamağını çılgına döndürdün ve tavanda yeni çatlaklar belirdi, eğer kastettiğin buysa, baba," diye karşılık verdi Calandra, boncukları haşin haşin birbirine çarparak.

"Hata yaptın!" diye cıyakladı abaküs aniden.

Calandra dik dik baktı, ama abaküs direndi. "On dört bin altı yüz seksen beş artı yirmi yedi on dört bin altı yüz on iki etmez. On dört bin yedi yüz on iki eder. Elde biri unuttun."

"Hâlâ hesap yapabildiğime şaşarım! Ne yaptığını gördün mü, baba?" diye sordu Calandra.

Lenthan bir an için üzgün göründü, ama sonra hemen neşelendi.

"Artık uzun sürmez," dedi ellerini ovuşturarak. "Bu sonuncusu roketi başımın üzerine kadar kaldırdı. Sanırım doğru karışımı keşfetmek üzereyim. Bana ihtiyaç duyulursa, canlarım, laboratuvarda olacağım."

"Emin ol, ihtiyaç duyarız!" diye mırıldandı Calandra.

"Ah, patronu rahat bırak," dedi Paithan, yaşlı elf bir takım zarif mobilyaların arasından kıvrılarak geçip, yemek odasının arka tarafında gözden kaybolurken. "Annem öldükten sonraki halini mi tercih ederdin?"

"Aklının başında olmasını tercih ederdim, kastettiğin buysa, ama herhalde çok şey istiyorum! Thea'nın gezip tozmaları ile babamın aptallığı sayesinde tüm kentin maskarası olduk."

"Endişelenme ablacığım. Herkes kıs kıs gülüyor olabilir, ama sen Thillia Lordları'ndan paraları kürekle toplarken, bunu ancak gizli gizli yapabiliyorlar. Dahası, patronun aklı başında olsaydı, işinin başında olurdu."

"Hah," dedi Calandra. "Bu argo konuşmaları bırak Tahammül edemediğimi biliyorsun. O arkadaş dediğin kişilerle aylaklık etmenin sonu budur. Tembel, aylak bir..."

"Yanlış!" diye bildirdi abaküs. "Çıkması gereken sonuç. ."

"Ben yaparım!" Calandra kaşlarını çatarak en son kaydına baktı ve sinirle, sayıları toplama işine döndü.

"Bırak o... o şey yapsın işi," diye önerdi Paithan, abaküsü işaret ederek.

"Makinelere güvenmiyorum. Sesini kes!" Kardeşi konuşunca Calandra'nın kafası karışıyordu.

Paithan yelpazelenerek ve kendisine yeni bir vindreç kadehi -içinde alçı yüzmeyen bir kadeh-getirmesini istemek üzere hizmetçiyi çağıracak enerjisi olup olmadığını merak ederek bir süre sessizce oturdu. Ama uzun süre sessiz kalmak genç elfin doğasına aykırıydı.

"Thea'dan bahsetmişken, o nerede?" diye sordu, koltuğun arkasından çıkmasını beklermişçesine çevresine bakınarak.

"Yatakta, elbette. Henüz şarapvakti olmadı," diye yanıt verdi ablası, tüm Elflerin işlerini bırakıp, bir kadeh baharatlı şarap ile rahatladıkları, devrin[2] "fırtına" olarak bilinen o geç saatine atıfta bulunarak.

Paithan sallanmaya devam etti. Sıkılmaya başlamıştı. Lord Durndrun ağaçhavuzunda yelken açmak için bir grup davet etmişti. Sonra bir piknik olacaktı ve Paithan katılmak istiyorsa, giyinip yola çıkmasının zamanı gelmişti. Asil bir kana sahip olmasa da, genç elf asil sınıfın arasına karışacak kadar zengin, yakışıklı ve sevimli idi. Asillerin aldığı eğitimden

yoksundu, ama bunu kabullenecek ve olduğundan farklı davranmaya çalışmayacak kadar akıllıydı Orta sınıf bir tüccarın oğluydu işte. Bu orta sınıf babanın tüm Equilan'ın en zengin adamı, hatta (söylentilere bakılırsa) kraliçeden bile zengin olduğu gerçeği, Paithan'ın zaman zaman görgüsüzlüğe kaçan davranışlarını fazlasıyla telafi ediyordu.

Genç elf parasını serbestçe harcayan, iyi kalpli bir arkadaştı ve lordlardan birinin dediği gibi, "o, ilginç bir şeytandı -en vahşi hikâyeleri anlatabilen..."

Paithan'ın eğitimi, dünyadaki deneyiminden geliyordu, kitaplardan değil. Annesinin yaklaşık sekiz yıl önceki ölümünden ve babasının çılgınlık ve hastalık içinde çökmesinden beri, Paithan ile ablası aile işlerini üstlenmişlerdi. Calandra evde kalıp zengin silah şirketinin parasal yanı ile ilgileniyordu. Elfler yüz yıldan fazla bir süredir hiçbir savaşa girmemiş olsalar da, insanlar hâlâ bu işten hoşlanıyorlar, hele bunu büyülü elf silahlan ile yapmaya bayılıyorlardı. Dünya üzerinde dolaşıp anlaşmalar yapmak, siparişlerin teslim edildiğinden emin olmak ve müşterilerini mutlu etmek Paithan'ın görevi idi.

Sonuç olarak tüm Thillia topraklarım dolaşmış, hatta bir sefer kuzeyyönündeki DenizKralları âlemine kadar gitmeye cesaret etmişti. Diğer yandan asil Elfler nadiren ağaçtepelerindeki malikânelerini terk ederlerdi. Pek çoğu, kendi kraliçeliklerine dahil olan, Equilan'ın alçak bölgelerine bile gitmemişti. Bu yüzden Paithan harika bir garabet olarak görülür ve ona böyle davranılırdı.

Paithan lordların ve leydilerin kendisini, evcil maymunlarını nasıl görüyorlarsa öyle gördüklerini biliyordu -onları eğlendirecek bir varlık olarak. Yüksek elf sosyetesine tam olarak kabul edilmiş sayılmazdı. O ve ailesi kraliçenin sarayına yılda bir kez davet edilirlerdi -hazinesini dolu tutanlara karsı kraliçenin gösterdiği imtiyaz- ama hepsi bu kadardı. Bunların hiçbiri Paithan'ı azıcık bile üzmüyordu.

Ama kendilerinin yarısı kadar akıllı, çeyreği kadar zengin olmayan Elflerin, aile soy ağaçlarını Felaket'e kadar takip edemedikleri için Quindiniar ailesine tepeden bakması Calandra'nın kalbinde kanayan bir yaraydı. Asaleti hor görüyor ve bu duygusunu, en azından erkek kardeşinden saklamaya gerek görmüyordu. Ve Paithan kendi duygularını paylaşmadığı için son derece öfkeleniyordu.

Bununla beraber, en az asil Elflerin kendisini eğlenceli buldukları kadar, Paithan da onları eğlenceli buluyordu. Biliyordu ki on dükten birinin kızına evlenme teklif etse, "zavallı çocuğun" halktan biri ile evlenmesi yüzünden hayret çığlıkları, ağlamalar, sızlamalar duyulur -ve düğün toplum adabının öngördüğü en kısa sürede yapılırdı. Hem, asil evlerin bakımı için para lazımdı.

Genç elfin evlenmeye niyeti yoktu, en azından şimdilik. Gezgin, kâşif bir aileden geliyordu -orniti keşfeden elf kâşiflerin ailesinden. Neredeyse bir mevsimdir evdeydi ve tekrar yola çıkmanın zamanı gelmişti, güzel bir genç kadını gölde kayıkla gezdirmek yerine burada, ablası ile oturmasının sebebi buydu işte. Ama hesaplarına dalan Calandra, onun varlığını unutmuş görünüyordu. Paithan aniden, bir çıtlama daha duyarsa "kafayı yiyeceğine" karar verdi -Calandra'nın azı dişlerinin ortaya çıkmasına sebep olacak, "asil arkadaşlarından" öğrendiği bir deyimdi bu.

Paithan'ın bu gibi durumlar için sakladığı bir haberi vardı ablasına. Evi sallayan daha önceki patlamaya benzer bir patlama yaratacaktı, ama bu Calandra'yı sarsabilir ve kendisinin kaçmasına yardım edebilirdi.

"Babamın bir insan rahip çağırtmasına ne diyorsun?" diye sordu.

Ablası, Paithan odaya girdiğinden beri ilk kez hesap yapmayı bıraktı, başını kaldırdı ve ona baktı.

"Ne?"

"Babam bir insan rahip çağırttı. Bildiğini sanıyordum." Masum görünmek için hızla gözlerini kırpıştırdı Paithan.

Calandra'nın kara gözleri parladı. İnce dudakları büzüldü. Kalemi, özelikle bu iş için kullanılan mürekkep lekeli bir kumaş parçasına büyük bir özenle sildi, defterin tepesindeki yerine dikkatle yerleştirdi ve dönerek tüm dikkatini kardeşine verdi.

Calandra hiç güzel olmamıştı. Dedikleri gibi, ailedeki tüm güzellik biriktirilmiş ve en küçük kız kardeşe verilmişti. Cal neredeyse kemikli denecek kadar zayıftı. (Daha küçük bir çocukken, Paithan "ablamın burnu şarap presine mi sıkıştı," diye sorduğu için dayak yemişti.) Şimdi, solmakta olan gençliği esnasında, sanki tüm yüzü kıstırılmış ve presten geçirilmiş gibi görünüyordu. Saçlarını, başının tepesinde sıkı bir topuzla toplamış, üç, ölümcül görünüşlü, sivri dişli tarak ile tutturmuştu. Derisi ölüm beyazı idi,

çünkü nadiren dışarı çıkar ve çıktığında da güneşten korunmak için bir şemsiye kullanırdı. Sade elbiselerinin tümü aynı modelde yapılırdı -çenesine kadar düğmeli, etekleri yerleri süpürecek kadar uzun. Calandra güzel olmayışını hiç umursamazdı. "Güzellik kadına, bir erkeği tuzağına düşürebilmesi için verilir," derdi ve Cal hiç bir erkeğe sahip olmak istememişti.

"Erkek dediğin nedir ki zaten," derdi Calandra, "paranı çarçur edip hayatına karışan yaratıklardan başka?"

Benim dışında herkes, diye düşündü Paithan. Ve bu da, Calandra'nın beni uygun bir şekilde yetiştirmesi yüzünden.

"Sana inanmıyorum," dedi ablası.

"Evet, inanıyorsun." Paithan eğleniyordu. "Biliyorsun ki pat -afedersin, dilim sürçtü- babam herşeyi yapabilecek kadar çılgın."

"Nasıl öğrendin?"

"Tesadüfen -akşamyemeği vakti, bir tek atmak için ihtiyar Rory'ye uğramıştım. Oradan Lord..."

"Nereye gideceğin beni ilgilendirmiyor." Calandra'nın alnında bir çizgi belirmişti. "Bu dedikoduyu ihtiyar Rory'den duymadın, değil mi?"

"Korkarım öyle, ablacığım. Çatlak babamız meyhaneye gitmiş, roketlerden falan bahsetmiş ve bir insan rahip çağırttığı haberini yaymış."

"Meyhanede mi?" Calandra'nın gözleri korku ile açıldı. "Onu duyan... çok kişi var mıymış?"

"Ah, evet," dedi Paithan neşeyle. "Her zamanki saatinde gitmiş, bilirsin, meyvaktinde ve meyhane ağzına kadar doluymuş."

Calandra alçak sesle inledi; parmaklan abaküsün üzerine kapandı. Abaküs yüksek sesle itiraz etti.

"Belki... belki hayal etmiştir." Fakat sesinde umutsuzluk vardı. Babası, çılgınlığı içinde bazen çok aklıbaşında davranırdı.

Paithan başını salladı. "Hayır. Kuşçuyla konuştum. Kusursuzu[3] mesajı Thillialı Lord Gregory'ye taşımış. Notta, Equilanlı Lenthan Quindiniar'ın, yıldızlara yolculuk konusunda bir insan rahibe danışmak istediği yazılıymış. Yiyecek ve barınma karşılanacak, ayrıca beş yüz taş[4] ücret verilecek deniyormuş."

Calandra yine inledi. "Herkes başımıza üşüşecek!" Alt dudağını çiğnedi.

"Hayır, hayır, sanmıyorum." Böylesine bir acıya sebep olduğu için biraz pişmanlık duymuştu Paithan. Uzandı ve ablasının sıkılı yumruğunu okşadı. "Belki bu sefer şans yüzümüze güler, Callie. İnsan rahipler manastırlarda yaşar ve katı yoksunluk yeminleri falan ederler. Para kabul edemezler. Ve Thillia'da rahatları oldukça yerindedir. Son derece katı bir hiyerarşiye sahip olduklarını söylememe bile gerek yok. Hepsi, bir tür yüksek rütbeli peder gibi birisine karşı sorumludurlar ve içlerinden biri pılısını pırtısını toplayıp yabana doğru yola çıkmaya kendiliğinden karar veremez."

"Ama bir elfi döndürme ihtimali..."

"Hah! Onlar bizim rahiplerimiz gibi değildirler. Kimseyi döndürmeye zamanları yoktur. Daha çok politik oyunlar oynayıp, Kayıp Lordlar'ı geri getirmeye çalışmakla meşguldürler."

"Emin misin?" Calandra'nın solgun yanaklarına birazcık renk gelmişti.

"Şey, tam olarak değil," diye itiraf etti Paithan. "Ama insanlar arasında çok bulundum ve onları tanıyorum. Bir kere, bizim topraklarımıza gelmekten hoşlanmıyorlar. Ayrıca, bizden de pek hoşlanmıyorlar. Bu rahibin gelmesinden endişelenmemize gerek yok bence."

"Ama neden?" diye sordu Calandra. "Neden babam böyle bir şey yapsın?"

"İnsanların, yaşamın yıldızlardan geldiğine dair inancı yüzünden. Yıldızların aslında kentler olduğuna ve bir gün, dünyamız kaos içindeyken Kayıp Lordlar'ın geri dönüp bizi tekrar oraya götüreceklerine inanıyorlar."

"Saçmalık bu!" dedi Calandra kendinden emin. "Herkes yaşamın Peytin Sartan'dan, Gökyüzünün Ecesi'nden geldiğini bilir. Bu dünyayı ölümlü çocukları için yaratan Peytin Ana'dır. Bize gözkulak olan, onun ölümsüz yıldız çocuklarıdır." Kardeşinin tüm söylediklerinin anlamını yeni kavrıyormuş gibi, dehşet içinde görünüyordu. "Babamın tüm bunlara inandığını mı söylemeye çalışıyorsun? Ama bu... bu sapkınlık!"

"Sanırım inanmaya başlıyor," dedi Paithan ciddiyetle. "Düşünürsen, bu ona mantıklı geliyor, Callie. Annem ölmeden önce, malların nakliyesi için roketlerle deney yapmaya başlamıştı. Sonra annem gitti ve bizim rahiplerimiz ona annemin cennete gidip ölümsüz çocuklardan biri olduğunu söyledi. Babam aklını azıcık oynattı ve roketleri, annemi bulmak için kullanma fikri oluştu kafasında. Sonra aklını azıcık daha oynattı ve annemin

belki de ölümsüz olmadığına, orada, bir tür kentte yaşamakta olduğuna karar verdi."

"Kutsal Örn!" Calandra yine inledi. Bir süre abaküse bakarak, parmakları bir boncuğu öne arkaya, öne arkaya kaydırarak, sessizce oturdu. "Gidip onunla konuşacağım," dedi sonunda.

Paithan yüzünü dikkatle ifadesiz tuttu. "Evet, bu iyi bir fikir olabilir, Callie. Git, onunla konuş."

Calandra, etekleri çevresinde kaskatı hışırdayarak, ayağa kalktı. Durakladı ve kardeşine baktı. "Bir sonraki siparişi konuşacaktık..."

"Yarına kadar bekleyebilir. Bu çok daha önemli."

"Hımm. Böylesine kaygılı görünmene gerek yok. Neyin peşinde olduğunu biliyorum, Paithan. Evde kalıp işine bakmak yerine, gidip aklı bir karış havada, asil arkadaşlarınla buluşacaksın. Ama belki de, fark edecek kadar aklın olmasa da, haklısındır. Gerçekten de bu daha önemli." Aşağıdan boğuk bir patlama, mutfaktan yere düşen tabakların şangırtısı ve bir çığlık geldi. Calandra içini çekti. "Bir işe yarayacağını düşünmesem de, gidip onunla konuşacağım. Çenesini kapalı tutmasını bir sağlayabilsem!"

Defteri şaklatarak kapattı. Dudakları sımsıkı, sırtı bir seren-direği ağacı kadar dik, yemek odasının uzak kenarındaki kapıya doğru yürüdü. Kalçaları da sırtı kadar düzdü, Calandra Quindiniar'ın etekleri cazip bir şekilde dalgalanmıyordu.

Paithan başını salladı. "Zavallı Patron," dedi, bir an gerçek bir acıma duygusu hissederek. Sonra, avuç yelpazesini havada sallayarak, giyinmek üzere odasına gitti.

İKİNCİ BOLUM

EQUILAN,

AĞAÇTEPESİ DÜZEYİ

Merdivenleri inen Calandra, evin birinci katında bulunan mutfaktan geçti. Havadar olan yukarı katlardan aşağıdaki kapalı ve nemli mutfak kısmına geçince, sıcak dikkat çekici şekilde arttı. Aşçı yamağı -gözleri kıpkırmızı ve aşçının geniş elinin izi yüzünde- asık suratla yerdeki kırıkları süpürüyordu. Yeni hizmetçi, Calandra'nın söylediği gibi çirkin bir insandı ve kırmızı gözleri ile pişmiş dudağının görünüşünü iyileştirmeye katkısı olmamıştı.

Ama zaten Calandra tüm insanları çirkin ve kaba bulur, vahşi ve acımasız hayvanlardan biraz daha iyi olduklarını düşünürdü. İnsan kız, bir çuval un ve taştahtasından bir tencere ile birlikte satın alınmış bir köleydi. Hoşgörüsüz amirinin -yani aşçının-gözetimi altında, günde on beş ila yirmi bir saat boyunca en bayağı işlerde çalışacaktı. Aşağı katların hizmetçisi ile minicik bir odayı paylaşacak, kendisine ait eşyaları olmayacak ve kazandığı birkaç kuruş belki ileride, artık yaşlı bir kadın olduğunda, özgürlüğünü satın

almasına yetecekti. Yine de Calandra, onu medeni insanların arasında yaşamak üzere getirdiği için kıza muazzam bir iyilik yaptığı kanaatindeydi.

Mutfakta kızı görünce, Calandra'nın öfkesinin közlenmiş ateşi canlandı. Bir insan rahip! Ne delilik. Babasının daha mantıklı olmasını beklerdi. Çılgın olmak bir şeydi, her tür görgü kanununu hiçe saymak başka şey. Calandra kileri geçti, mahzenin kapısını kuvvetle çekerek açtı ve örümcek ağlarıyla kaplanmış basamaklardan, aşağıdaki serin karanlığa doğru indi.

Quindiniar evi, Piyan dünyasını kaplayan bitki örtüsü üzerinde oluşan yosun düzlükleri arasında, yüksek seviyelerde büyüyen bir düzlüğün üzerindeydi. Pryan ismi, bu dünyaya ilk gelen halklar arasında kullanıldığı düşünülen dilde Ateş Âlemi demekti. Bu isimlendirme uygundu, çünkü Pryan'ın güneşi daima parlardı. Belki de bu dünya için "Yeşillik Âlemi" daha uygun bir isim olurdu, çünkü -güneş ışığının daimi olması ve sık yağmurlar sebebiyle- Pryan'ın zemini bitkilerle öylesine kaplıydı ki, gezegende yaşayan pek az kışı toprağı görmüştü.

Büyük yosun düzlükleri, gövdeleri bazen kıtalar kadar geniş olan devasa ağaçların dalları arasında asılı duruyordu. Yukarı doğru seviye seviye yapraklar ve muhtelif bitkiler uzanıyor, her seviyenin üstünde pek çok başka düzey bulunuyordu. Yosun inanılmaz derecede kalın ve sağlamdı, büyük Equilan kenti bir yosun yatağı üzerine kurulmuştu. Göller, hatta okyanuslar kalın, kahverengimsi kütlenin üstünde yüzüyordu Ağaçların en tepedeki dalları bunların içinden fırlıyor, muazzam yağmur ormanları oluşturuyordu. Pryan'ın çoğu medeniyeti kentlerini burada, ağaçtepelerinde veya yosun yataklarında kurmuşlardı

Yosun düzlükleri dünyayı tümüyle kaplamıyordu. Ejderduvarı denen korkunç yerlerde sona eriyorlardı. Bu uçurumların yanına gitmeye pek az kişi cesaret ederdi. Yosun denizlerinin suyu kenardan aşağı akar, o kudretli ağaçları sarsan bir gümbürtü ile aşağı doğru çağlardı. Düzlüklerin kenarında durup aşağı, ayaklarının altındaki bitmek tükenmek bilmez orman kütlesine bakan herhangi biri, kendisini yeni açan bu yaprak kadar zayıf ve kırılgan hissederdi

Zaman zaman, gözlemci cesaretini toplayıp aşağıdaki ormana bir süre bakarsa, uğursuz bir hareket görebilirdi -dalların arasında dolaşan, sürünerek uzaklaşan kaslı bir beden, koyu yeşil gölgelerin arasında o kadar

hızlı hareket eder ki, beyin, gözün yalan söyleyip söylemediğini merak eder. Ejder duvarlarına ismini veren, bu yaratıklardır -Pryan'ın ejderleri. Pek az kişi onları görmüştür, çünkü insanlar, cüceler ve elfler kendileri ejderlerden ne kadar sakınıyorlarsa, ejderler de kendilerini ağaçtepelerinde yaşayan bu küçük yaratıklardan o kadar sakınırlar. Bununla beraber ejderlerin çok büyük, kanatsız ve çok zeki yaratıklar olduğuna, yaşamlarını çok, çok aşağıda, belki de masallarda anlatılan toprağın üzerinde sürdürdüklerine inanılır.

Lenthan Quindiniar hiç ejder görmemişti. Babası görmüştü ama, hem de pek çok ejder görmüştü Quintain Quindiniar efsanevi bir kâşif ve mucit idi. Elf kenti Equilan'in kuruluşuna yardımcı olmuştu. Bölgedeki insanlar tarafından hemen göz koyulan pek çok silah ve başka aletler icat etmişti. Ornite[5] dayalı aile servetini kullanarak, her yıl daha da zenginleşen ticari bir şirketi kurmuştu Başarısına rağmen, Quintain sakin sakin evde oturup paralarını saymakla yetinmemişti. Tek oğlu Lenthan yeterince büyüdüğünde şirketi oğluna devretmiş ve yine dünyayı keşfe çıkmıştı. Ondan bir daha haber alınamamış, yüz yıl geçtikten sonra artık ölmüş olduğu varsayılmıştı.

Lenthan'ın damarlarında da ailesinin gezgin kanı dolaşmaktaydı, ama bu eğilimini gerçekleştirmesine hiç izin verilmemiş, şirketin işleri ile uğraşmaya zorlanmıştı. Para yapmak konusundaki aile yeteneğine de sahipti, ama Lenthan'a, kazandığı para kendi parasıymış gibi gelmiyordu. O yalnızca babasının kurduğu işi devam ettirmişti. Lenthan uzun zaman, dünyaya kendi damgasını vurmak için bir yol aramıştı, ama ne yazık ki, keşfedilmeyi bekleyen fazla bir yer kalmamıştı. Kuzeyyönü düzlükleri insanların egemenliği altındaydı, Terinthian Okyanusu doğuyönü ve batıyönü düzlüklerini sınırlıyordu ve güneyyönü bir ejderduvarı ile sona eriyordu, Lenthan'a göre gidebileceği tek yön kalmıştı yukarısı.

Calandra, kirlenmemesi için eteklerini kaldırarak mahzendeki laboratuvara girdi, yüzündeki ifade sütün kesilmesine sebep olabilirdi. Babasının kanının donmasına da ramak kaldı. Kızının tiksindiği bu yere geldiğini gören Lenthan soldu ve endişeyle, laboratuvarda kendisi ile birlikte olan elfe yanaştı. Elf gülümseyip yerlere kadar eğildi. Onu gören Calandra'nın yüz ifadesi daha da karardı

"Seni burada görmek ne ne kadar hoş, c c canım," diye kekeledi zavallı Lenthan, bir çömlek pis kokulu sıvıyı kırlı masaya düşürerek.

Calandra burnunu kırıştırdı. Yosun kaplı duvarlar ve zemin, muhtelif kimyasal maddelerin -özellikle de sülfür-kokusu ile birleşince mide bulandırıcı bir hal alan, keskin, leş gibi bir koku saçıyordu.

"Quindiniar Hanımefendi." dedi diğer elf selam vererek "Umarım sağlığınız yerindedir.

"Yerinde, bayım sorduğunuz için teşekkürler. Umarım sizinki de öyledir, Yıldızbilim Ustası"

"Azıcık romatizmam var, ama benim yaşımda beklenmedik bir şey değil bu."

"Umarım romatizman seni öbür yana götürür, seni ihtiyar şarlatan!" diye mırıldandı Calandra kendi kendine.

"Bu cadı ne halt ediyor burada?" diye mırıldandı Yıldızbilimci, omuzlarında yükselen ve yüzünü çevreleyip neredeyse örten yüksek, sivri uçlu yakalarına.

Lenthan ikisinin arasında durmuş, yalnız ve suçlu görünüyordu, ama henüz ne suç işlediği hakkında en küçük bir fikri bile yoktu.

"Baba," dedi Calandra sert bu sesle, "seninle konuşmak istiyorum. Yalnız."

Yıldızbilimci eğildi ve yan yan uzaklaşmaya başladı Taburesinin ayaklarının altından tekmelenip devrildiğini gören Lenthan, büyücünün cüppesini yakaladı.

"Hadi, canım, Elixnoir aileden sayılır."

'Kuşkusuz, aileden sayılacak kadar çok yiyor, diye tersledi Calandra, insan rahip haberi karşısında sabrı tükenmiş durumda 'Aslında aileden birkaç kişi sayılacak kadar çok yiyor "

Yıldızbilimci dimdik dikildi ve aralarından baktığı, gece mavisi yakalarının uçları kadar sivri, uzun burnundan aşağı dik dik baktı.

'Callie, onun bizim misafirimiz olduğunu unutma!" dedi Lenthan, en büyük çocuğunu paylayacak kadar dehşete düşmüş bu halde "Ve o usta bu büyücüdür!"

"Misafir, evet, bunu kabul ederim. Ne bir öğün, ne şarabınızdan bir kadeh fırsatı kaçırdığını gördüm ne de boş odalarından birinde uyuma şansını.

Ama usta bu büyücü olduğundan kuşkuluyum. Şimdiye kadar, şu senin leş kokulu pisliğinin üzerine birkaç kelime mırıldanmaktan, sonra da gen çekilip pisliğin cızırdayıp tütmesini izlemekten başka bir şey yaptığını görmedim, baba siz ikiniz bir gün evi yakıp yıkacaksınız! Büyücüymüş! Hah! Seni, alevden yelkenlerle yıldızlara yolculuk eden eski halklara dair kâfirce hikâyeleri ile kışkırtıyor, baba."

"Bu bilimsel bir gerçek, küçük hanım," diye cevabı yapıştırdı Yıldızbilimci, yakasının uçları öfkeyle titreyerek "Ve baban ile benim yaptığım bilimsel araştırmadır, dinle hiçbir alakası yoktur."

"Ah, yoktur, öyle mi?" diye haykırdı Calandra, sözden mızrağını kurbanının tam kalbine fırlatarak "O zaman, neden babam bir insan rahip getirtiyor?"

Yıldızbilimcinin gözleri dehşet içinde faltaşı gibi açıldı. Yüksek yakalar Calandra'dan, kendini altüst olmuş bulan bedbaht Lenthan'a döndü.

"Bu doğru mu, Lenthan Quindiniar." diye sordu kızgın büyücü "Bir insan büyücü mü çağırdın."

"Ben ben ben " demekten başka bir şey yapamadı Lenthan.

"Tarafınızdan aldatıldım, bayım," diye bildirdi Yıldızbilimci, öfkesi ve görünüşe göre yakasının yüksekliği an be an artarken "Yıldızlara, devirlerine ve gökyüzündeki yerlerine dair ilgimi paylaştığınız fikrine kapılmama sebep oldunuz."

"Ama öyle! Gerçekten!" Lenthan kurumla kararmış ellerini kenetledi.

"Bu yıldızların yaşamlarımız üzerindeki etkisine ilişkin bilimsel çalışmalarla ilgilendiğinizi söylediniz."

"Küfür bu!" diye haykırdı Calandra, kemikli bedeni ürpererek.

"Ve şimdi duyuyorum ki, bu -bir insan rahip ile dostluk..."

Söyleyecek söz bulamadı Sivri yakası başının çevresinde öyle bir yükselmişti ki, üzerinden yalnızca öfkeyle parlayan gözleri görünüyordu.

"Hayır1 Lütfen, bırakın açıklayayım1" diye söylendi Lenthan "Bakın, oğlum Paithan bana insanların o yıldızlarda yaşayanlar olduğuna inandıklarını söyledi ve ben de duşundum ki '

"Paithan söyledi demek!" dedi Calandra, yeni suçlunun ismi üzerine atılarak.

"Orada yaşayanlar mı?" dedi, sesi yakasının ardından boğuk gelen Yıldızbilimci.

"Ama mümkün görünüyor ve kuşkusuz eskilerin neden yıldızlara gittiğini de açıklıyor ve rahiplerimizin bize, öldüğümüzde yıldızlar ile bir olduğumuzu söylemeleri ile de uyuşuyor ve ben Elithenıa'yı gerçekten özlüyorum "

Sonuncusu, Lenthan'ın kızını bile etkileyen bedbaht, yakarı dolu bir sesle söylenmişti. Calandra babasını, tıpkı kız ve erkek kardeşlerini sevdiği gibi, kendine özgü bir tarzda severdi. Bu ciddi, bükülmez ve sabırsız bir tür sevgiydi, ama sevgiydi işte ve Calandra uzanarak ince, soğuk parmaklarını babasının koluna koydu.

"Hadi, baba, kendi kendini üzme Seni mutsuz etmek istemedim Yalnızca önce benimle konuşmanı isterdim Altın Mey'deki kalabalığa ilan etmeden önce!" Calandra hıçkırmaktan kendini alıkoyamadı Kaskatı katlanmış, dantel kenarlı bir mendil çıkardı ve ağzıyla burnunun üzerine kapadı

Kızının gözyaşları (kasıtlı olmadığı halde), Lenthan Quindiniar'ı yosun zemine yıkarak, on iki karış[6] derine gömülme isteği doğurdu Orta yaşlı elf için kızının gözyaşları ve titreyen yaka uçları çok fazlaydı.

"İkiniz de haklısınız," dedi Lenthan, bir birine, bir diğerine üzüntüyle bakarak. "Şimdi anlıyorum. Korkunç bir hata yaptım ve rahip geldiğinde ona hemen gitmesini söyleyeceğim."

"Geldiğinde mi!" Calandra kum gözlerini kaldırdı ve babasına dik dik baktı. "'Geldiğinde' demekle ne demek istiyorsun? Paithan gelmeyeceğini söyledi!"

"Paithan nereden biliyor ki?" diye sordu Lenthan, fena halde şaşırarak. "Benden sonra konuştu mu onunla?" Elf solgun elini ipek yeleğinin cebine soktu ve buruş buruş bir kâğıt parçası çıkardı. "Bak, canım." Mektubu gösterdi.

Calandra kâğıt parçasını kaptı ve okudu. Gözleri kâğıtta delikler açabilirdi.

"'Beni gördüğünde, gelmiş olacağım. İmza, İnsan Rahip.' Hah!" Calandra kâğıdı babasına geri uzattı. "Şimdiye kadar gördüğüm en saçma -Paithan'ın şakası. Aklı başında kimse böyle bir mektup göndermez, hatta bir insan rahip bile. 'İnsan Rahip' demek!"

"Belki aklı başında değildir" dedi Yıldızbilim Ustası, meşum bir sesle.

Deli bir insan-rahip Calandra'nın evine geliyordu.

"Örn merhamet etsin!" diye mırıldandı Calandra, laboratuvar masasına yaslanarak.

"Hadi, hadi, canım," dedi Lenthan, kolunu kızının omuzlarına dolayarak. "Ben ilgilenirim. Herşeyi bana bırak, yeter. Seni hiç üzmeyecek."

"Benim de bir yardımım olabilirse" -Yıldızbilim Ustası havayı kokladı, mutfaktan kızarmış targ kokusu geliyordu- "elimden geleni yapmaktan memnun olurum. Hatta üzüntü içinde söylenmiş bazı şeyleri gözardı bile edebilirim."

Calandra büyücüye aldırmadı. Sakinleşmeyi başarmıştı ve düşündüğü tek şey beş para etmez kardeşini bulup itiraf etmeye zorlamaktı. Bütün bunların Paithan'ın işi olduğundan kuşkusu yoktu -eh, yani pek az kuşkusu vardı. Şakadan anladığı buydu işte. Muhtemelen şu anda kasıklarını tuta tuta Calandra'ya gülüyordu. Harçlığını yarısına indirince nasıl gülecekti acaba?

Yıldızbilimci ile babasını, kendilerini istedikleri gibi patlatabilmeleri için mahzende bırakarak merdivenlerden yukarı atıldı. Mutfaktan geçerken, aşçı yamağı, korkunç hayalet gidene kadar kurulama bezinin arkasına saklandı. Evin üçüncü katına (yatakodası katına) çıkarak kardeşinin kapısının önünde durdu ve kapıyı şiddetle vurdu.

"Paithan! Hemen kapıyı aç!"

"Burada değil," diye seslendi uykulu bir ses koridorun ucundan.

Calandra kapıya dik dik baktı, tekrar çaldı ve ahşap kapı kolunu sarstı. Ses yok. Cal dönerek koridor boyunca uzun adımlarla yürüdü ve kız kardeşinin odasına girdi.

Beyaz omuzlarını açıkta bırakan ve göğüslerini, ancak birşeyleri ilginç kılacak kadar örten fırfırlı bir geceliğe bürünmüş Aleatha, giyinme masasının önündeki sandalyeye yerleşmiş, tembel tembel saçlarını fırçalıyor ve aynada kendisini hayran hayran seyrediyordu. Büyüyle desteklenmiş ayna övgüler düzüyor, arada bir ne kadar allık kullanması gerektiği konusunda önerilerde bulunuyordu.

Calandra. sözcüklerin ifade edemeyeceği ölçüde dehşete düşmüş bir şekilde kapıda durdu. "Ne demek oluyor bu! Güpegündüz, kapın sonuna

kadar açık, yarı çıplak burada oturmak! Hizmetkârlardan biri geçecek olursa!"

Aleatha gözlerini kaldırdı. Bu hareketi yavaşça ve dermansızca, etkisinin farkında olarak ve zevkini çıkararak yaptı. Genç elf kızının gözleri açık, parlak bir maviydi, ama -ağır gözkapakları ve uzun, gür kirpiklerle gölgelendiğinden-menekşeye çalıyordu. Bu yüzden gözlerini iyice açınca, sanki renkleri değişiyormuş gibi görünüyordu. Pek çok elf erkeği gözlerinin şerefine şiirler yazmıştı, hatta bir tanesinin onlar için öldüğü söylentisi vardı.

"Ah, bir hizmetkar geçti bile," dedi Aleatha, en ufak bir rahatsızlık hissetmeden. "Uşak. Son yarım saattir koridorda bir o yana, bir bu yana üç kez geçti." Ablasına sırtını döndü ve geceliğinin fırfırlarını, uzun, zarif boynunu gösterecek şekilde düzenlemeye başladı.

Aleatha'nın sesi pes, gırtlaktan gelen bir sesti ve sanki her an derin bir uykuya dalacakmış gibi gelirdi. Bu etki, ağır gözkapakları ile birleşince, genç kadın nerede, ne yapıyor olursa olsun, tatlı bir dermansızlık izlenimi bırakıyordu. Bir kraliyet balosunun ateşli şenliğinin ortasında Aleatha -müziğin temposunu duymazdan gelerek- yavaş yavaş, bir rüyada imişçesine, bedenini tamamen eşine teslim ederek, sanki o tutmazsa yere yıkılacakmış gibi dans ederdi. Dermansız gözlerini eşinin gözlerine dikerdi. O menekşe derinliklerin dibindeki küçücük bir kıvılcım, adamın, o uykulu gözlerin açılması için ne yapabileceğini düşünmeye başlamasına sebep olurdu.

"Equilan'ın alay konusu oldun, Thea!" diye azarladı Calandra, mendilini burnuna tutarak. Aleatha boynuna ve göğüslerine parfüm serpiyordu. "Geçen karanlıkvakti[7] neredeydin?"

Menekşe gözler aralandı. Aleatha asla gözlerini açmanın etkisini yalnızca ablası olan bir kişinin üzerinde harcamazdı.

"Ne zamandan beri nerede olduğumla ilgileniyorsun? Bu rahatvakti hangi eşekarısı girdi korsenin içine, Callie?"

"Rahatvakti! Neredeyse şarapvakti oldu! Günün yarısını uyuyarak geçirdin!"

"Eğer bilmen gerekiyorsa, Lord Kevanish ile beraberdim ve birlikte Kara..."

"Kevanish!" Calandra homurtulu bir nefes aldı. "O alçak! O düello meselesi yüzünden hiçbir saygıdeğer eve giremiyor artık. Zavallı Lucillia onun yüzünden kendini astı ve Lucillia'nın abisini de o öldürdü! Ve sen, Aleatha... onunla herkesin içinde göründün..." Calandra soluk soluğa kalmıştı.

"Saçma. Lucillia, Kevanish gibi bir adamın kendisine âşık olduğunu düşünecek kadar aptaldı. Abisi, böyle bir sebeple onu düelloya davet ettiği için daha da büyük bir aptaldı. Kevanish Equilan'ın en iyi yıldırım okçusu."

"Onur denen bir şey var, Aleatha!" Calandra kardeşinin sandalyesinin arkasında durdu. Sandalyenin sırtını kavrayan ellerinin boğumları gerginlikten bembeyaz olmuştu. Öyle görünüyordu ki, en küçük bir hareketle kardeşinin ince boynunu, aynı şekilde kavrayabilirdi. "Yoksa bu aile unuttu mu bunu?"

"Unutmak mı?" diye mırıldandı Thea, uykulu sesiyle. "Hayır, sevgili Callie, unutmadı. Sadece uzun zaman önce satın aldı ve karşılığını ödedi."

Utanma duygusundan tamamen yoksun bir şekilde, Aleatha sandalyesinden kalktı ve geceliğinin önünü kapalı tutan ipek kurdeleleri çözmeye başladı. Kardeşinin aynadaki yansımasına bakan Calandra, omuzların ve göğsün beyazlığı üzerinde kırmızımsı bereler gördü -ateşli bir aşığın bıraktığı izler.

Tiksinen Calandra sırtını dondu ve hızla oda boyunca yürüyerek pencereden dışarı bakmaya başladı

Aleatha tembel tembel aynaya gülümsedi ve geceliğin yere kaymasına izin verdi. Aynanın yorumları son derece şevkliydi.

"Paithan'ı mı arıyordun!" diye hatırlattı kardeşi "Ormandan gelen bir yarasa kadar hızla odasına daldı, bahçe giysilerini giydi ve uçtu gitti. Sanırım Lord Durndrun'un evine gitti. Ben de davetliyim, ama gidip gitmeyeceğimi bilmiyorum. Paithan'ın arkadaşları o kadar sıkıcı ki!

"Bu aile paramparça oluyor! Calandra ellerini birbirine bastırdı. "Babam bir insan rahip çağırtıyor! Paithan gezmekten başka hiçbir şeye aldırmayan bir serseri oldu! Sen! Sonunda kendini hamile ve evlenmemiş olarak bulacaksın ve zavallı Lucillia gibi kendini asacaksın

"Ah, hiç, sanmıyorum, Callie, canım," dedi Aleatha, ayağıyla geceliği bir kenara iterek. "Kendini asmak o kadar çok enerji gerektiriyor ki!" Aynada

ince bedenine hayran hayran baktı. Aynadaki yansıması da kendisini şeyi etti. Kaşlarını çatarak uzandı ve şarkı kuşunun yumurtasının kabuğundan yapılmış çanı çaldı 'Nerede benim hizmetçim' Ailen hakkında bu kadar endişelenme, Callie hizmetkârları düşün daha iyi. Hiç bu kadar tembellerini görmemiştim.

"Benim hatam!" Calandra içini çekti ve ellerini kavuşturarak dudaklarına bastırdı. "Paithan'ı okula göndermeliydim. Sana gözkulak olmalı, gönlüne göre davranmanı engellemeliydim. Babamın saçmalıklarına son vermeliydim. Ama o zaman şirketi kim yönetecekti? Ben ele aldığımda yıkılmak üzereydi! Mahvolurduk! Mahvolurduk! Babama kalsaydı...

Hizmetçi telaşla içen girdi.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Aleatha uykulu uykulu.

"Özür dilerim, hanımefendi! Çanı çaldığınızı duymadım."

"Ama çaldım. Ne zaman seni istediğimi bilmelisin. Maviyi çıkar. Bu karanlıkvaktı evde kalıyorum. Hayır dur. Maviyi bırak. Yosun gülü desenli yeşili çıkar. Sanırım Lord Durndrunun davetine katılmayı tercih edeceğim. Eğlenceli birşeyler olur belki de. Hiçbir şey olmasa bile, bana olan aşkından olup biten barona işkence ederim. Peki, Callie, bu insan rahıp de neyin nesi? Yakışıklı mı?"

Calandra boğazına kadar yükselen hıçkırıklarını boğdu ve dişlerini mendiline geçirdi. Aleatha ona bu göz attı. Hizmetçinin omuzlarına sardığı tül gibi hafif sabahlığı kabul ederek yürüdü ve ablasının arkasında durdu. Aletha Lalandra kadar uzundu, ama ablasının aksine, bedeni yumuşak ve kıvrımlıydı. Açık renk bukleler yüzünü çevreliyor omuzlarını sarıyor, sırtından aşağı dökülüyordu. Elf kızı saçlarını asla, modaya uygun "yapmazdı". Aleatha'nın geri kalanı gibi saçları da her zaman dağınık, sanki yataktan yeni kalkmış gibi görünürdü. Yumuşak ellerini ablasının titreyen omuzlarına koydu.

"Saatçiçeği o zamanların üzerine yapraklarını kapadı, Callie tekrar açılmasını boşuna umut etmeye devam edersen kısa sure sonra babam gibi çıldırırsın. Annem hayatta olsaydı herşey farklı olabilirdi' -Aleatha'nın sesi kısıldı ablasına daha da yaklaştı- 'ama değil Ve hepsi bu, diye ekledi parfümlü omuzlarını silkerek 'Sen yapman gerekeni yaptın, Callie. Açlıktan ölmemize izin veremezdin."

'Sanırım haklısın, dedi Çalandıra sertçe hizmetçinin odada olduğunu hatırlayarak ve aile meselelerinin hizmetkârların salonunda konuşulmasını istemeyerek. Omuzlarını dikti ve sert, kolalı eteğindeki hayali kırışıklıkları düzeltti. Demek akşam yemeğinde burada olmayacaksın."

"Hayır, aşçıya ben söylerim istersen. Neden sen de Lord Durndrun'un partisine geliniyorsun, abla?" Aleatha, hizmetçisinin ipek elbiseleri sermekte olduğu yatağına yaklaştı. "Randolphus da orada olacak. Hiç evlenmedi, biliyorsun, Callie. Yüreğini incittin."

"Daha çok cüzdanını incittim," dedi Calandra haşin bir şekilde, aynada kendisine bakıp, birkaç tel saçın yerinden çıktığı yerleri eliyle düzeltip, ölümcül taraklarını yerlerine saplayarak. "Beni değil şirketi istiyordu."

"Belki de." Aleatha giyinmeye ara verdi. Menekşe gözler aynaya, ablasının gözlerinin yansımasına gitti. "Ama sana arkadaş olurdu, Callie. Çok yalnızsın."

"Demek bu yüzden bir adamın gelip, herşeyi üstlenmesine ve yapmamın yıllar sürdüğü herşeyi yıkmasına izin vermeliyim. Hem de hoşlanmadığım halde yüzünü her gün görmek uğruna. Hayır, teşekkür ederim. Yalnız olmaktan daha fena şeyler de vardır, hayatım."

Aleatha'nın menekşe gözleri koyulaşarak neredeyse şarap rengi oldu. "Ölüm, belki."

Ablası onu duymadı.

Elf kızı saçlarını arkaya savurdu ve üzerindeki hüzünlü havayı attı. "Paithan'a onu görmek istediğini söyleyeyim mi?"

"Zahmet etme. Parası bitmek üzeredir şimdi. Çalışma vakti beni görmeye gelir." Calandra kapıya doğru yürüdü. "Hesaplan tutturmam lazım. Makul bir zamanda gelmeye çalış. En azından yarından önce."

Aleatha ablasının iğnelemesine gülümsedi ve uykuyla ağırlaşmış gözkapaklarını önüne eğdi. "İstersen Lord Kevanish'i artık görmem, Callie."

Ablası durdu ve döndü. Calandra'nın sert yüzü aydınlandı, ama tek söylediği, "Ummaya cesaret bile edemem!" oldu. Uzun adımlarla odadan çıktı ve arkasından kapıyı çarptı.

"Zaten can sıkıcı olmaya başlamıştı," dedi Aleatha kendi kendine. Tekrar giyinme masasına oturdu ve kusursuz hatlarını coşkulu aynanın önünde inceledi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GRIFFITH,

TERNCIA, THILIRA

Ailesinin garipliklerini unutturacak, teselli edici bir çare olarak, Calandra hesap defterleri arasındaki işine döndü. Ev sessizdi. Babası ve Yıldızbilimci mahzende oyalanıyorlardı. Kızının, elindeki büyülü toza göre patlamaya daha eğilimli olduğunu bilen Lenthan, bu konuda daha fazla deney yapmaktan kaçınmanın daha akıllıca olduğunu düşünmüştü.

Akşam yemeğinden sonra, Calandra işle ilgili bir şey daha yaptı. Kuşçuya, Griffithli Bay Roland, Ormançiçeği Meyhanesi adresli bir mesajla hizmetkârını gönderdi.

Siparişiniz Nadas'ın[8] *başında elinizde olacak. Ödeme teslimde.*
Calandra Quindiniar.

Kuşçu mesajı Terncia'ya uçmak üzere eğitilmiş bir kusursuzun ayağına bağladı ve parlak tüylü kuşu havaya fırlattı.

Kusursuz zahmetsizce göklerde, ağaçların arasında esen hava dalgalarının üzerinde kaydı. Kuşun zihni, bir kafese kapatılmış eşinin onu beklediği hedefine odaklanmıştı. Avcılara dikkat etmiyordu, çünkü onunla beslenmek isteyecek hiçbir şey yaşamıyordu dünya üzerinde. Kusursuzun, sık yağmur fırtınalarında tüylerini kum tutmak için salgıladığı yağ, kendisi dışındaki tüm yaşam formları için ölümcül bir zehirdir.

Kusursuz kuzey-batı yönüne doğru kanat çırptı. Rotası onu elf asillerinin düzlüklerinin ve malikânelerinin, sonra Enthial Gölü'nün üzerinden geçirdi.

Kuş, yosun yataklarının üst seviyelerinde bulunan, doğaya aykırı düz çizgilerle bezenmiş elf tarlalarına doğru daldı. Tarlalarda insan köleler çalışıyor, ürünlerin bakımını yapıyorlardı. Kusursuz pek aç değildi; yola çıkmadan önce beslenmişti, ama bir fare yemeğinin üzerine iyi giderdi. Fakat herhangi bir fare, gözüne çarpmadı, hayal kırıklığı içinde, yoluna devam etti.

Dikkatle işlenmiş elf düzlükleri, kısa süre sonra yerlerini ormanın vahşiliğine bıraktı. Her gün yağan yağmurun beslediği çaylar, yosun yataklarının üzerinde birleşerek ırmakları oluşturuyorlardı. Ormanın içinde kıvrıla kıvrıla akan ırmaklar, zaman zaman yosunun üst tabakalarında buldukları bir boşluktan, aşağıdaki karanlık derinliklere çağlıyordu.

Kuşun gözlerinin önünde tüy gibi bulutlar uçuşmaya başladı ve yükselerek yağmur saatinin fırtınalarının üzerine tırmandı. Zaman içinde kalın, kara, şimşeklerle bölünen kütle, düzlükleri tamamen gözlerinden gizledi. Fakat nerede olduğunu biliyordu, içgüdüleri rehberlik ediyordu ona. Altında Lord Marcin Ormanları uzanıyordu; ismini Elflerden almıştı, ama ormanın geçilmez olması nedeniyle ne Elfler, ne de insanlar sahiplenmişti buraları.

Fırtına geldi ve geçti, tıpkı dünyanın yaratılışından beri yaptığı gibi Güneş parlamaya başladı Kuş yer leşim bölgelerini görebiliyordu -Thillia, insanların âlemi Bulunduğu yükseklikten Thillia krallığının beş bölümünü işaretleyen güneşle aydınlanan, kıvılcımlanan uç kuleyi gördü insan standartlarına göre tarihöncesıne ait kuleler, nasıl yapılacağını Eşsiz Kral George'un hükümdarlığı sırasında insan büyücülerin bildiği, kristal

tuğlalardan yapılmıştı Büyücülerin diğer pek çok sırrı gibi bu sır da, yaşlı kralın olumunu izleyen yıkıcı Sevgi Savaşı sırasında kaybolmuştu.

Kusursuz kuleleri kullanarak konumunu belirledi, sonra süzülerek insan tarlalarının üzerinde alçaldı. Geniş bir yosun düzlüğü üzerine inşa edilen, gölge yapmaları için orada burada bırakılmış ağaçlarla beneklenen kırlık düzdü, yollarla kesilmiş ve küçük kasabalarla lekelenmişti. Yollar sık sık kullanılıyordu, insanlar, tuhaf bir şekilde hep hareket halinde olma ihtiyacı içindeydiler Yerleşik Elflerin asla anlayamadığı ve barbarca saydıkları bir ihtiyaçtı bu.

Dünyanın bu kısmında avlanmak çok daha verimli olurdu ve kusursuz kısa bir ara vererek büyük bir sıçanla gücünü yeniledi. Yemeği bitince pençelerini gagasıyla temizledi, tüylerini düzeltti ve havalandı. Düzlüklerin yerlerini yoğun ormanlara bıraktığını görünce kuş neşelendi, çünkü uzun yolculuğunun sonuna yaklaşıyordu. Şimdi Terncia, yani en kuzeydeki alanlar üzerindeydi Terncia'nın başkentini işaretleyen kristal kuleyi çevreleyen duvarlara gelince, kuş eşinin kaba seslenişini duydu Kentin göbeğine doğru spiraller çizerek göklerden aşağı daldı ve Thillialı bir kuşçunun deri kaplı koluna kondu. Adam mesajı aldı, kimliği not etti ve yorgun kusursuzu, onu gagasının küçük ısırıkları ile karşılayan eşinin yanına koydu

Kuşçu mesajı bu devre binicisine verdi Günler sonra, binici ormanın kenarında duran, kaba ve düzensiz bu köye girdi ve mesajı koyun tek hanına bıraktı.

Ormançiçeği'nde en sevdiği masaya oturmuş olan Griffithlı Bay Roland, ince parşömeni inceledi Sırıtarak, karşısında oturan genç kadına uzattı

"işte! Sana ne demiştim, Rega'"

"Thilha'ya şükret, tek söyleyebileceğim bu " Rega'nın sesi sertti, gülümsemiyordu. 'En azından şimdi Karasakal'a gösterebileceğin bir şey var. Belki bizi bir sure rahat bırakır!"

"Nerede acaba'" Roland barda, bir saksıda duran saat-çiçeğine[9] göz attı Neredeyse yirmi taçyaprağı kıvrılmıştı "Zamanını geçirdi."

"Yakında gelir Bu onun için çok önemli "

"Evet ve beni huzursuz eden de bu."

"Bir vicdanın olduğunu mu hatırladın yoksa?" Rega kegrot kupasını başına dikti ve garson kadını aradı.

"Hayır, burada, herkesin ortasında iş yapmaktan hoşlanmıyorum "

"Böylesi daha iyi. Herşey ortada, açıkta. Hiçkimse bizden şuphelenemez. Ah, işte geldi. Sana ne demiştim'"

Hanın kapısı açıldı ve zarvaktinin parlak güneş ışığına boğulmuş bir cüce kapıda durdu. Etkileyici bir görüntüydü ve hemen hemen herkes içki, kumar ve sohbetini bırakıp cüceye baktı. Kendi halkına göre birazcık uzun boylu olan cücenin kıırmızı yanakları, esmer bir derisi, kabarık, kıvırcık, kara saçları ve ınsanların ona verdiği lakabın sebebi olan bir sakalı vardı. Kalın, kara kaşları gaga burnunun üzerinde birleşiyor, şimşek gibi çakan kara gözleri yüzüne, yabancı memleketlerde işine yarayan, sert bir ifade veriyordu. Sıcağa rağmen kırmızı-beyaz çizgili, ipek bir gömlek, onun üzerine halkının geleneksel kalın, deri zırhını giymişti. Parlak kırmızı pantolonu uzun, kalın çizmelerinin içine tıkıştırılmıştı.

Bardakiler kıkırdayarak ve cücenin cafcaflı giysilerini birbirlerine göstererek sırıttılar. Cüce toplumu ve giysilerindeki parlak renklerin ne anlama geldiği hakkında herhangi bir şey bilselerdi, kahkahalarını kendilerine saklarlardı.

Cüce kapıda durdu ve parlak güneşten yarı körleşmiş, gözlerini kırpıştırdı.

"Karasakal, dostum," diye seslendi Roland, sandalyesinden kalkarak. "Buradayız!"

Cüce ağır adımlarla, kara gözlerini oaraya buraya çevirerek ve gereğinden fazla cesur görünen gözlere dikerek hana girdi. Cüceler Thillia'da pek görünmezlerdi. Cüce krallığı, insan krallığının kuzey-doğu yönünde, çok uzakta kalıyordu ve bu iki ırk arasında pek az ilişki vardı. Ama bu cüce beş gündür köydeydi ve artık yeni bir görüntü sayılmıyordu. Griffith, iki krallığın sınırında bulunan ve hiçbirinin sahiplenmediği, kötü bir yerdi. Sakinleri, canları ne isterse onu yapardı -çoğunun işine gelen bir düzendi bu, çünkü çoğu, hoşuna gideni yapmanın asılmalarına sebep olacağı yerlerden gelmişlerdi. Griffith halkı cücenin burada ne aradığını merak edebilirdi, ama kimse bunu yüksek sesle soramazdı.

"Barmen, üç tane daha!" diye seslendi Roland kupasını havaya kaldırarak. "Kutlama yapmak için sebebimiz var, dostum," dedi yavaşça oturan cüceye.

"Ya?" diye homurdandı cüce, iki insanı şüpheyle süzerek.

Sırıtan Roland misafirinin açık düşmanlığını görmezden geldi ve mesajı uzattı.

"Bu sözleri okuyamam," dedi cüce, parşömeni masaya fırlatarak.

Garson kadının kegrot ile gelmesi susmalarına sebep oldu. Kupalar dağıtıldı. Pasaklı garson masayı yağlı bir paçavrayla şöyle bir sildi, cüceye merakla baktı ve tembel tembel yürüyüp gitti.

"Üzgünüm, elfçe okuyamadığını unuttum. Sipariş yolda, Karasakal," dedi Roland alçak sesle. "Nadas'ta burada olacak."

"Adım Drugar. Bu kâğıdın söylediği bu mu?" Cüce kalın parmağıyla kâğıda vurdu.

"Elbette, Karasakal, dostum."

"Ben senin dostun değilim, insan," diye mırıldandı cüce, ama sözleri kendi dilinde çıkmış ve sakalına doğru söylenmişti. Dudakları, neredeyse gülümseme denecek bir hareketle aralandı. "Bu iyi haber." İstemeye istemeye konuşuyor gibiydi.

"Buna içilir." Roland kupasını kaldırdı. Karasakalın kendilerine karşı gösterdiği şüpheye eş bir şüpheyle cüceyi süzmekte olan Rega'yı dirsekledi. "Anlaşmamıza."

Roland kupasını höpürdeterek kafasına dikti. Rega bir yudum aldı. Asla fazla içmezdi. Aralarından birinin ayık kalması gerekliydi Dahası, cüce içmiyordu. Yalnızca dudaklarını ıslatmıştı. Cüceler, kendi koyu biraları ile karşılaştırıldığında zayıf ve yavan gelen kegrottan hoşlanmazlar.

"Merak ediyordum, ortak," dedi Roland, içkisinin üzerine doğru eğilerek, "Bu silahları ne için kullanacaksın?"

"Vicdanın olduğunu mu hatırladın, insan?"

Roland Rega'ya bir bakış fırlattı. Sözlerinin yinelendiğini işiten Rega omuzlarını silkti ve bakışlarını kaçırdı. Bu kadar aptalca bir soruya nasıl bir cevap bekliyordu ki?

"Soru sormaman için yeterince iyi para alıyorsun, ama yine de sana söyleyeceğim, çünkü halkım onurlu bir halktır."

"O kadar onurludur ki, kaçakçılarla iş yapıyorsunuz, öyle değil mi, Karasakal?" Roland sırıttı.

Kara kaşlar korkutucu bir şekilde biraraya geldi, kara gözlerde şimşekler çaktı. "Açıkça ve yasal olarak iş yapabilirdim, ama yasalarınız bunu engelliyor. Halkımın bu silahlara ihtiyacı var. Kuzeyyönünden gelen tehlikeyi duydunuz mu?"

"DenizKralları'ndan mı?"

Roland garson kadına işaret etti. Rega elini Roland'ın elinin üzerine koyarak onu yavaş olması için uyardı, ama Roland onu itti.

"Hah! Hayır!" dedi cüce horgörüyle. "Bizim topraklarımızın kuzeyinden bahsediyorum. Çok çok kuzey, yalnız artık o kadar da uzak değil."

"Hayır. Hiçbir şey duymadım, Karasakal, eski dostum. Nedir?"

"İnsanlar -dağlar kadar büyük. Kuzeyyönünden geliyorlar ve yollarının üzerindeki herşeyi yok ediyorlar."

Roland'ın içkisi boğazında kaldı ve kahkalarla gülmeye başladı. Cüce öfkeden tam anlamıyla kuduruyor gibi görünüyordu ve Rega tırnaklarını arkadaşının koluna batırdı. Roland neşesini güçlükle bastırdı.

"Afedersin, dostum, üzgünüm. Ama o masalı sevgili ihtiyar babamdan, onun kucağında otururken dinlemiştim. Demek titanlar bize saldıracak. Herhalde Thillialı Beş Kayıp Lord da geri döner artık." Masanın üzerinden uzanan Roland, öfkeli cücenin omzunu okşadı. "O zaman sırrını gizli tut, dostum. Paramızı aldığımız sürece karım ve ben ne yaptığınızla ya da kimi öldürdüğünüzle ilgilenmeyiz."

Ters ters bakan cüce kolunu insanın dokunuşundan kurtardı.

"Gidecek bir yerin yok mu senin, kocacığım?" dedi Rega imalı imalı.

Roland ayağa kalktı. Uzun boylu, kaslı, sarışın ve yakışıklıydı. Onu iyi bilen garson kadın geçerken ona sürtündü.

"İzin verirseniz, gidip bir ağacı ziyaret etmem gerekiyor. Lanet kegrot içimden geçip gidiyor sanki." Gittikçe kalabalıklaşan ve gürültülü bir hal alan salondan geçti.

Rega en hoş gülümsemesini yüzüne yerleştirerek masanın çevresinden dolaştı ve cücenin yanına oturdu. Genç kadının görünüşü Roland'ın tam tersiydi. Kısa ve dolgundu. Giysileri hem sıcaklığa karşı korunmayı, hem de iş görmeyi amaçlıyordu. Üzerinde, gizlediğinden daha fazlasını açığa vuran

keten bir bluz vardı. Göğüslerinin altında uçları bağlanmış, böylece karnını açıkta bırakmıştı. Dizlere kadar inen deri pantolon, bacaklarını ikinci bir deri gibi kaplıyordu. Teni koyu, altın kahverengi bir renk alacak şekilde bronzlaşmıştı ve hanın sıcağında, ince bir ter tabakası ile parlıyordu. Kahverengi saçları ortadan ayrılmış, yağmurla ıslanmış ağaç kabuğu gibi parlak, dümdüz, arkasından sarkıyordu.

Rega cücenin kendisini fiziksel olarak hiç çekici bulmadığını biliyordu. Muhtemelen bunun sebebi sakalım olmamasıdır, diye düşündü kendi kendine sırıtarak, cüce kadınlar hakkında duydukları aklına gelince. Cüce, halkının hayal ettiği bu masal hakkında konuşmaya hevesli görünüyordu. Rega bir müşterisinin öfkeli bir şekilde gitmesini hiç istemezdi.

"Kocamı affedin, bayım. Biraz fazla içti. Ama benim ilgimi çekti. Bana titanlardan bahsedin."

"Titanlar." Cüce bu tuhaf kelimenin tadına bakıyor gibiydi.

"Dilinizde bu ad mı venlıyor onlara'"

"Sanının Efsanelerimiz, büyük savaşçılar olan ve uzun sure önce kendilerine hizmet etmeleri için tanıtlar tarafından yaratılan devasa insanlardan bahseder Ama Kayıp Lordlar 'in zamanından ben Thıllıa'da bu tur varlıklar görülmemiş "

"Bu titanlar aynı mı, değil mi, bilmem." Karasakal başını salladı "Efsanelerimiz bu tür yaratıklardan bahsetmez. Biz yıldızlarla ilgilenmiyoruz. Yerin altında yaşayan bizler yıldızları pek az görürüz. Bizim efsanelerimiz Demirciler'den bahseder. Tüm cücelerin babası Drakar ile birlikte, bu dünyayı yapanlardır onlar. Anlatılır ki bir gün Demirciler geri dönecek, inanılmayacak büyüklükte ve ihtişamda kentler yapmamıza yardım edeceklermiş."

"Bu devlerin -ee- Demirciler olduğunu düşünüyorsanız, silaha neden gerek duydunuz'"

Karasakalın yüzü gölgelendi, yüzündeki çizgiler derinleşti "Buna halkımın bir kısmı inanıyor. Ama aramızda, kuzeyyönünden gelen kaçaklarla konuşanlar var. Bize korkunç yıkım ve ölümlerden bahsettiler. Belki de efsanelerimiz yanlıştır. Silahlar bu yüzden lazım."

Rega başta cücenin yalan söylediğini düşünmüştü. O ve Roland, Karasakal'ın silahları birkaç dağınık insan kolonisine saldırmak için

kullanacağını düşünmüşlerdi. Ama kara gözlerin gölgelendiğim gören, cücenin sesindeki ağırlığı işiten Rega, fikrini değiştirmişti En azından Karasakal inanıyordu bu akılalmaz düşmana ve silahları satın almasının gerçek sebebi buydu. Bu düşünce rahatlatıcıydı. Roland ile Rega ilk kez silah kaçakçılığı yapıyorlardı ve -Roland ne derse desin- Rega kendi ırkından olanların ölümünden sorumlu olmayacağı için rahatlamıştı.

"Hey, Karasakal, ne yapıyorsun -karımın sıcakkanlılığından mı faydalanıyorsun, ha!" Roland yine sandalyesine yerleşti Yeni bu kupa onu bekliyordu ve uzun uzun içti.

Karasakal'ın yüzünde beliren dehşet ifadesini ve yüzünün kararmasını gören Rega, masanın altından Roland'a hızlı ve sert bir tekme salladı "Efsanelerden bahsediyorduk, hayatım Cücelerin şarkılardan pek hoşlandığını duymuştum. Kocamın mükemmel bir sesi vardır. Belki, bayım, Thillia Türküsü'nü dinlemek istersiniz. Lordlarımızı ve beş krallığın nasıl kurulduğunu anlatır"

Karasakal'ın yüzü parladı "Evet, dinlemek isterim "

Rega, cüce toplumu hakkında bulabildiği tüm bilgilen toparladığı için yıldızlara şükretti. Cücelerin müzikten hoşlandığını söylemek yetersiz kalır. Tam bir tutkudur müzik onlar için. Tüm cüceler müzik aletleri çalar, çoğunun harika sesleri vardır. Bir şarkıyı bir kere duysunlar, melodiyi çıkarırlar, ikinci kez dinlediklerinde sözlerini ezberlerler.

Roland'ın harika bir tenor sesi vardı ve büyüleyici güzellikteki türküyü ustun bir duygusallıkla söyledi. Bardaki insanlar onu dinlemek için sustular ve şarkı bittiğinde, kaba toplulukta pek çok kişi gözlerini siliyordu. Cüce kendinden geçerek dinledi ve içini çeken Rega, yeni müşterilerinin memnun olduğunu düşündü.

Düşünceden ve aşktan herşey bir kez doğmuştur
Dünya ve gök ve bilgi deniziyle
Eski karanlıktan tüm ışık şekillenmiş
Ve sonsuzca özgürlüğe yükselmiştir

Saygı dolu sesle konuştu beş kardeş
Efendilerinin görevinden ve kaderlerinden

Kralları ölüyordu ezginin boyunduruğunda
her birinden tek isteği topraklarının korunmasıydı

Beş büyük krallık bir toprakta doğdular
Her adil prense kendi toprağıyla
Ölü efendinin eli, adalet ve azimle
yönetsinler diye isteklerini bildirdi

İlkine araziler, adilce akıp giden
fısıldayan rüzgârlar hezeyanı sakinleştiren
Bir diğerine deniz, gemilerin ilerlediği
ve parçalayan dalgalarla kıyı boyunca dindiği.

Üçüncüye ağaçların ve çimenliğin sakinliğinde
ince dalın çatırtısıyla gölgelerin karanlık gözleri.
Dördüncüsü, dağlara ve vadilere efendi oldu
otlakların ve ovaların huzurla yattığı.

Sonuncusu, güneşe, evimizi aydınlatan,
ısıtıp sonsuza dek kalacak olan.
Beşi de kalpten yazdılar sözlerini
geçmişteki krallarının layığı olmak için.

Her çocuk doğrulukla hükmetti çadırına.
Kucaklayarak malını, adalet ile yönetti.
Doğruluk, güç ve bilgelikle her zaman,
her dudak minnetle ses verdi diğerine.

Yine de kader zalim oyunlarıyla temiz kalpleri harcadı.
Hepsi diğerine hükmekmek için silahlandı.
Beş adam tükendi bir kadının iffeti için.
Ve tüm yaşamlar bu aşka harcandı boşuna.

Nazikçe, bir şairin kalbi kadar

güzeldi kadın adeta doğuştan.
Doğanın Yarattıktan kadar ince
olan kalbi ısıttı tüm yaşayanları.

Beş onurlu adam, kardeş olarak doğan,
aşklarıyla doğruldular ve diğerlerine aldırmadılar.
Tatlı Thillia için beş aşk yeminiyle.
Kralın beş yakışıklı oğlu savaştılar.

Beş ordu çarpıştı, pullukları kılıçlara karşı,
tarlalardan çiftçiler, ihtirasın emirleriyle.
Eskinin adil kardeşleri ve sevgiyle edilmiş
yeminlerin sahiplen, yaraladılar topraklarını.

Thillia durdu öylece, kanlı düzlüklerde,
kolları uzanmış ileri, elleri sevgiyle açılmış.
Acı dolu kalbi, utançla burkulmuş, gölün
sevgi dolu derinliklerine saklandı çaresizce.

Uçan ruha ağladı mükemmellik, beş kardeş
bıraktı amaçsız savaşlarını sonunda.
Haykırdılar kalplerinin olanca sesiyle.
Ve yemin ettiler, savaşçının gecesinde doğmaya.

İnançla yürüdüler gösterişsiz adımlarla,
altlarında uyuyan Thillia'a.
Parçalanan duygular erdemlerini haykırdı,
krallıklar ıslak çelenklerine ağladı.

Düşünceden ve aşktan, herşey bir kez doğmuştur,
dünya ve gök ve bilgi deniziyle.
Eski karanlıktan tüm ışık şekillenmiş
ve sonsuzca, özgürlüğe yükselmiştir.

Rega hikâyeyi tamamladı. "Thillia'nın bedeni bulundu ve dünyanın ortasında, beş krallığın ortak mülkiyeti sayılan kutsal bir mabede yerleştirildi. Aşıklarının bedenleri hiç bulunamadı ve bundan, birgün, ülkeleri ölümcül bir tehlike altındayken, beş kardeşin geri döneceği ve halklarını kurtaracağı efsanesi doğdu."

"Bunu sevdim!" diye bağırdı cüce, takdirini göstermek için masaya eliyle vurarak. Hatta kalın parmağıyla Roland'ın koluna dokunacak kadar da ileri gitti; beş gündür ilk kez ikisinden birine dokunuyordu. "Bunu çok sevdim. Ezgisini öğrenmiş miyim?" Karasakal melodiyi pes bir basla mırıldandı.

"Evet, bayım! Kesinlikle!" diye haykırdı Roland, eğlenerek. "Sözcükleri de öğretmemi ister misin?"

"Biliyorum. Burada." Karasakal alnına dokundu. "Ben hızlı bir öğrenciyim."

"Öyle görünüyor!" dedi Roland, kadına göz kırparak.

Rega sırıtarak karşılık verdi.

"Yine dinlemek isterdim, ama artık gitmem gerek," dedi Karasakal, büyük bir pişmanlıkla masadan kalkarak. "Halkıma iyi haberi vermem gerek." Bir an ciddileşerek ekledi, "Çok rahatlayacaklar." Elini belindeki kuşağa koyarak tokasını çözdü ve masaya fırlattı. "Anlaştığımız gibi paranın yarısı burada. Kalanı teslimatta." Roland'ın eli çabucak kuşağın üzerine kapandı ve onu Rega'ya doğru itti. Rega kuşağı çözdü, içine bir göz attı, hızla saydı ve başını salladı.

"Pekâlâ, dostum," dedi Roland, ayağa kalkma zahmetine girmeden. "Nadas'ın sonuna doğru seni anlaştığımız yerde buluruz."

Cücenin alınmasından korkan Rega ayağa kalktı ve insanlara ait eski dostluk jesti ile elini uzattı -elinde silah olmadığını göstermek üzere avuç yukarı. Cücelerin böyle bir gelenekleri yoktu; cüceler hiç birbirleri ile savaşmamışlardı. Karasakal bu, avuçları birbirine dokundurma hareketinin önemli olduğunu bilecek kadar yaşamıştı insanların arasında. Ondan bekleneni yaptı ve elini deri yeleğine silerek, Thillia Türküsü'nü mırıldanarak aceleyle hanı terk etti.

"Bir gecelik bir iş için hiç de fena değil," dedi Roland, para kuşağını beline takıp tokasını sıkarak. Beli cüceninkine göre oldukça inceydi.

"Teşekkür edilecek kişi sen değilsin," diye mırıldandı Rega. Kadın kalçasında taşıdığı yuvarlak kınından bir raztar[10] çıkararak, yedi keskin ağzı ile bir gösteri yaptı ve onlarla gereğinden fazla ilgilenmeye başlayanlara anlamlı anlamlı bakarak gözdağı verdi. "Koca kıçını ateşten çekip aldım. Ben olmasaydım Karasakal yürüyüp gidecekti."

"Ah, sakalını biçerdim ve alınmaya bile cesaret edemezdi. Bunu göze alamazdı."

"Biliyor musun," diye ekledi Rega, alışılmamış bir ciddiyetle, "gerçekten, fena halde korkmuş görünüyordu."

"Demek korkmuş görünüyordu. Daha fazla iş demek bu, kardeşim," dedi Roland canlılıkla.

Rega dikkatle çevresine bakındı ve öne doğru eğildi. "Bana kardeşim deme! Kısa süre sonra o elfle birlikte yolculuk yapacağız ve bir daha dilin sürçerse herşeyi mahvedersin!"

"Afedersin, 'canım karıcığım'," Roland kegrotunu bitirdi ve garson kendisine doğru bakınca üzüntüyle başını salladı. Üzerinde bu kadar para taşırken nispeten uyanık olması gerekliydi. "Demek cüceler bir insan kentine saldırmayı planlıyorlar. Muhtemelen DenizKralları'na. Acaba bir sonraki siparişi onlara satamaz mıyız?"

"Cücelerin Thillia'ya saldırmayacağını düşünüyorsun demek."

"Bak hele, kimlerin vicdanı sızlıyormuş? Bize ne? Cüceler Thillia'ya saldırmazsa DenizKralları saldırır. Ve DenizKralları da Thillia'ya saldırmazsa, Thillia kendi kendine saldırır. Her durumda bu, dediğim gibi, bizim için daha fazla iş demek."

Bir çift tahta Lordun Akçesi'ni masaya bırakarak, handan çıktılar. Roland, eli kılıcının kabzasında, önde yürüyordu. Her zaman yaptıkları gibi, Rega takip ediyor ve Roland'ın arkasını kolluyordu. Korkutucu görünüşlü bir çifttiler ve Griffith'te geçirdikleri süre, sert, hızlı ve merhamete eğilimli olmayan insanlar olarak ünlenmelerine yetecek kadar uzundu. Pek çok kişi onları gözledi, ama hiçbiri rahatsız etmedi. İkisi ve paraları, ev adını verdikleri barakaya güven içinde ulaştı.

Rega ağır tahta kapıyı kapattı ve dikkatle içeriden sürgüledi. Dışarıyı gözetledikten sonra, pencereleri örten paçavraları indirdi ve Roland'a başını salladı. Roland üç bacaklı, ahşap bir masayı kaldırıp kapıya dayadı. Yerde

serili yırtık pırtık bir halıyı kenara tekmeleyerek, yerdeki kapağı ortaya çıkardı. Kapağın altında, yosunun içine bir delik kazılmıştı. Roland para kuşağını deliğe bıraktı, kapağı kapattı ve halı ile masayı eski yerlerine yerleştirdi.

Rega bir parça bayat ekmek ile yuvarlak bir kalıp küflü peynir çıkardı. "İşten bahsetmişken, bu elf, Paithan Quindiniar hakkında ne biliyorsun?"

Roland güçlü dişleri ile bir parça ekmek kopararak, küflü peynirden bir çatal aldı. "Hiçbir şey," diye homurdandı, çiğnerken. "Bir elf ve bu da titrek bir zambak gibi bir adam olacak demektir. Konu sen olunca değişir elbette, benim güzel kardeşim."

"Ben senin güzel karınım. Unutma bunu." Rega şaka ile kardeşinin elini raztarın tahta uçlarından biri ile dürttü. Bir dilim peynir daha kesti. "İşe yarayacağını düşünüyor musun, gerçekten?"

"Elbette. Numarayı bana anlatan adam, hiç şaşmadığını söyledi. Elflerin insan kadınlara deli olduğunu biliyorsun. Kendimizi karı koca olarak tanıtacağız. Evliliğimiz pek de aşk dolu değil. Sen sevgiye açsın. Sen elfle flört ediyorsun, onu cesaretlendiriyorsun ve senin heyecan dolu göğsüne el sürdüğü anda saygın, evli bir hanımefendi olduğunu hatırlıyorsun ve deliler gibi çığlık atıyorsun.

"Ben yardımına koşuyorum, elfin dik... şey kulaklarını kesmekle tehdit ediyorum. Malları yarı fiyatına vererek canını kurtarıyor. Onları cücelere tam fiyatından satıyoruz, hatta üstlendiğimiz sıkıntılara karşılık biraz da fazla fiyat çekiyoruz ve sonraki birkaç mevsim boyunca ense yapıyoruz."

"Ama sonradan Quindiniar ailesi ile yeniden iş yapmamız gerekecek..."

"Yapacağız da. İşin başındaki bu dişi elfin turşu suratlı, ihtiyar bir bakire olduğunu duymuştum. Minik kardeşi ablasına bizim 'mutlu yuvamızı' yıkmaya teşebbüs ettiğini söylemeye cesaret edemeyecek. Biz de, bir sonraki sefer için özel bir fiyat almayı ihmal etmeyeceğiz."

"Kulağa kolay geliyor," diye hakkını teslim etti Rega. Şarap tulumunu kavrayarak sıvıyı ağzına boşalttı, sonra ağabeyine uzattı. "Mutlu evliliğimizin şerefine, benim canım kocacığım."

Ve senin sadakatsizliğine, sevgili karıcığım " Kahkahalar atarak içtiler.

Drugar Ormançiçeği Hanı'ndan çıktı, ama Griffithi hemen terk etmedi. Dev bir çadırpalmiyesi ağacının gölgesine kayarak, adamla kadın çıkana kadar bekledi. Onları izlemeyi çok isterdi, ama kendi yeteneklerinden haberdardı Hantal cücelerin ayakları, gizlice takip etme işine uygun değildir. Ve insan dolu Griffith'de, kolayca kalabalıklara da karışamazdı.

Bu yüzden, uzaklaşırlarken iki insanı izlemekle yetindi. Drugar onlara güvenmiyordu, ama karşısına Aziz Thillia da çıksa güvenmezdi zaten. Bir aracıya bağımlı kalmaktan nefret ediyordu. Elflerle doğrudan iş yapmayı tercih ederdi. Ama bu mümkün değildi, çünkü Thillia'nın şimdiki lordları, büyülü ve zeki silahlarını cücelere ya da barbar DenizKralları'na satmamaları konusunda Qindiniarlar'la anlaşma yapmıştı. Karşılığında, Thillialılar her mevsim belli sayıda silah satın almayı garanti etmişlerdi.

Bu anlaşma Elflerin işine geliyordu. Ve elf silahları bir şekilde cücelerin ya da DenizKralları'nın eline geçerse, bu kesinlikle Quindiniarlar'ın suçu değildi. Hem, Calandra'nın hırçınlıkla söylediği gibi, bir insan raztar avcısını, Thillia Lordları'nın yasal temsilcisinden ayırmasını nasıl beklerlerdi ki? Tüm insanlar aynı görünüyordu Paraları da öyle.

Roland ile Rega, Drugar'ın görüş alanından çıkmadan hemen önce, cüce siyah, rün oymalı bir taşı, bir sicimle astığı boynundan çıkardı. Taş pürüzsüz, yuvarlak, sevgiyle dokunulmaktan aşınmış ve Pryan da yaşayan en yaşlı kişi olan Drugar'ın babasından daha yaşlıydı.

Drugar taşı havaya kaldırdı Kendi bakış açısından, taş Roland ile Rega'yı kaplamıştı. Cüce taşı, üzerine oyulu rüne benzeyen belli bu desen üzerinde hareket ettirdi ve mırıldandığı sözcüklerle buna eşlik etti. İşini bitirince taşı saygıyla, sarılı olduğu kumaş parçalarının arasına yerleşitirdi ve köşeyi donup kaybolmak üzere olan iki insana doğru yüksek sesle konuştu

"Sizi sevdiğim için söylemedim rünü. Koruma büyüsünü üzeriniıze yolladım, çünkü halkımın ihtiyaç duyduğu silahları alacağından emin olmak istiyorum. Anlaşma yerine getirildiği zaman rünü bozacağım. Ve Drakar her ikinizi de alacak."

Yere tüküren Drugar ormana daldı ve yoğun çalılıkların arasında kendisine yol açmaya başladı

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

EQUDLAN,

ENTHIAL GÖLÜ

Calandra Quindiniar'ın, iş yaptıkları insanların doğaları hakkında yanılmıyordu. Kaçakçı olduklarını tahmin etmişti, ama bu onu ilgilendiren bir şey değildi. Calandra için, herhangi bir insanın dürüst ve adil bir iş yürütebileceğini düşünmek mümkün değildi. Onu ilgilendirdiği kadarıyla, tüm insanlar kaçakçı, üçkâğıtçı ve hırsızdı.

Bu yüzden, Aleatha'nın baba evini terk edip yosun avlu boyunca arabaya doğru yürümesini eğlenerek -kendisine ne kadar eğlenme izni veriyorsa- izledi. Kardeşinin zarif elbisesi, ağaçtepelerini hışırdatan rüzgârla havalanıyor, uçuşan yeşil dalgalar halinde bedenini sarıyordu. O sırada geçerli olan elf modası uzun, sıkıştırılmış belleri, yüksek yakaları ve düz etekleri gerektiriyordu. Bu moda Aleatha'ya uymuyordu ve bu yüzden modayı gözardı ediyordu. Elbisesi muhteşem omuzlarını göstermek üzere alçak kesilmişti, beden kısmı yumuşak bir şekilde bir araya toplanarak

güzel göğüslerini çevreliyor ve vurguluyordu. Yumuşak kıvrımlar halinde dökülen ince kumaş, dikkatleri zarif hareketlerine yöneltecek şekilde, çuhaçiçeğinden bir bulut gibi sarıyordu onu.

Bu moda annesinin zamanında popülerdi. Diğer kadınlar -benim gibi, diye düşündü Calandra sertçe- bu tür bir elbise giyse özensiz ve demode görünürdü. Aleatha geçerli modanın özensiz ve demode görünmesine sebep oluyordu.

Araba evine ulaşmıştı. Sırtı Calandra'ya dönüktü, ama ablası neler olup bittiğini biliyordu. Aleatha, arabaya binmesine yardımcı olan insan köleye gülümsüyor olmalıydı.

Aleatha'nın gülümsemesi kesinlikle hanımefendiceydi -uygun şekilde gözleri indirilmiş, yüzü geniş kenarlı, pembe dantelli şapkasıyla neredeyse tamamen gizlenmiş. Ablası onda asla kusur bulamazdı. Ama üst kat penceresinden seyretmekte olan Calandra, Aleatha'nın numaralarını bilirdi. Gözkapakları indirilmiş olabilirdi, ama menekşe gözleri uzun, kara kirpiklerinin altında pırıldardı. Dolgun dudakları hafifçe aralanır, dili, nemli tutmak üzere devamlı üst dudağının üzerinde gezinirdi. İnsan köle uzun boylu ve ağır işlerden dolayı kaslıydı. Devirortası sıcağında, göğsü çıplaktı. İnsanların tercih ettiği, dar deri pantolonlardan giymişti. Calandra kölenin de gülümseyerek yanıt verdiğini, Aleatha'yı arabaya bindirmek için epeyce zaman harcadığını, arabaya girerken kardeşinin bir şekilde adama sürtünmeyi başardığını gördü. Aleatha'nın eldivenli eli bir an kölenin eli üzerinde oyalandı! Sonra yüzsüzce arabadan eğilip, şapkasının yukarı kaldırdığı kenarının altından Calandra'ya el sallayacak cesareti de buldu!

Aleatha'nın bakışlarını takip eden köle, aniden görevini hatırladı ve yerini almak için seğirtti. Araba, benthan ağacının yapraklarından, önü açık bir sepet biçiminde örülmüştü. Sepetin üstünde, pek çok taşımaeli, Aleatha'nın babasının evinden ormana doğru giden sağlam bir halata tutunmuştu. Daimi uyuşukluklarından kurtulmaları için dürtülünce, taşımaelleri halata doğru sürünür ve arabayı eve doğru çekerdi. Yeniden uy kuya dalmalarına izin verilen taşımaelleri halat boyunca kayar, arabayı bir yolayrımına götürürdü. Aleatha buradan, taşımaelleri kendisini hedefine götürecek başka bir arabaya geçerdi.

Köle arabayı iterek harekete geçirdi ve Calandra -yeşil etekleri rüzgârda dalgalanan- kardeşinin zengin bitki örtüsünün içinde kaybolmasını izledi.

Calandra, yerinde oyalanan ve hayran hayran arabanın arkasından bakan köleye horgörürcesine gülümsedi. Bu insanlar ne kadar aptaldı. Kendileriyle alay edildiğini bile anlamıyorlardı. Aleatha çılgın olabilirdi, ama en azından, haylazlıkları kendi ırkından erkeklerle sınırlıydı. İnsanlarla flört ediyordu, çünkü hayvansı tepilerini izlemek eğlenceliydi. Ablası gibi Aleatha da, bir insan tarafından öpülmektense, ev köpekleri tarafından öpülmeyi tercih ederdi.

Paithan başka bir hikâyeydi. İşinin başına dönen Calandra, aşçı yamağını yıldırım oku dükkânında çalışmak üzere göndermeye karar verdi.

Arabasının içinde arkasına yaslanıp, ağaçların arasında hızla alçalırlarken serin rüzgârın yüzünü yalamasına izin veren Aleatha, Lord Durndrun'un evinde belli bir erkeği insan kölenin tutkusunun hikâyesi ile eğlendireceğini düşündü. Elbette, hikâyesi birazcık farklı bir açıdan anlatılacaktı.

"Size yemin ederim, Lordum, kocaman eli benimkinin üzerine kapandığında elimi kıracağını düşündüm ve sonra hayvan ter kaplı göğsünü benimkine bastırmaya cüret etti!"

"Korkunç!" diyecekti Lord Birisi, soluk elf suratı öfkeyle kıpkırmızıyken... yoksa birbirine bastırılan bedenlerin hayali ile mi? İyice yaklaşacaktı. "Siz ne yaptınız?"

"Onu görmezden geldim, elbette Bu hayvanlarla başede bilmenin en iyi yolu bu, kırbaç hariç tabii. Ama, onu ben dövemezdim, değil mi?"

"Hayır, ama ben dövebilirdim!" diye bağıracaktı lord yiğitçe.

"Ah, Thea, kölelere eğlenmek için takıldığını sen biliyorsun ama."

Aleatha hafifçe irkildi. Bu rahatsız edici ses de nereden gelmişti? Hayali bir Paithan... düşlerini istila etmişti. Esintinin başından uçurmak üzere olduğu şapkasını yakalayan Aleatha, sevimli hikâyesini anlatırken Paithan'ın başka bir yerde maymunluk yaptığından emin olmayı aklının bir köşesine yazdı. Paithan iyi bir çocuktu ve bilerek kardeşinin eğlencesini bozmazdı, ama gereğinden fazla saftı.

Yolayrımına vardığında, araba halatın sonuna ulaşmıştı. Başka bir insan köle -Aleatha'nın dikkat bile etmediği çirkin bir adam- arabadan inmesine

yardımcı oldu.

"Lord Dumdrun'un evi," dedi Aleatha soğuk bir sesle ve köle yolayrımında bekleyen pek çok arabadan birine binmesine yardım etti. Her araba, ormanın farklı bir yerine uzanan, farklı bir halata bağlıydı. Köle taşımaellerini hafifçe dürttü, eller canlandı ve araba yolcusunu Equilan kentinin içine doğru taşıyarak, yavaş yavaş, kararmakta olan gölgelerin arasında kaydı.

Arabalar kentin büyüklerine belli bir üyelik ücreti ödeyen zenginlerin rahatı içindi. Araba sistemine üye olmaya parası yetmeyenler, orman boyunca uzanan asma köprülerle yetinmek zorundaydılar. Bu köprüler evden eve, dükkândan dükkâna, evden dükkâna, dükkândan eve uzanıyordu. İlk elf yerleşimciler Equilan'ı kurduklarında yapılmışlardı. Savunma amacıyla ağaçların üzerine yapılan evleri ve dükkânları birbirine bağlıyordu. Kent büyüdükçe, belirli bir düzen veya plan olmaksızın köprü sistemi de büyümüş, evleri komşularına ve kentin kalbine bağlamıştı

Equilan gelişmişti ve halkı da onunla birlikte Binlerce elf yaşıyordu kentte ve neredeyse aynı sayıda da köprü vardı Yürüyerek yolunu bulmak oldukça kafa karıştırıcıydı, hatta tüm yaşamları boyunca orada yaşayanlar için bile Elf toplumunda belirli bir yeri olan hiçkimse köprüleri kullanmazdı, belki karanlıkvakti sırasında cesaretini sınamak isteyenler hariç. Fakat köprüler, uzun zaman önce elflerin ağaçevlerine kıskanç bir gözle bakan, Elflerin insan komşularına karşı mükemmel bir savunma sağlıyordu.

Zaman geçtikçe ve Equilan daha zengin, daha güvenli oldukça, kuzeyyönündeki insan komşuları elfleri kendi hallerine bırakıp birbirleri ile savaşmanın daha akıllıca olduğuna karar verdiler. Thillia, her biri diğer dördüne düşman beş ayrı krallığa bölündü ve Elfler ihtilaf içindeki her tarafa silah satarak rahatlık içinde yaşadı. Asıl elf aileleri ile zenginlik ve güç sahibi olan orta sınıf aileler, ağaçlarda daha yükseğe taşındı. Lenthan Quindiniar'ın evi, Equilan'daki en yüksek "tepe"de[11] yapılmıştı -kendisi gibi orta sınıf ailelerde bir statü simgesiydi bu, ama evlerini Enthial Golü çevresine yaptıran asıl sınıf arasında değildi Lenthan'ın parası göl kıyısındaki evleri alıp satmaya yetse bile, orada yaşamasına izin verilmesine yetmiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Lenthan bunu istemiyordu zaten Bulunduğu yerde yaşamaktan memnundu, yıldızların manzarası güzeldi ve ormanın bitki örtüsünün arasındaki açıklık, roket fırlatmak için uygundu.

Bununla beraber Aleatha gol kıyısında yaşamayı kafasına koymuştu Asalet, cazibesi, bedeni ve babası öldüğünde kendisine kalacak para ile satın alınabilirdi. Ama Aleatha'nın hangi dük, kont, baron ya da prensi satın alacağı belli değildi daha. Hepsi o kadar can sıkıcıydı ki! Aleatha'yı bekleyen iş, çevresine bakınmak ve diğerlerinden daha az can sıkıcı birisini bulmaktı.

Araba Aleatha'yı nazikçe Lord Durndrun'un gösterişli karşılama evinin önünde bıraktı. Bir insan köle arabadan inmesi için yardım etmeye koştu, ama aynı anda oraya varan genç bir lord, bu onuru ona yaşatmadı Genç lord evliydi, yine de Aleatha onu tatlı, çekici gülümsemesi ile ödüllendirdi Genç lord büyülenmişti ve karısını, köle tarafından indirilmek üzere bırakıp, Aleatha ile uzaklaştı.

Kafasındaki ayrıntılı elf asıl sınıfı listesinin üzerinden geçen Aleatha, genç lordun kraliçenin yakın kuzenlerinden biri olduğunu ve göl kıyısındaki dördüncü en büyük eve sahip olduğunu hatırladı Onun kendisini ev sahiplerine takdim etmesine izin verdi, ondan kendisine evi dolaştırmasını istedi (daha önce defalarca gelmişti oraya halbuki) ve zengin, gölgeli bahçede daha samimi bir tür atarlarken, kızararak, şevkle övgüler sıraladı.

Lord Durndrun'un evi, Enthial Gölü'nün kıyısındaki tüm evler gibi, geniş bir kâseye benzeyen yosun yatağının kenarında inşa edilmişti. Elf toplumunun aristokrasisinin evlen, kâsenin kenarı boyunca dağınık dururdu. Majesteleri kraliçenin evi en uzak uçta, kullarının kalabalık kentlerinden uzakta duruyordu.

Kâsenin ortasında, devasa ağaçların kolları arasındaki kalın bir yosun yatağı tarafından desteklenen göl uzanıyordu. Bölgedeki çoğu gol, yosun yatakları üzerinde durduklarından, berrak, kristal yeşili renkte olurlardı Fakat Enthial Gölü'nde bulunan nadir bir balık cinsi yüzünden (Majestelerine Lenthal Quindiniar'dan bir hediye) gölün suları canlı, sersemletin bir mavilikteydi ve Equilan'ın harikalarından biri sayılırdı

Manzara Aleatha'yı etkilemedi, çünkü daha önce defalarca görmüştü ve öncelikli hedefi bunu kendisinin kılmaktı Daha önce Lord Dardlus'a takdim

edilmişti, ama şimdiye kadar esprili, zeki ve orta derecede yakışıklı olduğunu fark etmemişti. Tik ağacından bir bankın üzerinde, hayranlık dolu genç adamın yanına oturan Aleatha, tam ona köleyle ilgili hikâyesini anlatacaktı ki, hayalinde olduğu gibi, neşeli bir ses sözünü kesti

"Ah, işte buradasın, Thea Geldiğini duymuştum Sen misin, Dardlus? Karının seni aradığını biliyor musun' Halinden hoşnut görünmüyor pek."

Lord Dardlus da pek hoşnut görünmüyordu Paithan'a dik dik baktı Paithan bakışlarına, tek arzusu arkadaşına yardım etmek olan birinin masum ve hafif endişeli ifadesi ile karşılık verdi. Aleatha lordun yanında kalıp, Paithan dan kurtulmaya eğilimliydi, fakat tencere kaynamadan önce biraz pişmesi için izin vermesinin akıllıca olacağına karar verdi. Zaten, ağabeyi ile konuşması gerekiyordu.

"Kendimden utanıyorum, Lordum," dedi Aleatha, sevimli sevimli kızararak "Sizi ailenizden uzak tuttum Ne düşüncesizce, ne bencilce bir hareketti bu, ama arkadaşlığınızdan o kadar zevk alıyordum ki "

Kollarını kavuşturan Paithan bahçe duvarına yaslanıp ilgiyle izledi Lord Dardlus sonsuza kadar onunla beraber kalabileceğini söyleyerek itiraz etti.

"Hayır, hayır Lordum." dedi Aleatha, asil bir fedakârlık havasıyla. "Eşinize gidin. Israr ediyorum. "

Aleatha elini, nazikçe öpülmek üzere uzattı. Genç adam bunu, toplumun uygun bulacağından daha büyük bir şevk ile yaptı.

"Ama hikâyenizin sonunu dinlemeyi öyle istiyorum ki," dedi Aleatha'nın cazibesine kapılmış olan Dardlus.

"Dinleyeceksiniz, Lordum," diye yanıtladı Aleatha, yere eğdiği kirpiklerinin arasından mavi-menekşe pırıltılar saçarak "Dinleyeceksiniz "

Genç lord kendisini oradan zorla koparttı. Paithan banka, kardeşinin yanına oturdu ve Aleatha şapkasını çıkararak yelpazelendi.

"Üzgünüm, Thea Birşeyleri mi engelledim'"

"Evet, ama daha iyi oldu Fazla hızlı ilerliyordu."

"Mutlu bir evliliği var, biliyorsun. Üç tane de ufaklık."

Aleatha omuzlarını silkti. Bu onu ilgilendirmiyordu.

"Boşanma büyük bir skandal haline gelebilir," diye devam etti Paithan uzun, beyaz, keten bahçe giysisinin yakasına taktığı çiçeği koklayarak. Bol

dikilmiş ceket, bileklerde bağlanan beyaz keten pantolonun üzerine düşüyordu.

"Babamın parası olayın yatışmasını sağlar."

"Kraliçenin izin vermesi gerekir."

"Babamın parası bunu da satın alır."

"Callie çok kızar."

"Hayır, kızmaz Sonunda namuslu bir şekilde evlendiğim için çok mutlu olur. Benim için endişelenme, Ağabey, canım Senin kendi dertlerin var. Bu akşam Callie seni arıyordu."

"Öyle mi?" diye sordu Paithan, ilgisiz görünmeye çalışarak

"Evet ve yüzündeki ifade, babamın şeytani aletlerinden birini ateşlemeye yeterdi."

"Kötü şans. Patronla konuştu demek."

"Evet, sanırım. Fazla konuşmadım. Söylenmeye başlamasını istemedim. Yoksa hâlâ orada olurdum. Bir insan rahip hakkında mıydı? Ben -Örn adına, bu da neydi?"

"Gökgürültüsü." Paithan gökyüzünü görmelerini engelleyen yoğun bitki örtüsüne baktı. "Fırtına yaklaşıyor olmalı. Lanet olsun. Kayık gezisi iptal olacak demektir."

"Saçma. Daha çok erken. Dahası, yerin sallandığını duydum. Sen duymadın mı?"

"Belki Callie'ye. Beni arıyordur." Paithan çiçeği yakasından çıkardı ve taç yapraklarını kopararak kardeşinin kucağına atmaya başladı.

"Bunu eğlenceli bulduğun için ne kadar memnun olduğumu anlatamam, Pait. Harçlığını kesene kadar bekle. Bu arada, bu insan rahip meselesi de nedir?"

Paithan, gözleri yolmakla meşgul olduğu çiçeğin üzerinde, banka yerleşti. Genç yüzü sıradışı bir şekilde ciddi idi. "Son yolculuğumdan döndüğümde, Thea, babamın ne kadar değiştiğini görünce dehşete düştüm. Sen ve Callie fark etmiyorsunuz. Devamlı onunla berabersiniz. Ama... o kadar... bilmiyorum... gri görünüyordu ki! Ve kedere boğulmuş, sanırım."

Aleatha içini çekti. "Onu sakin anlarından birinde yakalamış olmalısın."

"Evet ve o lanet roketler, bırak yıldızlara gitmeyi, ağaçtepelerini bile aşamıyor. Annem hakkında konuşup duruyordu... nasıl olduğunu bilirsin!"

"Evet. Nasıl olduğunu biliyorum." Aleatha kucağındaki çiçek yapraklarını toplayarak, bilinçsizce bir mezar şeklinde dizmeye başladı

"Onu neşelendirmek istedim ve aklıma gelen ilk komik şeyi söyledim 'Neden bir insan rahip çağırtmıyorsun?' dedim.

"Yıldızlar hakkında çok şey biliyorlar, çünkü oradan geldiklerine inanıyorlar. Yıldızların aslında kentler olduğuna inanıyorlar', falan. Eh" -Paithan kendinden memnun görünüyordu-bu, "ihtiyarı hemen neşelendirdi. Roketlerinden biri kente düşüp çöplüğü patlattığından beri bu kadar heyecanlı görmemiştim onu."

"Aferin sana, Pait!" Aleatha sinirle çiçek yapraklarını rüzgâra bıraktı. "Sen yolculuklarından birine çıkacaksın. Ama Callie ve ben o hayvanla beraber yaşamak zorunda kalacağız! Babamın o zampara ihtiyar yıldızbilimcisi yeterince kötü zaten."

"Özür dilerim, Thea. Hiç düşünmedim gerçekten." Paithan gerçekten utanmış gibiydi. Tüm Quindiniar'lar içinde parlayan tek kıvılcım, birbirleri için hissettikleri sevgi idi -ne yazık ki, dünyanın geri kalanına uzanmayan bir sevgi.

Uzanan Paithan, kardeşinin elini kendi elinin içine aldı ve sıktı. "Zaten insan rahip gelmeyecektir. İnsanları tanırım ve..."

Yosun yatağı ayaklarının altında aniden yükseldi ve sonra eski yerine yerleşti. Üzerinde oturdukları bank sallanıp titredi, şiddetli bir dalgalanma, gölün pürüzsüz ve durgun yüzeyini bozdu. Yukarıdan değil aşağıdan gelen, gökgürültüsü gibi bir gümbürdeme, yerin sarsılmasına eşlik etti.

"Bu fırtına değildi," dedi Aleatha, korkuyla çevresine bakınarak.

Uzaktan bağırış ve çığlıklar işitilebiliyordu.

Paithan, yüzü aniden ciddileşerek ayağa kalktı. "Sanırım eve dönsek iyi olur, Thea." Elini kardeşine uzattı. Aleatha sakin bir çeviklikle, telaşsızca eteklerini topladı.

"Ne oldu, dersin?"

"En ufak bir fikrim bile yok," diye yanıt verdi Paithan, bahçeyi aceleyle geçerken. "Ah, Durndrun! Bu da neydi? Yeni bir parti oyunu mu?"

"Keşke öyle olsaydı!" Lord oldukça rahatsız görünüyordu "Yemek odası duvarını çatlattı ve annemi dehşete düşürdü."

Gümbürdeme yine başladı, bu sefer daha güçlüydü Yer sıçrayıp titredi. Paithan bir ağaca doğru sendeleyerek geriledi. Solgun, fakat kendisine hakim Aleatha, sarkan bir asma dalına tutundu. Lord Durndrun yere devrildi. Neredeyse düşen bir heykel parçasının altında kalacaktı. Sarsıntı, bir erkeğin üç nefes alması kadar uzun sürdü, sonra durdu. Yosundan garip bir koku yükseldi -soğuk, küflü bir nem kokusu. Karanlığın kokusu. Karanlıkta yaşayan bir şeyin korkusu.

Paithan, lordun ayağa kalkmasına yardım etmeye koştu.

"Sanırım," dedi Durndrun, yalnızca Paithan'ın kulaklarına seslenen alçak bir sesle, "Silahlansak iyi olur."

"Evet," diye kabul etti Paithan, kardeşine soru dolu gözlerle bakarak ve sesini alçaltarak "Ben de aynısını önermek üzereydim."

Aleatha duydu ve anladı Korku içinde kıpırdandı, oldukça hoş bir duyguydu. Son derece sıkıcı olacağını düşündüğü akşama bir miktar ilginçlik katacaktı kuşkusuz.

"Eğer siz baylar izin verirseniz," dedi şapkasının kenarını dikkatle düzelterek, "eve gidip, büyük hanıma yardımcı olup olamayacağıma bakacağım."

"Teşekkür ederim, Bayan Quindiniar. Çok memnun olurum Ne kadar da cesur," diye ekledi Lord Durndrun, Aleatha'nın eve korkusuzca, yapayalnız yürümesini izlerken "Diğer kadınların yarısı çığlıklar atıp, kendilerini oraya buraya fırlatıyorlar ve diğer yarısı da çoktan bayıldı. Kardeşin olağanüstü bir kadın!"

"Evet, öyledir," dedi kardeşinin oldukça eğlenmekte olduğunu gören Paitnan. "Ne tür silahların var?"

Eve doğru seğirten lord, yanında koşan genç elfe baktı "Quindiniar" -Durndrun iyice yanaşarak kolunu tuttu- "geçen gece bize anlattığın masallarla bu ilgisi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Yani devler hakkındaki.

Paithan biraz mahcup göründü "Devlerden mi bahsettim' Örn adına, oldukça sert bir şarap sunmuşsun bize, Durndrun!"

"Belki de masallar masal değildir aslında," dedi Durndrun sertçe.

Paithan gümbürtüleri ve karanlık kokusunu düşündü Başını salladı "Sanırım, devlerle karşılaşmış olmayı dileyeceğiz, lordum. Bir insan masalı

dinlemek hoşuma giderdi şimdi."

Eve ulaştılar ve lordun silahlarını incelemeye başladılar. Topluluğun diğer erkek üyeleri onlara katıldı. Bağırıp çağırıyor, tehditler savuruyor, Paithan'a göre kadınlardan daha iyi olmayan bir isteri gösterisi sunuyorlardı. Onları eğlenerek ve sabırsızlıkla seyrediyordu ki, hepsinin kendisine bakmakta olduğunu ve yüzlerinde sıradışı bir ciddiyet olduğunu fark etti.

"Ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun'" diye sordu Lord Durndrun.

"Ben ben aslında." Paithan, çevresini alan elf aristokrasisinin otuz üyesine şaşkınlık içinde bakarak kekeledi "Demek istiyorum ki, eminim siz.

"Hadi, hadi, Quindiniar' diye tersledi Lord Durndrun "Dışarıdaki dünyayı bilen bir tek sen varsın aramızda. Bu tür şeyler hakkında yalnızca senin deneyimin var. Bir lidere ihtiyacımız var ve bu sensin. "

Ve eğer bir şey olursa, hepiniz beni suçlayacaksınız, diye düşündü. Paithan, ama bu şey söylemedi. Yalnızca dudaklarında çarpık bir gülümseme belirip kayboldu.

Gümbürdeme yine başladı bu sefer çoğu elfi dizlerinin üzerine devirecek kadar güçlüydü. Güvenlik amacıyla evin içine toplanmış kadın ve çocuklardan çığlık ve feryatlar geldi. Paithan ormanda çatırdayıp kırılan dalların sesini, ürken kuşların yüksek gaklamalarını işitebiliyordu.

"Bakın! Şuna bakın! Gölün içinde!" diye boğuk bir sesle haykırdı, kalabalığın kenarında duran lordlardan biri.

Hepsi dönüp baktılar. Gölün sulan kabarıp kaynıyordu ve tam ortada, büyük, yeşil bir bedenin yukarı doğru kıvrılan parlak pulları görülebiliyordu. Bedenin bir kısmı yüzeye çıktı, sonra suyun altına kaydı.

"Ah, benim de aklıma bu gelmişti," diye mırıldandı Paithan.

"Bir ejder!" diye haykırdı Lord Durndrun. Genç elfin kolunu yakaladı. "Tanrım, Quindiniar! Ne yapacağız?"

"Sanırım," dedi Paithan gülümseyerek, "hepimiz içeri girip birer içki içmeliyiz. Son içkimiz olacak gibi görünüyor."

BEŞİNCİ BÖLÜM

EQUILAN,

ENTHIAL GÖLÜ

Aleatha kadınlara katıldığı için hemen pişman oldu. Korku bulaşıcıdır ve salon korku kokuyordu. Muhtemelen erkekler de en az kadınlar kadar korkuyordu, ama en azından cesur görünüyorlardı -kendileri için- olmasa bile, birbirleri için. Kadınlar yalnızca korkularını gösterme hakkına sahip değillerdi, onlardan bekleniyordu bu. Bununla beraber, korkunun bile toplum tarafından kabul edilen sınırları vardı.

Büyükhanım -Lord Durndrun'un annesi ve oğlu henüz evlenmediğinden evin hakim hanımı- isteri nöbetleri konusunda önceliğe sahipti. En yaşlı, statüsü en yüksek kadın oydu ve bu ev onundu. Bu yüzden, mevcut bulunan kadınlar arasında hiçbiri büyükhanım kadar dehşete düşme hakkına sahip değildi (Bir köşede bayılıp kalan, yalnızca bir dükün eşi olan kadın topluluktan dışlanmıştı.)

Büyükhanım, sofada bitkin uzanıyor, hizmetkârı yanında ağlıyor ve muhtelif canlandırıcılar uyguluyordu -büyükhanımın şakaklarını lavanta suyuyla ovuyor, nefesini düzenlemeye boşuna çalışırken dalgalanan geniş göğsüne gül özü serpiyordu.

"Ah... ah... ah!" diye soludu büyükhanım, kalbini tutarak.

Muhtelif misafirlerin hanımları çevresine toplaştılar, ellerini ovuşturdular, zaman zaman birbirlerine sarılarak boğuk hıçkırıklara boğuldular Önceden meraklı görünen çocuklara, korkuları esin verdi. Şimdi toplu halde feryat ediyor, herkesin ayağına dolaşıyorlardı.

"Ah ah ah!" hırıldadı büyük hanım, hafifçe mavileşerek.

"Onu tokatlayın," diye öneride bulundu Aleatha serinkanlılıkla.

Önerisi hizmetçinin aklına yatmış göründü, ama kadınlar paniklerinden, bu fikirden dolayı dehşet içinde kalmış görünmeye yetecek kadar çıkmayı başardılar. Omuzlarını silken Aleatha arkasını dönerek, aynı zamanda kapı görevini gören ve göle bakan geniş verandaya açılan yüksek pencerelere doğru yürüdü. Arkasında büyük hanımın spazmlarının dinmekte olduğunu işitebiliyordu. Belki de Aleatha'nın önerisini duymuş, hizmetkârın elinin seğirdiğini görmüştü.

"Son birkaç dakikadır hiç ses çıkmadı," dedi soluk soluğa bir kontun karısı "Belki de bitmiştir."

Yorum huzursuz bir sessizlikle karşılandı. Bitmemişti Aleatha biliyordu Odadaki her kadın biliyordu O an için herşey sessizdi, ama bu, Aleatha'nın büyük hanımın feryatlarını özlemesine sebep olan ağır, korkunç bir sessizlikti Kadınlar birbirlerine sokuldu Bir çocuk sızlandı

Gümbürdeme yine başladı Ev korkutucu bir şekilde sarsıldı Sandalyeler yerde sıçradı, küçük süsler masalardan düşüp parçalandı Tutunabilenler bir yerlere tutundu. Tutunamayanlar sendeleyip düştü. Pencerenin yanındaki yerinden Aleatha yeşil, pullu bir bedenin gölden yükseldiğini gördü.

Neyse ki, arkasındaki kadınların hiçbiri yaratığın farkına varmadı. Aleatha haykırmamak için dudaklarını ısırdı. Sonra yaratık gitti -o kadar hızla yok olmuştu ki, Aleatha gördüğünün gerçek mi olduğunu, yoksa korkusunun doğurduğu bu görüntü mü olduğunu merak etti

Gümbürdeme durdu. Erkekler eve doğru koşuyordu. Başlarında abisi vardı. Aleatha kapıları açtı ve geniş merdivenlere doğru fırladı.

"Paithan! Neydi o?" Ceketinin kolunu yakalamıştı.

"Bir ejder, korkarım, Thea," diye yanıtladı abisi.

"Bize ne olacak'"

Paithan düşündü "Hepimiz öleceğiz, sanırım."

"Bu haksızlık!" diye bağırdı Aleatha çılgınca, ayağını yere vurarak.

"Evet, sanırım öyle." Paithan bunun, çaresiz durumları hakkında biraz tuhaf bir bakış açısı olduğunu düşündü, ama kardeşinin elini teselli edercesine okşadı "Bak, Thea, diğerleri gibi kendinden geçmeyeceksin, değil mi? İsteri sana hiç yakışmaz."

Aleatha ellerini yanaklarına koydu, derisinin kızarmış ve sıcak olduğunu hissetti. Haklı, diye düşündü. Korkmuş görünüyor olmalıyım. Derin bir nefes alarak, kendini rahatlamaya zorladı, saçlarını ve elbisesinin karışmış kıvrımlarını düzeltti. Yüzüne hücum eden kan yanaklarından çekildi.

"Ne yapmalıyız?" diye sordu, sakın bir sesle.

"Silahlanacağız. Örn biliyor ki, durum umutsuz, ama en azından kısa bir süreliğine canavarı uzak tutabiliriz."

"Ya kraliçenin muhafızları?"

Gölün karşısında saray alayının dışarı çıktığı, askerlerin yerlerini aldıkları görülebiliyordu.

"Onlar Majestelerini koruyorlar, Thea Sarayı terk edemezler. Bir fikrim var, sen diğer kadınları ve çocukları mahzene götür.

"Hayır! Delikteki fare gibi ölmeyeceğim!"

Paithan kardeşine dikkatle, cesaretini ölçerek baktı. "Aleatha, yapabileceğin bir şey var aslında. Birisinin kente gidip orduyu uyarması lazım. Erkeklerden herhangi birinden vazgeçemeyiz ve diğer kadınların hiçbiri yolculuk yapacak durumda değil. Tehlikeli olacak. En hızlı yol araba, ama bu yaratık bizi geçerse..."

Aleatha kafasında, ejderin devasa başının yükseldiğini, gezindiğini, arabayı yerden yukarıda tutan hallatdan kopardığını açıkça gördü .Kurşun gibi düştüğünü hayal etti.

Kendisini, büyük hanım ile birlikte karanlık, havasız mahzene tıkılmış hayal etti.

"Ben giderim " Aleatha eteklerini topladı.

"Bekle, Thea! Dinle Kente gitmeye çalışma. Kaybolursun, Batıyönündeki muhafız karakolunu bulmaya çalış. Arabalar seni yolun yarısına kadar taşır, gerisini yürümek zorundasın, ama ilk yolayrımından itibaren karakolu göreceksin. Karabetti ağacının dallarına yapılmış bir gözetleme yeridir. Onlara anlat."

"Paithan!" Lord Durndrun, ok ve yayı elinde, koşarak evden çıktı. Eliyle işaret etti "Gölün kenarından yürüyen lanet herif kim? Herkes bizimle beraber buraya gelmedi mi?"

"Öyle sanmıştım " Paithan gözlerini kısarak baktı. Sudan yansıyan güneş ışığı kor ediciydi, görmek zordu. Yine de, suyun kenarında yürüyen bir şekil görebiliyordu. "Yayı bana uzat. Ben giderim. Kargaşa içindeyken birisim kaybetmiş olabiliriz.

"Oraya aşağıya ejderin yanına mı?" Lord Paithan'a hayretle baktı.

Hayatta yaptığı herşey gibi, düşünmeden gönüllü olmuştu Paithan. Ama aniden, önceden verilmiş bir sözü olduğunu hatırlamasına fırsat kalmadan, Lord Durndrun yayını genç elfin eline tutuşturdu ve bir cesaret madalyası hakkında birşeyler mırıldandı. Ölümünden sonra verilecek bir madalya, kuşkusuz.

"Paithan!" Aleatha onu yakaladı

Elf kardeşinin elini kendi eli içine aldı, sıktı, sonra onu Lord Durndrun'a uzattı "Aleatha gidip Gölgemuhafızları[12] yardımımıza çağırmaya gönüllü oldu "

"Cesur yürek!" diye mırıldandı Lord Durndrun, buz gibi soğuk eh öperek "Cesur ruh" Aleatha'ya ateşli bir hayranlıkla baktı

"Gende kalanlar kadar değil, Lordum. Sanki kaçıyormuşum gibi hissediyorum." Aleatha derin bir nefes aldı ve ağabeyine serinkanlı bir bakış fırlattı "Kendine dikkat et, Pait."

"Sen de, Thea "

Silahlanan Paithan, koşarak gole doğru yola koyuldu.

Aleatha göğsünde korkunç, boğucu bir duygu ile onun gıdısını izledi - daha önce bir kez daha hissettiği bir duyguydu bu, annesi öldüğünde

"Aleatha Hanım, size eşlik etmeme izin verin " Lord Durndrun hâlâ elini tutuyordu

"Hayır, Lordum Bu saçma1" diye yanıt verdi Aleatha Midesi büzüşüyor, bağırsakları kasılıyordu Paithan neden gitmişti ki' Neden onu terk etmişti' Tek istediği bu korkunç yerden kaçmaktı "Size burada ihtiyaç var "

"Aleatha! O kadar cesur, o kadar güzelsin ki!" Lord Durndrun kollarını beline doladı, dudakları elinde, sıkıca sarıldı. "Eğer, bir mucize olur da bu canavardan kurtulursak, benimle evlenmeni istiyorum!"

Aleatha sarsılarak korkusunu unuttu. Lord Durndrun, saraydaki en yüksek seviyeli Elflerden biri ve Equilan'ın en zenginleri arasındaydı. Ona karşı her zaman nazik davranmıştı, ama soğuk ve uzaktı. Paithan onun kendisi hakkında "çok başıboş ve davranışları uygunsuz," diye düşündüğünü iletme nezaketini göstermişti. Görünüşe göre lord fikrini değiştirmişti.

"Lordum! Lütfen, gitmeliyim!" Aleatha belindeki kollardan kurtulmak için çabaladı, ama çok da kuvvetle değil.

"Biliyorum. Cesur eylemini engellemeye çalışmayacağım! Hayatta kalırsak, benim olacağına söz ver."

Aleatha çabalamayı bıraktı, utangaç utangaç menekşe gözlerini indirdi. "Çok korkunç bir durumdayız, Lordum. Kendimizde değiliz. Eğer hayatta kalırsak, sizin sözünüzü tutmanızı bekleyemem. Ama" -lorda iyice yaklaşarak fısıldadı- "eğer aynı soruyu sormak isterseniz, sizi dinlemeye söz veriyorum."

Lordun kollarından kurtulan Aleatha reverans yaptı, döndü ve hızla, zarafetle, yosun çimenlik boyunca araba evine doğru koştu. Lordun onu gözleriyle takip etmekte olduğunu biliyordu.

O benim. Lady Durndrun olacağım -kraliçenin en başta gelen hizmetkârı olarak büyükhanımın yerini alacağım.

Takılmamak için eteklerini kaldırarak yosun yatağın üzerinde koşarken, Aleatha kendi kendine gülümsedi. Ejder yüzünden büyükhanım isteri krizlerine girmişti. Haberi duyana kadar bekle! Tek oğlu, Majesteleri'nin yeğeni, zengin orospu Aleatha Quindiniar ile evlenecek. Yılın skandalı olacak bu.

Şimdi, kutsal Ana'ya, hayatta kalmamız için dua et bakalım!

Paithan yosun yatağın eğimi boyunca, göle doğru koştu. Yer yine gümbürdemeye başladı ve Paithan durup çevresine aceleyle bakınarak,

ejderden iz var mı diye araştırdı. Ama gümbürdeme başladığı gibi bitti ve genç elf yine koşmaya başladı.

Kendi kendine, cesaretine hayret ediyordu. Zemberekli yay kullanımında ustaydı, ama bu çelimsiz silah ejdere karşı pek işe yaramayacaktı. Örn'ün kanı adına! Ne yapıyorum ben burada? Daha iyi görmek için bir çalının arkasına sinmişken bir süre ciddi ciddi düşündü ve bunun cesaretle ilgisi olmadığı sonucuna vardı. Yalnızca meraktı. Ve bu ailesinin başını her zaman derde sokmuştu.

Göl kıyısında dolanıp duran her kimse, Paithan'ı fena halde meraklandırıyordu. Şimdi onun bir adam olduğunu ve partiye katılanlardan olmadığını görebiliyordu. Hatta kendi ırklarına bile ait değildi! Bir insandı bu -görünüşüne bakılırsa yaşlı bir insan: arkasında beyaz saçları, önünde beyaz sakalı sarkan yaşlı bir adam. Kırış kırış, fare tüyü renginde bir cüppe giymişti. Başında, kırık ucu kararsız bir biçimde sallanan, koni biçiminde, eski püskü bir şapka vardı. Ve inanılmaz bir biçimde, gölden yeni çıkmış gibi görünüyordu! Kıyıda durmuş, içinde bulunduğu tehlikeden habersiz, sakalını sıkıp sularını çıkarıyor, göle dik dik bakıyor ve kendi kendine mırıldanıyordu.

"Birisinin kölesi herhalde," dedi Paithan. "Sersemleyip uzaklaştı. Neden kimse bu kadar yaşlı ve yıpranmış bir köle bulundursun, anlamıyorum ama. Hey, sen! İhtiyar!" Paithan kendini Orn'a emanet edip yokuş aşağı yan yan indi.

Yaşlı adam ona dikkat etmedi. Daha iyi günler görmüş olduğu açık olan uzun, tahta bir asa alıp suyu dürtüklemeye başladı!

Paithan pullu gövdenin sürünerek gölün derinliklerinden çıktığını hayal edebiliyordu. Göğsü sıkışıyor, yanıyordu. "Hayır! ihtiyar! Baba," diye bağırdı, akıcı bir şekilde konuştuğu insancaya dönüp, yaşlı erkek insanlar için kullanılan hitap şeklini kullanarak. "Baba! Çık oradan! Baba!"

"Hı?" Yaşlı adam dönüp Paithan'a şüpheli gözlerle baktı. "Oğul? Sen misin, oğlum?" Asayı düşürdü ve kollarını sonuna kadar açtı. Bu hareket sendelemesine sebep oldu. "Kucağıma koş, oğlum! Babana gel!"

Paithan kendi koşmasını, sahilde tehlikeli bir şekilde sendelemekte olan yaşlı adamı tam zamanında tutacak şekilde durdurmayı başardı. Ama elf

ıslak çimenlerin üzerinde kaydı, dizlerinin üzerine çöktü ve şiddetle sallanan yaşlı adam, bir şapırtıyla göle sırtüstü düştü.

Paithan sudan fırlayan salyalı bir ağızın onları ikiye biçtiğini hayal etti... Yaşlı adamın arkasından daldı, onu bir yerinden yakaladı -belki sakalından, belki fare renkli cüppesinden- ve söylenip duran adamı dışarı çekti.

"Bir oğulun yaşlı babasını karşılaması için ne güzel bir yol ama!" Yaşlı adam Paithan'a dik dik baktı. "Beni göle düşürdün!"

"Ben senin oğlun değilim, Ba -yani, bayım Ve yalnızca bir kazaydı." Paithan adamı yokuşyukarı çekti. "Artık gerçekten buradan uzaklaşmalıyız! Bir ejder var..."

Yaşlı adam kazık gibi yerine çakıldı. Dengesini sağlayamayan Paithan neredeyse düşüyordu. Adamı yine yürütmeye çalışarak ince kolunu çekti, ama bir otağacını yerinden oynatmaya benziyordu bu.

"Şapkam olmadan olmaz," dedi yaşlı adam.

"Örn götürsün şapkanı!" Paithan dişlerini gıcırdattı. Suların her an kaynamaya başlamasını bekleyerek, korkuyla göle baktı. "Seni titrek aptal! Bir ejder..." Yaşlı adama döndü ve çileden çıkmış bir şekilde bağırdı, "Şapkan başında!"

"Bana yalan söyleme, oğul," dedi yaşlı adam huysuz huysuz. Eğilip asasını aldı ve şapkası gözlerinin önüne kaydı. "Kör oldum, tanrım!" dedi korkuyla, araştıran ellerini öne uzatarak.

"Şapkan düştü!" Paithan öne sıçradı, yaşlı adamın şapkasını yakaladı ve çekip kafasından aldı. "Şapkan! Şapkan!" diye haykırdı, şapkayı adamın yüzünün önünde sallayarak.

"Bu benim değil," dedi yaşlı adam, şapkaya şüpheyle bakarak. "Şapkaları değiştirdin. Benimki çok daha iyi durumdaydı."

"Çabuk!" diye haykırdı Paithan, kahkaha atmak için duyduğu çılgınca isteği bastırmaya çalışarak.

"Asam!" diye cıyakladı yaşlı adam, ayaklarını sıkıca dayayıp yerinden kıpırdamayı reddederek.

Paithan kafasında, yaşlı adamı dilediği gibi yosuna kök salmaya bırakma düşüncesiyle boğuştu, ama Elf, bir ejderin herhangi birini mideye indirmesini izlemeye dayanamazdı bir insanı bile. Geriye koşan Paithan

asayı getirdi, yaşlı adamın eline tutuşturdu ve onu eve doğru çekiştirmeye başladı.

Yokuş çıktıkları için, yaşlı insanın yürümekte güçlük çekeceğinden korkuyordu. Paithan kendi nefesinin kesildiğini, bacaklarının ağrımaya başladığını hissetti. Ama yaşlı adamın inanılmaz bir dayanma gücü varmış gibi görünüyordu; yiğitçe yanında yürüyor, asasıyla yosunda delikler açıyordu.

"Diyorum ki, sanırım biri bizi takip ediyor!" diye haykırdı yaşlı adam aniden.

"Takip mi ediyor?" Paithan arkasına döndü.

"Nerede?" Yaşlı adam asasını savurdu ve Paithan'ı kılpayı kaçırdı "Ona göstereceğim, tanrılar adına..."

"Dur! Tamam!" Elf çılgınca savrulan asayı tuttu. "Hiçbir şey yok orada. Senin... birşey bizi takip ediyor dediğini sandım."

"Hiçbir şey yoksa, ne demeye beni bu kör olası tepeden yukarı koşturuyorsun?"

"Çünkü gölde bir ejder v..."

"Göl mü?" Yaşlı adamın sakalı diken diken oldu, çalı gibi kaşları her yöne dikildi. "Demek orada! Beni bilerek attı aşağı!" Yaşlı adam yumruğunu kaldırıp suya doğru salladı. "Gösteririm sana, seni gürbüz çamur kurdu! Çık dışarı! Çık dışarı, göreyim seni!" Asasını bırakan yaşlı adam, sırılsıklam cüppesinin kollarını sıyırmaya başladı. "Ben hazırım. Evet, küçükbey, bu sefer sana öyle bir büyü yapacağım ki, gözlerin yuvalarından fırlayacak!"

"Bir dakika!" Paithan terden buz kestiğini hissetti. "Bu ejderin. .. sana ait olduğunu mu söylüyorsun, ihtiyar?"

"Benim! Elbette, sen bana aitsin, değil mi, seni sürüngen kertenkele bozması?"

"Yani, ejder kontrolün altında mı?" Paithan daha kolay nefes almaya başladı. "Sen bir büyücü olmalısın."

"Olmalı mıyım?" Yaşlı adam bu habere oldukça şaşırmış göründü "Bir ejderi kontrol edebildiğine göre, oldukça güçlü bir büyücü olmalısın."

"Şey... ee... bak, oğul." Yaşlı adam utançla sakalını sıvazlamaya başladı. "Bu aramızda -yani ejderle benim aramda- bir tür sorun."

"Ne sorunu?" Paithan midesinin kasıldığını hissetti.

"Eee -yani kontrolün kimde olduğu. Benim herhangi bir kuşkum olduğundan değil, hatırlatırım! Yani -ah- ejder unutup duruyor."

"Haklıydım, ihtiyar deli. Şimdi elimde bir ejder ve deli bir insan var. Ama Peytin Ana adına, gölde ne halt ediyordu bu ihtiyar aptal?"

"Neredesin, seni sundurulmuş kurbağa?" diye bağırmaya devam etti büyücü. "Çık dışarı! Saklanmanın faydası yok! Seni bulup..."

Tiz bir haykırış söylevini kısa kesmesine neden oldu.

"Aleatha!" diye haykırdı Paithan, dönüp tepeye bakarak.

Çığlığı boğularak kesildi.

"Thea, geliyorum!" Elf donup kaldığı yerden fırlayarak, eve doğru koşmaya başladı.

"Hey, oğul!" diye bağırdı yaşlı adam, elleri belinde, dik dik arkasından bakarak. "Şapkamı nereye götürdüğünü sanıyorsun?"

ALTINCI BÖLÜM

EQUILAN,

ENTHIAL GÖLÜ

Paithan, Lord Durndrun'un başını çektiği, çığlığa doğru koşan adam seline katıldı. Evin kuzey kanadını dönünce kayarak durdular. Aleatha küçük bir yosun tepesinin üzerinde kıpırtısız duruyordu. Önünde, araba evi ile arasında, devasa bedeniyle ejder duruyordu.

Muazzamdı. Başı ağaçların tepelerini aşıyordu. Bedeninin uzunluğu, ormanın gölgeli derinlikleri arasında kayboluyordu. Kanatsızdı, çünkü orman zemininin karanlık derinliklerinde yaşıyor, Pryan'ın devasa ağaçlarının gövdeleri arasında sürünerek ilerliyordu. Güçlü pençeleri, en yoğun çalılıktan yırtarak açabilir, tek bir darbeyle bir adamı devirebilirdi. Hareket ederken uzun kuyruğu çevresinde kırbaç gibi savruluyor, ormanda maceracıların çok iyi bildiği -ve fena halde korktuğu- izler açıyordu. Zeki, kırmızı gözleri kadının üzerinde sabitlenmişti.

Ejder Aleatha'yı tehdit etmiyordu; alt ve üst köpek dişleri ağzının önünden fırlasa da, büyük çeneleri aralanmamıştı. Kırmızı dili, dişlerinin arasından fırlayıp, çekiliyordu. Silahlı adamlar kıpırdamadan, şaşkın şaşkın seyrettiler.

Ejder başını eğip kadına baktı.

Paithan kalabalık içinde kendisine yol açarak öne çıktı.

Lord Durndrun gizlice zemberekli yayın emniyetini açıyordu. Durndrun silahı omzuna kaldırmaya başlayınca silah uyandı. Silahın sürgüsü ayaklıyordu, "Hedef ne? Hedef ne?"

"Ejder," diye emretti Durndrun.

"Ejder mi?" Sürgü korkmuş göründü ve tartışmaya başladı, zeki silahların sorunlarından biriydi bu. "Lütfen kullanıcı kılavuzunun B kısmının, üçüncü paragrafına bakınız. Tekrarlıyorum, 'Üzerinde kullanılabilecek en büyük rakip...'"

"Kalbe git!"

"Hangisine?"

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Paithan lordun dirseğini yakaladı.

"Gözleri hedefleyebilirim."

"Çıldırdın mı? Iskalarsan, doğrudan Aleatha'nın üzerine saldırır!"

Lord solgundu, yüz ifadesi endişeliydi, ama silahını hazır tutmaya devam etti. "Ben çok iyi bir atıcıyım, Paithan. Kenara çekil."

"Hayır!"

"Sahip olduğumuz tek şans bu! Lanet olsun, senden daha fazla hoşlanıyor değilim bundan, ama..."

"Afedersin, oğul," dedi sinirli bir ses arkadan. "Ama şapkamı buruşturuyorsun!"

Paithan küfretti. Gergin, çatık kaşlı adamların arasından kendine yol açan yaşlı adamı unutmuştu. "Yaşlılara saygı kalmamış hiç! Hepimizin titrek aptallar olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi? Bir zamanlar öyle bir büyüm vardı ki çoraplarınızı kızartırdı. Ama adı aklıma gelmiyor. Çatapat mıydı? Yok, öyle değildi. Tamam -tekersat! Yok, sanki öyle de değildi. Şimdi hatırlarım. Ve sen, oğul!" Yaşlı adam fena halde öfkelen misti. "Şapkama ne yaptığına baksana!"

"Al şu lanet şapkanı ve..."

"Şşş!" diye soluk verdi Durndrun.

Ejder yavaşça başını çevirmiş, onlara bakmaya başlamıştı. Kırmızı gözler kısılmıştı.

"Sen!" diye kükredi ejder, lordun evinin temellerini sarsan bir sesle.

Yaşlı adam hırpalanmış şapkasını bir şekle sokmaya çalışıyordu. Ejderin gürlemesi üzerine, sulanmış gözleriyle çevresine bakındı, sonra tepesinde yükselen, ağaçtepeleriyle aynı seviyedeki devasa yeşil kafayı fark etti.

"Ahha!" diye haykırdı yaşlı adam, geriye doğru sendeleyerek. Titreyen, suçlayıcı parmağını kaldırdı. "Seni gürbüz kurbağa! Beni boğmaya çalıştın!"

"Kurbağa mı!"

Ejderin başı-yukarı fırladı, ön ayakları yosuna gömülerek yeri sarstı. Aleatha tökezleyip, bir çığlıkla yere düştü. Paithan ile Lord Durndrun ejderin dikkatinin dağılmasından faydalanıp, Aleatha'nın yardımına koştular. Paithan yanında diz çökerek, kollarını ona doladı. Lord Durndrun tepelerinde ayakta durup, silahını Çaldırdı. Evden, kıyametin koptuğuna karar veren kadınların feryatları yükseldi.

Ejderin başı yere doğar dalarken, yarattığı rüzgâr ağaçların yapraklarını kopardı. Elflerin çoğu kendilerini yere attılar; en cesur birkaç tanesi yerlerinden ayrılmadı. Lord Durndrun bir ok fırlattı. Bir itiraz çığlığı atan ok yeşil, parlak pullara çarpıp, sıçradı, yosunun üzerine kondu ve bitkilerin arasında sürünüp kayboldu. Ejder fark etmedi. Başı, yaşlı adamın başının bir metre ötesinde durmuştu.

"Seni büyücü bozması! Çok haklısın, seni boğmaya çalıştım!

Ama fikrimi değiştirdim. Boğulmak senin için fazla kolay olurdu, seni güve yeniği antika! Şuradaki şansım meze yerine yiyip karnımı elf etiyle doyurduktan sonra, senin etini teker teker kemiklerinden ayıracağım. Ve işe küçük parmağınla başlayacağım..."

"Oo, öyle mi? "diye bağırdı yaşlı adam. Şapkasını başına geçirdi, asasını yere fırlattı ve tekrar kollarını sıvamaya başladı. "Görürüz bakalım!"

"Şimdi, buraya bakmıyorken ateş edeceğim," diye fısıldadı Lord Durndrun. "Paithan, sen ve Aleatha koşmaya başlayın..."

"Aptalın tekisin, Durndrun! Bu canavarla başedemeyiz! Dur ve bekle, bakalım yaşlı adam ne yapabilecek. Bana ejderi kontrol edebildiğini

söyledi!"

"Paithan!" Aleatha tırnaklarını koluna geçirdi. "O çılgın, ihtiyar bir insan. Lordun sözünü dinle!"

"Şşş!"

Yaşlı adamın sesi, titreyerek yükseliyordu. Gözlerini kapatarak parmaklarını ejdere doğru oynattı ve sözcüklerin ritmiyle öne arkaya sallanarak şarkı söylemeye başladı.

Ejderin ağzı aralandı, kötücül, keskin dişler alacakaranlıkta pırıldadı, dil tehlikeli bir biçimde yerinden fırladı.

Aleatha gözlerini kapattı ve başını Lord Durndrun'un omzuna gömdü. İttirdiği zemberekli yay, sinirle ciyakladı. Lord silahı sarstı ve kolunu beceriksizce kadına dolayıp sıkıca sarıldı.

"Sen insanca biliyorsun! Ne söylüyor, Paithan?"

Daha gençken başladım,
aşkımı aramaya.
Başımda eski şapkam,
Çıktımda, bulutlarla.
Güvenerek kutsal güce,
büyük niyetle başladım;
Öğrendiğim şeylere,
düşte bile rastlamadım.

Şakırdatıp kılıç kalkan
savaş aradım önce.
Göremedik savaş falan
sığır gibi sürülünce.
Saatlerce meydanlarda
kargılarla bekledik.
Tüydüm karanlık basınca
artık gitme vakti deyip.

Yirmi beş yıldır geziyorum,
savaş da gördüm kral da,

çok yakışıklı adam gördüm,
bir kız öpmemiş daha.
Evet, tüm dünyayı gezdim,
sarhoş da gördüm ayık da,
Kont Bonnie gibi içen adam
bugüne dek görmedim daha.

Paithan'ın nefesi daraldı, yutkundu. "Ben... ben emin değilim. Sanırım... ee... büyüye benziyor!" Çevresine bakınarak, silah yerine kullanabileceği bir dal parçası aradı. İhtiyar adamın, ejderi Thillia'nın en popüler meyhane şarkısı ile büyülemeye çalıştığını lorda söylemenin hiç de zamanı değildi.

Bir kral çağırdı beni,
letafet öğrenmeye.
Davranarak lordlar gibi
kaldım sarayın içinde.
Kralın sözünü tuttum,
ama altınlarım da buldum,
altın dolu çantalarla,
ortalıktan kayboldum.

Bir küçük hanımefendi,
gördüm gölge bir noktada,
sözcüklerim latif idi,
konuştuk gece boyunca.
O akşam yatağına girdim,
ailesi evlen dedi,
sabah ışığıyla kaçtım,
kelleme ödül vaat edildi.

Yirmi beş yıldır geziyorum,
savaş da gördüm kral da,
çok yakışıklı adam gördüm,
bir kız öpmemiş daha.

Evet, tüm dünyayı gezdim,
sarhoş da gördüm ayık da,
Kont Bonnie gibi içen adam
bugüne dek görmedim daha.

"Kutsal Orn adına!" dedi soluk soluğa Lord Durndrun. "İşe yarıyor!"

Paithan başını kaldırıp hayretle, ezgiyle yukarı aşağı sallanmaya başlayan ejderin burnuna baktı.

Yaşlı adam, Kont Bonnie'yi maceradan maceraya koşturarak şarkı söylemeye devam etti. Elfler kıpırdamaktan, büyüyü bozmaktan korkarak donup kalmıştı. Aleatha ile Lord Durndrun birbirlerine biraz daha yaklaştılar. Ejderin gözkapakları sarktı, yaşlı adamın sesi yumuşadı. Yaratık tam uykuya dalmış gibiydi ki, aniden gözleri açıldı ve başı kalktı.

Elfler silahlarını kaptılar. Lord Durndrun Aleatha'yı arkasına doğru itti. Paithan bir ağaç dalını kaldırdı.

"Tanrım, efendim!" diye haykırdı ejder, yaşlı adama bakarak. "Sırılsıklam olmuşsunuz! Neler yaptınız?"

Yaşlı adam utanmış görünüyordu. "Şey, ben..."

"Islak giysilerinizi değiştirmeniz gerek, efendim, yoksa üşüteceksiniz. Sıcak bir banyo ve şömine şart."

"Yeterince yıkandım..."

"İzin verirseniz, efendim. Neyin iyi geldiğini ben bilirim." Ejder çevresine bakındı. "Bu güzel evin sahibi kim?"

Lord Durndrun Paithan'a hızlı, soru dolu bir bakış fırlattı.

"Söylesene!" diye tısladı genç elf.

"Ben... benim." Lord'un aklı, kendisini büyük, salyalar akıtan bir kertenkeleye nasıl takdim etmesinin uygun olacağı konusunda karışmış görünüyordu. Kısa ve öz tutmaya karar verdi. "Ben... ben Durndrun. Lord Durndrun."

Kırmızı gözler kekeleyen şövalyenin üzerinde sabitlendi. "Affınıza sığınırım, Lordum. Eğlencenizi engellediğim için özür dilerim, ama görevimi biliyorum ve büyücümle hemen ilgilenilmesi şart. O güçsüz, yaşlı bir adamdır..."

"Sen kime güçsüz diyorsun, seni mantar bürümüş..."
"Büyücümün evinizde konuk olacağını sanıyorum, Lordum."
"Konuk mu?" Lord Durndrun sersem sersem gözlerini kırptı. "Konuk mu? Şey, aa..."
"Elbette, o bir konuk!" diye tersledi Paithan öfkeli bir fısıltıyla.
"Ah, evet. Seni anlıyorum," diye mırıldandı Lord. Eğildi. "Konuğumuzu en iyi şekilde ağırlamaktan memnun olurum -ah-adı neydi?" diye mırıldandı yan yan.
"Bilmiyorum ki!"
"Öğren o zaman!"
Paithan yaşlı adama yanaştı. "Bizi kurtardığınız için teşekkür ederiz..."
"Bana ne dediğini duydun mu?" diye sordu yaşlı adam. "Güçsüz! Güçsüzü gösteririm ona! Ben..."
"Bayım! Lütfen dinleyin. Lord Durndrun, yani şurada duran beyefendi, sizi evinde konuk olmaya davet etmek istiyor. İsminizi bilirsek..."
"Mümkün değil."
Paithan'ın kafası karışmıştı. "Ne mümkün değil?"
"O adamla kalmam mümkün değil. Başka yere sözüm var."
"Gecikmenin sebebi nedir?" diye sordu ejder.
"Efendim?" Paithan arkasındaki yaratığa huzursuz bir bakış fırlattı. "Korkarım anlamadım ve biliyorsunuz, ejder kızdırmak..."
"Bekleniyorum," diye bildirdi yaşlı adam. "Başka bir yerde bekleniyorum. Bir adamın evinde. Söz verdim. Ve bir büyücü asla sözünden dönmez. Yoksa burnuna çok kötü şeyler olur."
"Belki bana neresi olduğunu söyleyebilirsiniz. Ejderiniz, bayım. Öyle görünüyor ki..."
"Aşırı koruyucu mu oldu? İkinci sınıf bir filmdeki uşak gibi mi? Ya da birisinin Yahudi annesi gibi? Anladın," dedi yaşlı adam hüzünlü bir sesle. "Büyü altındayken hep olur. Beni çıldırtıyor. Onu diğer türlü daha çok seviyorum, ama tasma takılmamışken insanları yemek gibi sinir bozucu bir huyu var."
"Bayım!" diye haykırdı Paithan ümitsizce, ejderin gözlerinin kıpkırmızı yanmaya başladığını görünce. "Nerede kalıyorsunuz?"

"Hadi, hadi, oğul. Köpürüverme hemen. Siz gençler, daima telaş içindesiniz. Neden baştan sormadın? Quindiniar. Adı Lenthan Quindiniar olan bir adam. Beni çağırttı," diye ekledi yaşlı adam çalımlı bir tavırla. "Bir insan rahip istedi. Aslında ben bir rahip değilim. Büyücüyüm. Mesaj geldiğinde rahiplerin hepsi para toplamaya gitmişti..."

"Örn'un kulakları adına," diye mırıldandı Paithan. Rüyadaymış gibi hissediyordu. Eğer öyleyse, Calandra'nın yüzüne bir bardak su boşaltmasının zamanı gelmişti. Lord Durndrun'a döndü. "Af... afedersiniz, Lordum. Ama... şey... beyefendinin başka bir sözü varmış. Aslında... babamla kalacak."

Aleatha gülmeye başladı. Lord Durndrun endişeyle omzunu okşadı, çünkü kahkahasında bir isteri havası vardı, ama Aleatha başını geriye atıp daha yüksek sesle kahkaha atmaya başladı.

Ejder kahkahaları üstüne alınmış gibiydi. Kırmızı gözleri korkutucu bir şekilde kısıldı.

"Thea! Bırak şunu!" diye emretti Paithan. "Kendini topla. Tehlike sona ermiş sayılmaz! İkisine de güvenmiyorum. Ve hangisi daha çılgın, karar veremiyorum -yaşlı adam mı, ejderi mi!"

Aleatha gözlerindeki yaşı sildi. "Zavallı Callie!" Kıkırdadı. "Zavallı Callie!"

"Büyücümün ıslak giysilerin içinde durduğunu hatırlatmak isterim, baylar!" diye gürledi ejder. "Soğuk alacak ve akciğerleri zayıftır."

"Benim akciğerlerimle derdim yok."

"Eğer bana tarif ederseniz," diye devam etti ejder, fedakâr bir ifade takınarak, "ben gidip sıcak bir banyo hazırlarım."

"Hayır!" diye bağırdı Paithan. "Yani..." Düşünmeye çalıştı, ama beyni duruma uyum sağlamakta güçlük çekiyordu. Çare sizce yaşlı adama döndü. "Kente bakan bir tepede yaşıyoruz. Bir ejderin, bu şekilde aniden halkımızın üzerine gelmesi!... Kaba davranmak istemiyorum, ama ona şey yapmasını söyleyemez misiniz... yani..."

"Gidip kafasını kilere sokmasını mı?" Yaşlı adam içini çekti. "Denemeye değer. Hey, sen! Ejder."

"Efendim."

"Ben kendi banyomu hazırlayabilirim. Ve asla soğuk almam! Dahası, bu pullu gövdenle Elflerin kentinde dolanamazsın. Korkudan altlarına ederler."

"Altlarına mı ederler, efendim?" Ejder kafasını hafifçe eğip dik dik baktı.

"Boşver! Yalnızca" -yaşlı adam boğum boğum elini şöyle bir salladı- "ben seni çağırana kadar bir yerlere kaybol."

"Pekâlâ, efendim," diye yanıt verdi ejder incinmiş bir sesle. "Eğer istediğiniz gerçekten buysa."

"Evet. Evet. Hadi, şimdi git."

"Yalnızca sizin iyiliğinizi istemiştim, efendim."

"Evet, evet. Biliyorum."

"Benim için çok şey ifade ediyorsunuz, efendim." Ejder ağır ağır ormana doğru ilerlemeye başladı. Bir an durarak devasa kafasını Paithan'a çevirdi. "Rutubetli havada dışarı çıkarken, büyücümün galoşlarını giymesine dikkat eder misiniz, efendim?"

Dili tutulan Paithan başını salladı.

"Kendisini iyice sarmaladığından, eşarbını boynuna sardığından ve şapkasını kulaklarına kadar çektiğinden de emin olur musunuz? Ve uyanır uyanmaz içini ısıtacak içkisini içeceğinden? Büyücüm düzensiz bir hayattan mustariptir. ."

Paithan, lanetler yağdırarak ejdere doğru atılan büyücüyü kolundan yakaladı. "Ailem ve ben ona iyi bakacağız. Hem, o bizim onur konuğumuz."

Aleatha yüzünü mendiline gömmüştü. Ağlıyor mu, gülüyor mu, belli değildi.

"Teşekkür ederim, efendim," dedi ejder ciddiyetle. "Büyücümü ellerinize bırakıyorum. Ona iyi bakmanızı tavsiye ederim, yoksa sonuçlarından hoşlanmayabilirsiniz."

Ejderin ön ayaklarını yosuna bastırarak, zeminin içine gömüldü. Ejder yavaş yavaş, oyduğu deliğin içine süründü. Çok aşağıdan, dev ağaç dallarının parçalanıp kırıldığını duyabiliyorlardı. Son bir gümleme ile ejder yere ulaştı. Gümbürdeme epey bir süre devam etti, sonra herşey sessiz ve kıpırtısız kaldı. Kuşlar tereddütle, çekingen bir şekilde ciklemeye başladılar.

"Aşağıdaysa, artık güvende miyiz?" diye sordu Paithan yaşlı adama endişeyle. "Büyüden kurtulup başımıza dert açmaya gelmez, değil mi?"

"Hayır, hayır. Endişelenmene gerek yok, oğul. Ben güçlü bir büyücüyüm. Çok güçlü! Bir seferinde öyle bir büyü yapmıştım ki..."

"Gerçekten mi! Ne ilginç. Eğer benimle gelirseniz, bayım." Paithan yaşlı adamı araba evine doğru götürdü. Elf, burayı olabildiğince çabuk terk etmelerinin en iyisi olacağına karar vermişti. Dahası, parti sona ermiş gibiydi. Ama itiraf etmeliydi ki, Durndrun'un en iyi partisi olmuştu. Sosyal sezonun sonuna kadar üzerinde konuşulacağı kesindi.

Lord gözlerini mendiliyle kurulamakta olan Aleatha'nın yanına geldi. Kolunu uzattı.

"Size arabaya kadar eşlik edebilir miyim?"

"Eğer arzu ederseniz, Lordum," diye yanıt verdi Aleatha, parmaklarını koluna kaydırırken yanaklarında beliren sevimli bir kızarma ile.

"Ne zaman ziyaretim için uygun olur?" diye sordu Durndrun alçak sesle.

"Ziyaret mi, Lordum?"

"Babanızı," dedi Lord ciddiyetle. "Ona sormam gereken bir şey var. Elini Aleatha'nın eli üzerine koydu ve onu yakına çekti. "Kızı ile ilgili bir şey."

Aleatha gözünün kenarından eve doğru baktı. Büyükhanım pencerede durmuş, onları izliyordu. Yaşlı kadın, ejderi gördüğünde daha mutlu görünüyordu. Aleatha bakışlarını indirdi, mahcup mahcup gülümsedi.

"Ne zaman isterseniz, Lordum. Babam her zaman evdedir ve sizi görmekten onur duyacaktır."

Paithan yaşlı adamın arabaya binmesine yardım ediyordu.

"Korkarım hâlâ isminizi bilmiyorum, bayım," dedi Elf, Büyücü'nün yanına otururken.

"Bilmiyor musun?" diye sordu yaşlı adam, korkmuş görünerek.

"Hayır, bayım. Bana söylemediniz."

"Lanet." Büyücü sakalını okşadı. "Aslında biliyor olmanı umuyordum. Bilmediğinden emin misin?"

"Evet, bayım." Paithan huzursuzca, kardeşinin acele etmesini dileyerek arkasına baktı. Fakat o ve Lord Durndrun'un acelesi yok gibiydi.

"Ah, şey. Dur bakalım." Yaşlı adam kendi kendine mırıldandı. "Fiz... yok, onu kullanamam. Tüytopu. Yeterince saygın gelmiyor kulağa. Tamam, buldum!" diye bağırdı, Paithan'ın koluna vurarak. "Zifnab!"

"Çok yaşayın!"

"Hayır, hayır! Adım! Zifnab! Ne oldu, oğul?" Yaşlı adam, kaşları diken diken vaziyette, dik dik baktı. "İsmimin nesi var?"

"Şey, ee, bir şeyi yok! Çok... aa... hoş bir isim. Gerçekten... hoş. Ah, işte geldin, Thea!"

"Teşekkür ederim, Lordum," dedi Aleatha, Durndrun'un arabaya binmesine yardım etmesine izin verirken. Paithan ile yaşlı adamın arkasında yerini alarak, şövalyeyi bir gülümseme ile ödüllendirdi.

"Size evinize kadar eşlik ederdim, dostlarım, ama korkarım gidip köleleri aramam gerek. Öyle görünüyor ki, korkak zavallılar ejderi görünce kaçmış. Karanlıkvaktinizi rüyalar aydınlatsın. Babanıza ve ablanıza saygılarımı iletin."

Lord Durndrun, bizzat dürterek taşımaellerini uyandırdı ve -kendi elleriyle- arabayı iterek harekete geçirdi. Geriye dönen Aleatha onun durmuş, gözleri faltaşı gibi açık, izlemekte olduğunu gördü. Arabaya iyice yerleşti ve elbiselerinin kıvrımlarını düzeltti.

"İyi iş becermişsin gibi görünüyor, Thea," dedi Paithan sırıtarak. Koltuğunun arkasından eğilerek kardeşinin kaburgalarını sevgi dolu bir şekilde dürttü.

Aleatha uzanarak dağınık saçlarını düzeltti. "Lanet olsun, şapkamı unuttum. Ah, boşver. Bana yeni bir şapka alabilir."

"Düğün ne zaman?"

"Olabildiğince yakın..."

Bir horlama sözünü kesti. Dudaklarını büzen Aleatha, derin bir uykuya dalan, başı Paithan'ın omzuna doğru düşen yaşlı adama tiksintiyle baktı.

"Büyükhanımın oğlunun fikrini değiştirmeden önce, ha?" Elf göz kırptı.

Aleatha kaşlarını kaldırdı. "Deneyecek kuşkusuz, ama başaramayacak. Düğünüm..."

"Düğün mü?" Zifnab şiddetli bir irkilmeyle uyandı. "Düğün mü dedin? Ah, hayır, hayatım. Korkarım bu mümkün değil. Zaman yok, anlıyor musun?"

"Peki, neden olmasın, ihtiyar?" diye sordu Aleatha, kendisini eğlendirmek için yaşlı adama takılarak. "Neden düğün için zaman olmasın?"

"Çünkü çocuklarım," dedi büyücü, ses tonu bir anda değişerek, karanlıklaşarak ve hüzünlü bir yumuşaklık kazanarak, "dünyanın sonunun geldiğini ilan etmeye geldim."

YEDİNCİ BÖLÜM

AGAÇTEPELERİ,

EQUILAN

"Ölüm!" dedi yaşlı adam, başını sallayarak. "Kıyamet ve sonra gelen şeyden. Aklıma gelmiyor..."

"Yıkım mı?" diye öneride bulundu Paithan.

Zifnab ona minnettar bir bakış fırlattı. "Evet, yıkım. Kıyamet ve yıkım. Dehşet verici! Dehşet verici!" Boğum boğum elini uzatarak Lenthan Quindiniar'ın kolunu tuttu. "Ve siz, bayım, halkını ileri götüren kişi olacaksınız!"

"Ben .. ben mi?" dedi Lenthan, Calandra'ya endişeli bir bakış fırlatarak. Kızının kendisine izin vermeyeceğinden emindi. "Nereye götüreceğim onları?"

"İleri!" dedi 'Zifnab, aç gözlerle kızarmış tavuğa bakarak. "İzin verir misiniz? Bir lokmacık? Mistik bilimlerle uğraşmak insanı acıktırıyor, bilirsiniz..."

Calandra burnunu çekti, ama bir şey demedi.
"Callie, gerçekten." Paithan sinirli ablasına göz kırptı. "Bu adam bizim onur konuğumuz. Buyrun, bayım, izin verin de size uzatayım. Başka bir şey arzu eder miydiniz? Biraz toha?"
"Hayır, teşekkür ederim."
"Evet!" diye yeri sarsan bir gümbürdeme geldi.
Masadakiler korkmuş göründü. Zifnab yerinde sindi
"Sebzelerinizi yemelisiniz, efendim." Ses yerden geliyor gibiydi. "Bağırsaklarınızı düşünün!"
Mutfaktan bir çığlık ve yürekler acısı feryatlar yükseldi.
"Aşçı yamağı. Yine isteri krizine girdi," dedi Paithan, peçetesini bir kenara atıp ayağa kalkarken. Ablası neler olup bittiğini anlamadan önce kaçmayı umuyordu. "Ben gidip..."
"Kim dedi onu?" Calandra kolunu yakaladı.
"...bir bakayım, eğer gevşek bırakırsan..."
"Bu kadar sinirlenme, Callie," dedi Aleatha ağır ağır. "Yalnızca gökgürültüsü."
"Benim bağırsaklarım seni hiç ilgilendirmez!" diye bağırdı yaşlı adam yere doğru. "Sebze sevmiyorum..."
"Eğer o yalnızca gökgürültüsü idiyse" -Calandra'nın sesi alaylıydı- "o zaman bu zavallı, bağırsakları konusunda ayakkabılarıyla tartışıyor. O bir deli. Paithan, at onu dışarı."
Lenthan oğluna yalvavırcasına baktı. Paithan yan yan Aleatha'ya baktı. Aleatha omuzlarını silkti ve başını salladı. Genç elf peçetesini aldı ve sandalyesine oturdu.
"O deli değil, Cal. Yalnızca... aa... ejderiyle konuşuyor. Ve onu dışarı atamayız, çünkü ejder bundan pek hoşlanmaz."
"Ejderi." Calandra dudaklarını büzdü, küçük gözleri kısıldı. Tüm aile ve masanın uzak ucunda oturan Yıldızbilimci misafirleri bu ifadeyi tanıyorlardı. Kız ve erkek kardeşi arasında bu ifade, "faresurat" olarak bilinirdi. Bu ruh halindeyken Calandra çok korkunç olabilirdi.
Paithan bakışlarını tabağından ayırmadı. Çatalıyla yemeğinden küçük bir tepe oluşturdu ve içinde bir delik açtı. Aleatha porselen çaydanlığın yüzeyindeki yansımasına baktı ve başını hafifçe eğerek güneş ışığının

saçları üzerinde parlayışını seyretti. Lenthan başını bir çiçek vazosunun arkasına saklayarak ortadan kaybolmaya çalıştı. Yıldızbılimci, üçüncü bir toha tabağı alarak kendisini rahatlattı.

"Lord Durndrun'un evini dehşet içinde bırakan hayvan mı?" Calandra'nın bakışları masadakileri taradı. "Bana onu buraya, evime getirdiğinizi mi söylemeye çalışıyorsunuz?" Tıpkı büyülü buzun şarap bardakları üzerinde bir tabaka oluşturması gibi, sesindeki soğukluk bembeyaz yüzüne yayılmış gibiydi.

Paithan kardeşini masanın altından, ayağıyla dürttü ve bakışlarını yakaladı. "Ben kısa süre sonra gidiyor olacağım," diye mırıldandı alçak sesle.

"Kısa süre sonra ben de kendi evimin hanımı olacağım," diye yanıt verdi Aleatha yumuşak bir sesle.

"Siz ikiniz, fısıldaşmayı kesin. Hepimiz yataklarımızda öldürüleceğiz," diye haykırdı Calandra, öfkesi gitgide artarak. Öfkesi arttıkça, sesinin soğukluğu da artıyordu. "Kendinden hoşnutsundur umarım, Paithan! Ve sen, Thea, şu evlenme ile ilgili saçmalıklarını duydum..."

Calandra cümlesini bilerek tamamlamadı.

Kimse yerinden kıpırdamadı, (ağzına tereyağlı toha atan) Yıldızbilimci ile yaşlı adam hariç. Görünüşe göre, kavgadaki rolünden habersiz, bir kızarmış tavuğu parçalarına ayırıyordu. Hiç kimse konuşmadı. Açıkça, mekanik bir taçyaprağının açıldığını işitebiliyorlardı.

Sessizlik gittikçe daha rahatsız edici olmuştu. Paithan babasının, sandalyesinde bedbaht bir şekilde büzüldüğünü gördü ve yine ne kadar kuvvetsiz, ne kadar gri göründüğünü düşündü. Zavallı yaşlı adam, çılgın hayallerinden başka hiçbir şeyi yok. Bırak istediğini yapsın. Ne zararı var ki? Ablasının gazabını çekme riskine girmeye karar verdi.

"Ah, Zifnab, babamın... ee... halkını nereye götüreceğini söylemiştin?"

Calandra dik dik baktı, ama Paithan'ın umduğu gibi, babası dikilip oturmuştu. "Evet, nereye?" diye sordu Lenthan, utangaç utangaç kızararak.

Yaşlı adam bir tavuk budunu yukarı kaldırdı.

"Çatıya mı?" Lenthan'ın kafası karışmış görünüyordu.

Yaşlı adam tavuk budunu daha yükseğe kaldırdı.

"Gökyüzü? Yıldızlar?"

Zifnab bir an konuşamadan başını salladı. Tavuk parçaları sakalından aşağı dökülüyordu.

"Roketlerim! Biliyordum! Duydun mu, Elixnoir?" Lenthan, yemeyi bırakmış, dik dik İnsan'a bakmakta olan Elf Yıldızbilimci'ye döndü.

"Sevgili Lenthan, lütfen mantıklı ol. Roketlerin oldukça harika ve onları ağaçların tepesinden aşırarak büyük ilerleme kaydettik, ama onların Elfleri yıldızlara taşıyacağını düşünmek! Bırak açıklayayım. Eskiler tarafından bırakılan ve kendi gözlemlerinizin de doğruladığı efsanelere göre dünyamızın modeli bu. Bana şu dikenarmudunu uzatır mısınız. Şimdi, bu..." dikenarmudunu kaldırdı, "Piyan ve bu da güneş."

Elixnoir, bir an güneşsiz kalarak çevresine bakındı.

"Güneş," dedi Paithan, bir kumquat alırken.

"Teşekkür ederim," dedi Yıldızbilimci. "Yardım edebilir misiniz... boşta elim kalmadı da."

"Tabii ki." Paithan oldukça eğleniyordu Aleatha'ya bakmaya cesaret edemiyordu, yoksa kahkahalara boğulacağını biliyordu. Elixnoir'in talimatlarını izleyerek, ciddiyetle kumquatı dikenarmudundan belli bir mesafede tuttu.

"Şimdi bu" -Yıldızbilimci bir şeker küpünü kaldırdı. Kumquattan uzak bir mesafede tutarak, dikenarmudunun çevresinde döndürmeye başladı. "Yıldızlardan birini temsil ediyor. Dünyamızdan ne kadar uzakta olduğuna bakın! Aşılması gereken ne kadar büyük bir mesafe olduğunu tahmin edebilirsiniz..."

"En azından yedi kumquat," diye mırıldandı Paithan kardeşine.

"Beleş yemek anlamına geldiğinden babama inanmaya çok hazırdı," diye yanıt verdi Aleatha.

"Lenthan!" Yıldızbilimci sert bir bakışla Zifnab'ı gösterdi. "Bu adam bir sahtekâr! Ben..."

"Sen kime sahtekâr diyorsun?"

Ejderin sesi evi sarstı. Şarap kadehlerde çalkalandı ve masa örtüsünün üzerine döküldü. Küçük, kırılgan nesneler kenarlardan kaydı ve yerde parçalandı. Çalışma odasından bir gümleme geldi, kütüphane devrilmişti. Aleatha pencereden dışarı baktı ve bir kızın, çığlıklar atarak mutfaktan çıktığını gördü.

"Artık aşçı yamağı hakkında endişelenme gerek kalacağını sanmıyorum, Cal."

"Tahammül edilemez bir şey bu." Calandra ayağa kalktı. Burnundaki beyazlık bütün yüzüne yayılmış, yüz hatlarını dondurmuştu. Onu gören herkesin kanı donuyordu. Zayıf, ince bedeni tümüyle keskin açılardan oluşmuş ve her açı yaklaşmaya kalkışanı incitecekmiş gibi görünüyordu. Lenthan gözle görünür bir biçimde sindi. Dudakları seğiren Paithan, peçetesinden külah yapma işine yoğunlaştı. Aleatha içini çekti ve tırnakları ile masanın kenarını dövdü.

"Baba," dedi Calandra korkunç bir ses tonuyla, "yemek sona erdiği zaman o yaşlı adamın ve bu... bu..."

"Dikkatli ol, Cal," diye öneride bulundu Paithan, bakışlarını kaldırmadan. "Evi tepemize yıkacaksın."

"Hepsinin evimden gitmesini istiyorum!" Calandra'nın elleri sandalyesinin sırtını kavradı, eklemleri bembeyaz kesilmişti. Bedeni, sinirinin soğuk rüzgârıyla titriyordu, bu tropik yerde esen tek soğuk rüzgâr buydu. "İhtiyar!" Sesi tiz bir şekilde yükseldi. "Beni duyuyor musun?"

"Hı?" Zifnab çevresine bakındı. Evsahibini görünce yumuşak huylulukla gülümsedi ve başını salladı. "Hayır, teşekkür ederim, canım. Bir lokma bile yiyemem. Tatlı olarak ne var?"

Paithan kıkırdamasını peçetesinde boğdu.

Calandra döndü ve etekleri ayakbileklerinde haşırdayarak, fırtına gibi çıktı odadan.

"Hadi, Cal," diye seslendi Paithan yatıştırıcı bir sesle. "Özür dilerim. Gülmek istememiştim..."

Bir kapı çarptı.

"Aslında, biliyor musun Lenthan, yaşlı dostum," dedi Zifnab, tertemiz ettiği tavuk butu ile işaret ederek, "aslında roketleri kullanmamıza hiç gerek kalmayacak. Hayır, onlar yeterince büyük değil. Taşımamız gereken çok kişi olacak, anlıyor musun ve bunun için büyük bir araç lazım. Çok büyük." Kemik ile düşünceli düşünceli burnunun üzerine vurdu. "Ve, dik yakalı, adı ne isenin dediği gibi, yıldızlar çok uzak."

"İzin verirsen, Quindiniar," dedi Elf Yıldızbilimci, gözleri alev alev, ayağa kalkarken. "Benim de ayrılmamın zamanı geldi."

"...özellikle tatlının gelmeyeceği belli olduğuna göre," dedi Aleatha, sesini Yıldızbilimcinin duyabileceği kadar yükselterek. Duydu da; yakalanrının ucu titredi, burnu imkânsız bir açıyla büküldü.

"Ama endişelenme," diye devam etti Zifnab, çevresindeki kargaşayı uysallıkla görmezden gelerek. "Bir gemimiz olacak -kocaman bir şey. Güm diye arka bahçeye inecek ve onu uçuracak bir adam da olacak. Genç bir adam. Bir köpeği var. Çok sessiz -köpek değil, adam Elleri garip ama. Hep onları sargılar içinde tutuyor. Roketleri ateşlemeye devam etmemiz bu yüzden gerekli, anlıyor musun? Roketlerin, çok önemli."

"Öyle mi?" Lenthan'ın kafası hâlâ karışıktı.

"Ben gidiyorum!" diye duyurdu Yıldızbilimci.

"Vaatler, vaatler." Paithan içini çekip şarabını yudumladı.

"Evet, elbette, roketler çok önemli. Yoksa bizi nasıl bulacak?" diye sordu yaşlı adam.

"Kim?" diye sordu Paithan.

"Gemideki adam. Dikkat etsene!" diye azarladı Zifnab sinirle.

"Ah, o demek." Paithan kardeşine doğru eğildi. "Bir köpeği var," dedi sır verircesine.

"Görüyorsun, Lenthan -sana Lenthan diyebilir miyim?" diye sordu yaşlı adam nazikçe. "Görüyorsun, Lenthan, büyük bir gemiye ihtiyacımız var, çünkü karın tüm çocuklarını yine görmek isteyecek. Uzun zaman oldu, biliyorsun. Ve o kadar büyümüşler ki."

"Ne?" Lenthanın gözleri parlayarak açıldı, yanakları soldu. Titreyen elini kalbinin üzerine koydu. "Ne dedin? Karım mı!"

"Küfür bu!" diye haykırdı Yıldızbilimci.

Yelpazelerin yumuşak pırlaması ve tüylerin hafif hışırtısı, odada duyulan tek seslerdi. Paithan peçetesini tabağına koymuş, kaşlarını çatarak önüne bakıyordu.

"İlk kez o aptalla aynı fikirdeyim." Aleatha ayağa kalkıp babasının sandalyesinin arkasına kaydı ve ellerini omuzlarına koydu.

"Baba," dedi. Sesindeki şefkati ailesinde kimse daha önce duymamıştı. "Çok yorucu bir gün oldu. Yatsan iyi olmaz mı?"

"Hayır, hayatım. Hiç yorgun değilim." Lenthan gözlerini yaşlı adamdan ayırmamıştı. "Lütfen, bayım, karım hakkında ne demiştiniz?"

Zifnab onu duymamış göründü. Devam eden sessizlik sırasında yaşlı adamın başı öne düştü, sakallı çenesi göğsüne yaslandı ve gözleri kapandı. Boğuk bir horultu çıkardı.

Lenthan elini uzattı. "Zifnab..."

"Baba, lütfen!" Aleatha yumuşak parmaklarını, babasının kararmış, yanık yaraları ile kaplı elinin üzerine koydu. "Konuğumuz çok yorgun. Paithan, hizmetkârları çağırır mısın, büyücüyü odasına götürsünler."

Kardeşler bakıştılar. Her ikisinin de aklında aynı fikir vardı. Şansımız varsa bu gece onu evden kaçırırız. Belki onu kendi ejderine yediririz. Sonra, sabahleyin, o gittikten sonra, babamı delinin teki olduğuna ikna edebiliriz.

"Bayım..." dedi Lenthan, kızının elinden kurtulup yaşlı adamın elini yakalayarak. "Zifnab!"

Yaşlı adam irkilerek uyandı. "Kim?" diye sordu, çapaklanmış gözlerle. "Nerede?"

"Baba!"

"Şşş, canım. Git ve oyna, aferin kızıma. Baba meşgul şimdi. Şimdi, bayım, karım hakkında konuşuyordunuz..."

Aleatha yalvarırcasına Paithan'a baktı. Ağabeyi omuzlarını silkmekten başka bir şey yapamadı. Dudağını ısırarak, gözyaşları ile savaşarak, Aleatha babasının omzunu şefkatle okşadı ve odadan kaçtı. Oturma odasından çıkınca, elini ağzına bastırarak ağlamaya başladı...

...Çocuk annesinin yatak odasının kapısında oturuyordu.

Küçük kız yalnızdı; son üç gündür yalnızdı ve gittikçe daha çok korkuyordu. Paithan akrabalarının yanında kalmaya gönderilmişti.

"Oğlan çok delişmen," dediğini duymuştu birisinin Aleatha. "Ev sessiz olmalı." Ve Paithan gitmişti.

Şimdi konuşabileceği kimse yoktu, onunla ilgilenecek kimse yoktu. Annesini istiyordu -onunla oyun oynayan, ona şarkılar söyleyen, güzeller güzeli annesi-ama annesinin odasına girmesine izin vermiyorlardı. Garip insanlar evi doldurmuştu -tuhaf kokulu bitkilerle dolu sepetleriyle otacılar, pencereden göklere bakıp duran yıldızbilimciler.

Ev sessizdi, korkunç derecede sessiz. Hizmetkârlar çalışırken ağlıyorlar, gözlerini önlüklerine siliyorlardı. Koridorda oturan Aleatha'yı gören biri,

birisinin çocuk için bir şey yapması gerektiğini söylemişti, ama kimse yapmamıştı.

Annesinin odasının kapısı her açıldığında Aleatha ayağa fırlıyor ve içeri girmeye çalışıyordu, ama her kim dışarı çıkıyorduysa -genellikle bir otacı ya da yardımcısı olurdu bu- kızı kovalıyordu.

"Ama annemi görmek istiyorum!"

"Annen çok hasta. Sessiz kalmalı. Onu üzmek istemezsin, değil mi?"

"Onu üzmem." Aleatha üzmeyeceğini biliyordu. Sessiz olabilirdi. Üç gündür sessiz durmuştu. Annesi onu çok özlüyor olmalıydı. Annesinin sapsarı, harika saçlarını kim tarıyordu? Bu Aleatha'nın özel göreviydi, her sabah yerine getirdiği bir görev. Dolaşıkları çekiştirmemeye dikkat ederdi, annesinin evlilik hediyesi olan, üzerinde fildişi güller olan bağa tarak ile onları nazikçe açardı.

Ama kapı kapalı kaldı ve her zaman kilitliydi. Ne kadar denerse denesin, Aleatha içeri girememişti.

Ve sonra, bir karanlıkvakti kapı açıldı ve tekrar kapanmadı. Aleatha biliyordu, artık içeri girebilirdi, ama korkuyordu.

"Baba?" Kapıda duran adamı sorguladı, ama onu tanıyamadı.

Lenthan ona bakmadı. Hiçbir şeye bakmıyordu. Gözleri donuk, yanakları çökmüştü, sendeledi. Aniden, hıçkırıklara boğularak yere çöktü, kıpırdamadan yattı. Kapıdan fırlayan otacılar onu kaldırdılar ve koridor boyunca, kendi odasına taşıdılar.

Aleatha sırtını duvara dayadı.

"Anne!" diye inledi. "Annemi istiyorum!"

Callie koridora çıktı. Çocuğu ilk fark eden o oldu.

"Annem gitti, Thea," dedi Calandra. Solgundu, ama kendin-deydi. Gözleri kuruydu. "Artık yalnız kaldık..."

Yalnız. Yalnız. Hayır, bir daha olmaz. Asla.

Aleatha çılgınca, içinde bulunduğu boş odada çevresine bakındı ve koşarak yemek odasına geri döndü, ama orada kimse yoktu.

"Paithan!" diye haykırdı, merdivenlerden yukarı koşarak. "Calandra!"

Ablasının çalışma odasının kapısının altından ışık geliyordu. Aleatha kapıya doğru atıldı. Kapı açıldı ve Paithan dışarı çıktı. Her zaman neşeli

olan yüzü ciddiydi. Aleatha'yı görünce hüzünle gülümsedi.

"Ben... ben seni arıyordum, Pait." Aleatha kendini daha sakin hissetti. Soğuk ellerini alev alev yanaklarına koyarak serinletmeye, o kendisine yakışan solgunluğu geri getirmeye çalıştı. "Kötü zamanlama mı?"

"Evet, oldukça kötü." Paithan solgun solgun gülümsedi.

"Gel benimle yürüyüşe çık. Bahçeye gideriz."

"Üzgünüm, Thea. Toplanmak zorundayım. Cal beni yarın gönderiyor."

"Yarın mı?" Aleatha sıkkın sıkkın kaşlarını çattı. "Ama gidemezsin. Lord Durndrun babamla konuşmaya geliyor, sonra nişan davetleri olacak ve senin de burada olman gerek."

"Elimden bir şey gelmez, Thea." Paithan eğilip Aleatha'yı yanağından öptü. "İş iştir, bilirsin." Koridordan aşağı yürümeye başladı. "Ah," diye ekledi, dönerek. "Bir şey daha. İçeri şimdi girme." Başını Calandra'nın çalışma odasına doğru salladı.

Aleatha kapı kolundaki elini yavaşça geri çekti. Sabahlığının ipeksi kıvrımları arasına saklanan parmakları yumruk oldu.

"Tatlı kasvetvakti, Thea," dedi Paithan. Odasına girip kapıyı kapattı.

Evin arka tarafından gelen bir patlama pencereleri zangırdattı. Aleatha dışarı baktı ve babası ile yaşlı adamın bahçede, neşeyle roketler fırlattıklarını gördü. Ablasının kapalı kapısının ardında, Cal'in eteklerinin hışırtısını, yüksek topuklu, sıkıca bağlanmış ayakkabılarının tıkırtısını duyabiliyordu. Ablası odayı adımlıyordu. Kötü bir işaret. Hayır, Paithan'ın dediği gibi, Calandra'nın düşüncelerini kesmek iyi bir fikir değildi.

Diğer pencereye giden Aleatha, araba evinin yanındaki yerinde oyalanan, roket patlamalarının keyfini çıkaran insan köleyi gördü. O izlerken, adam kollarını kaldırarak esnedi. Çıplak sırtındaki kaslar dalgalandı. Islık çalmaya başladı... insanların barbarca bir alışkanlığı. Kimse arabayı gölge zamanının bu geç vaktinde kullanmazdı. Kısa süre sonra, fırtına başlayınca görevini bırakacaktı.

Aleatha koridor boyunca, kendi odasına doğru seğirtti, içeri girerek, aynaya bir göz attı ve gür saçlarını düzeltti. Bir şal kaparak, omuzlarına sardı ve bir kez daha gülümseyerek, hafif adımlarla merdivenlerden aşağı süzüldü.

Paithan yolculuğuna, ertesi sislisabahın erken saatlerinde çıktı. Tek başına çıkmıştı, yük katarını Equilan'ın dış mahallelerinde yakalamayı planlıyordu. Calandra onu uğurlamak için kalkmıştı. Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş, ona sert, soğuk ve haşin ifadeyle bakmıştı. Gece boyunca ruh hali düzelmemişti. İkisi yalnızdı. Aleatha bu saatte ayakta bile olsa, bunun tek sebebi henüz yatmamış olmasıydı.

"Şimdi, hatırlatırım, Paithan. Sının geçerken kölelere göz kulak ol. Bu hayvanların kendi türlerinden birinin kokusunu alır almaz kaçtıklarını biliyorsun. Birkaçını kaybedeceğimizi biliyorum; buna engel olamayız. Ama kayıplarımızı minimumda tutmaya çalış. Arka yollan izle ve mümkünse medeni düzlüklerden kaçın. Çevrede, kolayca erişebilecekleri bir kent olmazsa kaçma ihtimalleri azalır."

"Elbette, Callie." Thillia'ya pek çok yolculuk yapan Paithan, bu konu hakkında ablasından daha çok şey biliyordu. Evden her ayrılışında ona aynı söylevi verirdi, aralarında bir tür ayrılık töreni olmuştu bu. İyi huylu Elf dinledi, gülümsedi ve başını salladı, bu talimatların ablasının içini rahatlattığını, işin bu yönü üzerinde bir miktar kontrol sağladığı hissini verdiğini biliyordu.

"Bu Roland denen adamı göz önünden ayırma. Ona güvenmiyorum."

"Sen hiçbir insana güvenmiyorsun, Çal."

"En azından, diğer aracılarımızın dürüst olmadığını biliyordum. Bizi dolandırmaya çalışacaklarını biliyordum. Bu Roland ve karısını bilmiyorum. Her zamanki müşterilerimizle çalışmayı tercih ederdim, ama en yüksek teklifi onlar verdiler. Tek bir hançer bile vermeden önce parayı aldığından emin ol, Pait ve paranın sahte değil gerçek olup olmadığını kontrol et."

"Peki, Cal." Paithan rahatladı ve bahçe çitine yaslandı. Bu, bir süre daha sürecekti. Ablasına, çoğu insanın embesilliğe varacak derecede dürüst olduğunu söyleyebilirdi, ama onun kendisine asla inanmayacağını biliyordu.

"En kısa sürede parayı hammaddeye çevir. İhtiyaçlarımızın bir listesi var sende, sakın kaybetme. Ve hançerağzı ağacının iyi kalite olduğundan, Quintin'in getirdiği şeye benzemediğinden emin ol. Beşte üçünü atmak zorunda kaldık."

"Sana hiç kötü mal getirdim mi, Cal?" Paithan ablasına gülümsedi.

"Hayır. Ama şimdi başlama." Calandra hayali saç tutamlarının sıkı topuzundan fırladığını hissetti. Onları eliyle düzeltti ve saç tokalarını şiddetle sapladı. "Bugünlerde hiçbir şey yolunda gitmiyor. Elimde babamın olması yeterince kötü, şimdi bir de deli bir ihtiyar insan çıktı. Aleatha ve şu düğün komedisi apayrı bir mesele'.."

Paithan uzandı ve elini ablasının kemikli omuzlarına koydu. "Bırak ne isterse yapsın, Cal. Durndrun iyi bir adam. En azından, Thea'nın parasının peşinde değil."

"Hah!" Calandra kardeşinin dokunuşundan çekilerek burnunu çekti.

"Bırak adamla evlensin, Cal."

"Bırak ha!" Calandra patladı. "Bu konuda söyleyecek pek az şeyim var zaten, bundan emin olabilirsin! Ah, orada durup sırıtmak kolay senin için, Paithan Quindiniar, ama skandal patladığında sen burada olmayacaksın. Bu evlilik mevsimin dedikodusu olacak. Haberi duyunca büyükhanımın yatağa düştüğünü duydum. Kuşkusuz kraliçeyi de kendi yanına çekecek. Ve bütün bunlarla uğraşması gereken ben olacağını. Elbette babam da bir işe yaramayacak."

"Nedir o, hayatım?" Arkalarından yumuşakbaşlı bir ses geldi.

Lenthan Quindiniar kapıda durmuştu. Yaşlı adam arkasındaydı.

"Dedim ki, Aleatha ve onun şu çılgınca fikri, Lord Durndrun ile evlenmesi ile uğraşırken hiçbir faydan olmayacak," diye tersledi Calandra, babasının suyuna gitmek için hiçbir eğilim hissetmeyerek.

"Ama neden evlenmesinler ki? Birbirlerini seviyorlarsa..."

"Sevmek mi? Thea mı?" Paithan kahkahalara boğuldu. Babasının yüzündeki şaşkın ifadeyi ve ablasının kaşlarının çatıldığını görünce, genç elf yola çıkma vaktinin geldiğine karar verdi. "Artık gitmek zorundayım. Quintin yosundan aşağı düştüğümü ya da bir ejdere yem olduğumu sanacak." Eğilerek, ablasının soğuk ve solgun yanağını öptü. "Bu konuda, bırak Thea istediğini yapsın, olmaz mı?"

"Fazla seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Annem öldüğünden beri ne isterse yapıyor zaten Sana söylediklerimi unutma. Yolun açık olsun." Calandra dudaklarını büzdü ve Paithan'ın çenesini gagaladı. Öpücük,

neredeyse bir kuşun gagası kadar keskindi ve Paithan çenesini ovmamak için kendini zor tuttu.

"Baba, hoşçakal." Elf, babasının elini sıktı. "Roketler konusunda iyi şanslar."

Lenthan gözle görünür bir biçimde canlandı. "Dün gece fırlattıklarımızı gördün mü? Ağaçların tepesinde parlak alev topları. Bu sefer gerçekten yükseğe çıktım. İddiaya girerim ta Thillia'da bile görülebiliyorlardı."

"Eminim öyledir, efendim," diye katıldığını belirtti Paithan. Yaşlı adama döndü. "Zifnab..."

"Nerede?" Yaşlı adam arkasına döndü.

"Paithan boğazını temizledi ve ciddiyetini bozmadı. "Hayır, hayır, bayım. Sizi kastediyorum. İsminizi." Elf elini uzattı. "Unuttunuz mu? Zifnab?"

"Ah, tanıştığımıza memnun oldum, Zifnab," dedi yaşlı adam, elini sıkarak. "Biliyor musun, bu isim bana tanıdık geliyor. Akrabalığımız var mı?"

Calandra Paithan'ı ittirdi. "Artık yola çıksan iyi olur, Pait."

"Thea'ya hoşçakal dediğimi iletin!" dedi Paithan.

Ablası içini çekip başını salladı. Yüz ifadesi sertti.

"Yolun açık olsun, oğlum," dedi Lenthan, hüzünlü bir sesle. "Biliyor musun, bazen benim de yolculuğa çıkmam gerektiğini düşünüyorum. Hoşuma giderdi..."

Calandra'nın gözlerinin kısıldığını gören Paithan, aceleyle yanıt verdi. "Bırak yolculuk işini ben halledeyim, baba. Senin burada kalıp roketlerin üzerinde çalışman lazım. İnsanları ileri götürmek falan."

"Evet, haklısın," dedi Lenthan, önemli adam tavırlarıyla. "Hemen çalışmaya başlasam iyi olacak. Geliyor musun, Zifnab?"

"Ne? Ah, bana mı diyorsun? Evet, evet, sevgili dostum. Hemen geliyorum. Madenağacı külünü arttırmak isteyebilirsin. Daha yükseğe çıkarabileceğini düşünüyorum."

"Evet, elbette! Neden daha önce düşünemedim!" Lenthan'ın yüzü parlıyordu. Belirsizce oğluna el salladı ve eve doğru seğirtti.

"Muhtemelen kaşların yolunacak ama," diye mırıldandı yaşlı adam. "Ama daha yükseğe çıkarabileceğiz. Eh, gidiyorsun, öyle mi?"

"Evet, bayım." Paithan sırıttı ve yaşlı adama doğru eğilerek fısıldadı. "Ben gelmeden ölüm, kıyamet, yıkım işlerine başlamayın sakın."

"Başlamam." Yaşlı adam aniden, sinir bozucu bir şekilde keskinleşen bir ifadeyle baktı. Boğum boğum parmağını Paithan'ın göğsüne sapladı. "Kıyamet seninle birlikte gelecek!"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

NEXUS

Haplo çevresinde yavaş yavaş yürüyerek gemiyi dikkatle inceledi ve uçmaya hazır olduğundan emin oldu. Ejder gemisinin orjinal ustaları ve imalatçıları gibi, rehber halatları ve donanımı, yani devasa kanatlan kontrol eden kabloları incelemedi. Ahşap gövdeye dikkatle baktı, ama baktığı geminin kalafatı değildi. Ellerini kanatlardaki derinin üzerinde gezdirdi, ama yırtık aramıyordu. Bunların yerine, kanatların ve gövdenin üzerine yakılmış, oyulmuş, boyanmış garip ve karmaşık şekilleri kontrol etti.

Görülebilen her santim, fantastik desenlerle kaplanmıştı -çemberler ve spiraller; düz çizgiler ve kıvrımlar; noktalar ve tireler; zikzaklar, yuvarlaklar ve kareler. Ellerini desenlerin üzerinde gezdiren Patryn, kendi kendine mırıldanarak rünleri tekrarladı. Bunlar yalnızca gemisini korumayacak, onu uçuracaktı da.

Haplo'nun, Arianus dünyasına yaptığı ilk yolculuğun onuruna Ejder Kanadı ismini verdiği aracı yapan Elfler, ellerinden çıkanı tanımakta güçlük

çekerlerdi. Haplo'nun kendi gemisi, Ölüm Kapısı'ndan önceki geçişi esnasında yok olmuştu. Elf gemisine Arianus'ta el koymuştu. Eski düşmanının takibi sebebiyle, Arianus'u acele içinde terk etmek zorunda kalmıştı ve bu yüzden yanızca kendisinin (ve genç yolcusunun) Ölüm Kapısı'ndan geçerken hayatta kalması için kesinlikle gerekli olan rünleri yazmakla yetinmişti. Fakat bir kere Nexus'a güven içinde varınca, Patryn gemisini arzu ettiği şekilde değiştirmek için bol bol zaman ve büyü kullanabilmişti.

Tribus İmparatorluğu Elfleri tarafından tasarlanmış olan gemi, başlangıçta mekanik ile birleştirilmiş elf büyüsü kullanıyordu. Kendi büyüsü son derece güçlü olan Patryn, mekanik kısmını tamamen çıkarmıştı. Kanatları çalıştıran kölelerin taktığı karmaşık donanım ve koşumlardan kurtulmuştu. Kanatları açık bırakmış, uçuş kabiliyeti, denge, hız ve koruma sağlamak üzere ejder derisi üzerine rünler yazmıştı. Rünler ahşap gövdeyi sağlamlaştırmıştı; gövdeyi delecek ya da parçalayacak güç yoktu. Köprüdeki cam pencerelere oyulmuş desenler camın kırılmasını engellerken, aynı zamanda aşağıdaki dünyanın net bir görüntüsünü sunuyordu.

Haplo arka ambardan gemiye girdi ve köprüye gelene kadar geminin koridorlarında yürüdü. Köprüde, rünlerin gücünün bu noktada toplanıp odaklandığını hissederek, tatmin duygusuyla çevresine bakındı.

Elflerin yönlendirme ve kontrol için tasarladıkları ayrıntılı makinelerin hepsini atmıştı. Ejderin "göğsünde" bulunan köprü, şimdi büyük, geniş ve rahat bir koltuk ile yerde duran bir küre dışında boştu.

Haplo küreye doğru yürüdü ve çömelerek dikkatle inceledi. Dokunmamaya dikkat ediyordu. Kürenin yüzeyine oyulmuş rünler o kadar hassastı ki, bir nefes bile büyüyü harekete geçirebilir, geminin erken havalanmasına sebep olabilirdi.

Patryn desenleri inceledi, zihninde her büyünün üzerinden geçti. Uçuş, yönlendirme ve koruma büyüleri karmaşıktı. Hepsinin üzerinden geçmesi saatler aldı ve bittiğinde, hareketsizlikten her tarafı tutulmuştu. Ama tatmin olmuştu. Tek bir hata bile bulamamıştı.

Haplo homurdanarak ayağa kalktı ve ağrıyan kaslarını gerdi. Koltuğa oturarak, kısa süre sonra terk edeceği kente baktı. Bir dil elini ıslak ıslak

yaladı.

"Ne oldu, oğlum?" Haplo tanımlanamaz, haşin, beyaz lekeli siyah kürke sahip köpeğe baktı. "Seni unuttuğumu mu sandın?"

Köpek sırıttı ve kuyruğunu salladı. Dümentaşının denetimi sırasında sıkılarak uyuyakalmış, şimdi sahibinin tekrar kendisiyle ilgilenmesinden memnundu. Parlak kahverengi gözlerin üzerinde yatık duran beyaz kaşlar, hayvana sıradışı bir zekâ ifadesi veriyordu. Haplo köpeğin ipeksi kulaklarım okşayarak, dışarıda uzanan dünyaya görmeyen gözlerle baktı...

Nexus Lordu dünyasının caddelerinde yürüyordu -düşmanları tarafından kendisi için yapılan dünyada, sırf bu sebepten dolayı kendisi için son derece değerli olan dünyada. Her oyalı mermer sütun, her yüksek granit kule, her ince minare ya da zarif tapınak kubbesi, Sartanlar'ı hatırlatan bir anıttı, bir ironi anıtı. Lord bunların arasında yürümekten, kendi kendine kahkahalar atmaktan çok hoşlanırdı.

Lord sık sık yüksek sesle kahkaha atmazdı. Labrient'te hapis kalmışların son derece ayırt edici bir özelliğidir nadiren gülmeleri ve güldükleri zaman da kahkahaları gözlerine yansımaz. Bu cehennemsi zindandan kaçmayı başarıp Nexus'un harika topraklarına girenler bile gülmezler. Son Kapı'dan girişlerinde, ilk kaçan kişi olan Nexus Lordu karşılar onları. Onlara yalnızca iki sözcük söyler.

"Asla unutma."

Patrynler unutmaz. Hâlâ Labirent'in içinde hapis kalan ırkdaşlarını unutmazlar. Paranoyaklaşan büyünün vahşetinin öldürdüğü dostlarım ve akrabalarını unutmazlar. Kendilerinin aldığı yaralan unutmazlar. Nexus'un caddelerinde yürürken, onlar da sessizce gülerler. Ve lordları ile karşılaştıklarında, önünde saygıyla eğilirler. Aralarında, Labirent'e dönmeye cesaret edebilen yalnızca odur.

Ve onun için bile, dönüş kolay değildir.

Kimse Lord'un geçmişini bilmez. Asla geçmişinden konuşmaz ve o, kolayca yaklaşılabilen ve kolayca sorgulanabilen bir adam değildir. Kimse yaşını bilmez, fakat söylediklerine dayanarak, doksan kapı [13] yaşında olduğu tahmin edilmektedir. Lord keskin, soğuk, açık bir zekâya sahiptir. Büyü konusundaki yetenekleri, öte dünyalarda kendilerinin yarı tanrı olarak görülmelerine sebep olacak halkı arasında hayranlıkla karşılanmaktadır.

Kaçışından sonra defalarca Labirent'e dönmüş, büyüsü ile halkı için güvenli sığınaklar yaratmak için o cehenneme tekrar girmiştir. Ve girmeden önce her defasında, bu soğuk ve hesapçı adam bedenini bir titremenin sarstığını hissetmiştir. Son Kapı'dan tekrar içeri girmek kuvvetli bir irade gerektirmektedir. Zihninin derinliklerinde, daima Labirent'in bu sefer kazanacağı, bu sefer onu yok edeceği, bu sefer dönüş yolunu asla bulamayacağı korkusunu taşımaktadır.

O gün, Lord Son Kapı'nın önünde durdu. Çevresinde halkı, kaçmayı başaran Patrynler duruyordu. Bedenleri kalkan, zırh ve silah olan dövmelerle kaplıydı. Bu sefer, aralarından birkaçı lordları ile birlikte Labirent'e girmeye karar vermişti.

Lordları onlara hiçbir şey demedi, ama varlıklarını kabul etti. Karanlıktan oyulmuş Kapı'ya giderek, ellerini kendi yazdığı rünün üzerine koydu. Rün, dokunuşu ile birlikte mavi mavi parladı. Ellerinin arkasına dövmeyle yazılmış desenler yanıt olarak parlamaya başladı ve içeriye değil, yalnızca dışarıya açılmak üzere yaratılmış Kapı, Lord'un emri üzerine açıldı.

İleride Labirent'in acayip, çarpık, her an değişen, ölümcül manzarası uzanıyordu.

Lord çevresine, yanında duranlara baktı. Tüm gözler Labirent'in üzerinde kenetlenmişti. Lord yüzlerin renklerini kaybettiğini, yumrukların sıkıldığını, rün bezeli derilerde ter damlalarının aktığını gördü.

"Kim benimle girecek?" diye sordu.

Her birine teker teker baktı. Her kişi, lordunun bakışlarını karşılamak istedi, her kişi başarısız oldu ve bakışlarını indirdi. Bazıları cesaretle ileri bir adım atmaya çalıştı, ama kas ve sinir beynin iradesi haricinde hareket edemez ve bu erkek ile kadınların zihinleri, unutulamamış dehşetlere mağlup olmuştu. Başlarını sallayarak, çoğu açık açık ağladı ve sırtını döndü.

Lordları yanlarına geldi ve ellerini teselli edercesine omuzlarına koydu. "Korkunuzdan utanmayın. Kullanın onu, çünkü o güçtür. Uzun zaman önce, dünyayı fethetmek, kendi kendilerine hükmetmekten aciz zayıf ırklara hükmetmek istedik. Gücümüz ve nüfusumuz büyüktü ve neredeyse hedefimize ulaşıyorduk. Sartanlar'ın bizi yenmelerinin tek yolu, dünyanın kendisini dört ayrı unsuruna koparmaktı. Kaosla bölünerek, Sartanlar'ın

gücüne yenik düştük ve bizi kendi yarattıkları bu zindana kapattılar - Labirent'e. 'Umutları', bizim buradan 'ıslah olmuş' olarak çıkmamızdı.

"Çıktık, ama tahammül ettiğimiz dehşet dolu zorluklar bizi, düşmanlarımızın planladığı gibi yumuşatıp zayıflatmadı. İçinden geçtiğimiz ateş, bizi keskin, soğuk çelik gibi dövdü. Şimdi, düşmanlarımızı kesecek bir kılıç gibiyiz, bize bir taç kazandıracak bir kılıç gibi.

"Geri dönün. Görevlerinize dönün. Dünyalara döndüğümüzde neler olacağı düşüncesini her zaman önünüzde bulundurun. Neler olduğuna ilişkin anılarınızı, her zaman ardınızda bulundurun."

Patrynler rahatladı, artık utanmıyorlardı. Lordlarının Labirent'e girmesini izlediler, onun Kapı'dan içeri kararlı, sağlam adımlarla girdiğini gördüler ve ona bir tanrı gibi tapındılar.

Kapı Lord'un üzerine kapanmaya başladı. Lord keskin bir komutla Kapı'yı durdurdu. Kapı'nın yakınında, yüzükoyun uzanmış genç bir adam bulmuştu. Kaslı bedeni, rün bezeli derisi korkunç yaraların izlerini taşıyordu -genç adamın kendi büyüsü ile iyileştirdiği, fakat, görünüşe bakılırsa, yaşam gücünü tüketen yaralar. Genç Patryn'i endişeyle inceleyen Lord, nefes aldığına dair herhangi bir işaret göremiyordu.

Eğilip, nabzını hissetmek için elini genç adamın boynuna uzatan Lord, zayıf bir hırlama sesi ile donakaldı. Genç adamın omuzlarının yanından tüylü bir kafa yükseldi.

Lord, hayret içinde bunun bir köpek olduğunu gördü.

Hayvanın üzerinde de ciddi yaralar vardı. Hırlaması tehditkâr olsa da, cesurca genç adamı korumaya teşebbüs etse de, başını kaldıramıyordu. Burnu halsizce patilerinin üzerine alçaldı. Ama hırlama devam etti.

"Ona zarar verirsen," diyor gibiydi, "bir şekilde seni parçalayacak gücü bulurum."

Hafifçe gülümseyen Lord -nadir görülürdü bu- nazikçe uzandı ve köpeğin yumuşak kürkünü okşadı.

"Rahat ol, küçük kardeş. Efendine zarar vermeyeceğim."

Köpek ikna edilmesine izin verdi ve karnının üzerinde sürünerek başını kaldırıp, burnunu genç adamın boynuna sürmeyi başardı. Soğuk burnun dokunuşu Patryn'i uyandırdı. Yukarı baktı, üzerine eğilen garip adamı gördü ve onu hayatta tutan içgüdüsü ve iradesiyle ayağa kalkmaya çalıştı.

"Bana karşı silaha ihtiyacın yok, oğlum," dedi Lord. "Son Kapı'nın önünde duruyorsun. Onun ötesinde yeni bir dünya var, barış ve güvenlik dolu bir dünya. Ben o dünyanın lorduyum. Sana hoşgeldin, diyorum."

Genç adam ellerinin ve dizlerinin üzerine doğrulmayı başarmıştı. Halsizce sallanarak başını kaldırdı ve Kapı'dan dışarı baktı. Gözleri donuktu, dünyanın harikalarını pek az görebiliyordu. Ama yavaş yavaş, yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Başardım!" diye fısıldadı kaba bir sesle, kurumuş kan kaplı dudaklarının arasından. "Onları yendim!"

"Bu Kapı'nın önünde durduğumda, benim sözlerim de bunlar olmuştu. Seni nasıl çağırıyorlar?"

Genç adam yutkundu ve yanıt veremeden önce öksürdü. "Haplo."

"Uygun bir isim." Lord kollarını genç adamın omuzlarına doladı. "Dur, sana yardım edeyim."

Haplo, Lord'u şaşkınlık içinde bırakarak ellerini itti. "Hayır. Yürümek istiyorum... tek başıma."

Lord hiçbir şey söylemedi, gülümsemesi genişledi. Ayağa kalkarak kenara çekildi. Acıya karşı dişlerini sıkarak, Haplo dik durmaya çabaladı. Bir an, başı dönerek durdu. Düşeceğinden korkan Lord, ona doğru bir adım attı, ama Haplo elini uzatarak onu durdurdu.

"Köpek," dedi çatlak bir sesle. "Benimle gel."

Hayvan halsizce kalktı ve sahibine doğru topalladı. Haplo elini hayvanın başına koyarak dengesini sağladı. Köpek, gözleri Haplo'nun üzerinde, sabırla bekledi.

"Gidelim," dedi genç adam.

Birlikte, sendeleye sendeleye Kapı'ya doğru yürüdüler. Nexus Lordu bu mucizeye hayretle bakarak, takip etti. Genç adamın çıktığını gören diğer yandaki Patrynler tezahürat yapıp alkışlamadan, saygılı bir sessizlikle onurlandırdılar onu. Her hareketinin korkunç acılara sebep olduğunu görseler de, kimse yardım teklif etmedi. O son kapıdan tek başına ya da güvenilir bir dostun yardımıyla yürümenin ne anlama geldiğini hepsi biliyordu.

Gözkamaştırıcı güneşin altında, Haplo Nexus'ta durdu. İçini çekerek, öne doğar devrildi. İnleyen köpek, sahibinin yüzünü yaladı.

Genç adamın yanına seğirten Lord, diz çöktü. Haplo'nun bilinci hâlâ yerindeydi. Lord solgun, soğuk eli kendi elinin içine aldı.

"Asla unutma!" diye fısıldadı Lord, eli göğsüne bastırarak.

Haplo Nexus Lordu'na bakıp sırıttı...

"Eee, köpek," dedi Patryn, çevresine bakıp gemiyi son kez gözden geçirirken. "Sanırım hazırız. Ne dersin, oğlum? Sen hazır mısın?"

Hayvanın kulakları dikildi. Bir kere, yüksek sesle havladı.

"Güzel, güzel. Lordumun hayır duası ve son talimatlarını aldık. Şimdi, bakalım bu kuş nasıl uçuyor."

Uzanarak, ellerini dümentaşının üzerinde tuttu ve ilk rün leri tekrarlamaya başladı. Taş, büyünün gücüyle yerden yükselerek, Haplo'nun avuçlarının altında durdu. Parmaklarının arasından mavi ışık fışkırdı, ellerindeki rünlerden parlayan kırmızı ışık ile eşleşti.

Haplo varlığını gemiye nakletti, büyüsünü gövdenin içine döktü, onun, yönlendirme ve kontrol etmek üzere, yaşam ve güç taşıyarak, ejder derisi yelkenlerin içine kan gibi sızdığını hissetti. Zihni havalandı ve gemiyi de beraberinde taşıdı. Gemi yerden yavaşça, yükselmeye başladı.

Gemiyi gözleri, düşünceleri ve büyüsü ile yönlendiren Haplo, havaya yelken açtı, gemiye, orjinal imalatçılarının asla hayal edemeyeceği bir hız kazandırdı ve Nexus'un üzerinde uçtu. Efendisinin ayaklarının dibine çökmüş olan köpek içini çekti ve kendisini yolculuğa teslim etti. Belki de Ölüm Kapısı'ndan ilk geçişlerini hatırlamıştı, neredeyse ölümcül olacak bir yolculuk.

Haplo aracını denedi. Nexus üzerinde tembel tembel uçarak, kentin kuşbakışı (ya da ejder bakışı) görüntüsünün tadını çıkardı.

Nexus dikkat çekici bir yaratımdı, bir inşa harikasıydı. Geniş, ağaç dizili bulvarların merkezden bir tekerleğin parmakları gibi, ufukta belirsizce görünen Sınır'a doğru uzanmasını izledi. Kristal ve mermerden, çelik ve granitten muhteşem binalar caddeleri süslüyordu. Parklar ve bahçeler, göller ve havuzlar, içinde yürünecek, düşünülecek, sessiz güzellik dolu yerler sağlıyordu. Çok uzakta, Sınır'ın yakınında, ekilmeye hazır yeşil tarlalar ve tepeler uzanıyordu.

Fakat bu toprakları eken hiçbir çiftçi yoktu. Hiçkimse parklarda dolanmıyordu. Kentin caddelerinde trafik yoktu Tarlalar, parklar, caddeler, binalar bomboş, cansız, bekliyordu.

Haplo Nexus'un merkezi olan kristal kuleli bir binanın -o yörenin en yüksek binası-çevresinde dolandı. Lordu saray olarak kullanıyordu bu binayı. Kristal kulelerin içinde, Nexus Lordu Sartanlar'ın bıraktığı kitapları bulmuştu. Koparılış'ı anlatan, dört dünyanın oluşumunu anlatan kitaplar. Patrynler'in hapsedilişini, Sartanlar'ın düşmanlarının "kurtuluşu" için umutlarını anlatan kitaplar. Nexus Lordu kitapları okumayı kendi kendine öğrenmiş ve böylece halkını işkencenin kucağında bırakan Sartanlar'ın ihanetini öğrenmişti. Kitapları okuyarak, intikam planını hazırlamıştı. Haplo, Lorduna bir saygı ifadesi olarak geminin kanatlarını indirdi.

Sartanlar Patrynler'in bu harika dünyaya yerleşmelerini öngörmüşlerdi -ıslah olmalarının ardından elbette. Haplo gülümsedi ve koltuğuna rahatça yerleşti. Dümentaşını kendi haline bıraktı ve geminin düşünceleri yönünde sürüklenmesine izin verdi. Kısa süre sonra Nexus nüfus kazanacaktı, ama yalnızca Patrynler'den oluşmayacaktı nüfusu. Kısa süre sonra Nexus Elflerin, insanların ve cücelerin -yani daha düşük ırkların evi olacaktı. Bu halklar Ölüm Kapısı'ndan geri getirildiği zaman, Nexus Lordu, Sartanlar'ın yarattığı diğer dört dünyayı yok edecek, herşeyi eski düzenine kavuşturacaktı. Yalnız, hakları olduğu üzere, Patrynler hükmedecekti.

Haplo'nun bu araştırma yolculuklarındaki görevlerinden biri, Sartanlar'ın dört yeni dünyada yaşayıp yaşamadıklarını görmekti. Haplo, daha çoğunu keşfetmeyi umarken buldu kendini -en azından Alfred'den, Arianus'ta meydan okuduğu o yarı tanrı bozması adamdan fazlasını. Tüm Sartan ırkının hayatta olmasını ve kendi düşüşlerinin tanığı olmasını istiyordu.

"Ve Sartanlar tüm yaptıklarının yıkıldığını, hükmetmeyi umdukları tüm halkların bizim egemenliğimiz altına girdiklerini gördükten sonra, cezalandırma zamanı gelecek. Bu sefer bizonları Labirent'e göndereceğiz."

Haplo'nun bakışları pencerenin uzak köşesinde ancak görünen, karanlık kaos girdabına kaydı. Korku dolu anılar bulutlardan uzanarak, iskeletimsi elleriyle dokundular. Nefretini silah olarak kullanıp altetti onları. Kendi yerine Sartanlar'ın mücadele ettiğini gördü, onun zafer kazandığı yerde,

Sartanlar'ın yenildiğini gördü, onun canlı kaçtığı yerde onların öldüğünü izledi.

Köpeğin keskin uyarı havlaması onu içine daldığı korkunç düşüncelerden uyandırdı. Haplo, intikam düşüncelerine dalıp, neredeyse Labirent'e uçacağını gördü. Aceleyle ellerini dümentaşının üzerine getirdi ve gemiyi döndürdü. Ejder Kanadı Nexus'un mavi göklerinde, onu ele geçirmeye çalışan kötücül büyünün uzanan parmaklarından uzakta, uçtu.

Haplo gözlerini ve düşüncelerini yıldızsız göğe çevirdi ve geçiş noktasına, Ölüm Kapısı'na yöneldi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

CAHNDAR'DAN DOGULİMANTNA,

EQUILAN

Kervanını yolculuğa hazırlarken Paithan'ın yapacak çok işi vardı ve yaşlı adamın sözleri aklından tamamen çıkmıştı. Quintin, yani kahyası ile Calindar'ın -Kraliçe'nin kentinin- sınırlarında buluştu. İki elf yük katarını denetleyerek ve zemberekli yayların, yıldırım oklarının ve raztarların sepetlerin içinde, bağböceklerin[14] sırtına sıkıca bağlandığından emin oldular. Paketleri açan Paithan, üste yayılmış oyuncakları inceledi ve aşağıda saklanmış silahlardan hiçbir iz görünmemesine özen gösterdi. Herşey tatminkâr görünüyordu. Genç elf, iyi iş çıkardığı için Quintin'i kutladı ve kâhyadan ablasına övgüyle bahsetmeye söz verdi.

Paithan ile kervanı yola çıkmaya hazır olduklarında, saat-çiçekleri çalışma vaktinin oldukça ilerlediğini ve devirortasına az kaldığını gösteriyordu. Katarın başında yerini alan Paithan, denetçiye yürüyüşü başlatmasını söyledi. Quintin baştaki bağböceğe binerek, boynuzların

arasındaki eyere tırmandı. Köleler tatlı sözlerle ve pohpohlayarak, diğer bağböcekleri liderin arkasında bir çizgi oluşturacak şekilde yürümeye ikna ettiler ve kervan medeniyeti arkasında bırakarak ormanlık düzlüklere girdi.

Paithan iyi bir hız belirledi ve kervan hızla ilerledi. İnsanların ve Elflerin düzlüklerindeki yollar bakımlı, fakat tehlikeli idi. Âlemler arasında ticaret kârlı bir işti. İnsan düzlükleri hammadde açısından zengindi -tik ağacı, bıçakağacı, keskiasma, yiyecek malzemeleri. Elfler bu kaynakları faydalı mallara çevirmekte ustaydılar. Âlemler arasında kervanlar hergün gider gelirdi.

Kervanlar için en büyük tehlike insan hırsızlar, orman hayvanları ve zaman zaman yosun yatakları arasında karşılarına çıkan uçurumlardı. Fakat bağböcekler zor düzlüklerde yolculuk etmek konusunda özellikle faydalıydılar -dezavantajlarına karşın Paithan'ın onları kullanmayı tercih etmesinin sebebi buydu. (Pek çok kullanıcı, özellikle de insanlar, duygulan incindiği zaman bir top gibi kıvrılıp surat asan bağböcekleri idare edemezler.) Bağböcekler yosun yataklarının üzerinde yürür, ağaçlara tırmanır ve boşluğa ağ örüp üzerinden aşarak vadileri geçer. Bağböcek ağlan o kadar güçlü olur ki, bazıları kalıcı köprülere dönüştürülmüştür ve Elfler tarafından bakımları yapılmaktadır.

Paithan daha önce bu yollardan defalarca geçmişti. Sonuç olarak, endişelenmiyordu. Hırsızlar konusunda fazla kaygılanmıyordu. Kervanı büyüktü ve elf silahlan ile iyice silahlanmıştı. Hırsız insanlar yalnız gezginlere, özellikle de kendi ırkdaşlarına saldırma eğilimi gösterirlerdi. Ama biliyordu ki, hırsızlar taşıdıkları malların niteliği konusunda şüphelenirlerse, ele geçirmek için çok fazla şeyi göze alabilirlerdi. İnsanlar elf silahlarına büyük ilgi gösterirler -özellikle de "zeki" olanlara.

Örneğin zemberekli yay, insanların kullandığı, ahşap bir kundağa monte edilmiş bir yay ile yayı çeken ve bırakan bir mekanizmadan oluşan arbalete çok benzer. Fırlattığı oka büyüyle zekâ kazandırılmıştır, hedefini görsel olarak saptayabilir ve kendisini o tarafa doğru yönlendirebilir. Büyülü yıldırım oku, zemberekli yayın daha küçük bir modelidir. Bele takılan bir kemerde taşınabilir ve tek elle kullanılır. Ne insanların, ne de cücelerin büyüsü bu tür zeki silahlar yapmaya yeter; hırsızlar bunları karaborsada, istedikleri fiyattan satabilirler.

Ama Paithan soyulmaya karşı önlemler almıştı. Quintin (Paithan'ın bebekliğinden beri aileleri ile çalışan bir elf) sepetleri kendi elleri ile hazırlamıştı ve yalnızca o ile Paithan aslında bebeklerin, oyuncak gemilerin ve şaka kutularının altında ne olduğunu biliyordu. Bağböcekleri sürmekten sorumlu insan köleler, ufaklıklara bir sürü oyuncak taşıdıklarını sanıyorlardı, yetişkinler için ölümcül oyuncaklar değil.

Paithan içinden, bütün bunların gereksiz sıkıntılar olduğunu düşünüyordu. Quindiniar silahları yüksek kaliteli silahlardı, sıradan elf imalatlarının bir gömlek üstündeydiler. Bir Quindiniar zemberekli yayına sahip olan birisinin, büyünün etkin olması için özel şifre sözcüğü bilmesi gerekiyordu. Bu bilgiyi yalnızca Paithan biliyordu ve yalnızca alıcıya iletecekti. Ama Calandra her insanın, çalmak, tecavüz etmek, yağmalamak için bekleyen bir casus, hırsız ve katil olduğunu düşünüyordu.

Paithan ablasına, mantıklı düşünmediğini anlatmaya çalıştı -bir yandan insanlara olağanüstü ve şeytanca bir zekâ atfediyor, diğer yandan onların hayvandan farklı olmadıklarını iddia ediyordu.

"İnsanlar bizden o kadar da farklı değiller, Cal," demişti Paithan, hatırlamaya değer bir seferinde.

Bu mantığı bir daha yürütmeye cesaret edememişti. Calandra bu açıkfikirli yaklaşımdan o denli ürkmüştü ki, Paithan'ın insan topraklarına bir daha gitmesini yasaklamayı ciddi ciddi düşünmüştü. Evde kalmak gibi korkunç bir tehdit, genç elfi bu konuda sonsuza dek susturmaya yetmişti.

Yolculuklarının ilk aşaması kolaydı. Tek engelleri Kithni Körfezi olacaktı, yani elf ve insan düzlüklerini ayıran, batıyönünde uzaklara kadar uzanan büyük bir su kütlesi. Paithan yolun temposuna kendisini kaptırdı ve yolculuğun, yine kendisi olabilmesinin zevkini çıkarmaya başladı. Güneş ağaçları, mücevherleri anımsatan yeşil tonlarıyla aydınlatmış, sayısız çiçeğin kokusu havayı renklendiriyordu. Sık sık yağan yağmurlar yürüyüşün yol açtığı harareti dindiriyordu. Zaman zaman patika boyunca bazı sesler duyuyordu, ama ormandaki vahşi hayata fazla dikkat etmiyordu. Bir ejderle yüzyüze geldikten sonra, Paithan artık hiçbir şeyle yüzleşmekten korkmayacağı sonucuna varmıştı. Ama bu sessiz anlarda, yaşlı adamın sözleri kafasında vızıldamaya başlamıştı.

Kıyamet seninle birlikte gelecek!

Bir seferinde, Paithan'ın kulağına küçük bir arı kaçmıştı. Annesi küçük yaratığı çıkarana kadar kulağının içinde çılgınca vızıldaması, neredeyse onu delirtecekti. O arı gibi, Zifnab'ın kehaneti de Paithan'ın kafatasının içinde tutsak kalmış, tekrar tekrar vızıldıyordu ve ondan kurtulmak için yapabileceği bir şey varmış gibi görünmüyordu.

Omzunu silkip, gülerek unutmaya çalıştı. Hem, yaşlı adam bir su kabağı kadar çatlaktı. Ama tam kendisini ikna ettiği anda, Paithan büyücünün gözlerini hatırlıyordu -keskin, bilinçli ve ifade edilemez derecede hüzünlü. Paithan'ın aklına takılan hüznüydü, annesi olsa, birisinin mezarının üstünde durduğunu söylerdi ve bu duygu Paithan'ın tüylerini ürpertiyordu. Ve annesine ilişkin hatıralarını canlandırıyordu; Paithan yaşlı adamın, annelerinin çocuklarını tekrar görmek istediğini söylediğini de hatırlıyordu.

Genç elf kısmen tatlı, kısmen pişmanlık dolu ve huzursuz olan bir acı hissediyordu. Ya babasının inançları doğruysa? Ya Paithan, bunca seneden sonra annesi ile yine karşılaşırsa? Hafif bir ıslık çaldı ve başını salladı.

"Üzgünüm, anne. Korkarım fazla memnun olmazdın."

Annesi onun, tüm çocuklarının eğitim görmesini istemişti. Lenthan Quindiniar onu görüp, kalbini verdiğinde Elithenia bir imalathane büyücüsü idi. Equilan'daki en güzel kadınlardan biri olarak ünlenen Elithenia, ülkenin asilleri arasında kendisini hiç rahat hissetmemişti; Lenthan'ın hiç anlamadığı bir duyguydu bu.

"Elbiselerin daha güzel, hayatım. Mücevherlerin daha pahalı. Bu lordları ve leydileri, Quindiniarlar'dan daha yüksek kılacak ne var ki? Bana söyle, hemen gidip alayım!"

"Onların sahip olduklarını parayla satın alamazsın," demişti karısı ona özlem dolu bir üzüntüyle.

"Nedir o?"

"Onlar bilgiye sahipler."

Ve çocuklarının da bilgi sahibi olmasına karar vermişti.

Bu amaçla, çocuklarına yalnızca asil doğanların alabileceği bir eğitim verecek bir mürebbiye tutmuştu. Çocukların hepsi hayal kırıklığı yaratmıştı. Calandra, küçükken bile yaşamdan ne istediğini tam olarak biliyordu ve mürebbiyeden ihtiyacı olanları aldı -insanları ve rakamları kullanmak için gerekli bilgileri. Paithan ne istediğini bilmiyordu, ama ne istemediğini çok

iyi biliyordu -sıkıcı dersler. Kaçabildiği zaman mürebbiyeden kaçıyor, kaçamadığı zaman dalga geçerek zaman geçiriyordu. Gücünü küçükken öğrenen Aleatha şirin şirin gülümsüyor, mürebbiyenin kucağına sokuluyor ve okuma yazma dışında hiçbir şey öğrenmesi istenmiyordu.

Anneleri öldükten sonra babası mürebbiyeyi alıkoydu. Paradan tasarruf etmek için kadını gönderen Calandra olmuştu ve bu eğitimlerinin sonu oldu.

"Hayır, annem bizi görünce fazla memnun olmayacak, korkarım," diye düşündü, büyük suçluluk hisseden Paithan. Neler düşünmekte olduğunu fark edince güldü -ama bir şekilde mahcup bir gülüştü bu-ve başını salladı. "Bunu kısa kesmezsem zavallı babam gibi kaçıracağım."

Zihnini temizlemek ve nahoş hatıralardan kurtulmak için, lider bağböceğin boynuzlarına tırmandı ve denetçiyle -büyük sağduyu ve dünyevi deneyim sahibi bir elf ile- gevezelik yapmaya başladı. O gece kasvetvaktine, yani sel saatini takip eden ilk devire kadar Zifnab ile kehaneti Paithan'ın aklına gelmedi -ve geldiği zaman da uykuya dalmak üzereydi.

Doğulimanı'na, yani feribot iskelesine yolculukları huzur dolu ve olaysız-geçti ve Paithan kehaneti tamamen unuttu. Yolculuk yapmanın keyfi, evdeki atmosferden sonra, özgür olduğuna ilişkin o başdöndürücü farkındalık, genç elfin neşesini yerine getirdi. Yolda birkaç devir harcadıktan sonra, artık yaşlı adama ve çılgınca fikirlerine gülebiliyordu ve dinlenme molalarında Quintin'i Zifnab'a ait öykülerle eğlendirdi. Sonunda Kithni Körfezi'ne ulaştıklarında, Paithan yolculuğun bu kadar kısa sürmüş olmasına inanamadı.

Kithni Körfezi Thillia ile Quilan arasındaki sınırı oluşturan devasa bir göldür. Paithan ilk gecikmeyi burada yaşadı. Feribotlardan biri bozulmuş, işler halde yalnızca tek bir feribot kalmıştı geriye. Kervanlar yosun kıyısının kenarına dizilmiş, geçmeyi bekliyorlardı.

Körfeze vardıklarında Paithan, ne kadar beklemek zorunda kalacaklarını öğrenmek üzere denetçiyi gönderdi. Quintin geri döndüğünde, kuyruktaki yerlerini gösteren bir numara vardı elinde ve ancak önlerindeki devirin bir vaktinde geçebileceklerini söyledi.

Paithan omuzlarını silkti. Çok fazla acelesi yoktu ve öyle görünüyordu ki, bu zor durumdan olabildiğince faydalanmaya çalışıyordu herkes. Feribot

iskelesi bir tür çadır kente benzemişti. Kervancılar ortalarda dolanıyor, ziyaretlerde bulunuyor, haber değiş-tokuşu yapıyor, pazardaki eğilimleri tartışıyorlardı. Paithan kölelerinin yerleştiğinden ve beslendiğinden, yüklerinin güvende olduğundan emin oldu. Herşeyi denetçinin becerikli ellerine bırakıp, eğlenceye katılmaya gitti.

Girişimci bir elf çiftçi kervancıların durumunu duymuş, iskeleye buzla[15] serinletilmiş bir araba dolusu vingin koşturmuştu. Vingin ezilmiş üzümden yapılan, mayalanmış tohadan elde edilen sıvı ile dolgunlaştırılan, güçlü bir içkidir. Alevimsi tadı elfler ve insanlar arasında aynı beğeni ile karşılanır. Paithan bu içkiyi özellikle severdi ve bir fıçının çevresinde toplanan kalabalığı görünce, onlara katıldı.

Paithan'ın pek çok eski dostu kalabalığın arasındaydı ve genç elf hevesli bir memnuniyetle karşılandı. Kervancılar yol üzerinde birbirlerini tanırlar ve bazen güvenlik amacıyla birarada yolculuk ederler. Hem insanlar, hem de elfler Paithan'a yer açtılar ve serin, köpüklü bir kupa eline tutuşturuldu.

"Pundar, Ulaka, Gregor, sizi gördüğüme memnun oldum." Elf eski tanışlarını selamladı ve tanımadıkları ile tanıştırıldı. Gregor'un -iri, kızıl kafalı, sert sakallı bir insandı -yanındaki bir kasaya oturarak vinginini yudumladı ve Calandra kendisini görmediği için minnettar olmaya bir an ayırdı.

Kendisinin ve ailesinin sağlığı hakkında pek çok nazik soru birbirini izledi ve Paithan aynı nezaketle karşılık verdi.

"Ne taşıyorsun?" diye sordu Gregor, bir kupayı tek yudumda içti. Tatmin içinde geğirerek, tekrar doldurması için kupayı çiftçiye uzatı.

"Oyuncak," dedi Paithan sırıtarak.

Takdir dolu kahkahalar ve anlamlı göz kırpmalar dolandı.

"Kuzeyyönüne gidiyorsun, o zaman," dedi, Hamish olarak tanıtılan bir insan.

"Evet," dedi Paithan. "Nereden bildin?"

"O taraflarda 'oyuncağa' ihtiyaçları varmış, öyle duyduk," dedi Hamish.

Kahkahalar kesildi ve insanlar arasında kasvetli baş sallamalar görüldü. Şaşkın görünen elf tacirler, sorunun ne olduğunu öğrenmek istediler.

"DenizKralları ile savaş mı var?" diye tahminde bulundu Paithan, boş kupasını uzatırken. Bu haber Calandra'ya bayram ettirirdi. Geriye bir

kusursuz göndermesi gerekecekti. Ablasının neşesini yerine getirecek bir şey varsa, bu da insanlar arasında bir savaş çıkması idi. Kârlarını nasıl hesapladığını görür gibi oluyordu.

"Yok," dedi Gregor. "Duyduklanmız doğruysa, DenizKralları'nın kendi dertleri var. Kaba gemilerle Fısıltılı Deniz'den gelen garip insanlar DenizKralları'nın kıyılarına vuruyorlarmış.

Başta DenizKralları mültecileri alıyormuş, ama gelmeye devam ediyorlarmış ve şimdi o kadar çok insanı besleyip barındırmayı güç buluyorlarmış."

"Onları barındıramazlar," dedi bir başka insan tüccar. "Yabancılar olmasa da, Thillia'da bizim kendi sorunlarımız var."

Elf tüccarlar gülümsedi ve işlerini arttırması olasılığı dışında olaylardan hiçbir şekilde etkilenmeyenlerin hoşnutluğu ile dinledi. Bölgeye daha çok insanın gelmesi, kârlarını yükseltmeye yarardı.

"Ama... bu insanlar nereden geliyor?" diye sordu Paithan.

Tüccarlar arasında hararetli bir tartışma oldu. Tartışma sonunda, Gregor'un konuşması ile sona erdi, "Ben biliyorum. Onlarla kendim konuştum. Kuzeyyönünde bizden çok uzakta, Fısıltılı Deniz'in öbür yanında, Kasnar olarak bilinen bir âlemden geldiklerini söylüyorlar."

"Neden anayurtlarından kaçıyorlar? Orada büyük savaşlar mı çıkmış?" Paithan bir gemi kiralayıp, o kadar uzağa yük taşımanın ne kadar zor olabileceğini düşünüyordu.

Gregor başını salladı, kırmızı sakalı geniş göğsüne sürtündü. "Savaş değil," dedi ciddi bir sesle. "Yıkım. Büyük bir yıkım."

Kıyamet, ölüm ve yıkım.

Paithan mezarının üzerinde yürüyen ayaklan hissetti, kanı ayaklarında ve ellerinde karıncalandı. Vingin olmalı, dedi kendi kendine ve aceleyle kupasını bıraktı.

"Nedir o zaman? Ejderler mi? Buna inanamam. Ne zamandır ejderler yerleşim birimlerine saldırıyor?"

"Hayır, ejderler bile kaçıyor bu tehditten."

"Nedir, o zaman?"

Gregor ağırbaşlılıkla çevresine bakındı. "Titanlar."

Paithan ve diğer Elflerin ağzı açık kaldı, sonra kahkahalar atmaya başladılar.

"Gregor, seni ihtiyar yalancı! Bir süre beni de inandırmayı basardın!" Paithan gözlerindeki yaşlan sildi. "Bir sonraki içkiler benden. Kaçaklar ve gemi enkazları!"

İnsanlar ses çıkarmadan oturdu, yüzleri gittikçe kararıyor, gölgeleniyordu. Paithan asık suratlarıyla bakıştıklarını gördü ve neşesine gem vurdu.

"Hadi, Gregor, şakayı şaka olarak bırak. Beni boş yakaladın. Çoktan mangırları saymaya başladığımı itiraf ediyorum." Elini ırkdaşlarına doğru salladı. "Hepimiz öyle. Onun için, bu kadar yeter."

"Korkarım bu şaka değil, dostlarım," dedi Gregor. "Bu insanlarla konuştum. Yüzlerindeki korkuyu gördüm ve seslerindeki korkuyu işittim. Irkımızın bedenleri ve yüzlerine sahip, ama ağaçlardan daha uzun devasa yaratıklar kuzeyyönünden ülkelerine gelmiş. Sesleri bile taşları parçalamaya yetiyormuş. Yollarındaki herşeyi yok ediyorlarmış. İnsanları elleriyle yakalıyor, onları fırlatıp atıyor ya da yumrukları ile parçalıyorlarmış. Hiçbir silah onları durduramıyormuş. Tatarcıklar bizim için ne ise, oklarda onlar için oymuş. Kılıçlar kalın derilerine işlemiyor, işlese de zarar vermiyormuş."

Gregor'un sözlerinin ciddiliği herkesi bunalttı. Hepsi durup, dikkatli bir sessizlik içinde dinledi. Gene de bazı inanmayan baş sallamalar vardı. Asık suratlı kalabalığı gören diğer kervancılar, neler olup bittiğini görmek için geldiler ve kendi duydukları dehşet dolu dedikoduları, çoktan yayılmaya başlamış olanlara eklediler.

"Kasnar İmparatorluğu güçlüydü," dedi Gregor. "Ama artık yok. Tamamen yıkıldı. Bir zamanlar kudretli bir millet olanlardan geriye kalan tek şey, tekneleri ile Fısıltılı Deniz'e kaçan bir avuç insan."

Satışlarının düşmekte olduğunu gören çiftçi, yeni bir fıçı açtı. Herkes kupasını doldurmak için kalktı ve bir ağızdan konuşmaya başladı.

"Titanlar mı? San'ın takipçileri mi? Bu yalnızca bir efsane."

"Saygısızca konuşma, Paithan. Ana'ya[16] inanıyorsan, Karanlık'a hükmeden San ile takipçilerine de inanmalısın."

"Tabii, Umbar, hepimiz senin ne kadar dindar olduğunu biliyoruz! Ana'nın mabetlerinden birine girsen, muhtemelen tepene yıkılır! Bak, Gregor. Sen sağduyulu bir adamsın. Cinlere, gulyabanilere inanmazsın."

"Hayır, ama görüp işittiklerime inanırım. Ve o insanların gözlerinde korkunç şeyler gördüm."

Paithan sabit bakışlarla adama baktı. Gregor'u uzun zamandır tanıyordu ve bu koca insanı her zaman güvenilir, sağlam ve korkusuz bulmuştu. "Pekâlâ. Bu insanların bir şeyden kaçtığı fikrini kabul ediyorum. Ama neden hepimiz tir tir titriyoruz ki? Bu her ne ise, Fısıltılı Deniz'i geçemez herhalde."

"Titanlar..."

"Her ne ise..."

"...cüce krallıkları Grish, Klag ve Thurn üzerinden gelebilirler," diye sözlerini sürdürdü Gregor kasvetli bir tavırla. "Aslında, cücelerin savaşa hazırlandığına dair dedikodular duyduk."

"Evet. Size karşı, dev iblislere karşı değil. Bu yüzden lordlarınız bu silah ambargosunu koydurdu."

Gregor, neredeyse üzerine tam oturan gömleğin dikişlerini patlatarak omuzlarını silkti ve sonra, sanki kırmızı sakallı suratı ikiye bölünüyormuşçasına sırıttı. "Ne olursa olsun Paithan, siz Elflerin endişelenmesine gerek kalmayacak. Biz insanlar onları durduracağız. Efsanelerimize göre, Boynuzlu Tanrı bize savaşmaya değer savaşçılar göndererek bizi devamlı deniyor. Belki de, bu savaşta Beş Kayıp Lord bize yardım etmek için döner."

İçkisini içmek üzere kupasını kaldırdı, hayal kırıklığına uğramış göründü ve kupasını ters çevirdi. "Biraz daha vingin!"

Elf çiftçi musluğu açtı, ama hiçbir şey dökülmedi. Fıçılara vurdu. Hepsi neşesiz, boş bir ses çıkardılar. İçini çeken kervancılar ayağa kalkıp gerindiler.

"Paithan, dostum," dedi Gregor. "Feribot iskelesinin yanında bir taverna var. Şimdi ağzına kadar doludur, ama bize bir masa ayarlayabileceğim! düşünüyorum." Koca insan gerinip güldü.

"Elbette," diye kabul etti Paithan tereddütsüz. Denetçisi iyi bir adamdı, köleleri yorgundu. Sorun çıkmasını beklemiyordu. "Sen bize oturacak yer

bul, ben de ilk iki turu ısmarlayayım."

"Yeterince adil."

İkisi, hafifçe sallanarak kollarını birbirlerinin omzuna attılar -Gregor'un kolu ince elfi neredeyse yutuyordu- ve sendeleyerek Düzlüğün Sonu'na doğru yürüdüler.

"Söylesene, Gregor, sen çok gezersin," dedi Paithan. "Hiç Zifnab adında bir insan büyücüden bahsedildiğini duydun mu?"

ONUNCU BÖLÜM

BATILİMANI,

THILLIA

Paithan ile kervanı ertesi devir feribotla denizi geçmeyi başardı. Geçiş tüm bir devir boyunca sürdü ve elf, akşamdan kalma olduğundan geçişten fazla zevk almadı.

Elfler içkiye dayanıklı olmamaları ile ünlüdür ve Paithan Gregor ile yarışmaması gerektiğini baştan beri biliyordu. Ama kendi kendisine kutlama yaptığını hatırlatıp durmuştu -akşam yemeği sırasında ikinci şarap kadehini aldığında ona dik dik bakacak bir Calandra yoktu. Vingin aynı zamanda kaçık yaşlı büyücüyü, onun o aptalca kehanetini ve Gregor'un devler hakkındaki kasvetli hikâyelerini güzelce unutmasını sağlamıştı.

Dönen ırgatların bitmeyen takırdaması, onları döndüren beş koşumlu yabandomuzunun homurtu ve ayaklamaları, insan sürücünün daimi bağırışları Elf in kafasına bıçak gibi saplanıyordu. Feribotu suyun üzerinde sürükleyen pislik kaplı, vıcık vıcık asma halat yanından kayıp, ırgatın

çevresine dolanarak kayboluyordu. Alnında ıslak bir mendil, bir tentenin altında, bir battaniye yığınına yaslanan Paithan, suyun teknenin altında kayıp gitmesini izledi ve kendisine fena halde acıdı.

Feribot Kithni Körfezi'nde neredeyse altmış yıldır görev yapıyordu. Paithan küçük bir çocukken, büyükbabasının eşliğin de yolculuk yaparken onu gördüğünü hatırlayabiliyordu -yaşlı elf ıssızlıklarda kaybolmadan önce birlikte yaptıkları son yolculuktu bu. O zaman Paithan feribotun dünyadaki en harika icat olduğunu düşünüyordu ve bu icattan insanların sorumlu olduğunu duyunca çok bozulmuştu.

Büyükbabası sabırla, insanların para ve güce ne kadar aç olduklarım, buna hırs adının verildiğini -acınacak derecede kısa olan yaşamsürelerinin bir sonucu-ve bunun her türlü enerjik girişime yol açtığını açıklamıştı. İki âlem arasındaki ticareti oldukça arttırdığından Elfler feribotun hizmetlerinden faydalanmak konusunda hızlı davranmışlar, ama gene de feribota şüpheyle bakmaktan vazgeçmemişlerdi. Elfler feribotun sonunun -insanların gayretlerinin çoğu gibi- kötü olacağından kuşku duymuyorlardı. Fakat bu arada Elfler, yüce gönüllülük edip insanların kendilerine hizmet etmesine izin veriyorlardı.

Dalgalanan suyun sesi ve beyninde oyalanan vingin dumanları ile sakinleşen Paithan, sıcakta uyuklamaya başladı. Gregor'un bir kavgaya karıştığı ve neredeyse Paithan'ı öldürteceğine ilişkin belirsiz anıları vardı. Elf uyumaya başladı. Quintin, yani denetçisinin omzunu sarsması ile uyandı.

"Auana! Auand[17] Quindiniar! Uyanın! Tekne yanaşıyor."

Paithan homurdanıp doğruldu. Daha iyi hissediyordu. Kafası hâlâ zonkluyor olsa da, en azından hareket ettiği zaman devrilip bayılacak gibi hissetmiyordu. Sendeleyerek ayağa kalktı ve kölelerinin tahta güvertede, açıkta, alev alev yanan güneşin altında hiçbir korunma önlemi olmaksızın çömeldiği yere doğru sallana sallana ilerledi. Köleler sıcağa aldırış ediyor gibi görünmüyorlardı. Kalçalarına sarılı birer parça kumaştan başka bir şey yoktu üstlerinde. Açık renk derisinin her noktasını örtmüş olan Paithan, insanların koyu kahverengi ya da siyah derilerine baktı ve iki ırk arasındaki derin uçurumu hatırladı.

"Callie haklı," diye mırıldandı kendi kendine. "Hayvandan başka bir şey değiller ve dünyanın tüm uygarlaştırıcı etkileri de bunu değiştirmez. Dün gece Gregor'la gitmemem gerektiğini biliyordum. Kendi ırkımla kalmalıydım."

Bu kesin kararlılık, diyelim ki, bir saat kadar sürdü ve sonra kendisini çok daha iyi hisseden Paithan, bereli, şişmiş dudakları ile sırıtan Gregor tarafından ziyaret edildi. İkisi, liman yöneticisine kâğıtlarını sunmak için sıralarını beraber beklediler. Uzun bekleyişleri sırasında Paithan neşesini bozmadı. Gümrükte sırası geldiğinde Gregor yanından ayrılınca, Elf kendisini insan kölelerin gevezeliklerini dinleyerek eğlendirdi. Köleler anayurtlarını görünce aptalca heyecanlanmış görünüyorlardı.

O kadar seviyorlardıysa, neden köle olarak satılmalarına izin vermişler ki, diye tembel tembel merak etti. İnsan gümrük görevlileri sayısız budalaca soru sorup, arkadaşı kervancıların mallarını dürtüklerken bir yosuntırtılı hızında ilerleyen sırada bekleyen Paithan, sırada genellikle insanlar arasında yaşanan dalaşmaları izledi. Kaçakçılık yaparken yakalandıklarında, insanlar bir şekilde, yasaların kendilerini kapsamadığı fikrine kapılıyorlardı. Elf tüccarlar nadiren sınırlarda sorun yaşarlardı. Ya görevbilinci ile yasalara uyar, ya da, Paithan gibi, yasalardan kaçınmak için sessiz, ince yollar bulurlardı.

Sonunda görevlilerden biri Paithan'a işaret etti. Paithan ve denetçileri, köleler ile bağböcekleri ileri sürdü.

"Yükünüz ne?" Görevli sepetlere dikkatli dikkatli baktı.

"Büyülü oyuncaklar, efendim," dedi Paithan, sevimli bir gülümseyişle.

Görevlinin bakışları keskinleşti. "Oyuncak taşımak için garip bir zaman değil mi?"

"Ne demek istiyorsunuz, efendim?"

"Savaştan bahsediyorlar! Bana duymadığını söyleme!"

"Tek bir kelime bile duymadım, efendim. Bu ay kiminle savaşıyorsunuz? Strethia mı? Belki de Dourglasia'dır."

"Yok, oklarımızı o pisliklerin üzerinde harcamayız. Kuzeyyönünden gelen dev savaşçılar olduğuna dair söylentiler var."

"Ha, şu!" diye omuzlarını silkti Paithan zarafetle. "Öyle birşeyler duydum, ama üzerinde durmadım. Siz insanlar bu tür bir tehlike ile karşı

karşıya gelmek için hazırlıklısınız, değil mi?"

"Elbette," dedi görevli. Dalga geçildiğinden kuşkulanarak, sert sert Paithan'a baktı.

Elf in yüzü ipek kadar pürüzsüzdü, dili de öyle.

"Çocuklar büyülü oyuncakları o kadar seviyor ki! Ve Aziz Thillia günü de yaklaşıyor. Küçük haylazları hayal kırıklığına uğratmak istemeyiz, değil mi?" Paithan sır verircesine öne eğildi. "Eminim siz de dedesinizdir, değil mi? Her zamanki törenler olmadan geçmeme izin vermeye ne dersiniz?"

"Dedeyim, dede olmasına," dedi görevli kötü kötü kaşlarını çatarak. "On tane torunum var, hepsi dört yaşın altında ve hepsi de benim evimde yaşıyor! Aç şu sepetleri."

Paithan taktik bir hata yaptığını anladı. Haksız yere suçlanmış birinin iç çekişi ile omuzlarını silkerek ilk sepete yöneldi. Quintin -tüm işgüzarlığı ve nezaketi ile- bağları çözdü. Yakında duran köleler Elfi huzursuz eden, bastırılmış bir neşeyle izliyorlardı. Neden sırıtıyorlardı bunlar? Sanki biliyorlardı...

Gümrük görevlisi sepetin kapağını kaldırdı. Bir dizi parlak renkli oyuncak güneş ışığı altında pırıldadı. Paithan'a yan yan bakan görevli, elini diplere soktu.

Ama kısa bir çığlıkla, parmaklarını sallayarak elini gen çekti. "Bir şey beni ısırdı!" diye suçladı.

Köleler kahkahalara boğuldular. Dehşete düşen denetçi kırbacını şaklatmaya başladı ve kısa süre sonra düzeni sağladı.

"Korkunç derecede üzgünüm, bayım." Paithan sepetin kapağını çarparak kapattı. "Şaka kutularından biri olmalı. Çok kötü ısırmakla ünlüdürler. Gerçekten çok özür diliyorum."

"Bu ifritleri çocuklara mı veriyorsunuz?" diye sordu görevli yaralı parmağını emerken.

"Bazı anne babalar, oyuncakların belli bir miktar saldırganlık taşımalarından hoşlanıyorlar, bayım. Küçük haylazların yumuşak büyümelerini istemeyiz, değil mi? Ah... efendim... ben olsam o sepete özellikle dikkat ederdim. İçinde bebekler var."

Gümrük görevlisi elini uzattı, tereddüt etti ve vazgeçti. "Devam et o zaman. Git buradan."

Paithan Quintin'e emir verdi ve denetçi hemen köleleri harekete geçirdi. Köleler bağböceklerin yularlarını çekmeye başladılar. Derilerindeki taze kırbaç yaralarına rağmen, bazı köleler hâlâ sırıtıyordu ve Paithan insanların, başkalarının acı çekmesinden zevk almalarına hayret etti.

Konşimentosu aceleyle incelenip onaylandı. Paithan belgeyi kemerli yolculuk ceketinin cebine tıkıştırdı. Görevliye nezaketle eğilerek,' yük katarının peşine düşüyordu ki, kolunda bir el hissetti. Elf in iyi huyluluğu hızla buharlaşmaktaydı. Şakaklarında bir zonklama hissetti.

"Evet, bayım?" dedi, dönüp, kendisini gülümsemeye zorlayarak.

Gümrük görevlisi iyice yaklaştı. "O kutuların on tanesine kaç para istersin?"

İnsan düzlüklerinde yolculuk olaysız geçti. Paithan'ın kölelerinden biri kaçtı, ama yanında fazladan köle getirerek bu tür olaylara hazırlık yapmıştı ve kalan köleler hakkında fazlaca endişelenmiyordu. Özellikle Equilan'da aileleri olan adamları seçmişti. Görünüşe göre bir köle özgürlüğünü, karısına ve çocuklarına tercih etmişti.

Gregor'un hikâyelerinin etkisi altında, Zifnab'ın kehaneti Elf in zihnini kemirmeye başladı. Paithan yaklaşan devlerle ilgili öğrenebildiği herşeyi öğrenmeye çalıştı ve her meyhanede, konu üzerinde söyleyecek bir şeyi olan birilerini buldu. Ama yavaş yavaş, bütün bunların söylentiden başka bir şey olmadığına ikna oldu. Gregor dışında kaçaklardan biriyle doğrudan konuşmuş kimseyi bulamadı.

"Annemin amcası kaçaklardan üçüne rastlamış. Onlar amcama, amcam da anneme demiş ki..."

"Gemiler gelirken kuzenimin oğlu geçen ay Jendi'deydi. O kuzenime, kuzenim de babasına anlatmış. Ben de ondan duydum..."

"Oraya giden bir çerçiden duydum..."

Paithan bir süre sonra rahatlayarak, Gregor'un kendisine şeker yedirdiğine[18] karar verdi. Elf Zifnab'ın kehanetini sonunda, tamamen, geri dönülemez bir biçimde aklından çıkardı.

Paithan sepetlerine bakacak tek bir sınır muhafızı bulamadan Marcinia sınırını geçerek Terncia'ya girdi. Batılimanı görevlisi tarafından imzalanmış konşimentosuna sıkıntılı birer bakış fırlatıp, geçmesi için ellerini salladılar.

Elf yolculuğunun tadını çıkarıyordu ve acele etmedi. Hava güzeldi, insanlar genellikle dostça ve terbiyeliydiler. Elbette zaman zaman "kadın hırsızları" ve "pis köle tacirleri" yorumları ile de karşılaştı, ama çabuk kızan birisi olmayan Paithan ya bu hakaretleri duymazdan geldi, ya da gülüp, bir sonraki içkileri ısmarlayarak geçiştirdi.

Paithan tüm elf erkekleri kadar hoşlanırdı insan kadınlardan, ama -insan memleketlerinde bol bol yolculuk ettiğinden- kulaklarınızın (ve belki de anatominizin başka uzantılarının) kesilip atılması için insan dişileri ile haylazlık etmenin birebir olduğunu bilirdi. İştahını frenlemeyi biliyordu ve bu yüzden hayranlık dolu bakışlar ve zaman zaman son derece karanlık bir köşede çalınan bir öpücük ile yetinmişti. Eğer hancının kızı gecenin bir yarısı gelip, elf erkeklerin efsanevi erotik yeteneklerini denemek isterse, Paithan her seferinde kızı herkesin ayaklandığı sisli sabahtan önce sepetlemeyi ihmal etmiyordu.

Elf, hedefine planlanan zamandan birkaç hafta sonra ulaştı -Griffith isimli küçük ve tatsız bir kasabaydı burası. Devamlı savaşta olan Thillia devletleri göz önüne alınınca, bunun oldukça iyi bir zamanlama olduğunu düşünüyordu. Ormançiçeği Hanı'na ulaştığında, kölelerin ve bağböceklerin ahırda yerleştirilmelerini sağladı, samanlıkta denetçi için bir yer ayarladı ve handa kendisi için bir oda kiraladı.

Ormançiçeği Hanı Elfleri misafir etmeye pek alışık değil gibiydi, çünkü hancı Paithan'ın parasına uzun uzun baktı ve gerçek katıahşap olduğundan emin olmak için masada tıklattı. Sesinden gerçek olduğunu anlayınca, tavırları biraz daha kibarlaştı.

"Adının ne olduğunu söylemiştin?"

"Paithan Quindiniar."

"Hah." Adam homurdandı. "Sana iki mesaj var. Biri elden geldi, diğeri kusursuzla."

"Çok teşekkürler," dedi Paithan, bir ahşap para daha uzatarak.

Hancının nezaketi gözle görünür biçimde arttı.

"Susamış olmalısın. Oturma odasına geçersen, sana boğazını ıslatacak birşeyler getirebilirim."

"Vingin istemem," dedi Paithan, mektuplar elinde yavaş yavaş uzaklaşırken.

Birisinin insan elinden çıkma olduğunu fark etti -daha önce kullanılmış, ucuz bir parşömen parçası. Eski yazıları silmek için çabada bulunulmuştu, ama pek başarılı olmamıştı. Saçaklanmış, kirli bir kurdeleyi çözen Paithan, parşömeni açıp okumaya çalıştı. Parşömende eskiden bir vergi ihbarnamesi olduğu anlaşılıyordu.

Quindiniar. Geç kaldın. Bu mesaj sana... Müşteriyi memnun etmek için... yolculuğu.. ~zorunda kaldık... döneceğiz.

Paithan pencereye doğru yürüdü ve parşömeni ışığa tuttu. Hayır, ne zaman döneceklerini çıkartamıyordu. Kaba bir yazıyla imzalanmıştı - Roland Kızılyaprak. Cebindeki yıpranmış konşimentoyu çıkararak, müşterinin adını aradı. İşte buradaydı, Calandra'nın titiz, dik elyazısı ile. Roland Kızılyaprak. Omuzlarını silken Paithan parşömeni yal kazanına attı ve sonra ellerini dikkatle sildi. Parşömenin nereden geldiğini bilmenin imkânı yoktu.

Hancı, elinde köpüklü bir kupa bira ile seğirtti. Tadına bakan Paithan, biranın mükemmel olduğunu belirterek, hancının yaşamı boyunca, ya da en azından Paithan'ın parası tükenmediği sürece kölesi olmasını sağladı. Bir masaya oturup ayaklarını karşısındaki sandalyeye kaldırarak, arkasına yaslandı ve keyiflenme beklentisi içinde, diğer mesajı açtı.

Aleatha'dan bir mektuptu bu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

OUINDINIAR EVİ,

EQUILAN

Sevgili Paithan,

Muhtemelen benden mektup aldığın için şaşırdın. Ben yazan tiplerden değilim. Bununla beraber, sırf can sıkıntısından yazdığımı duyunca alınmayacağından eminim. Umarım bu nişan fazla sürmez, yoksa aklımı yitireceğim.

Evet, sevgili ağabeyciğim, "başıboş ve kötü davranışlarımdan" vazgeçtim. En azından geçici bir süre için. "Evinde barkında, ihtiyar bir kadın" olduğumda, daha ilginç bir hayat yaşamayı düşünüyorum; daha gizli tutulması gereken bir hayat.

Öngörmüş olduğum gibi, yaklaşmakta olan evliliğim bir skandala yol açtı. Büyükhanım, o kibirli, ihtiyar kaltak neredeyse herşeyi mahvedecekti. Durndrun'a Lord K-ile bir ilişkim olduğunu, Aşağı'da belirli müsesseseleri sık sık ziyaret ettiğimi, hatta insan kölelerin peşine düştüğümü bildirme

küstahlığında bulunmuş! Kısacası, bir orospu imişim, Durndrun parasına, Durndrun malikânesine ve Durndrun ismine layık değilmişim.

Neyse ki bu tür bir şeyin olacağını öngörmüştüm ve "aşkımdan", sevgili annesinin iddialarını bana iletmesi ve bana bunları çürütme fırsatı vermesi konusunda söz almıştım. Öyle de yaptı, hem de başka zaman yokmuş gibi sislisabahın köründe! Bu alışkanlıktan vazgeçmesini sağlamam gerekecek! Örn adına! Bu kadar acayip bir vakitte niye kalkılır ki? Ama yapacak bir şey yoktu. Onu karşılamak zorundaydım. Neyse ki bazı kadınların aksine, yataktan kalktığımda iyi görünürüm.

Durndrun'u oturma odasında, son derece sert ve ciddi bir tavır içinde, durumun keyfini çıkaran Calandra tarafından eğlendirilirken buldum.

Bizi yalnız bıraktı -nişanlı çiftler söz konusu olduğunda son derece uygun bir davranıştır, biliyorsun- ve buna inana-biliyorsan, sevgili ağabeyciğim, adam annesinin suçlamalarını tepeme yığmaya başladı!

Elbette hazırlıklıydım.

Şikayetlerini (ve bu şikayetlerin kaynağını) anlayınca, bayılarak yere yığıldım. (Bu arada, bunun gerçek bir sanat olduğunu belirtmeden geçemeyeceğim. Yaralanmadan ve tercihen dirseklerde çirkin berelere yol açmadan düşmek gerekir. Göründüğü kadar kolay değil.) Her neyse, Durndrun fena halde korktu ve -elbette-beni kollarına alıp kanepeye taşımak zorunda kaldı.

Yardım istemek için çanı çalmadan önce, tam zamanında kendime geldim ve üzerime doğru eğildiğini görünce, ona "aşağılık herif" diye haykırıp gözyaşlarına boğuldum.

Yine beni kollarına almak zorunda kaldı. Kirlenmiş onurumdan ve bana güvenmeyen bir adamı asla sevemeyeceğimden tutarsız bir şekilde bahsederek ağlarken, onu itmeye çalıştım. Bu mücadele sırasında elbisemin yırtılmasına özen gösterdim ve Lord ellerinin, gitmemesi gereken yerlerde gezindiğini gördü.

"Ah, demek hakkımdaki fikrin bu!" Örtünmek için telaşlı çabalarım sırasında, elbiseyi daha da fena bir duruma getirerek, kendimi kanepeye attım. Tek endişem, hizmetkârları çağırmasıydı. Bu yüzden, gözyaşlarımın isteriye dönüşmesine izin vermedim.

Ayağa kalktığında, gözucuyla, kalbinde süren mücadeleyi görebiliyordum. Gözyaşlarımı dindirdim ve başımı çevirip, altın sarısı saçlarımdan bir peçenin ardından, gözlerim şirin şirin parlarken, ona baktım.

"Bir zamanlar, bazı insanların sorumsuz olarak adlandırabileceği biri olduğumu biliyorum," dedim boğuk bir sesle, "ama beni yönlendirecek bir annem hiç olmadı! Tüm kalbimle sevip sayacağım birini o kadar uzun süredir aradım ki! Ve şimdi seni bulmuşken..."

Devam edemedim. Başımı gözyaşlarıyla ıslanmış yastığa çevirip, kolumu uzattım. "Git!" dedim. "Annen haklı! Ben böyle bir aşka layık değilim!"

Eh, Pait, geri kalanını tahmin edersin. Senin "evlenme" sözcüğünü telaffuz etmek için ihtiyaç duyduğun süreden daha kısa zamanda, Lord Durndrun ayaklarıma kapanmış, benden af diliyordu! Beni bir kez daha öpmesine ve düğün gecemizden önce elde edemeyeceği "hazinelerime" bir kez daha gözucuyla uzun uzun bakmasına izin verdim, sonra terbiyeli bir şekilde örtündüm.

Öyle bir tutkuya kapılmıştı ki, annesini evden çıkarmaktan bile bahsetti! Onu, büyükhanımı kendi, tanımadığım annem kadar seveceğime ikna edebilmek için çok uğraşmam gerekti. İhtiyar hanım için planlarım var. O bilmiyor, ama evlilik hayatı fazla sıkıcı olduğu zaman, küçük "kaçamaklarımı" örtbas etmek için onu kullanmayı planlıyorum.

Ve şimdi, düğünümü bekliyorum Lord Durndrun büyükhanıma kararını bildirdi. Benimle evleneceğini ve bu fikirden hoşlanmıyorsa başka yerde yaşayacağımızı söyledi. Bu hiç de uygun olmazdı elbette. Lord'la evlenmemin en önemli sebebi ev. Ama fazla korkmadım. İhtiyar kadın oğlunun üzerine titriyor ve tahmin ettiğim gibi, yoldan çekildi.

Düğün yaklaşık dört ay sonra olacak. Daha çabuk olacağını umuyordum, ama uyulması gereken bir takım formaliteler var ve Callie herşeyin olması gerektiği gibi yapılması konusunda ısrar ediyor. Bu arada, benim iffetli, aile terbiyesi almış bir kız görünümü vermem ve güzel güzel evde oturmam gerekiyor. Buna güleceksin, eminim, Paithan. Ama son bir aydır hiçbir erkekle birlikte olmadım. Düğün vakti geldiğinde, Durndrun bile gözüme iyi görünüyor olacak!

(Bu kadar uzun dayanabilir miyim, bilmiyorum. Fark ettiğini sanmıyorum, ama insan kölelerden biri oldukça hoş bir örnek. Onunla konuşmak son derece ilginç, hatta bana kendi hayvanca dillerinden biraz öğretti. Hayvanlardan bahsetmişken, insan erkekler hakkında söyledikleri doğru mu?)

Son kısımdaki yazıların bozulmasının kusuruna bakma. Callie odaya girdi ve mürekkep kurumadan mektubu çamaşırlarımın altına saklamam gerekti. Son kısmı okursa bana neler yapacağını hayal edebiliyor musun?

Neyse ki, endişelenmesine gerek yok. Düşününce, bir insan ile ilişki kurmak isteyeceğimi sanmıyorum. Üstüne alınma, Pait, ama nasıl onlara dokunabiliyorsun? Erkekler için daha farklı olmalı.

Callie'nin fırtınavaktinin bu saatinde burada ne aradığını merak ediyor musun? Roketler onu uyutmuyor.

Roketlerden bahsetmişken, evdeki hayat, sen gittiğinden beri daha berbat oldu Babam ve o deli yaşlı büyücü tüm çalışmavakitlerini aşağıda, mahzende roketler yapmakla ve tüm karanlıkvakitlerini arka bahçede bunları fırlatmakla geçiriyorlar Bizi terk eden hizmetkârlar konusunda rekor kırdık sanırım Cal aşağı kasabada evlen alev alan bir suru insana, bir ton para ödemek zorunda kaldı Babam ile Büyücü, bu "elleri sargılı adam" görüp, nereye ineceğini anlasın diye roketler fırlatıp duruyorlar, biliyorsun1

Ah, Paithan, eminim şu anda gülüyorsundur, ama durum ciddi Zavallı Callie kızgınlıktan neredeyse saçını başını yolacak ve korkarım benim durumum da daha iyi değil Elbette onun endişesi para, şirket ve ejderden kurtulmamızı istemeye gelen kent yöneticisi.

Ben zavallı babam için endişeleniyorum. Hilekâr yaşlı adam babamı, bu gemi ve yıldızlara gidip annemi görme konusunda kesinlikle ikna etmiş durumda. Babamın tek bahsettiği bu. O kadar heyecanlı ki, yemek yemiyor ve gün geçtikçe zayıflıyor. Callie ve ben yaşlı büyücünün bir şeyin peşinde olduğunu biliyoruz -belki babamın servetini ele geçirmektir. Ama, eğer öyleyse, buna ilişkin hiçbir işaret vermedi

Cal Zıfnab'ı -ya da kendisine ne ad veriyorsa- satın almaya çalıştı. Gidip, bizi rahat bırakması için ona, çoğu insanın tüm hayatları boyunca göremeyecekleri miktarda para teklif etti. Yaşlı adam onun elini tuttu ve

yüzünde üzgün bir ifade ile 'Ama, hayatım, kısa süre sonra, paranın artık öneminin kalmayacağı günler gelecek," dedi.

Önemi kalmayacakmış! Paranın önemi kalmayacakmış! Callie önceden adamın deli olduğunu düşünüyordu, ama şimdi çılgın bir manyak olduğunu, bir yerlere kapatılması gerektiğini düşünüyor. Sanırım yapardı da, ama babamın tepki göstermesinden korkuyor. Hem, bir de ejderin neredeyse büyüden kurtulduğu gün vardı.

Yaşlı adamın yaratığı nasıl büyü altında tuttuğunu hatırladın mı? (Örn bilir nasıl ve neden yapıyor bunu .) Bir gün, tam kahvaltıya oturmuştuk ki, dışarıdan buyuk bir gürültü geldi, ev yıkılacakmış gibi sarsıldı, ağaç dalları çatırdayıp yosunun üzerine düştü ve alev alev, kırmızı bir göz yemek odası penceresinde belirdi.

"Bir parça kek daha alır mısın, ihtiyar!" dedi korkunç, tıslamak bir sesle "Ve içinde bir sürü bal. Seni şişman aptal. Çevrendeki diğer tombul, kanlı etlerle birlikte'"

Dişleri pırıldadı, salyası çatal dilinden damladı. Yaşlı adam bir hayalet kadar soldu. Geri kalan hizmetkârlarımız da, çığlıklar atarak kapıdan kaçtılar.

"Ah, ha!" diye bağırdı ejder "Hazır yemek!"

Göz kayboldu. Ön kapıya koştuk ve ejderin başının aşağı daldığını, çenelerinin aşçının üzerine kapanmaya hazırlandığını gördük.

"Hayır, o olmaz!" diye bağırdı yaşlı adam "Tavukla harika şeyler yapıyor o! Uşağı dene. Ondan hiç hoşlanmadım zaten," dedi babama dönerek "Küstah şey."

"Ama," dedi zavallı babam, "hizmetkârları yemesine izin veremezsin!"

"Neden olmasın'" diye haykırdı Cal. "Bırak hepimizi yesin! Senin için ne fark eder ki!"

Callie'yi görmeliydin, ağabey. Korkunçtu. Kaskatı kesilip, orada, verandada kalakaldı. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yüzü taş kadar sertti. Ejder kurbanları ile oynuyor gibiydi, onları koyun sürüsü gibi güdüyor, ağaçların arkasına sinmelerini izliyor, açığa geldiklerinde üzerlerine dalıyordu.

"Uşağı almasına izin versek!" dedi yaşlı adam endişeyle. "Belki de bir iki ayakçı? Sinirlerini yatıştırır bence."

"Ben -korkarım olmaz," diye yanıt verdi, bir yaprak gibi titreyen zavallı babam.

Yaşlı adam derin bir iç çekti. "Haklısın sanırım. Misafirperverliğinizden faydalanmamamız lazım. Yazık. Elfler kolayca sindirilebiliyor. Yağ gibi kayıyor. Ama sonradan gene acıkıyor." Yaşlı adam kollarını sıvamaya başladı. "Cücelere gelince. Cüce yemesine hiç izin vermiyorum. Son seferden sonra asla. Bütün gece uyutmadı. Bakalım. Nasıldı o büyü? Bakalım, bir top yarasa pisliği ile bir çimdik sülfür lazım. Yok, dur. Büyüleri karıştırdım."

Yaşlı adam serinkanlılıkla o kaosun ortasında, kendi kendine yarasa boku hakkında konuşarak çimenliğe çıktı! O zamana kadar kasabalılardan bazıları, ellerinde silahlarla gelmişlerdi. Ejder onları gördüğüne çok sevindi ve "yiyebildiğin kadar ye büfelerinden" bahsetmeye başladı. Callie verandada durmuş, "Hepimizi ye!" diye ayaklıyordu. Babam, sonunda şezlonga yığılana kadar ellerini ovuşturup durdu.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum, Pait, ama ben gülmeye başladım. Neden acaba? Felaket esnasında kıkırdamaya başlamama neden olan berbat bir kusurum var herhalde. Tüm kalbimle, orada olup bize yardım etmeni diledim, ama yoktun. Babam işe yaramıyordu. Cal'in durumu ondan iyi değildi. Çaresizlik içinde, çimenliğe koştum ve tam kollarını kaldırırken onu yakaladım.

"Şarkı söylemen gerekmiyor muydu?" diye sordum. "Bilirsin işte, 'Kont Bonnie falan filan'!"

Lanet şarkıda anlayabildiğim tek şey buydu. Yaşlı adam gözlerini kırpıştırdı ve yüzü neşelendi. Sonra döndü ve sakal lan diken diken vaziyette, bana dik dik baktı. Bu sırada ejder kasabalıları çimenlikte kovalıyordu.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu yaşlı adam öfkeyle. "İşimi elimden mi alacaksın?"

"Hayır, ben..."

"'Büyücülerin işlerine karışma,'" dedi çalımlı bir tavırla. "'Çünkü onlar çok çabuk öfkelenirler.' Bir büyücü meslektaşım söylemişti bunu. İşinde iyiydi de, mücevherat konusunda çok şey bilirdi. Havai fişekler hakkında da fena değildi. Ama rüküş Merlin değildi o. Dur bakalım, adı neydi? Raist -

hayır, o sinir bozucu delikanlıydı, kum kum öksürüp kan tükürüyordu devamlı. İğrenç. Diğerinin adı Gand-bir şeydi..."

Çılgın gibi kahkahalar atmaya başladım, Pait! Elimde değildi. Adamın neden bahsettiği konusunda en küçük fikrim bile yoktu. O kadar saçmaydı ki! Ben gerçekten kötü bir insan olmalıyım.

"Ejder!" diye yakaladım adamı ve dişleri takırdayana kadar sarstım. "Durdur onu!"

"Ah, evet. Senin için söylemesi kolay." Zifnab bana korku dolu bir bakış fırlattı. "Sonrasında onunla yaşayan sen olmuyorsun!"

Bir daha içini çekti ve kafanın içine saplanan o tiz, titrek sesiyle şarkıyı söylemeye başladı. Tıpkı önceki seferde olduğu gibi ejder başını kaldırıp yaşlı adama bakmaya başladı. Yaratığın gözleri donuklaştı ve kısa süre sonra müziğin temposuyla başını sallamaya başladı. Aniden, ejderin gözleri faltaşı gibi açıldı ve dehşet içinde yaşlı adama baktı.

"Efendim!" diye gümbürdedi yaratık. "Geceliğinizin içinde, çimenlikte ne yapıyorsunuz? Hiç utanmanız yok mu?"

Ejderin başı çimenlikte kıvrıldı ve şezlongun altına büzülmüş olan zavallı babamın tepesine dikildi. Yaratığın dikkatinin dağıldığını gören kasabalılar silahlarını kaldırıp yaklaşmaya başladılar.

"Beni affedin, Efendi Quindiniar," dedi ejder derin, gümbürdeyen bir sesle. "Tamamen benim hatam. Bu sabah çıkmadan onu yakalamayı başaramadım." Ejderin başı yaşlı adama döndü. "Efendim, sizin için leylak rengi sabah ceketi ile ince çizgili pantolonu ve sarı..."

"Leylak sabah ceketi mi?" diye ciyakladı yaşlı adam. "Sen hiç Merlin'in Camelot'un peşinde, leylak sabah ceketi ile büyüler yaparak dolandığını gördün mü? Hayır, zıpzıp kurbağalar adına, görmedin! Ve beni de görmeyeceksin..."

Sohbetin kalanını kaçırdım, çünkü kasabalıları eve gitmeleri konusunda ikna etmek zorundaydım. Ejderden kurtulmayı istemediğimden değil, ama silahları ejdere ciddi bir yara vermezdi, üstelik büyüyü bozma riskleri vardı. Bu arada, kent yöneticisi de bundan kısa süre sonra, öğle yemeği sırasında geldi.

Bundan sonra Callie'nin içinde birşeyler koptu, Pait. Şimdi büyücü ile ejderi tamamen görmezden geliyor. Sanki onlar hiç yokmuş gibi davranıyor.

Yaşlı adama bakmıyor, onunla konuşmuyor. Tüm zamanını ya fabrikada, ya da ofisinde harcıyor. Zavallı babamla da çok az konuşuyor. Gerçi onun fark ettiği de söylenemez. Roketleri ile çok meşgul.

Eh, Pait, yaylım ateşi şimdilik durmuş durumda. Bitirip yatmalıyım. Yarın büyükhanımla çay içeceğiz. Sanırım ficanımı onunki ile değiştireceğim, benimkine birazcık zehir katmış olabilir.

Ah, az daha unutuyordum. Callie, işlerin hızlandığını söylememi istedi. Kuzeyyönünde sorun olduğu yönünde söylentiler varmış. Daha iyi dinlemediğim için üzgünüm, ama işle ilgili konuşmaların beni nasıl sıktığını bilirsin. Sanırım bu, daha çok para demek, ama yaşlı adamın dediği gibi, paranın ne önemi var?

Eve çabuk dön, Pait ve beni bu çılgınlar evinden kurtar!

Sevgilerimle,

"Aleatha.

ONİKİNCİ BÖLÜM

GRIFFITH, TERNCIA,

THILLIA

Kardeşinin mektubuna dalmış olan Paithan, hana giren ayakseslerinin farkındaydı, ama ayaklarının altındaki sandalye şiddetle tekmelenene kadar başını kaldırmadı.

"Zamanı gelmişti!" dedi bir ses, insanca konuşarak.

Paithan başını kaldırdı. Bir insan erkeği kendisine bakıyordu. Adam uzun boylu, kaslı ve yapılıydı. Uzun sarı saçları başının arkasında deri bir şeritle bağlanmıştı. Derisi giysilerinin örttüğü yerler dışında güneşten koyulaşmıştı ve Paithan, aslında bir elf kadar beyaz olduğunu görebiliyordu. Mavi gözleri açık ve dostçaydı. Dudakları bir gülümseme ile kıvrılmıştı. Üzerinde, insanlar arasında çok tutulan püsküllü deri pantolon ile kolsuz deri tunik vardı.

"Quincejar?" dedi insan, elini uzatarak. "Ben Roland. Roland Kızılyaprak. Tanıştığımıza memnun oldum."

Paithan devrilip odanın öbür yanına fırlamış olan sandalyeye baktı. Barbarlar. Yine de, öfkelenmek işe yaramazdı. Ayağa kalkarak elini uzattı ve Elfler ile cücelerin son derece aptalca buldukları garip gelenekleri uyarınca insanın elini tuttu.

"Adım Quindiniar. Bana katılmaz mısınız," dedi Paithan, sandalyesini geri getirerek. "Ne içersiniz?"

"Dilimizi oldukça iyi konuşuyorsun. Çoğu elf konuşurken duyulan o salak pelteklik yok." Roland başka bir sandalye çekerek oturdu. "Ne içiyorsun?" Paithan'ın hemen hemen dolu olan kupasını alarak kokladı. "İyi mi bari? Genellikle buralardaki biranı tadı maymun sidiği gibi olur. Hey, barmen! Bira getir buraya!"

"Oyuncaklara," dedi Roland, kupasını kaldırarak.

Paithan bir yudum aldı. İnsan birasının tamamını tek yudumda içti. Gözlerini kırpıştırıp silerek, "Fena değil," dedi. "Kendininkini bitirecek misin? Hayır mı? Ben icabına bakarım. Boşa gitmesine izin veremeyiz." Paithan'ın kupasını da başına dikti ve bitirdiği zaman dibini masaya vurdu.

"Neye içiyorduk? Ah, hatırladım. Oyuncaklar. Dediğim gibi, zamanı gelmişti." Roland masanın üzerinden eğildi ve bira kokan nefesini Paithan'ın yüzüne üfledi. "Çocuklar sabırsızlanıyor! Minik şeyleri yatıştırmak zorunda kaldım... ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Pek emin değilim," dedi Paithan ılımlı bir tavırla. "Bir bira daha alır mısın?"

"Elbette. Barmen! İki tane daha."

"Benden," dedi Elf, hancının kaş çattığını görünce.

Roland sesini alçalttı. "Çocuklar -müşteriler, cüceler. Gerçekten sabırsızlanıyorlar. Malın gecikeceğini söylediğimde ihtiyar Karasakal kellemi uçuracaktı."

"Sen oyuncakları... şey... cücelere mi satıyorsun?"

"Evet, bu senin için problem mi, Quinpar?"

"Quindiniar. Hayır, yalnız, en yüksek teklifi nasıl verdiğini şimdi anlıyorum."

"Aramızda kalsın, ama piç herifler bunları almak için iki katını bile verebilirlerdi. Dev insanlar hakkında bir masal yüzünden acayip öfkeliler Sen kendin de göreceksin zaten ' Roland birasından büyük bir yudum aldı

Ben mi'" dedi Paithan, gülümseyip başını sallarken "Yanılıyor olmalısın Paramı ödeyince, 'oyuncaklar' senindir. Benim geri dönmem lazım. Bizim için yoğun zamanlar bunlar."

"Peki bu bebekleri nasıl taşıyacağımı düşünüyorsun?" Roland koluyla ağzını sildi "Kafamın üzerinde mi? Ahırlarda bağböcekler gördüm Herşey güzelce paketlenmiş. Kısa surede yolculuğu yapar döneriz."

"Üzgünüm, Kızılyaprak, ama anlaşmamızda bu yoktu Paramı ver de ben."

"Ama cüce krallığını büyüleyici bulacağını düşünmüyor musun?"

Ses bir kadınındı ve Paithan'ın arkasından geliyordu.

"Quncetart," dedi Roland, kupasıyla işaret ederek "Karımla tanış."

Nazikçe ayağa kalkan Elf, döndüğünde bir insan kadınıyla yüzyüze geldi.

"Adım Quindiniar"

"Tanıştığımıza memnun oldum Ben Rega."

Kısa boylu, siyah saçlı ve koyu renk gözlüydü. Kaslı bedeni, Roland'ınki gibi pek az örtülmüştü. Püsküllü deri giysiler, hayal gücüne pek yer bırakmıyordu. Uzun, siyah kirpiklerin gölgelendirdiği kahverengi gözleri, gizemle dolu gibiydi. Dolgun dudakları anlatılmamış sırları saklıyordu. Elini uzattı. Paithan eli kavradı. Kadının, görünüşe bakılırsa beklediği üzere sallamak yerine dudaklarını götürüp öptü.

Kadının yanakları kızardı. Elinin bir an için Paithan'ın elinin içinde kalmasına izin verdi. "Buraya bak, sevgili kocam. Sen bana hiç böyle davranmıyorsun!"

"Sen benim karımsın," dedi Roland, omuzlarını silkerek, sanki bu herşeyi açıklıyormuş gibi. "Otur, Rega Ne içersin' Her zamankinden mi?"

"Hanımefendi için bir bardak şarap," diye ısmarladı. Paithan Oturma odasını geçerek masaya bir sandalye getirdi ve oturması için Rega'ya tuttu. Rega sandalyeye hayvansı bir zarafetle kaydı. Hareketleri net, hızlı ve kararlıydı.

"Şarap Tabii, neden olmasın?" Başı hafif eğik, parlak saçları çıplak omzuna düşmüş Rega Elf'e gülümsedi

"Qınnspar'ı bizimle gelmeye ikna et, Rega "

Kadın bakışlarını ve gülümsemesini Elften ayırmadı. "Bir yere gitmen gerekmiyor mu, Roland?"

"Haklısın Lanet bira içimden akıp geçiyor sanki."

Ayağa kalkan Roland, hanın arka bahçesine yönelerek, oturma odasını geçti.

Rega'nın gülümsemesi genişledi. Paithan sivri dişlerini görebiliyordu. Bir tür çilek suyu ile lekelenmiş gibi görünen kırmızı dudaklarının üzerinde bembeyazdı. O dudakları kim öperse, meyvenin tadını alırdı sanki.

"Keşke bizimle gelmeyi kabul etsen. O kadar uzak değil. En kısa yolu biliyoruz, DenizKralları düzlüklerinden geçiyor, ama yaban tarafından. Bizim geçtiğimiz yerde hiç sınır muhafızı yok. Yol zaman zaman tehlikeli olabiliyor, ama birazcık tehlikeye aldıracak birisine benzemiyorsun." Biraz daha yaklaştı Paithan terle parlayan derisinden yükselen hafif, tatlımsı bir kokunun farkındaydı. Eli Paithan'ın elinin üzerine kaydı "Kocam ve ben birbirimizin arkadaşlığından o kadar sıkıldık ki."

Paithan açık açık baştan çıkarıldığını fark etti. Fark etmesi doğaldı, kardeşi Aleatha bu sanatı üniversite seviyesinde öğretebilirdi ve bu kaba genç insan birkaç dersten faydalanabilirdi kuşkusuz. Yolda geçen onca uzun günden sonra, Elf bütün bunları son derece komik ve eğlenceli buldu Yine de, kafasının gerisinde, kadının neden bunca zahmete katlandığını ve vaat ettiği şeyi vermeye ne kadar istekli olduğunu merak etti.

Cüce krallığını hiç görmedim, diye düşündü Paithan. Hiçbir elf görmemişti. Gitmeye değerdi.

Calandra'nın görüntüsü -dudakları büzülmüş, burun kemiği bembeyaz, gözleri alev alev- Paithan'ın önünde belirdi. Küplere binecekti. Eve dönmeden en az bir mevsim kaybedecekti.

Ama Cal, bak, dediğini duydu kendisinin. Cücelerle ticaret bağları kurdum. Doğrudan. Komisyon alacak aracılar olmadan...

"Bizimle geleceğini söyle." Rega elini sıktı. Elf, kadının hiç de kadınca olmayan bir güce sahip olduğunu fark etti. Avcunun derisi kaba ve sertti.

"Üçümüz bütün bağböcekleri idare edemeyiz..." diye kaçamak cevap verdi Paithan.

"Hepsine ihtiyacımız yok." Kadın pratik ve sistemli düşünüyordu. Elinin Elfin elinde oyalanmasına izin verdi. "Üste oyuncak koydun, sanırım. Onlardan kurtul. Sat. Biz kalan... ee... daha kıymetli malları üç bağböceğe tekrar yükleriz."

Eh, işe yarayabilirdi. Paithan itiraf etmek zorundaydı. Ayrıca, oyuncakların satışından gelecek para Quintin'in eve dönüş yolculuğunu karşılamaya yeterdi. Kârlar Calandra'nın öfkesini yatıştırabilirdi.

"Sana nasıl hayır diyebilirim?" diye yanıt verdi Paithan, avcundaki sıcak eli biraz daha sıkarak.

Hanın arkasındaki kapı çarpılarak kapandı Kızaran Rega, elini geri çekti

"Kocam," diye mırıldandı. "Korkutucu derecede kıskançtır!"

Roland gezine gezine oturma odasına geldi. Pantolonunun önündeki deri şeritleri bağlıyordu. Barın yanından geçerken, başka müşteriler için konulmuş üç kupayı aldı ve masaya taşıdı. Kupaları masaya güm diye koydu, heryere ve herkesin üzerine bira sıçratıp sırıttı.

"Eee, Queesinard, güzel karım seni bizimle gelmeye ikna etti mi?"

"Evet," diye yanıtladı Paithan, Kızılyaprak'ın Elf in tanıdığı kıskanç kocalar gibi davranmadığını düşünerek. "Ama denetçi ile kölelerimi geri göndermem lazım. Evde ihtiyaç duyarlar. Ve adım Quindiniar."

"İyi fikir. Yolumuzu ne kadar az kişi bilirse, o kadar iyi. Söylesene, sana Quin dememe izin verir misin?"

"İlk adım Paithan."

"Elbette, Quin. Cücelere kadeh kaldıralım, o zaman. Sakallarına ve paralarına. İlki onlarda, ikincisi bende kalıyor!" Roland güldü. "İşte, Rega. Bırak üzüm suyu içmeyi. Dayanamadığını bilirsin "

Rega yine kızardı. Paithan'a fırlattığı onaylamaz bir bakışla, şarap kadehini kenara itti. Bira kupasını çilek renkli dudaklarına kaldırarak, beceriyle, kana kana içti.

Ne olacak ki! diye düşündü Paithan ve birasını başına dikti.

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PRYAN ÜZERİNDE BİR YER

Islak, kaba bir dil ile ısrarlı bir sızlanma Haplo'yu uyandırdı. Hemen, içgüdüyle doğrulup oturdu, duyulan çevresindeki dünyaya uyum sağladı -zihni hâlâ, onu deviren her ne idiyse, onun etkisi altındaydı.

Gemisinde olduğunu fark etti, kaptan yatağında -geminin gövdesinin içindeki tahta bir karkas üzerine serilmiş bir şilte- yatıyordu Köpek yatağın üzerinde, yanına çökmüştü, gözleri parlak, dili bir karış dışarıda idi. Görünüre göre, hayvan sıkılmış ve sahibinin yeterince uyuduğuna karar vermişti.

Başarmışlardı, anlaşılan Bir kez daha Ölüm Kapısı'ndan geçmişlerdi.

Patryn kıpırdamadı Nefes alışını yavaşlattı. Dinledi. Hissetti Ölüm Kapısı'ndan son geçişinin aksine, herşeyin yolunda olduğunu hissetti. Gemi dengedeydi. Hiçbir hareket hissi almıyordu, ama uçmakta olduklarını düşündü, çünkü aracı yere indirecek büyü değişikliklerini yapmamıştı. Gövdedeki bazı rünler, etkin olduklarını gösterecek şekilde parlıyorlardı.

Onları inceledi ve hava, basınç ve yerçekiminin korunması ile ilgili rünler olduğunu fark etti. Garip. Neden olduğunu merak etti.

Haplo rahatlayarak köpeğin kulaklarını okşadı. Başının üzerindeki kapaktan parlak güneş ışığı geliyordu. Tembel tembel dönen Patryn merakla lomboz deliğinden, geldiği bu yeni dünyaya baktı.

Gök ile, çok uzakta, pusların arasında parlayan bir alev çemberi, yanı güneş dışında bir şey göremedi. En azından dünyanın bir güneşi vardı -dört tane aslında. Lordunun özellikle bu konu üzerinde durduğunu hatırladı ve kısaca, neden Sartanlar'ın haritalarına güneşleri eklemediğini merak etti. Belki de bunun sebebi, keşfetmiş olduğu gibi, Ölüm Kapısı'nın güneş kümesinin ortasında bulunmasıydı.

Haplo yataktan çıkıp köprüye yöneldi Gövde ve kanatlardaki rünler geminin herhangi bir şeye çarpmasını engelleyecekti, ama devasa bir granit uçurumun kıyısında olmadığından emin olmak akıllıca olacaktı.

Değildi. Köprüden, çok kadar uzaklara kadar açık gökyüzü görülebiliyordu -yukarıda, aşağıda, yanlarda.

Haplo çömelerek, dalgın dalgın, köpeğin sessiz kalması için başını okşadı. Bunu tahmin etmemişti ve ne yapacağından emin değildi. Bu yeşilimsi mavi, sisli boşluk, kendine özgü bir şekilde, Arianus'a girerken içine daldığı fırtına kadar korkunçtu. Şimdiki sessizlik, o zamanki fırtına kadar gürültüyle gümbürdüyordu çevresinde itiraf etmek gerekirdi ki gemisi, haylaz bir çocuğun ellerindeki bir oyuncak gibi sallanıp sarsılmıyordu, yağmur -Ölüm Kapısı'ndan geçişi sırasında çoktan hasar görmüş olan teknesini fındık kabuğu gibi savurmuyordu. Burada gökyüzü bulutsuz ve sakindi ve görünürde, parlak güneş dışında tek bir şey bile yoktu.

Bulutsuz gökyüzünün Haplo üzerinde sersemletici bu etkisi olmuştu. Bakışlarını ondan koparak, köprüdeki dümentaşına gitti. Ellerini, her bin taşın bir yanında olacak şekilde üzerine yerleştirdi ve bu hareketiyle çemberi tamamladı -sağ eli taşın üzerinde, taş ellerinin arasında, sol eli taşın üzerinde, sol eli koluna, kolu bedenine, bedeni koluna ve kolu yine sağ eline bağlı. Yüksek sesle rünleri söyledi. Taş ellerinin altında mavi mavi parlamaya başladı, ışık parmaklarının arasından fışkırdı, kendi canının kırmızı damarlarını görebiliyordu. Işık o kadar parlaklaştı ki, durup ona

bakmakta güçlük çekiyordu ve gözlerini kıstı. Taştan aniden daha da parlak mavi ışınlar fışkırdı ve her yöne dağıldı.

Haplo başını aydınlıktan biraz çevirerek bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı. Yine de taşa bakmaya, izlemeye devam etmek zorundaydı. Yön arayan ışınlardan biri katı bir kütleye -şansları varsa bir toprak parçasına- rastladığı zaman yansıyıp, gemiye dönecek ve taştaki başka bir rünü aydınlatarak kırmızı renkte parlamasını sağlayacaktı. O zaman, gemisini o yöne çevirebilirdi.

Emin bir tavırla bekledi.

Hiçbir şey olmadı.

Sabır, Patrynler'in Labirent'te öğrendikleri bir erdemdi. Zorla, baskıyla, acıyla öğreniyorlardı onu. Soğukkanlılığını yitirdiğin, düşünmeden, mantıksızca hareket ettiğin anda Labirent seni ele geçirirdi. Şanslıysan ölürdün. Değilsen, hayatta kalırsan, kalan ömründe aklından çıkmayacak bir dersle yaşardın. Ama öğrenirdin. Evet, öğrenirdin.

Elleri dümentaşının üzerinde, bekledi.

Köpek yanında oturuyordu. Kulakları dik, gözleri dikkatli, ağzı beklenti dolu bir sırıtışla açıktı. Zaman geçti. Köpek yere uzandı, ön ayaklarını uzattı, başı yukarıda, beklemeye devam ederken, kuyruğu ile yeri dövdü. Biraz daha zaman geçti. Köpek esnedi. Başını patilerinin arasına koydu; Haplo'nun üzerindeki gözleri sitem doluydu. Haplo, elleri taşın üzerinde, bekledi. Mavi ışınlar uzun zaman önce fışkırmayı bırakmıştı. Şimdi tek görebildiği şey, aşırı ısınmış madeni paralar gibi görünen güneşlerdi.

Haplo gemisinin hâlâ uçmakta olup olmadığını merak etti. Anlaması mümkün değildi. Büyüyle kontrol edildiğinden halatlar gıcırdamıyor, kanatlar kıpırdamıyor, gemiden tek bir ses bile çıkmıyordu. Haplo'nun referans olarak alabileceği hiçbir şey yoktu. Gelip geçen bulutlar, yaklaşan ya da uzaklaşan kara parçaları, ufuk göremiyordu.

Köpek devrilip yattı ve uyumaya başladı.

Ellerinin altındaki rünler karanlık ve cansız kaldı. Haplo korkunun küçük, keskin dişlerinin içini kemirmeye başladığını hissetti. Kendi kendine aptallaşmamasını, korkulacak hiçbir şey olmadığını söyledi.

İşte sorun da bu, dedi içindeki bir şey. Hiçbir şey yok.

Belki taş çalışmıyordur? Düşünce Haplo'nun aklından geçti, ama hemen uzaklaştırdı onu. Büyü asla yanılmazdı. Belki kullananlar yanılabilirdi, ama Haplo ışınları doğru bir şekilde etkinleştirdiğini biliyordu. Onları zihninde, inanılmaz bir hızla giderken canlandırmıştı. Bitmek tükenmek bilmez mesafelere gidiyor, gidiyorlardı. Işınların geri gelmemesi ne demek oluyordu?

Haplo uzun uzun düşündü. Bir mağaranın karanlığında parlayan bir ışık huzmesi, belli bir mesafeye kadar yolunuzu aydınlatır, sonra loşlaşır ve tamamen söner. Kaynağının çevresinde huzme parlak ve yoğundur. Ama kaynaktan uzaklaştıkça, dağılmaya, sönükleşmeye başlar. Haplo'un derisi bir titreme ile ürperdi, kollarındaki tüyler dikildi. Köpek aniden doğrulup, dişlerini çıkardı ve gırtlağından alçak bir hırlama çıktı.

Mavi ışınlar inanılmaz derecede güçlüydü. Geri dönemeyecek kadar zayıflamaları için çok büyük bir mesafe gitmeleri gerekliydi. Ya da, belki bir tür engelle karşılaşmışlardı. Haplo yavaşça ellerini taşın üzerinden çekti.

Köpeğin yanına çoktu ve eliyle onu sakinleştirdi. Sahibinin sinirli olduğunu gören köpek, endişeyle baktı ve kuyruğu ile güverteyi döverek, ne yapabileceğini sordu

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Haplo, dışarıdaki, göz kamaştıran, boş gökyüzüne bakarak.

Hayatında ilk defa, tamamen çaresiz hissetti. Arianus'ta yaşamı için çaresiz bir dövüşe girmişti, ama şimdi hissetmeye başladığı korkuyu hissetmemişti. Labirent'te sayısız düşmanla -kendi cüssesinin, gücünün, hatta bazen zekâsının birkaç katı cüsseye, güce ve zekâya sahip düşmanlarla- karşılaşmış, fakat içinde büyümeye başlayan paniği hiç hissetmemişti.

"Bu saçma!" dedi yüksek sesle, aniden ayağa fırlayarak. Ani hareketin sinirlendirdiği köpek geriye süründü ve yolundan çekildi.

Haplo gemi boyunca koştu, çaresizce sonsuz mavi gök ile o lanet, parlak güneşler dışında bir şey -herhangi bir şey-görebilmeyi umarak, her lomboz deliğinden dışarı baktı, her yarıktan, her çatlaktan dışarıyı gözetledi. Yukarı tırmandı ve geminin devasa kanatlarının üzerine çıktı. Yüzünde esen rüzgârın verdiği ilk his, gerçekten de havada ilerlemekte oldukları idi. Küpeştelere tutunarak geminin gövdesinden öteye, aşağı, çok aşağı, sonsuz

mavi-yeşil boşluktan aşağı baktı. Ve aniden, gerçekten de aşağı mı bakmakta olduğunu merak etti. Belki de yukarı bakmaktaydı. Belki de başaşağı uçmaktaydı. Anlamasının imkânı yoktu.

Merdivenlerin dibinde duran köpek sahibine bakıyor, sızlanıyordu. Hayvan yukarı gelmekten korkuyordu. Haplo aniden gövdeden aşağı düştüğünü, düştüğünü, sonsuza dek düştüğünü hayal etti ve bu tehlikeyi göze alamadığı için köpeği suçlamadı. Patryn'in küpeşteyi kavrayan elleri terden sırılsıklamdı. Bir çabayla ellerini kopardı ve aşağı seğirtti.

Köprüye gelince, yukarı aşağı yürüyüp durdu ve korkak gibi davrandığı için kendi kendine küfretti "Kahretsin!" dedi ve yumruğunu sert ahşap bölmeye vurdu

Derisine dövmeyle işlenmiş rünler onu yaralanmaktan korudu. Patryn acı duyma tatminini bile hissedemedi. Öfkelenerek yine bölmeye vuracaktı ki keskin, emir dolu bir havlama onu durdurdu. Köpek arka ayaklarının üzerinde yükselmiş, çılgınca onu patiliyor, durması için yalvarıyordu. Haplo hayvanın parlak gözlerinde yansımasını gördü, delirmenin eşiğinde, çılgına donmuş bir adam gördü.

Labirent'teki saatler onu delirtmemişti. Bu neden delirtsindi ki? Sırf nereye gitmekte olduğunu bilmiyor diye, sırf yukarıyı aşağıdan ayırt edemiyor diye, sırf sonsuza dek bu boş, mavi-yeşil gökte gezineceğinden korkuyor diye. Bırak şunu!

Haplo derin, titrek bir nefes aldı ve köpeğin böğrünü okşadı

"Tamam, oğlum. Şimdi daha iyiyim Tamam."

Huzursuzca sahibini izleyen köpek, dört ayak üzerine indi.

"Hakim olmalıyım," dedi Haplo "Kendime hakim olmalıyım." Sözcük birden aklında bir ışık uyandırdı "Hakimiyet işte bana olan bu. Hakimiyetimi kaybettim Labirent'te bile, ben duruma hakimdim. Kendi kaderimi etkileyecek birşeyler yapabiliyordum. Kaodinlerle dövüşürken, sayıları benden fazlaydı, baştan kaybetmiştim, yine de birşeyler yapma şansım vardı. Sonunda, ölmeyi seçtim. Sonra sen geldin"-köpeğin başını okşadı- "ve sonra yaşamayı seçtim. Ama burada, görünüşe bakılırsa bir seçeneğim yok. Yapabileceğim bir şey yok..."

Yoksa var mıydı? Panik dindi. Korku yok oldu. Yerini serinkanlı, mantıklı düşünce aldı. Haplo dümentaşının başına gitti. Ellerini ikinci defa

üzerine koydu. Bu sefer başka rünlerin üzerindeydi elleri. El, taş, el, beden, el. Yine çember tamamlandı. Rünleri söyledi ve her yöne ışınlar fışkırdı, bu sefer başka bir amaçla.

Bu sefer kütle aramıyorlardı -taş ya da toprak. Bu sefer, onları yaşam aramak üzere yollamıştı.

Bekleyiş sonsuza kadar sürmüş gibi göründü ve Haplo korkunun karanlık boşluğuna kaymakta olduğunu hissetmeye başlamıştı ki, birden ışınlar döndü. Şaşkın, kafası karışmış. Haplo bakakaldı. Işınlar her yönden geliyor, kendisini bombardımana tutuyor, yukarıdan, aşağıdan, her yönden taşa doğru akıyordu.

Bu mümkün değildi, mantıksızdı. Nasıl olur da her yönden yaşamla sarılı olabilirdi? Sartanlar'ın haritalarında gördüğü şekliyle dünyayı hayal etti - uzayda yüzen yuvarlak bir top. Tek bir yönden işaret alıyor olmalıydı. Haplo yoğunlaştı, ışınları inceledi ve sonunda sol omzunun üzerinden gelen ışınların diğerlerinden daha güçlü olduğuna karar verdi. Rahatladı; o yöne gidecekti.

Haplo ellerini taşın üzerinde başka bir noktaya kaydırdı ve gemi yavaşça dönerek yön değiştirmeye başladı. Daha önce güneş ışığı ile yıkanan oda kararmaya başladı, gölgeler yerleri süpürdü. Işın taşın üzerindeki belli bir nokta ile aynı hizaya gelince, rün parlak kırmızı bir ışıkla aydınlandı. Yön belirlenmişti. Haplo ellerini çekti.

Gülümseyerek, köpeğin yanına oturdu ve rahatladı. Yapabileceği herşeyi yapmıştı. Bir tür yaşama doğru ilerliyorlardı. Daha önceki kafa karıştırıcı sinyaller her ne idiyse, Haplo yalnızca hata yapmış olduğunu tahmin edebiliyordu.

Sık sık yaptığı bir şey değildi bu. Şartlar düşünülünce, bu seferlik kendisini affedebileceğine karar verdi.

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BİR YER,

GUNIS

"En kısa yolu biliyoruz," demişti Rega Paithan'a.

Ama en kısa yol diye bir şey olmadığı ortaya çıktı. Tek yol vardı. Ve ne Rega, ne de Roland daha önce görmüştü bu yolu. Ne ağabey, ne de kardeşi daha önce cüce krallığına gitmişti, Elften gizlemek için özen gösterdikleri bir gerçekti bu.

"Ne kadar zor olabilir ki?" diye sordu Roland kardeşine. "Ormandaki diğer yollar gibi bir yol olacak."

Ama öyle değildi ve birkaç devirlik yolculuktan sonra, Rega hata yaptıklarını düşünmeye başladı. Daha doğrusu, pek çok hata.

Yol, var olduğu yerlerde, adına yol denebilirse, oldukça yeniydi. Ormanda cüce elleriyle oluşturulmuştu ve bu da devasa ağaçların, insanların ve Elflerin kendilerini rahat hissettikleri üst seviyelerinde değil, çok daha alt seviyelerinde olduğu anlamına geliyordu. Karanlık, gölgeli bölgelerde

dolanıyor, dönüyor, kıvrılıyordu. Görülebildiği nadir zamanlarda güneş, yeşil bir çatıdan yansıyormuş gibi görünüyordu.

Bu kadar aşağıda hava, yüzyıllar boyunca beklemiş gibi durgun, sıcak ve rutubetliydi. Yukarıda bardaktan boşanırcasına yağan yağmur, sayısız dal, yaprak ve yosun yatağından geçerek, burada damlalar halinde akıyordu. Su berrak ve pırıltılı değildi, kahverengimsi bir rengi vardı ve kuvvetli bir yosun kokusuna sahipti. Burası farklı, neşesiz bir dünyaydı ve bir pentonluk[19] yolculuktan sonra, gruptaki insanlar buradan fena halde tiksinmeye başlamışlardı. Yeni yerleri her zaman ilgiyle karşılayan Elf, burayı oldukça heyecan verici bulmuştu ve her zamanki neşeli tavrını sürdürüyordu.

Fakat yol, yüklü kervanlara geçit vermek için yapılmamıştı. Sarmaşıklar, ağaçlar ve çalılar zaman zaman o kadar sıklaşıyorlardı ki, bağböcekler sert kabuklu sırtlarındaki yüklerle sürünüp geçemiyorlardı. Bu da, üç kişinin dolu sepetleri indirmesi, ormanda elle sürüklemesi, bu arada da kendilerini takip etmeleri için bağböcekleri kandırmaları demekti.

Pek çok defa yol, saçaklı bir gri yosun yatağının sonunda bitti ve daha da derin bir karanlığa doğru daldı; yolu bağlayacak köprüler yapılmamıştı. Yine, bağböceklerin yüklerinin indirilmesi gerekti. Sonra bağböcekler ağ salabiliyor ve aşağı kayabiliyorlardı. Ağır sepetler ise elle indiriliyordu.

Yukarıda, iki erkek -kolları kopacak gibi gerilmişken- birbirlerine tutunarak yavaş yavaş halatı salıyor, yükü aşağı indiriyorlardı. Ağır işin çoğu Roland'a düşüyordu. Paithan'ın ince bedeni ve hafif yapısı fazla yardımcı olmuyordu. Zaman içinde, halatı bir ağaç dalına bağlayıp sıkı sıkı tutarak ve Roland'ın -Elfe olağanüstü gelen bir güçle- yükü indirmesine yardım etmekle yetinir oldu.

İlk önce Rega'yı indiriyorlardı. Böylece sepetler indirilirken, sürünüp kaybolmamaları için bağböceklere gözkulak oluyordu. Durgun gri-yeşil karanlığın içinde, uçurumun dibinde tek başına durup, vampir tembel hayvanın hırlamalarını, burun çekmelerini ve anı, tüyleri diken diken eden haykırışlarını dinlerken, Rega raztarını kavrar ve Roland'ın kendisini bu yolculuğa ikna ettiği güne küfrediyordu. Yalnızca tehlikeden dolayı değil, başka bir sebepten dolayı da -kesinlikle planlanmamış ve beklenmedik bir şeyden dolayı Rega âşık oluyordu.

"Cüceler gerçekten de böyle yerlerde mi yaşıyorlar?" diye sordu Paithan, yukarı, daha yukarı ve çok yukarı bakıp, yine de başının üstünde, dolaşık, karanlık yosun ve dal kümeleri arasında güneşi göremeyerek.

"Evet," dedi Roland kısaca. Bu konuyu konuşmayı özellikle arzu ettiği söylenemezdi. Elfin cüceler hakkında, kendisinin -Roland'ın- yanıt verebileceğinden daha çok soru sormasından korkuyordu.

O zamana kadar karşılaştıkları en dik inişten sonra, üçü dinleniyordu. Kenevir halatları anca yetmişti ve yine de Rega bir ağaca tırmanıp yerden bir metre yukarıda sallanan sepetleri çözmek zorunda kalmıştı

"Hey, ellerin kanla kaplı!" diye haykırdı Rega.

"Ah, önemli değil," dedi Paithan, avuçlarına hüzünle bakarak "Halatın ucunda kaydım."

"Çok ıslak bir hava," diye mırıldandı Rega "Sanki denizin altında yaşıyormuşum gibi hissediyorum Gel, avuçlarım tedavi edeyim Roland, canım, bana biraz taze su getirebilir misin?"

Roland yorgunlukla gri yosunların üzerine çoktu ve "karısına" dik dik baktı Neden ben?"

Rega "kocasına" yan yan, kotu bir bakış fırlattı. "Beni onunla yalnız bırakmak senin fikrindi."

Ters ters bakan Roland ayağa kalktı ve su tulumunu yanında götürerek sert adımlarla ormana doğru uzaklaştı.

Rega'nın Elfi baştan çıkarması için o an mükemmel bir andı. Paithan açıkça ona hayranlık duyuyor, ona değişmez bir nezaket ve saygıyla davranıyordu. Aslında, Rega kendisine bu kadar iyi davranan bir adamla hiç karşılaşmamıştı. Ama uzun, zarif parmaklı ince, beyaz elleri kendi kısa, kalın parmaklı, kahverengi ellerinde tutunca, Rega aniden ilk köy dansına gitmiş utangaç, beceriksiz bir genç kız gibi hissetti kendisini.

"Çok hafif dokunuyorsun," dedi Paithan.

Rega kıpkırmızı oldu ve uzun, siyah kirpiklerinin altından ona bir göz attı. Paithan Rega'ya, tasasız Elf için sıradışı olan bir bakışla bakıyordu - gözleri ağırbaşlı ve ciddiydi.

Keşke başka bir adamın karısı olmasaydın.

Ama değilim' diye haykırmak istedi Rega.

Parmakları titremeye başladı ve ellerini geri çekerek alet çantasını karıştırmaya başladı. Bana neler oluyor? O bir elf! Yalnızca parasının peşindeyiz. Önemli olan tek şey bu.

"Sporn kabuğundan yapılmış merhemim var biraz. Korkarım acıyacak, ama sabaha kadar yaraların iyileşir."

"Canımı acıtan yara asla iyileşmeyecek." Paithan'ın eli Rega'nın kolunda kaydı. Dokunuşu yumuşak ve okşar gibiydi.

Rega hiç kıpırdamadı. Elfin elinin teninde kaymasına, kolu boyunca çıkarken alevden izler bırakmasına izin verdi. Derisi yanıyordu. Alevler göğsüne yayılıyor, nefes almasını engelliyordu. Elfin eli sırtında kaydı ve onu kendisine çekti. Elindeki merhem şişesini sıkıca tutan Rega, Elfin kendisini çekmesine izin verdi. Ona bakmadı, bakamıyordu. Bu işe yarayacak, dedi kendi kendine.

Elfin kolu ince, derisi pürüzsüzdü. Bedeni kıvraktı. Kalbinin, göğsünü delip geçecekmiş gibi çarpmakta olduğu gerçeğini bilmezlikten geldi.

Roland geri gelecek ve bizi öpüşürken bulacak ve Roland ile ben bu Elfin... herşeyini alacağız...

"Hayır!" Rega nefes nefese Paithan'ın kollarından kurtuldu. Derisi yandığı halde, açıklanamaz bir biçimde soğuk soğuk sarsılıyordu. "Yapma... yapma bunu!"

"Üzgünüm," dedi Paithan, hemen geri çekilerek. O da kısa, derin nefesler alıyordu. "Bana ne oldu bilmiyorum. Sen evlisin. Bunu kabul etmeliyim."

Rega yanıt vermedi. Sırtını döndü. Paithan'ın kendisini tekrar kollarına almasını herşeyden çok istiyor, ama bunu yaparsa gene geri çekileceğini biliyordu.

Bu çılgınlık! dedi kendi kendine, eliyle gözlerindeki yaşı silerek. Beş paralık kıymet vermediğim erkeklerin bana dokunmasına izin verdim. Ama bu... onu istiyorum... ama yapamam...

"Bir daha olmaz, söz veririm," dedi Paithan.

Rega söylediğinde içten olduğunu biliyordu ve bu düşünceyle burkulup ölen kalbine küfretti. Ona gerçeği söyleyecekti. Sözcükler dudaklarının üzerindeydi, ki durdu.

Ne söyleyebilirdi? Roland ile karı koca olmadıklarını, aslında kardeş olduklarını, Elfi ahlaksız bir ilişkiye girmesi için tuzağa düşürmeye

çalıştıklarını, ona şantaj yapmayı planladıklarını mı? Bakışlarında belirecek tiksinme ve nefreti görebiliyordu. Belki giderdi de!

Gitse daha iyi olurdu, diye fısıldadı mantığın soğuk, sert sesi. Bir elfle nasıl bir mutluluk şansın olabilir ki? Ona aşkını kabul edebileceğini söylesen de, ne kadar uzun sürer? Seni sevmiyor, hiçbir elf bir insanı gerçekten sevemez. Gönlünü eğlendiriyor. Hepsi bu olacak işte. Bir iki mevsim sürecek bir haylazlık. Sonra gidecek, kendi halkına dönecek ve bir elfin okşamalarına boyun eğdiğin için, sen dışlanacaksın.

Hayır, dedi Rega dikbaşlılıkla. Beni seviyor. Gözlerinde gördüm. Ve kanıtım da var -beni zorlamadı.

Pekâlâ o zaman, dedi sinir bozucu ses, diyelim ki seni seviyor. Ne olacak? Evlenirsiniz. Bu sefer ikiniz de dışlanırsınız. Ne o evine gidebilir, ne de sen. Aşkınız kısır kalır, çünkü elfler ile insanlar üreyemez. Dünya üzerinde yalnızlık içinde gezinirsiniz ve yıllar geçer. Sen ihtiyarlarsın, çirkinleşirsin, ama o genç ve canlı kalır...

"Hey, neler oluyor orada?" diye sordu Roland, aniden bir çalının arkasından sıçrayarak. Sonra yerinde kalakaldı.

"Hiçbir şey," dedi Rega soğuk bir sesle.

"Bunu görebiliyorum," diye mırıldandı Roland, kardeşine yanaşarak. Rega ve Elf ormandaki küçük açıklıkta, aykırı uçlarda, birbirlerine olabildiğince uzak duruyorlardı. "Neler oluyor, Rega? Kavga mı ettiniz?"

"Hiçbir şey! Tamam mı? Beni rahat bırak!" Rega bakışlarını karanlık ve çarpık ağaçlara kaldırdı, kollarını kendi bedenine sardı ve titredi. "Burası pek de romantik bir yer sayılmaz, biliyorsun," dedi alçak bir sesle.

"Hadi, Rega." Roland sırıttı. "Eğer iyi para öderse, sen bir erkekle domuz ağılında bile yatarsın."

Rega Roland'a bir tokat attı. Darbe sert ve iyi hedeflenmişti. Eli, acıyan çenesinde, Roland kardeşine hayretle baktı.

"Bunu neden yaptın? İltifat etmek istemiştim!"

Rega topuklarının üzerinde döndü ve uzun adımlarla açıklıktan uzaklaştı. Kenarda, yarı döndü ve Elf'e doğru bir şey fırlattı. "İşte, bununla yaraları ov."

Haklısın, dedi kendi kendine, yalnız başına ağlayabileceği ormana doğru uzaklaşırken. Herşeyi olduğu gibi bırakacağım. Silahları teslim edeceğiz, o

gidecek ve bu da herşeyin sonu olacak. Ben gülümseyip, takılacağım ona ve benim için iyi vakit geçirebileceğim biri olması dışında bir anlam ifade ettiğini asla belli etmeyeceğim.

Boş bulunan Paithan, yerde parçalanmadan önce şişeyi anca yakaladı. Rega'nın çalılıkların arasına dalışını izledi, bitki örtüsünün arasında kendisine yol açarken çıkan çatırtıları duyabiliyordu.

"Kadınlar," dedi Roland, berelenmiş yanağını ovup başını sallayarak. Su tulumunu Elfe götürdü ve ayaklarının dibine fırlattı. "Adet dönemi herhalde."

Paithan kıpkırmızı kesildi ve Roland'a tiksinti dolu bir bakış fırlattı.

İnsan göz kırptı. "Ne oldu, Quin, seni utandıracak bir şey mi söyledim?"

"Benim halkım arasında, erkekler bu tür şeyleri konuşmaz," diye payladı Paithan.

"Öyle mi?" Roland sırtını dönüp, Rega'nın kaybolduğu yere baktı, sonra Elfe döndü. Sırıtması genişledi. "Sanırım senin halkın arasında erkekler pek çok şeyi yapmıyor."

Paithan'ın öfke dolu kızarması, suçluluk duygusuyla derinleşti. Roland Rega'yla beni gördü mü? Ellerimi uzak tutmam için beni böyle mi uyarıyor?

Rega'nın iyiliği için, Paithan hakareti yutmak zorunda kaldı. Yere oturarak merhemi derisi soyulmuş, kanlı avuçlarına sürmeye başladı. Kahverengi renkli, vıcık vıcık şey etine ve sinir uçlarına dokundukça ürperiyordu. Acıyı memnuniyetle karşılıyordu. En azından, kalbindeki acıdan daha iyiydi.

Paithan Rega'nın ılımlı flörtlerinden, ilk bir iki devir boyunca keyif almıştı. Ta ki, aldığı keyfin biraz fazla olduğunu fark edene kadar. Kendisini, kadının biçimli bacaklarındaki kasların oynamasını, kahverengi gözlerindeki alevlerin pırıldamasını, derin düşünceler içindeyken dilini çilek renkli dudaklarının üzerinde gezdirmesini dikkatle izlerken buldu.

Yola çıktıkları ikinci gece, o ve Roland battaniyelerini alıp, yağmurvaktinin gölgeli güneş ışığının altında açıklığın diğer yanına uzandıklarında, Paithan kıskançlıktan içinin burkulduğunu hissetmişti. İkisini öpüşürken ya da birbilerine sevgiyle dokunurken görmemiş olması işe yaramıyordu. Gerçekten de birbirlerine rahat bir samimiyetle

davranıyorlardı. Karı koca arasında bile olsa, bunu hayret verici buluyordu Paithan. Yolda dördüncü devirlerinde, Roland'ın -insanlar söz konusu olduğunda oldukça iyi bir adam sayılmasına rağmen- karısının kıymetini anlamadığına karar verdi.

Paithan bu bilgiyle rahatlamış hissetti. İnsan kadın için hissettiği duyguların büyümesi ve çiçek açması için bir bahane veriyordu. Halbuki onları kökünden sökmesi gerektiğini biliyordu. Şimdi bitki çiçek açmıştı, sarmaşık yüreğini sarmıştı. Şimdi, her ikisine de verdiği zararı fark etmişti... ama artık çok geçti.

Rega onu seviyordu. Biliyordu, kadının titreyen vücudunda, ona fırlattığı tek, kısa bakışta hissetmişti bunu. Kalbi neşeyle şarkı söylüyor olmalıydı. Ama hastalıklı bir çaresizlikle uyuşmuştu. Ne budalalık! Ne çılgınca bir budalalık! Ah, elbette, zevk dolu dakikalar elde edebilirdi. Sayısız insan kadınla yaşamıştı bunu. Onları sev, sonra terk et. Onlar daha fazlasını beklemiyorlardı, istemiyorlardı. Ne de Paithan onlardan daha fazlasını beklemişti. Şimdiye kadar.

Ama, şimdi ne istiyordu ki? İkisini de yaşamlarından koparacak bir ilişki mi? Her iki dünyanın da horgörerek baktığı bir ilişki mi? Onlara hiçbir şey, hatta çocuk bile vermeyecek bir ilişki mi? Sonunda, o kaçınılmaz, acı sona erişmesini izleyeceği bir ilişki mi?

Hayır, bunun sonu iyi olmazdı. Gideceğim, diye düşündü. Eve döneceğim. Onlara bağböcekleri vereceğim. Callie, zaten öfkeden küplere binecekti. Dedikleri gibi, koyun da olsa sonun aynı, keçi de. Şimdi gideceğim Hemen şimdi.

Ama, dalgın dalgın avuçlarına merhem sürerek açıklıkta oturmaya devam etti. Uzaktan, birisinin ağladığını duyduğunu sandı. Duymazlıktan gelmeye çalıştı, ama yavaş yavaş dayanamaz hale geldi.

"Galiba karın ağlıyor," dedi Roland'a "Belki yolunda olmayan bir şey vardır"

"Rega mı?" Roland bağböcekleri besleme işinden başını kaldırdı. "Ağlamak mı? Yok, bir kuş falan duyuyorsundur. Rega asla ağlamaz, raztar dövüşünde yaralandığı zaman bile ağlamadı. Yara izini fark etmedin mi? Sol kalçasında, şuralarda bir yerde."

Paithan ayağa kalktı ve uzun adımlarla ormana doğru, Rega'nın gittiği yolun aksi yöne uzaklaştı.

Roland Elfin gidişini göz ucuyla izledi ve o günlerde hanlarda popüler olan açık saçık bir şarkıyı söylemeye başladı.

"Fırtınada yıldırım düşen bir ağaç gibi vuruldu ona," dedi bağböceklere "Rega her zamankinden daha serinkanlı davranıyor, ama ne yaptığını biliyordur herhalde. Adam bir elf ne de olsa. Yine de, seks sekstir. Minik Elfler de bir yerlerden geliyor ve ben bunun gökyüzü olduğunu hiç sanmıyorum."

"Ama, agh! Elf kadınları! Sıska ve kemikli -bir sopayla yatsan daha iyi. Zavallı Qinn'in Rega'yı dili dışarıda takip etmesine şaşmamak gerek. Zamana kalmış artık. Bir iki devir içinde onu pantolonu yerde yakalayacağım, sonra da onu mıhlayacağız! Ne yazık!" diye düşündü Roland Su tulumunu yere fırlatarak, yorgun yorgun bir ağaca yaslandı ve gerinerek kollarındaki katılığı gidermeye çalıştı "Herifi sevmeye başlamıştım."

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

CÜCE KRALLIĞI,

THURN

Karanlıktan, tünel açmaktan ve araştırmaktan hoşlanan Piyan cüceleri, evlerini Elfler gibi ağaçtepelerinde, ya da insanlar gibi yosun düzlüklerinde yapmazlardı. Cüceler yoğun bitki örtüsünün içinde aşağı doğru ilerlemişler, başka bir dünyadaki geçmişlerinin belirsiz anılarının gölgesi olsa da, kanlarına işlemiş toprak ve taşı aramışlardı.

Thurn krallığı bitki örtüsünün içinde engin bir mağara idi. Cüceler devasa baca ağaçlarının -kolayca yanmaması ve cüce ateşlerinden çıkan dumanların, ağaçların ortasındaki doğal deliklerden kolayca yükselmesi yüzünden bu isim verilmişti- gövdelerinde, derinlere oyulmuş evlerde ve dükkânlarda yaşıyor, çalışıyorlardı. Dallar ve ağaç kökleri, titrek meşale ışığı ile aydınlanan kaldırımlar ve sokaklar yaratıyordu. Elfler ve insanlar sonsuz günışığı altında yaşıyorlardı. Cüceler ise bitmek tükenmek bilmez

gecenin içinde -sevdikleri ve kutsal buldukları, ama Drugar'ın kalıcı olacağından korktuğu bir gecenin içinde.

Yemek vaktinde kralından bir mesaj almıştı. Mesajın yemek vaktinde gelmesi, önemini vurguluyordu, herkesin tüm dikkatinin yemeğe ve ardından gelen sindirim işlemine adandığı bir zamanda. Yemek sırasında konuşmak yasaktı, ardından gelen sürede ise, midedeki salgıların ekşiyip, mideyi alt üst etmesini engellemek için, yalnızca hoş konulardan bahsedilirdi.

Kral'ın habercisi Drugar'ı yemek masasından kaldırdığı için dilediği özürlerinde cömertti, ama konunun oldukça acil olduğunu da eklemeyi ihmal etmedi. Drugar, tabak çanakları dağıtarak sandalyesinden fırladı ve ihtiyar uşağının homurdanmasına ve genç cücenin midesinin başına gelecek korkunç şeyler hakkında kehanetlerde bulunmasına sebep oldu.

Mesajın içeriği konusunda karanlık düşünceleri olan Drugar uşağa, cücelerin tek endişelenmesi gereken konunun sindirim sistemi olması durumunda şanslı sayılacaklarını söylemek üzereydi. Ama dilini tuttu. Cüceler arasında, yaşlılara saygı ile davranılırdı.

Babasının delik-evi kendi evinin yanındaydı ve Drugar'ın fazla yol gitmesine gerek kalmadı. Mesafeyi koştu, ama sonra, kapıya ulaştığında, girmeye ve işiteceğini bildiği şeyleri işitmeye ani bir isteksizlik hissederek, durdu. Karanlıkta bekleyerek, boynunda asılı rün-taşını elledi ve YekCüce'den cesaret diledi. Derin bir nefes alarak, kapıyı açtı ve odaya girdi.

Babasının evi, Drugar'ın evinin ve Thurn'daki her cüce evinin aynısıydı. Ağacın yüzeyi düzeltilip, sıcak, sanrısı bir renkte cilalanmıştı. Yer düzdü, duvarlar kubbeli bir tavana doğru yükseliyordu. Basit bir şekilde dekore edilmişti. Kral olması babasına hiçbir özel ayrıcalık tanımıyor, yalnızca sorumluluklarını arttırıyordu. Kral, YekCüce'nin başı idi ve baş, diğer organlardan, örneğin kalpten ya da (çoğu cüce için en önemlisi) mideden daha önemli değildi.

Drugar babasını hâlâ yarı dolu tabakların bir kenara itildiği yemek masasının başında buldu. Elinde, pürüzsüz tarafı cüce dilinin güçlü ve köşeli harfleri ile dolu bir ağaç kabuğu tutuyordu.

"Haber nedir, baba?"

"Devler geliyor," dedi yaşlı cüce Drugar, geç bir evliliğin meyvesiydi. Annesi, Drugar'ın babasına karşı, kendisiyle aynı içten duyguları paylaşıyor olsa da, çocukları olgunluk çağına erişen diğer cüce kadınlar gibi kendi evinde yaşıyordu "izciler izlemiş onları Devler Kasnar'ı süpürmüşler -halkı, kentleri, herşeyi. Ve bu tarafa geliyorlar."

"Belki," dedi Drugar, "deniz onları durdurur."

"Denizde duracaklardır, ama uzun süre değil," dedi yaşlı cüce "Araçlar konusunda becerikli olmadıklarını söylüyor izciler. Kullandıkları araçları da yaratmak için değil, yok etmek için kullanıyorlarmış. Gemi yapmak akıllarına gelmeyecektir. Ama kenardan dolaşıp, kara yoluyla geleceklerdir"

"Belki geri dönerler. Belki tek istedikleri Kasnar'ı almaktır."

Sözleri inancından değil, umudundan kaynaklanıyordu Ve dudaklarından çıktığı anda bile, umudunun boş olduğunu biliyordu

"Kasnar'ı almadılar," dedi babası, derin bir iç çekişle "Yok ettiler - tamamen. Amaçları fethetmek değil, öldürmek."

"O zaman ne yapmamız gerektiğini biliyorsun, baba Bu devlerin kardeşlerimiz olduğunu söyleyen aptalları boş vermeliyiz! Tahkimat yapmalı, halkımızı silahlandırmalıyız. Dinle, baba " Yaşlı cücenin evinde yalnız olmalarına rağmen, Drugar iyice yaklaşarak, sesini alçaktı "insan silah tüccarları ile konuştum. Elf zemberekli yayları, yıldırım okları! Bizim olacak!"

Yaşlı cüce, gözlerinde karanlık ve isteksizce pırıldayan bir kıvılcımla oğluna baktı "Bu iyi!" Uzanarak, boğum boğum ellerini oğlunun güçlü elinin üzerine koydu. "Hızlı düşünüyorsun ve cesursun, Drugar iyi bir kral olacaksın " Başını salladı, neredeyse dizlerine ulaşan çelik grisi sakalını sıvazladı 'Ama silahların zamanında geleceğini sanmıyorum.

"Gelseler iyi olur," diye hırladı Drugar, "yoksa birileri bunun bedelini ödeyecek!" Ayağa kalktı ve yosun yataklarının çok aşağılarında, güneşten, cücelerin uzaklaşabildiği kadar uzakta yapılmış küçük, karanlık odayı adımlamaya başladı "Orduyu toplayacağım "

"Hayır," dedi yaşlı cüce

"Baba, inat ediyorsun "

"Ve sen de bir khadak[20] gibisin'" Yaşlı cüce, kendi ellen gibi boğum boğum ve çarpık bir asa kaldırdı ve oğluna çevirdi "İyi bir kral olacağını

söyledim. Ve olacaksın da Eğer' Eğer ateşini kontrol altında tutarsan! Düşüncelerinin alevlen gür yanıyor ve yükseklere ulaşıyor, ama ateşi engelleyip biriktirmek yerine parlayıp, kontrol dışı tükenmesine izin veriyorsun!"

Drugar'ın yüzü karardı, kalın kaşları bir araya geldi. Babasının bahsettiği ateş içinde yanıyor, kavurucu sözcükleri alevlendiriyordu. Drugar öfkesiyle savaştı, sözcükler dudaklarını dağladı, ama onları içende tuttu. Babasını seviyor, ona saygı duyuyordu, ama adam bu korkunç darbe karşısında geri çekiliyordu

Sakinlikle konuşmak için kendini zorladı "Baba, ordu dönüp kendi kendisi ile savaşmaya başlayacak!" dedi yaşlı cüce sessiz bir tonda "istediğin bu mu, Drugar?"

Yaşlı cüce ayağa kalktı. Boyu artık etkileyici değildi kambur sırtı düzelmiyor, bacakları artık bedeni desteksiz ayakta tutamıyordu. Ama babasına tepeden bakan Drugar, titreyen vücuttaki gururu, sönük gözlerdeki bilgeliği gördü ve kendisini çocuk gibi hissetti.

"Ordunun yarısı devlere, 'kardeşlerine' karşı silahlanmayı reddedecek. Peki o zaman ne yapacaksın, Drugar? Savaşmalarını mı emredeceksin? Peki düzeni nasıl sağlayacaksın, oğlum? Ordunun diğer yarısını, kardeşlerine karşı silah kullanmaya mı zorlayacaksın?

"Hayır!" diye haykırdı yaşlı adam, asasını yere vurarak. Duvarlar gazabıyla titredi. "Asla YekCüce'nin bölündüğü gün gelmeyecek! Asla bedenin kendi kanını akıttığı gün gelmeyecek!"

"Beni affet, baba. Düşünemedim."

Yaşlı kral içini çekti, bedeni büzüldü ve çöktü. Sallanarak, oğlunun elini yakaladı. Drugar'ın ve asasının yardımıyla, yaşlı cüce sandalyesine oturdu. "Alevlere gem vur, oğlum. Gem vur onlara. Yoksa yolundaki herşeyi yok edecekler, sen de dahil, Drugar. Sen de dahil. Şimdi git, yemeğine dön. Yemeğini yarıda kestiğim için özür dilerim."

Drugar çıktı ve evine döndü, ama yemeğini bitirmedi. Odasında bir o yana, bir bu yana yürüdü. İçindeki ateşe set çekmek için çok çabaladı, ama işe yaramıyordu. Halkı için duyduğu korku bir kere alev alınca, kolay kolay sönmeyecekti. Babasına itaatsizlik etmeyecekti, edemezdi. Adam yalnızca babası değil, kralıydı da aynı zamanda. Yine de, diye karar verdi Drugar,

ateşin tamamen sönmesine izin vermeyecekti. Düşman geldiğinde, soğuk, kara külleri değil, kavuran ateşi bulacaktı.

Cüce ordusu harekete geçmemişti. Ama Drugar gizlice (ve babasının bilgisi dışında) savaş planları yapmış ve kendisi gibi düşünen cücelere silahlarını ellerinin altında bulundurmalarını söylemişti. Cüce izcilerle yakın iletişim halinde idi, raporlarından devlerin ilerlemesini takip ediyordu. Fısıltılı Deniz'in engellediği devler doğuyönüne dönmüş, kara üzerinden, durmaksızın hedeflerine doğru ilerliyorlardı -hedefleri her neresi ise.

Drugar devlerin cüceler ile birleşmek üzere geldiklerini düşünmüyordu. Grish ve Kalg'daki cüce yerleşimlerine yaptıkları kıyım hakkında karanlık dedikodular Thurn'a ulaşmıştı, ama devlerin izini sürmek zordu ve izcilerin (ellerine geçebilen) raporları karışıktı, bunlardan bir anlam çıkarmak da zordu.

"Baba," diye yalvardı Drugar, "orduyu seferber etmeme izin vermelisin artık! Bu mesajlara inanmamamız için bir sebep var mı?"

"İnsanlar," dedi babası, içini çekerek. "Kurul, devlerden kaçan insan mültecilerin bu suçları işlediğine karar verdi! Devlerin bize katılacağını ve o zaman öcümüzü alacağımızı söylüyorlar!"

"İzcilerden bazıları ile şahsen görüştüm, baba," dedi Drugar gittikçe artan bir sabırsızla. "İzcilerden hayatta kalanlarla. Gittikçe daha azı geri dönüyor artık. Ve geri dönenler de korkudan akıllarını kaçırmış gibi geliyorlar!"

"Gerçekten mi?" dedi babası, oğluna keskin gözlerle bakarak. "Peki ne gördüklerini söylüyorlar sana?"

Drugar tereddüt etti. "Pekâlâ, baba! Aslında hiçbir şey görmemişleri"

Yaşlı cüce yorgun yorgun başını salladı. "Onları ben de dinledim, Drugar. 'Yürüyen ormanlar' hakkındaki çılgınca masallarını ben de dinledim. Böylesine bir elf palavrasıyla nasıl kurulun önüne çıkarım?"

Kurulun kendi palavraları ile ne yapabilecekleri Drugar'ın dudaklarına kadar geldi, ama böylesi bir kabalığın hiçbir yardımı olmayacağını ve yalnızca babasını öfkelendirmeye yarayacağını biliyordu. Bu kralın hatası değildi. Drugar, babasının kurula, kendi söylediklerini söylediğini biliyordu. YekCüce'nin ihtiyarlardan oluşan kurulu söylenenleri dinlemek istememişti.

Drugar heyecanlı sözcükler kaçmasın diye ağzını kapatarak, sert adımlarla babasının evinden çıktı ve bitki örtüsüne oyulmuş geniş, karmaşık tüneller ağını kullanarak tepeye tırmandı. Gözlerini kırpıştırarak güneş ışığına çıktı ve yaprak yığınlarına doğru baktı.

Birşeyler vardı orada. Bu tarafa geliyordu. Ve Drugar, bu gelenlerin kardeş sevgisi ile geldiğine inanmıyordu. Gittikçe artan bir çaresizlik duygusuyla, büyülü, zeki elf silahlarının gelmesini bekledi.

Eğer o iki insan ona kazık atarsa, YekCüce'nin bedeni, zihni ve ruhu ile yemin ediyordu ki, bedelini ödeyeceklerdi -kendi canlarıyla.

ONALTINCI BÖLÜM

BAŞKA BİR YER,

GUNIS

"Bundan nefret ediyorum," dedi Rega.

İki devirlik yolculuk onları ormanın daha da derinlerine, ağaçtepelerinden çok uzağa, parlak güneş ışığından ve serin yağmurlardan çok uzağa götürmüştü. Bir yosun yatağının kenarına gelmişlerdi. Yol, gölgeler içinde kaybolan derin bir çukura düşüyordu. Yosun uçurum başında uzanıp derinliklere baktıklarında, aşağıda ne olduğunu göremiyorlardı. Üstlerindeki ve ilerideki ağaç dallarının yoğun yaprakları güneş ışığını tamamen kesiyordu. Aşağıya inince, tamamen karanlıkta yolculuk yapmaya başlayacaklardı.

"Daha ne kadar yolumuz var?" diye sordu Paithan.

"Cücelere mi? İki devirlik yolumuz var, sanırım," dedi Roland, gölgelere bakarak.

"Sanır mısın? Bilmiyor musun?"

İnsan ayağa fırladı. "Burada zaman kavramını tamamen yitiriyorsun. Saat-çiçekleri yok, aslında hiç çiçek yok."

Paithan yorum yapmadı. Karanlık tarafından büyülenmiş gibi kenardan aşağı baktı.

"Ben bağböcekleri kontrol edeceğim."

Rega ayağa kalktı, Elf e keskin, anlamlı bir bakış fırlattı ve ağabeyine işaret etti. Birlikte, sessizce, kenardan uzağa yürüdüler ve bağböcekleri bağladıkları küçük açıklığa döndüler.

"Bu işe yaramıyor. Ona gerçeği söylemek zorundasın," dedi Rega, parmakları sepetlerden birinin kayışlarını çekiştirirken.

"Ben mi?" dedi Roland.

"Alçak sesle konuş! Pekâlâ, biz, o zaman."

"Peki ona gerçeğin ne kadarını söylemek istersin, sevgili karıcığım?"

Rega ağabeyine kötücül bir bakış fırlattı. Öfkeyle bakışlarını çevirdi. "Yalnızca... bu yoldan daha önce hiç geçmediğimizi itiraf et. Ne cehennemde olduğumuzu ve ne cehenneme gittiğimizi bilmediğini itiraf et."

"Gider o zaman."

"Güzel!" Rega kayışları şiddetle çekince bağböcek bir itiraz melemesi kopardı. "Umarım gider!"

"Sana ne oldu?" diye sordu Roland.

Rega baktı ve titredi. "Bu yer. Nefret ediyorum. Ve..." -sırtını döndü, kayışı dalgın dalgın okşadı- "o Elf. Çok farklı. Bana söylediğin gibi değil. Kendini beğenmiş ve buyurgan değil. Ellerini kirletmekten korkmuyor. Korkak değil. Sırası geldiğinde nöbet tutuyor, bu halatlarla avuçlarını parça parça etti. Neşeli ve komik. Yemek bile pişiriyor ve bunu sen bile yapmıyorsun, Roland! O... iyi biri, o kadar. Bizim planladıklarımızı... hak etmiyor."

Roland kardeşine baktı, kahverengi boğazından yukarı bir kırmızılığın yayıldığını gördü. Rega gözlerini kaldırmamıştı. Elini uzatan Roland, Rega'nın çenesini yakaladı ve yüzünü kendi yüzüne çevirdi. Başını sallayarak alçak bir ıslık çaldı.

"Sanırım sen adama âşık olmuşsun!"

Rega öfkeyle Roland'ın eline vurdu.

"Hayır, olmadım! O bir elf zaten."

Kendi duygularından korkmuştu. Endişeli ve gergindi, kendine ve ağabeyine öfkeliydi. Rega niyet ettiğinden daha büyük bir vurgu ile konuşmuştu. "Elf" sözcüğünde dudakları kıvrılmış, sanki pis ve iğrenç bir şeymiş gibi, tükürürcesine söylemişti.

Ya da Paithan'a öyle geldi.

Elf uçuruma bakan yerinden kalkmış, Roland'a halatlarının çok kısa olduğunu, yükleri indirmelerinin mümkün olmadığını söylemek üzere dönmüştü. Elf hafifliği ve zarafeti ile hareket ettiğinden, istemeden kulak misafiri olmuştu. Rega'nın son söylediklerini açıkça duyunca, evir sarmaşığının sarkan dallarının arkasına çökmüş, geniş, kalp şeklindeki yapraklarının arkasına saklanarak dinlemeye başlamıştı.

"Bak, Rega, buralara kadar geldik. Diyorum ki, planı sonuna kadar uygulayalım. Sana deli oluyor! Ağımıza düşecektir. Ona karanlık bir yerde yaklaş, sana sarılmasını sağla. Ben de koşup senin onurunu kurtarayım ve herkese anlatmakla tehdit edeyim. Konuşmamızı engellemek için bize parayı yükle verecek, bizim de hayatımız kurtulacak. Plan ve bu satış sayesinde gelecek mevsime kadar rahat içinde yaşarız." Roland elini uzatarak Rega'nın uzun, kara saçlarını sevgiyle okşadı. "Parayı düşün, evlat. Çok aç kaldık. Bu şansı elimizden kaçıramayız. Senin de dediğin gibi, o bir elf zaten."

Paithan'ın midesi kasıldı. Aceleyle döndü ve ağaçların arasında, nereye gittiğine dikkat etmeden sessizce ilerledi. Rega'nın kocasına verdiği yanıtı kaçırmıştı, ama fark etmezdi. Başını kaldırıp, kötü kötü gülümsediğini görseydi; elf sözcüğünü aynı tiksinmeyle telaffuz ettiğini bir kez daha görseydi, onu öldürebilirdi.

Bir ağaca çarpan ve aniden başı dönüp midesi bulanan Paithan, nefes almak için çabaladı ve kendi kendine hayret etti. Böyle davrandığına inanamıyordu. Ne fark ederdi ki? Demek küçük orospu onunla oyun oynuyormuş. Daha yolculuğun başında, handa oyununu fark etmişti! Onu kör eden neydi peki?

Rega. Onun kendisine âşık olduğunu düşünecek kadar aptallaşmıştı! Yol boyunca ettikleri o sohbetler. Ona evi hakkında, kız kardeşleri, babası ve o deli, yaşlı büyücü hakkında hikâyeler anlatmıştı. Rega gülmüş, ilgili görünmüştü. Hayranlığı gözlerinde parlamıştı.

Ve bir de birbirlerine dokundukları, kazayla bedenlerinin birbirine sürtündüğü, aynı su tulumuna uzandıkları zaman ellerinin birleştiği zamanlar vardı. Bir de titreşen gözkapakları, kabaran göğsü, kızarmış yüzü vardı.

"İyiydin, Rega!" diye fısıldadı sıkılmış dişlerin arasından. "Gerçekten iyiydin. Evet, 'sana deli oluyorum'! Ağınıza 'düşerdim' de. Ama artık değil! Artık seni tanıdığıma göre, küçük fahişe, artık değil!" Gözlerini sıkı sıkı kapatıp gözyaşlarını hapsederken, ağaca yaslandı. "Kutsal Peytin. Hepimizin kutsal anası, bana bunu neden yaptın?"

Belki de duası yüzündendi -Elfin etmeye zahmet ettiği pek az duadan biri-ama vicdanına bir şeyin saplandığını hissetti. Onun başka bir adama ait olduğunu biliyordu. Elf kadınla Roland'ın gözü önünde flört etmişti. Adamın karısını burnunun dibinde baştan çıkarmayı heyecan verici bulduğunu kendi kendine itiraf etmeliydi Elf.

"Hak ettiğini aldın," der gibiydi Peytin Ana. Ama tanrıçanın sesi şanssız bir şekilde Calandra'nınkine benziyordu ve bu Paithan'ı daha da öfkelendirdi.

"Yalnızca eğlenmek içindi," diye kendisini haklı çıkarmaya çalıştı. "Fazla ileri gitmesine izin vermeyecektim. Ve kuşkusuz asla... âşık olacağımı düşünmemiştim."

Bu son cümle en azından, doğruydu ve Paithan'ın geri kalanlara da inanmasına sebep oldu.

"Ne oldu? Paithan? Kötü bir şey mi var?"

Elf gözlerini açtı ve döndü. Rega önünde duruyor, elini koluna uzatıyordu. Dokunuşundan kaçındı.

"Hiçbir şey," dedi yutkunarak.

"Ama çok kötü görünüyorsun! Hasta mısın?" Rega yine uzandı. "Ateşin var mı?"

Paithan geriye bir adım daha attı. Bana dokunursa, ona vuracağım!

"Evet. Hayır, ah... ateşim yok. Ben... hastaydım. Belki sudandır. Beni... yalnız bırak yeter."

Evet, şimdi daha iyiyim. Hemen hemen iyileştim. Küçük fahişe. Nefretini ve tiksinmesini açığa vurmak zor geldi, bu yüzden gözlerini kaçırıp ormana dikti.

"Seninle kalsam iyi olur bence," dedi Rega. "Hiç iyi görünmüyorsun. Roland aşağıya başka yol var mı diye araştırmaya gitti. Belki daha alçak bir yer bulur. Bir süre dönmeyecek. Sanırım..."

"Öyle mi?" Paithan ona baktı, o kadar garip ve delici bir bakıştı ki, bu sefer geriye bir adım atan Rega oldu. "Uzun zaman mı gelmeyecek?"

"Bilmi..." Sözünün sonunu getiremedi.

Paithan üzerine atladı, kadını omuzlarından yakaladı ve sertçe öpmeye başladı. Dişleri kadının yumuşak dudaklarını kesiyordu. Ağzına çilek ve kan tadı geldi.

Rega kollarının arasında kıvranıp çabaladı. Elbette, biraz karşı koyacaktı.

"Çabalama!" diye fısıldadı Paithan. "Seni seviyorum! Sensiz yaşayamam."

Kadının eriyip gitmesini, inlemesini, onu öpücüklere boğmasını bekliyordu. Ve sonra dehşet ve korku içindeki, incinmiş Roland gelecekti. Yalnızca para aldatılmanın acısını dindirebilirdi.

Ve ben de güleceğim! Her ikisine de güleceğim! Ve onlara paralarını nereye sokmaları gerektiğini söyleceğim...

Bir kolu Rega'nın sırtında, Elf kadının yarı çıplak vücudunu kendi vücuduna bastırdı. Eli yumuşak etini aradı.

Kasıklarına yediği sert bir tekme Paithan'ın içinden şimşek gibi geçti. Elf iki büklüm oldu. Güçlü eller köprücük kemiğine vurarak onu sırtüstü, çalılıkların arasına devirdi.

Yüzü kızarmış, gözleri alev alev Rega tepesine dikildi. "Bir daha asla bana dokunma! Asla yanıma yaklaşma! Asla benimle konuşma!"

Kara saçları, korkmuş bir kedinin kürkü gibi kabarmıştı. Topuklarının üzerinde döndü ve uzun adımlarla uzaklaştı.

Acı içinde yuvarlanan Paithan, kafasının son derece karıştığını kendisine, itiraf etmek zorunda kaldı.

Aşağıdaki yola daha uygun bir iniş arayışından dönen Roland, yosun üzerinde sessizce yürüdü. Bir kez daha, Rega ile "âşığını" samimi bir durumda yakalamayı ummuştu. Kardeşi ile Elfi bıraktığı yere geldi, kalbi kırılmış bir kocanın öfke çığlığını atmak üzere bir nefes aldı ve dev bir

gölgekoyu bitkisinin arkasından gözetledi. Hayal kırıklığı ve öfke içinde nefes verdi.

Rega yosun yatağının kenarında oturmuş, bir kirpi gibi sır tını kamburlaştırmış, kollarını sıkıca bacaklarına sarmış, tortop olmuştu. Yüzünü yandan görebiliyordu, karanlık ve fırtına dolu ifadesine bakılırsa, tüm dikenlerinin dik dik olduğunu hayal edebiliyordu. Kardeşinin "âşığı", yatağın diğer yanında ondan olabildiğince uzak durmuştu. Elfin oldukça garip bir açıda durduğunu fark etti Roland, sanki nazik bir bölgesini koruyormuş gibi.

"Şimdiye kadar gördüğüm en garip aşk ilişkisi!" diye mırıldandı Roland. "Bu elf için ne yapmam gerekiyor ki -resimle mi anlatmalıyım? Belki bebek Elfler gerçekten de geceleri kapı aralığından bırakılıyordur. Belki de o öyle sanıyordur. Görünüşe göre, erkek erkeğe küçük bir konuşma yapmamız gerekecek.

"Hey," diye seslendi, yüksek sesle ve oldukça fazla gürültü yaparak ormandan dışarı fırladı, "Aşağı inecek bir yer buldum, yosundan dışarı fırlamış bir kaya çıkıntısına benzeyen bir yer var. Sepetleri onun üzerine indirebiliriz, sonra da kalan yükseklikten bırakırız. Sana ne oldu?" diye ekledi, kamburunu çıkarmış, dikkatle yürümekte olan Paithan'a bakarak.

"Düştü," dedi Rega.

"Öyle mi?" Pek de dostça olmayan bir bar kadını ile yaşadığı olaydan sonra aynı şekilde hisseden Roland, kardeşine şüpheyle baktı. Rega, Elfi baştan çıkarma planını tam olarak reddetmiş sayılmazdı. Ama, Roland düşününce, tam olarak kabul etmiş de sayılamayacağını hatırladı. Ama Rega'ya bir şey söylemeye cesaret edemedi. Rega'nın yüzü bir basilisk[21] tarafından dondurulmuş gibiydi ve ağabeyine fırlattığı bakış onu da taşa çevirebilirdi.

"Düştüm," diye onayladı Paithan. Sesi dikkatle ifadesiz tutulmuştu. "Ben -ah-aşağı kayarken bir dalın üzerine hızla bindim."

"Agh!" Roland anlayışlı bir tavırla irkildi.

"Evet, agh," diye tekrarladı Elf. Rega'ya bakmadı. Rega da Paithan'a bakmıyordu. Yüzleri ifadesiz, çeneleri dimdik, her ikisi de doğrudan Roland'a bakıyordu. Aslında ikisi de onu görmüyordu.

Roland'ın kafası çok karışmıştı. Hikâyelerine inanmıyordu ve kardeşini sorgulayıp, gerçeği kusmasını sağlamayı çok isterdi. Ama Elfi şüphelendirmeden Rega'yı küçük bir sohbet için sürükleyip götüremezdi.

Hem, Rega'nın ruh hali böyle iken, Roland onunla yalnız kalmaktan hoşlanacağını sanmıyordu. Rega'nın babası kasabanın kasabıydı. Roland'ın babası ise kasabanın fırıncısıydı. (Tüm kusurlarına rağmen, anneleri ailesinin iyi beslenmesine hep dikkat etmişti.) Rega'nın babasına tekinsiz bir benzerlik gösterdiği zamanlar olmuştu. O zamanlardan biri de şu andı. Onu yeni kesilmiş bir hayvanın başında, gözlerinde kana susamış bir pırıltı ile hayal edebiliyordu.

Roland birşeyler geveledi ve elini belirsizce salladı. "Bulduğum... aa... yer şu yönde, birkaç yüz metre ötede. O kadar yürüyebilir misin?"

"Evet!" Paithan dişlerini gıcırdattı.

"Ben bağböceklere bakmaya gidiyorum," diye bildirdi Rega "Quin sana yardım edebilir...""Yardıma ihtiyacım yok!" diye tersledi Rega.

"Yardıma ihtiyacı yok!" diye mırıldandı Paithan.

Rega bir yöne gitti, Elf başka bir yöne. İkisi de birbirine bakmadı. Ortada, boş açıklıkta duran Roland, kısa, kahverengimsi sarı sakalını ovaladı.

"Aslında yanıldım galiba. Aslında ondan hoşlanmıyor. Ve sanırım nefreti Elfe de bulaştı. Araları o kadar da iyiydi ki! Doğru gitmeyen ne acaba? Rega ile konuşmanın bir faydası yok, bu ruh halindeyken olmaz. Yapabileceğim bir şey olmalı." Kardeşinin isteksiz bağböceklere yalvardığını, onları poh-pohladığını, hareket ettirmeye çalıştığını duyabiliyordu. Yosun yatağının kenarında aksayarak yürüyen Paithan, Rega'ya doğru tiksinme dolu bir bakış fırlattı.

"Aklıma gelen tek şey var," diye düşündü Roland. "Onları yalnız bırakmaya devam etmek. Eninde sonunda bir şey olur."

ONYEDİNCİ BÖLÜM

GÖLGELERDE,

GUNIS

"Bunun kaya olduğundan emin misin?" diye sordu Paithan, altlarındaki sarmaşıklar ve yapraklar arasında, gölgeler içinde anca görülen, grimsi beyaz çıkıntıya bakarken.

"Elbette, eminim," diye yanıtladı Roland. "Unuttun mu, biz bu yoldan daha önce geçtik."

"Ormanın bu kadar yükseklerinde kaya oluşumlarından bahsedildiğini hiç duymamıştım."

"Artık o kadar da yüksekte değiliz, unuttun mu? Oldukça alçaldık."

"Pekâlâ, burada durup bakarak hiçbir yere erişemeyiz!" diye araya girdi Rega, elleri kalçalarında. "Teslim tarihinden devirlerce gerideyiz. Ve sözlerime mim koyun, Karasakal fiyat kırmaya çalışacak. Sen korkuyorsan ben inerim, Elf!"

"Ben giderim," diye karşı çıktı Paithan. "Senin kadar ağır değilim ve çıkıntı sağlam değilse -"

"Benim kadar ağır değil misin? Bana şişman mı demeye çalışıyorsun..."

"İkiniz de gidin," diye sözlerini kesti Roland, yatıştırıcı bir tonda. "Ben seni ve Rega'yı indiririm, Quin, sonra sen Rega'yı dibe indirirsin. Ben yükü sana sarkıtırım ve sen de aşağıya, karde -şey- karıma sarkıtırsın."

"Bak, Roland, bence Elf seni ve beni indirsin..."

"Evet, Kızılyaprak, bu bence daha iyi bir çözüm..."

"Saçma!" diye kesti Roland, kendi şeytani zekâsından hoşnut, kafasında planlar çevirerek. "Burada en güçlü benim ve buradan o çıkıntıya kadarki mesafe şimdiye kadar rastladığımız en uzun iniş olacak. Bu konuda sorusu olan?"

Paithan insan erkeğe baktı -kare çeneli, yakışıklı yüzüne ve dalgalanan pazılarına- ve çenesini kapattı. Rega ağabeyine bakmadı bile. Dudağını ısırarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve dik dik aşağıdaki ormanın gölgeliklerine baktı.

Paithan bir ağacın dalına halat bağladı, kendi beline sıkıca doladı ve tam Roland halatın ucunu tutmak üzere hazırlanıyordu ki, yosun yatağının kenarından aşağı atladı.

Halat birden gevşedi.

"Tamam!" diye bağırdı Paithan aşağıdan. "Geldim!" Bir anlık sessizlik oldu, sonra Elf in tiksinti dolu sesi yukarıya doğru yankılandı. "Bu kaya değil! Lanet bir mantar!"

"Bir ne?" diye bağırdı Roland, kenardan cesaret edebildiğince sarkarak.

"Bir mantar! Dev bir mantar!"

Kardeşinin alev alev bakışlarını yakalayan Roland, omuzlarını silkti. "Nasıl bilebilirdim ki?"

"Yine de üzerinde durulabilecek kadar sağlam sanırım," diye yanıtladı Paithan, bir anlık sessizlikten sonra. İki insan "şeytan şansı" ile birşeyler daha yakaladılar, ama sözcüklerin geri kalanı bitki örtüsü tarafından boğuldu.

"Tek bilmem gereken de bu," dedi Roland neşeyle. "Pekâlâ, kardeşim..."

"Bana böyle hitap etmeyi kes! Bugün iki kere yaptın! Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Hiçbir şey. Özür dilerim. Kafamda çok şey var, o kadar. Sıra sende."

Rega halatı beline bağladı, ama kendisini kenardan sarkıtmadı. Ormana bakarak ürperdi ve kollarını ovuşturdu. "Bundan nefret ediyorum."

"Devamlı aynı şeyi söylüyorsun ve sıkıcı olmaya başladı. Ben de bayılmıyorum buraya. Ama ne kadar çabuk olursak, o kadar çabuk biter, dedikleri gibi. Zıpla."

"Hayır, yalnızca... oradaki karanlık değil. Başka bir şey var. Kötü bir şey. Hissetmiyor musun? Fazla... fazla sessiz."

Roland durakladı, çevresine bakındı ve dinledi. O ve kardeşi zor zamanlarda birlikte olmuşlardı. Doğduklarından beri dışarıdaki dünya onlara karşı olmuştu, yalnızca birbirlerine güvenmeyi öğrenmişlerdi. Rega'nın insanlar ve doğa hakkında, neredeyse hayvani bir içgüdüsü vardı. Birkaç kez Roland kardeşinin tavsiyesini ya da uyarısını gözardı etmiş ve sonra pişman olmuştu. Roland becerikli bir orman adamıydı ve o da tekinsiz sessizliği fark etti.

"Belki de bu kadar aşağıda hep sessiz oluyordur," diye tahminde bulundu. "Bir nefes rüzgâr bile yok. Ağaçlarda rüzgârın çıkardığı seslere filan alıştık."

"Yalnızca bu değil. Hayvanlara ait hiçbir ses, hiçbir işaret yok ve son bir devirdir bu hiç değişmedi. Geceleyin bile. Ve kuşlar da sessiz." Rega başını salladı. "Sanki ormandaki her bir vahşi hayvan saklanıyormuş gibi."

"Belki de cüce krallığına yaklaştığımız içindir. Sorun bu olmalı, evlat. Başka ne olabilir ki?"

"Bilmiyorum," dedi Rega, dikkatle gölgelere bakarak. "Bilmiyorum. Umarım haklısındır. Hadi!" diye ekledi aniden," bitirelim şu işi."

Roland kardeşini yosun yatağının kenarından aşağı sarkıttı. Rega beceriyle aşağı kaydı. Aşağıda bekleyen Paithan, inişini dengelemek için ellerini uzattı. Rega'nın kara gözlerindeki bakışlar, uzak durması için uyardı onu. Rega mantarın oluşturduğu geniş çıkıntıya beceriyle indi, ayaklarının altındaki çirkin gri-beyaz kütleyi gördüğü zaman dudakları hafifçe büküldü. Paithan kendi halatını bir dala bağlamaya koyuldu.

"Bu mantar nereye bağlı?" diye sordu Rega, soğuk ve resmi bir sesle.

"Bir ağacın gövdesine," dedi Paithan, benzer bir tonda. Yanyana duran elf ile insandan daha geniş kabuk yarıklarına işaret etti.

"Sağlam mı?" dedi Rega, huzursuzca kenardan bakarak. Aşağıda başka bir yosun yatağı görülebiliyordu, beline sıkıca bir halat bağlarsan o kadar uzak değildi, ama bağlamazsan uzun, nahoş bir düşüş seni bekliyor olurdu.

"Ben olsam üzerinde zıplamazdım," dedi Paithan.

Rega sesindeki alaycılığı duydu, ona öfkeli bir bakış fırlattı ve sonra dönüp yukarıya bağırdı. "Acele et, Roland! Ne yapıyorsun?"

"Bir dakika hayatım!" diye bağırdı Roland aşağıya. "Bağböceklerle küçük bir sorun yaşıyorum."

Sırıtan Roland yosun yatağının kenarına oturdu, bir ağaç dalına yaslandı ve rahatladı. Zaman zaman bağböceklerden birini sopayla dürtüklüyor, böğürmesini sağlıyordu.

Rega kaşlarını çattı, dudağını ısırdı ve mantarın ucuna, Elften olabildiğince uzağa gitti. Kendi kendine ıslık çalan Paithan, halatını sıkıca ağaç dalına bağladı, denedi, sonra Rega'nınkini bağlamaya başladı.

Ona bakmak istemiyordu, ama elinde değildi Gözleri o yöne doğru dönüp duruyor, kalbine, kalbinin duymayı hiç istemediği şeyler fısıldıyordu.

Bak ona. Örn'un lanetlediği bu yerlerin ortasında, altımızda yirmi metrelik bir boşluk, bir mantarın üstünde duruyoruz ve o Enthial Gölü kadar serin. Hiç böyle bir kadın görmemiştim!

Şansımız varsa, diye fısıldadı içindeki kötücül yer, bir daha da asla görmezsin!

Saçları o kadar yumuşaktı ki. Örgülerini çözüp, omuzlarına döktüğü, göğüslerinin üzerine bıraktığı zaman neye benzediğini merak ediyorum... Dudakları, öpüşü, hayal ettiğim kadar tatlıydı...

Neden kendini kenardan aşağı atmıyorsun? diye tavsiyede bulundu kötü ses. Kendini bir sürü acıdan kurtarmış olursun. Seni baştan çıkarıp, şantaj yapmayı hedefliyor. Sem aptal yerine koyu...

Rega'nın sesi kesildi ve elleri arkasındaki ağaç gövdesini arayarak, istemsizce geriledi.

"Ne oldu?" Paithan halatı bıraktı ve ona doğru fırladı.

Rega dosdoğru önüne, ormana doğar bakıyordu. Paithan bakışlarını takip etti.

"Ne?" diye sordu.

"Görüyor musun?"

"Ne!"

Rega gözlerini kırpıştırdı ve ovuşturdu. "Ben -bilmiyorum." Kafası karışmış gibiydi. "Sanki... orman hareket ediyor gibiydi!"

"Rüzgâr," dedi Paithan, neredeyse öfkeyle, ne kadar korkmuş olduğunu ya da korkusunun kendisi için olmadığını itiraf etmek istemeyerek.

"Rüzgârı hissediyor musun?" diye sordu Rega.

Hayır, hissetmiyordu. Hava durgun, sıcak ve baskındı. Düşünceleri huzursuzca ejderlere gitti, ama yer sarsılmıyordu. Bitkilerin arasında hareket eden yaratıkların çıkardıkları gümbürtüyü işitmiyordu. Paithan hiçbir şey işitmiyordu. Sessizdi, aşın sessiz.

Aniden, yukarıdan bir haykırış geldi. "Hey! Geri dönün! Sizi lanet bağbö..."

"Ne oldu?" diye bağırdı Rega, dönüp, cesaret edebildiğince kenarda durup, çaresizce görmeye çalışırken. "Roland!" Sesi korku ile çatlıyordu. "Ne oldu?"

"Bu aptal bağböcekler! Hepsi kaçtı!"

Roland'ın bağırışı uzakta söndü. Rega ile Paithan çatırtılar, yaprak ve sarmaşıkların sökülmesini duydu, sonra koşuşan ayaklar ağacı sarstı ve sonra sessizlik.

"Bağböcekler uysal hayvanlardır. Kolay kolay paniğe kapılmazlar," dedi Paithan, kuru boğazını nemlendirmek için yutkunarak. "Bir şey onları gerçekten korkutmadığı sürece."

"Roland!" diye bağırdı Rega. "Bırak gitsinler!"

"Sus, Rega. Yapamaz! Silahlar onların sırtında..."

"Umurumda değil!" diye haykırdı Rega çılgınca. "Silahlar, cüceler, para ve sen de cehennemin dibine gidebilirsin! Roland, geri dön!" Yumrukları ile ağaç gövdesine vurdu. "Bizi burada bırakma! Roland!"

"Bu da neydi..."

Rega soluk soluğa döndü. Paithan, yüzü bembeyaz, ormana bakıyordu.

"Hiçbir şey," dedi Paithan, dudakları kaskatı.

"Yalan söylüyorsun. Gördün!" diye tısladı Rega. "Ormanın hareket ettiğini gördün!"

"Bu imkânsız. Gözlerimiz yanıldı. Yorgunuz, yeterince uyumadık..."

Korkunç bir haykırış tepelerindeki havayı yırttı.

"Roland!" diye haykırdı Rega. Bedenini ağaç gövdesine bastırarak, elleriyle ağacı tırmalayarak, yukarıya tırmanmaya çalıştı. Paithan onu yakalayıp aşağı çekti. Rega kollarında öfkeyle mücadele etti.

Bir başka boğuk haykırış geldi ve sonra "Reg..." Ses boğularak sustu.

Rega aniden gevşedi ve Paithan'a doğru düştü. Paithan onu sıkıca tuttu, elleri başında, yüzünü sıkıca göğsüne bastırarak. Rega sakinleştiği zaman, onu ağaç gövdesine yasladı ve önünde durarak, bedeni önünde kalkan oldu. Ne yaptığını fark eden Rega, onu kenara itmeye çalıştı.

"Rega, yapma. Olduğun yerde kal."

"Görmek istiyorum, lanet olasıca!" Raztarı elinde pırıldadı. "Savaşabilirim..."

"Neyle savaşacağını bilmiyorum," diye fısıldadı Paithan. "Ve nasıl savaşacağını da!"

Kenara çekildi. Rega arkasından çıktı, gözleri faltaşı gibi açıktı. Paithan'a yaslanarak büzüldü, kolu beline dolandı. Paithan ona sıkıca sarıldı. Birbirlerine tutunarak, ormanın çevrelerinde sessizce hareket etmesini izlediler.

Baş, göz, kol, bacak, gövde göremiyorlardı, ama ikisi de, son derece zeki ve son derece kötücül varlıklar tarafından izlendiklerini, dinlendiklerini ve arandıklarını hissediyorlardı.

Ve sonra Paithan gördü Daha doğrusu göremedi. Ormanın bir parçasının kalanından ayrıldığını ve ona doğru ilerlediğini gördü. Ancak kendisine iyice yaklaşıp, başını kendi başı ile aynı seviyeye getirdiği zaman, son derece iri bir insanla karşı karşıya olduğunu fark etti. iki bacağın ve yerde yürüyen iki ayağın dış hatlarını ayırdedebiliyordu. Başı kendisininkiyle aynı seviyedeydi. Dosdoğru onlara doğru geliyor, dosdoğru onlara bakıyordu. Basit bir eylemdi bu, ama yaratık bu basit eylemi bile, nereye gittiğini aslında görmediği gerçeğiyle korkunç hale getiriyordu.

Gözleri yoktu; alnının ortasında, deriyle çevrelenmiş bir boşluk vardı.

"Kıpırdama!" diye soludu Rega. "Konuşma! Belki bizi bulamaz."

Paithan onu sıkıca tuttu. Yanıt vermedi. Umudunu yok etmek istemedi. Bir an öncesine dek o kadar çok gürültü yapıyorlardı ki, kör, sağır ve sarhoş bir elf lordu bile kolayca bulabilirdi onları.

Dev yaklaştı ve şimdi Paithan neden ormanın hareket ediyormuş gibi göründüğünü anladı. Bedeni, baştan ayağa yapraklarla ve sarmaşıklarla kaplıydı. Derisi ağaç kabuğu renginde ve dokusundaydı. Dev çok yakındayken bile, Paithan onu ormandan ayırt etmekte güçlük çekiyordu. Büyük kafası keldi ve beyazımsı bir renkte olan alnı ve tepesi, çevresine göre karşıtlık yaratıyordu.

Çevreye çabucak bir göz atan Elf, bu devlerden yirmi otuz kadarının ormandan çıktığını ve zarif hareketlerle, mutlak ve doğal olmayan bir sessizlikle kendilerine yaklaştıklarını gördü.

Paithan, Rega'yı da beraberinde çekerek ağaç gövdesine doğru büzüldü Umutsuz bir hareketti bu, kaçmanın bir yolunun olmadığı açıktı. Korkunç, kara, boş delikleriyle kafalar dosdoğru kendilerine baktı. En yakındaki, ellerini mantarın kenarına koyup çekiştirdi.

Çıkıntı Paithan'ın ayaklarının altında titredi. Bir başka dev arkadaşına katılarak, büyük parmaklarıyla kavradı ve silkti. Paithan dev ellere korkunç bir büyülenme ile baktı ve parmakların kurumuş kanla kaplı olduğunu gördü.

Dev çekti, mantar titredi ve Paithan mantarın ağaçtan ayrıldığını duydu. Neredeyse dengelerini kaybeden Elf ile İnsan birbirlerine tutundular.

"Paithan!" diye haykırdı Rega, sesi kesilerek," Üzgünüm! Seni seviyorum. Gerçekten seviyorum!"

Paithan yanıt vermek istedi, ama yapamadı. Korku boğazını yakalamış, nefesini kesmişti.

"Beni öp!" dedi Rega. "Böylece görmem..."

Paithan Rega'nın başını ellerinin arasına aldı ve görüş alanını kısıtladı. Kendi gözlerini de kapatarak, dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Ayaklarının altındaki dünya kaydı.

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

PRYAN

ÜZERİNDE BİR YER

Köpeği ayaklarının dibinde uzanan Haplo köprüde, dümentaşının yanında oturdu ve yorgun yorgun Ejder Kanadı'nın penceresinden dışarı baktı. Ne kadar süredir uçuyorlardı?

"Bir gün," diye yanıtladı Haplo, acı bir alaycılıkla. "Bir uzun, aptal, sıkıcı, bitmek tükenmek bilmez gün."

Patrynler'in zaman ölçmeye yarayan aletleri yoktur, bu tür şeylere ihtiyaç duymazlar. Nexus'ta, çevrelerindeki dünyaya karşı büyülü duyarlılıkları, zamanın geçişine karşı kendiliklerinden bir farkındalık yaratır. Ama Haplo, deneyimlerine dayanarak, Ölüm Kapısı'ndan geçişin ve başka bir dünyaya girişin büyüyü değiştirdiğini biliyordu. Bu yeni dünyaya alıştıkça, bedeni de kendi kendisini ayarlayacaktı. Ama şu anda, Pryan'a girdiğinden beri ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sonsuz günışığına alışık değildi, yaşamının temposunda doğal aralar olmasına alışıktı. Labirent'te bile gece ve gündüz vardı. Haplo'nun, Labirent'te gecenin gelmesine küfretmesi için sebepleri olurdu sık sık, çünkü gece ile birlikte karanlık ve karanlığın perdesinin arkasında düşmanları gelirdi. Şimdi ise, dizlerinin üzerine çöküp, kör gibi güneşin bir ara vermesi için, dinlenme ve -ne kadar ihtiyatlı da olsa- uyku getiren kutsal gölge için yalvarabilirdi.

Patryn, bir başka uykusuz, güneş ışığıyla aydınlanmış "geceden" sonra, ciddi ciddi kendi gözlerini çıkarmayı düşünürken yakaladı kendisini.

İşte o zaman, çıldırmaya başladığını anladı.

Labirent'teki cehennemsi korku onu altetmeyi başaramamıştı. Başka birisinin cennet sayabileceği -huzur, sessizlik ve sonsuz ışık- onun yenilgisi olacaktı.

"Mantıklı," dedi, güldü ve kendini daha iyi hissetti. O an için delilikten kurtulmuştu, ama hâlâ uzakta olmadığını biliyordu.

Haplo'nun yiyeceği ve suyu vardı. Bunlardan biraz kaldığı sürece, büyüyle çoğaltabilirdi. Ne yazık ki, yiyecek her zaman aynı yiyecekti, çünkü yalnızca elindekini çoğaltabilirdi, yapısını değiştirip, yeni bir şey yapamazdı. Kısa sürede kurutulmuş et ve bezelyeden tiksinmeye başladı. Yanında farklı yiyecekler getirmemişti. Cennette hapis kalmayı beklememişti.

Eylemsizliğe zorlanan bir eylem adamı olarak, zamanının çoğunu geminin pencerelerinden bakarak geçiriyordu. Patrynler Tanrı'ya inanmaz. Kendilerini (ve kıskanarak, düşmanları Sartanlar'ı), mevcut olan en ilahi yaratıklar olarak görürler. Bu yüzden Haplo dua edemiyordu. Yalnızca bekleyebiliyordu.

Bulutları ilk gördüğünde hiçbir şey demedi. Kanatlı zindanlarından kurtulabileceklerini köpeğine bile itiraf etmek istemedi. Gördüğü bir hayal olabilirdi, çölde su gören gözlerin bir yanılsaması. Zaten, mavi-yeşil gökyüzünün hafifçe beyazımsı bir griye dönüşmesinden başka bir şey değildi.

Gemide hızlı bir tur attı ve ileride gördüğünü, geride ve çevresinde gördükleri ile karşılaştırdı.

Ve sonra, geminin üst güvertesinden yukarı bakarken, yıldızı gördü.

"Sonumuz geldi," dedi köpeğine, yukarıda, sisli mavi-yeşil enginlikler içinde pırıldayan beyaz ışığa bakarak. "Gözlerimin işi bitti." Neden daha önce yıldızların farkına varmamıştı ki? Tabii bu bir yıldız ise.

"Gemide bir yerde, Elflerin uzakları görmek için kullandıkları aletlerden var."

Patryn görme duyusunu güçlendirmek için büyüsünü kullanabilirdi, ama bu yine kendi güçlerine bel bağlamak olacaktı. Kafası karışmış olsa da, eğer yıldız ile kendisi arasına tarafsız bir nesne koyarsa, nesnenin gerçek doğasını öğrenebileceğini hissediyordu.

Gemiyi altüst etti ve sırf meraktan bir sandığa tıkıştırılmış dürbünü buldu. Dürbünü gözüne tuttu ve pırıldayan, ışıldayan yıldıza, yok olmasını yan bekleyerek baktı. Ama yıldız daha büyük, daha parlak ve bembeyaz bir şekilde gözünün önünde belirdi.

Eğer bu bir yıldız ise, neden daha önce görmemişti? Ve diğerleri neredeydi? Lorduna göre, eski dünya sayısız yıldızla çevrelenmişti. Ama Sartanlar'ın dünyayı koparması sırasında yıldızlar yok olmuştu. Lorduna göre, yeni dünyaların hiçbirinde yıldız görülmemeliydi.

Endişeli, düşünceli Haplo köprüye döndü. Rotamı değiştirmeli, ışığa doğru uçmalı ve araştırmalıyım. Zaten, bu bir yıldız olamaz. Lordum öyle dedi.

Haplo ellerini dümentaşının üzerine koydu, ama sözcükleri söylemedi, rünleri etkinleştirmedi. Kuşku zihnine girmişti.

Ya Lordum yanıldıysa?

Haplo taşı sıkı sıkı kavradı, rünlerin kenarları avuçlarındaki yumuşak, korunaksız ete battı. Acı, lordundan kuşkulandığı için hak ettiği cezaydı, onları Labirent cehenneminden kurtaran adamdan, Nexus'taki yuvalarını oluşturan, dünyaları fethetmek üzere onları ileriye götürecek adamdan kuşkulandığı için.

Astronomi bilgisine sahip olan lordu, yıldızlar olamaz demişti. Bu ışığa doğru uçup araştıracağım. İnanıyorum. Lordum asla güvenimi boş çıkarmadı.

Ama Haplo yine de rünleri söylemedi.

Ya ışığa doğru uçarsa ve lordu bu dünya hakkında yanıltmışsa? Ya eski dünya -soğuk, siyah ve boş uzayın içinde, bir güneşin etrafında dönen

gezegen-gibiyse? Kendimi bir boşlukta uçarken bulabilirim. Ölüm beni alana kadar uçar, uçarım. En azından şimdi, bulut olduğunu umduğum ve sandığım şeyleri gördüm ve bulutların olduğu yerde toprak da olmalı.

Lordum benim efendimdir. Her konuda, sorgulamadan itaat edeceğim ona. O bilgedir, zekidir, herşeyi bilir. İtaat edeceğim. Evet...

Haplo ellerini dümentaşından kaldırdı. Canı sıkkın, döndü ve pencereye yürüyüp dışarı baktı.

"İşte, oğlum," diye mırıldandı.

Sahibinin sesindeki endişeyi işiten köpek, duygudaşlıkla inledi ve Haplo kendisine ihtiyaç duyarsa orada olduğunu ifade etmek için kuyruğunu yere vurdu. "Toprak. Sonunda. Başardım!"

Kuşkusu yoktu. Bulutlar ayrılmıştı. Altlarındaki koyu yeşilliği görebiliyordu. Daha yakına uçunca, koyu yeşilin, değişik yeşil tonlarına açıldığını gördü -açık, grimsi yeşilden, koyu mavi-yeşile, benekli, sarı ve zümrüt yeşiline.

"Nasıl geriye dönebilirim?"

Geri dönmek mantıksız olurdu, dedi bir parçası. Oraya ineceksin, sana emredildiği gibi halklarıyla ilişki kuracaksın ve sonra, burayı terk ederken, pırıldayan ışığı incelemek için o tarafa uçabilirsin.

Bu mantıklıydı ve Haplo rahatladı. Kendini suçlayarak ya da kendisini inceleyerek zaman harcamayan biri olan Patryn, görevlerini sakinlik içinde yerine getirdi ve gemiyi inişe hazırladı. Sahibinin gittikçe heyecanlandığını gören köpek, çevresinde hoplayıp zıplıyor, oyun oynayarak onu dişliyordu.

Ama heyecanın, zafer duygusunun ve sevincin altında, karanlık duygular akıyordu. Son birkaç dakika içinde fark ettikleri korkunçtu. Haplo kendisini kirli, kıymetsiz hissediyordu. Lordunun hata yapabileceğini kendi kendisine söyleme cüretinde bulunmuştu.

Gemi kara parçasına gittikçe yaklaştı ve Haplo, ilk defa, ne kadar hızlı ilerlediğini fark etti. Sanki yer kendisine doğru atılıyor gibiydi ve kanatlardaki rünlerin gücünün yönünü değiştirmek zorunda kaldı -hızı azaltıp alçalışını yavaşlatan bir manevraydı bu. Ağaçlan ve iniş için uygun görünen geniş, boş, yeşil enginlikleri görebiliyordu. Yeşilliklerin üzerinde uçarken, uzakta su kütleleri ayırt etti -çevrelerindeki yoğun bitki örtüsü

arasında zar zor seçebildiği göller ve ırmaklar. Ama hiçbir medeniyet izi yoktu.

Ağaçların üzerini süpürerek uçmaya devam etti, ama kentler, kaleler, duvarlar görmedi. Bir süre sonra, altında açılan sonsuz yeşil enginlikleri izlemekten yorularak, uzun pencerelerin önünde yere çöktü. Köpek uyumuştu. Denizlerde gemi, göllerde tekne görülmüyordu. Açık düzlükleri kesen yollar, ırmakları aşan köprüler yoktu.

Sananlar tarafından Nexus'ta bırakılan kayıtlara göre, bu âlemde Elfler, insanlar, cüceler ve hatta belki Sartanlar yaşıyor olmalıydı. Ama eğer öyle ise, neredeydiler? Kuşkusuz şimdiye kadar onlara ait bazı işaretlere rastlamış olmalıydı! Yoksa görmemiş miydi?

Haplo ilk defa, bu dünyanın büyüklüğünü gerçekten algılamaya ve anlamaya başladı. On milyonlarca kişi burada yaşıyor olabilirdi, ama bir yaşam boyu aramaya devam etse de onları bulamayabilirdi. Ağaçların yoğun dallarının altında kentler saklı olabilirdi ve yukarıdan bakan gözlere görünmez olabilirlerdi. İnip, yoğun, yeşil kütlenin içine girmekten başka onları bulmanın, varlıklarını keşfetmenin yolu yoktu.

"Bu mümkün değil!" diye mırıldandı Haplo.

Köpek uyandı ve soğuk burnu ile sahibinin elini dürttü. Haplo yumuşak kürkü okşadı, dalgın dalgın ipeksi kulakları kaşıdı. İçini çeken köpek rahatlayarak gözlerini kapattı.

"Bu dünyayı araştırmak için bir ordu halinde gelmemiz lazım! Yine de bir şey bulamayabiliriz. Belki zahmet bile etmemeliyiz. Ben -Bu da neydi - Dur! Bir dakika bekle!"

Haplo köpeği ürküterek ayağa fırladı. Köpek sıçrayıp havlamaya başladı. Elleri dümentaşının üzerinde olan Haplo gemiyi yavaşça döndürdü ve altlarındaki küçük, açık renkli grimsi yeşil düzlüğe baktı.

"Evet! İşte orada!" diye haykırdı vahşice, keşfini tek bir siyah beyaz köpeğe değil de yüzlerce kişilik bir seyirci kitlesine ilan ediyormuşçasına, pencereden dışarı işaret ederek.

Küçük siyah dumanların takip ettiği rengarenk küçük ışık patlamaları, yeşilliğin üzerinde açıkça görülebiliyordu. Onları gözucuyla yakalamış, sonra emin olmak için dönmüştü. Bir anlık beklemeden sonra yine

belirdiler. Doğal bir olgu olabilir, dedi kendi kendine, heyecanından dolayı dehşete düşmüş, sakinleşmeye çalışarak.

Fark etmez. Yine de inip kontrol edecekti. En azından bu lanet gemiden inecek, taze hava soluyacaktı.

Haplo daireler çizerek alçaldı. Işık patlamaları yolu gösteriyordu. En uzun ağaçların tepe hizasını geçince, bir tanrıya inanıyor olsaydı bu mucize için şükredeceği bir manzara ile karşılaştı.

Bir beynin yönlendirdiği ellerin inşa ettiği bir yapı, açık alanın yanında duruyordu. Işık patlamaları o noktadan geliyordu. Ve şimdi, gri-yeşil açıklığın ortasında, küçük böcekler gibi duran bir takım kişileri seçebiliyordu. Işık patlamaları şimdi, sanki heyecanlanmış gibi daha da sıklaşmıştı. Sanki topluluğun ortasından geliyor gibiydiler.

Haplo bu yeni dünyada yaşayanlar ile karşılaşmaya hazırlıklıydı. Hikâyesi hazırdı, Arianus'ta, Limbeck isimli cüceye anlattığına benzer bir hikâyeydi.

Ben Pryan'ın başka bir kesiminden geliyorum, halkım (onları içinde bulduğu şartlara bağlı olarak) tıpkı sizin gibi -zalimlerden özgürlüklerini kazanmak için savaşıyor. Biz kendi savaşımızı kazandık ve ben başkalarını özgürlüğe kavuşturmak için ayrıldım.

Elbette, bu halkların -Elfler, insanlar ve cüceler- barış ve uyum içinde yaşıyor olması, onlara zulmeden hiçkimsenin olmaması, herşeyin Sartanlar'ın hükmü altında güzelce gelişiyor olması ve hiç kimsenin özgürleşmeye ihtiyacının olmaması olasılığı da vardı. Haplo bu olasılığı değerlendirdi ve sırıtarak reddetti. Dünyalar değişirdi, ama bir etken sabit kalırdı. Bir menschin doğasında, başka bir mensch ile uyum içinde yaşamak yoktu.[22]

Haplo şimdi yerdeki kişileri açıkça görebiliyor ve onların da kendisini gördüklerini biliyordu. Yapıdan dışarı fırlıyorlar, gökyüzüne bakıyorlardı. Diğerleri tepeden yukarı, ışık patlamalarına doğru koşuyorlardı. Yayılan ağaç dallarının altında gizlenmiş büyük bir kenti ayırt etmeye başlamıştı. Ormanlık alanın içindeki bir açıklıktan, bakımlı bahçeleri ve geniş, yeşil çimenlikleri olan büyük yapılar tarafından çevrelenmiş bir göl gördü.

Daha da yaklaşınca, herkesin ejder gemisine bakmakta olduğunu gördü. Geminin bedeni ve başı öyle ustalıkla boyanmıştı ki, aşağıdakilere gerçek

bir ejder gibi görünmüş olabilirdi. Çoğu kişinin, artık Haplo'nun ineceği belli olan açıklığa yaklaşmayı reddettiğini fark etti. Ağaçların gölgesi altına toplanmış, merakla bakıyorlardı, ama daha fazla yaklaşacak gözüpekliği gösteremiyorlardı.

Aslında Haplo, o yaklaşınca herkesin panik içinde kaçmamasına hayret etmişti. Aksine bazıları, özellikle de iki tanesi tam altında duruyordu. Başlarını kaldırmış, ellerini gözlerine, alev alev güneşin ışıklarına karşı siper ediyorlardı. Aralarından biri -fare rengi bir cüppe giymiş olan- kolları ile işaretler yapıyor, boş bırakılmış bir alana işaret ediyordu. İnanılması mümkün olsa, Haplo kendisini beklediklerini düşünecekti!

"Gemide fazla uzun kaldım," dedi köpeğe. Ayaklarını sıkıca basan hayvan, geminin büyük pencerelerinden dışarı bakıyor, aşağıdakilere çılgınca havlıyordu.

Haplo'nun seyretmek için zamanı yoktu. Elleri dümentaşının üzerinde, Ejder Kanadını yavaşlatacak, gemiyi dengede tutacak ve güven içinde indirecek rünleri çağırdı. Gözucuyla cüppeli şeklin hoplayıp zıpladığını, berbat, eski bir şapkayı salladığını gördü.

Gemi yere dokundu ve Haplo'yu dehşete düşürerek, inmeye devam etti! Batıyordu! O zaman, katı toprak üzerine değil, geminin ağırlığı altında çöken bir yosun yatağına konduğunu gördü. Tam geminin inişini durdurmak için harekete geçecek ti ki, gemi sallanarak oturdu ve kalın bir battaniyeye yerleşen köpek gibi yerleşti. Sonunda, belki yüzyıllar süren bir yolculuktan sonra, Haplo hedefine varmıştı.

Pencerelerden dışarı baktı, ama tüm pencereler yosun tabakasının altında kalmıştı. Cama dayanan gri-yeşil, yapraklı bir kütleden başka hiçbir şey göremiyordu. Üst güverteden çıkması gerekecekti.

Yukarıdan belirsiz sesler geliyordu, ama Haplo gemisi karşısında, yaklaşmalarını önleyecek derecede şaşkınlık duymaları gerektiğini düşündü. Yaklaşırlarsa, şok geçireceklerdi. Gerçek anlamıyla. Geminin çevresinde bir büyü alanı yaratmıştı. Dokunan herhangi biri, bir an için, yıldırım çarptığını düşünecekti.

Artık hedefine vardığına göre, Haplo yine kendisine gelmişti. Beyni düşünüyor, yönlendiriyor, planlıyordu. Bedeninde rün kaplı her noktanın üstünün kapanmasına dikkat ederek giyindi. Yumuşak, esnek çizmeleri deri

pantolonunun üzerine çıkıyordu. Uzun kollu bir gömlek, bileklerinde ve boynunda sıkıca bağlanmış, deri bir yelek tarafından kaplanmıştı. Boynuna bir eşarp dolamış, uçlarını gömleğinin içine sıkıştırmıştı.

Desenler başına ya da yüzüne kadar uzanmıyordu -büyüleri düşüncelerine müdahale edebilirdi. Göğsünde, kalbinin üzerindeki bir noktadan başlayan rünler bedenini sarıyor, gövdeden bele, kalçalara, bacaklara, ayaklara kadar her yeri kaplıyor, ama ayak tabanlarına erişmiyordu. Kırmızı-mavi kıvrımlar, çemberler ve karmaşık desenler boynunu sarıyor, omuzlarına yayılıyor, kolları sarmalıyor, ellerine, avuçlarına kadar uzanıyor, ama parmaklarını boş bırakıyordu. Beyin büyüden özgür bırakılmıştı ki, büyüyü yönlendirebilsin. Gözler, kulaklar ve ağız özgür bırakılmıştı ki, çevredeki dünyayı sezebilsin. Parmaklar ve ayak tabanları özgür bırakılmıştı ki, dokunabilsin.

Gemisi konunca ve gemisinin yönlendirici rünlere ihtiyacı kalmayınca Haplo'nun aldığı son önlem, ellerine kalın sargılar sarmak oldu. Kumaşı bileğine doladı, avucu kapladı ve parmakların dibine sardı; parmakları açık bıraktı.

Bir deri hastalığı, demişti Arianus'taki menschlere. Acı vermiyor, ama kırmızı, irin dolu yaralar tiksindirici görünüyordu. Hikâyesini duyduktan sonra Arianus'taki herkes Haplo'nun sargılı ellerinden kaçınmaya özen göstermişti.

Eh, hemen hemen herkes.

Bir adam yalan söylediğini tahmin etmişti, bir adam -Haplo'ya bir büyü yaptıktan sonra- sargıların altına bakmış ve gerçeği görmüştü. Ama o adam Alfred'di, bir Sartan ve ne bulacağını önceden biliyordu. Haplo Alfred'in ellerine sıradışı bir ilgi duyduğunu fark etmişti, ama bunu gözardı etmişti -planları açısından neredeyse yıkıcı olacak bir hata. Şimdi neye dikkat etmesi gerektiğini biliyordu, hazırlıklıydı.

Haplo kendi imajını yansıttı ve hayali Haplo'nun çevresinde dolaşarak Kendisini dikkatle inceledi. Sonunda, tatmin oldu. Rünlerden hiçbir iz görünmüyordu. Hayali yok etti. Ellerindeki bandajları yerine çekiştirerek üst güverteye tırmandı, kapağı açtı ve gözlerini kırpıştırarak parlak güneş ışığına çıktı.

Haplo görününce sesler kesildi. Kendisini güverteye çekti ve bir an durup içine temiz, ama son derece nemli havayı çekerek çevresine bakındı. Aşağıda, yukarı çevrilmiş yüzler, sonuna kadar açık ağızlar ve faltaşı gibi gözler gördü.

Bunların, bir tanesi dışında, tümünün elf olduklarını fark etti. Fare tüyü renkli cüppe içindeki kişi bir insandı -uzun beyaz saçları, uzun beyaz sakalı olan, yaşlı bir insan. Diğerlerinin aksine, yaşlı adam Haplo'ya hayret ve huşu içinde bakmıyordu. Neşeyle, sakalını sıvazlayarak, bir oraya, bir buraya dönüyordu.

"Size söylemiştim," diye bağırıyordu. "Söylemedim mi? Şimdi bana inanıyorsunuzdur herhalde!"

"Köpek, buraya!" Haplo ıslık çaldı ve hayvan güvertede belirdi. Hızlı bir şekilde komuta uyarak, izleyicilerin hayretine hayret kattı.

Haplo merdivenlerle uğraşmadı; gemi yosuna, kanatlarına kadar öyle gömülmüştü ki, kolayca güverteden yere atlayabilirdi. Ejder Kanadı'nın çevresine toplanmış olan Elfler aceleyle gerilediler ve geminin pilotunu şüpheli şüpheli süzdüler. Haplo derin bir nefes aldı ve zihni elf dili ile ilgili kendisine yardımcı olmak için hızla çalışarak, hikâyesini anlatmaya hazırlandı.

Konuşmaya fırsatı şansı olmadı.

Yaşlı adam ona doğru atılıp sargılı elini yakaladı.

"Kurtarıcımız! Tam zamanında!" diye haykırdı, Haplo'nun elini şiddetle sallayarak. "Uçuşun iyi geçti mi?"

ONDOKUZUNCU BOLÜM

SINIR,

THURN

Roland kıpırdandı ve pozisyon değiştirerek tutulan kaslarını gevşetmeye çalıştı. Hareket birkaç dakika için işe yaradı, sonra kalçaları ve kolları yine ağrımaya başladı, yalnız bu sefer başka yerlerden. Yüzünü buruşturarak gizlice, bağlı olduğu sarmaşıklardan bileklerini kurtarmaya çalıştı. Duyduğu acı çabalamayı bırakmasına sebep oldu. Sarmaşıklar deri kadar sağlamdı; sürtünmekten derisini yara yapmıştı.

"Gücünü harcama," dedi bir ses.

Roland görmek için başını çevirdi.

"Neredesin?"

"Ağacın diğer yanında. Pytha sarmaşığı kullanıyorlar. Koparamazsın. Çabaladıkça daha fazla gerilir."

Roland onları tutsak edenlerden gözünü ayırmadan, büyük ağaç gövdesinin çevresinde dolanmayı başardı. Diğer yanda, parlak giysilere

bürünmüş, kara derili bir insan erkeği gördü. Sol kulağının memesinde altın bir halka asılıydı. Sıkıca bağlanmıştı; sarmaşıklar göğsünün, kollarının ve bileklerinin çevresine dolanmıştı.

"Andor," dedi sırıtarak. Ağzının bir yanı şişmişti Yüzünün yarısı kurumuş kan kaplıydı.

"Roland Kızılyaprak. Sen bir DenizKralı mısın?" diye ekledi, küpesine bakarak.

"Evet. Sen de Thillia'dansın. Thurn bölgesinde ne arıyorsunuz?"

"Thurn mu? Thurn'a yakın bile değiliz. Uzakyöre'ye gidiyoruz."

"Bana aptal numarası yapma, Thillialı. Nerede olduğunu çok iyi biliyorsun. Demek cücelerle ticaret yapıyorsun..." Andor duraksadı ve dudaklarını yaladı. "Şimdi bir içki isterdim doğrusu."

"Ben bir kâşifim," dedi Roland, izlenip izlenmediklerini görmek için kendilerini yakalayanlara bir göz atarak.

"Konuşabiliriz. Aldırmıyorlar. Yalan söylemeye gerek yok, biliyorsun. Bunun önemli olacağı kadar yaşamayacağız."

"Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Yollarına çıkan herkesi ve herşeyi öldürüyorlar... benim kervanımda yirmi kişi. Hepsi öldü. Hayvanlar da. Hayvanları neden öldürüyorlar ki? Onlar hiçbir şey yapmadılar. Mantıklı gelmiyor, değil mi?"

Öldü mü? Yirmi kişi mi? Roland, belki yalan söylediğini, belki de Thillialı'yı DenizKralı ticaret yollarından uzak tutmak için yalan söylediğini düşünerek dikkatle baktı. Andor ağaç gövdesine yaslanıp gözlerini kapattı. Roland adamın alnında bir ter damlasının kaydığını gördü. Çökük gözlerinin altında kara halkalar vardı. Dudakları solmuştu. Hayır, yalan söylemiyordu. Korku Roland'ın yüreğini sıkıştırdı. Rega'nın çılgınca haykırışını, ismini söyleyişini hatırladı. Ağzındaki acı tadı gidermek için yutkundu.

"Ya... sen?" demeyi başardı.

Andor kıpırdandı, gözlerini açtı ve yine sırıttı. Gülüşü, yaralı ağzı yüzünden tek yanlıydı ve Roland'a korkunç göründü.

"Ben doğanın çağrısına uymuş, kamptan uzaklaşmıştım. Kavga sesleri duydum... çığlıklar duydum. Karanlıkvaktiydi... Suların Tanrısı, susadım!" Yine diliyle dudaklarını ıslattı. "Yerimde kalakaldım. Lanet olsun, ne

yapabilirdim ki? O karanlıkvakti geri döndüm. Onları buldum -ortaklarım, amcam..." Başını salladı. "Koşmaya başladım. Durmadan. Ama beni yakaladılar, seni getirmeden hemen önce beni buraya getirdiler. Garip, gözleri olmadan görmeleri."

"Kim... nedir onlar?" diye sordu Roland.

"Bilmiyor musun? Titanlar."

Roland inanmazlıkla burun kıvırdı. "Çocuk masalları..."

"Yaa! Çocuk." Andor gülmeye başladı. "Küçük yeğenim yedi yaşındaydı. Bedenini buldum. Başı yarılmıştı, birisi üzerine basmış gibi." Kahkahası tizleşti ve kesildi; acıyla öksürmeye başladı.

"Sakin ol," diye fısıldadı Roland.

Andor titrek bir nefes aldı. "Onlar titan, bu kesin; Kasnar İmparatorluğu'nu yok edenler. Tamamen sildiler. Ayakta tek bir bina, hayatta tek bir kişi kalmadı. Onlar gelmeden kaçmayı başaranlar dışında. Ve şimdi güneye doğru ilerliyorlar, cüce krallıklarına doğru geliyorlar."

"Ama cüceler onları durdurabilir herhalde..."

Andor içini çekti, yüzünü buruşturup kıvrandı. "Cücelerin onlarla birlik olduklarını, bu piçlere tapındıklarını söylüyorlar. Cüceler titanların hepimizi yok etmesine izin vereceklermiş, sonra hepimizin memleketlerini alacaklarmış."

Roland belirsizce, Karasakal'ın halkı ve titanlar hakkında birşeyler söylediğini hatırladı, ama çok uzun zaman önce, bira içinde yüzerken dinlemişti onu.

Gözünün kıyısında bir hareket dikkatini çekti. Daha fazla dev ortaya çıkmıştı, iki insanın bağlanmış olduğu açıklığa doğru, rüzgârdan daha sessizce, tek bir yaprağı bile kımıldatmadan kayıyorlardı.

Roland bu yeni yaratıkları dikkatle izledi ve kollarında birşeyler taşıdıklarını gördü. Kara saçların sarktığım fark etti...

"Rega!" Doğrulup oturdu ve şiddetle bağlarıyla mücadele etmeye başladı.

Andor ağzı kıvrılarak, gülümsedi. "Dostların, ha? Ve yanınızda bir de elf! Suların Tanrısı, eğer sizi yakalayan biz olsaydık..."

Titanlar tutsaklarını Roland'ın ağacının dibine taşıyıp yere bıraktı. Tutsaklara nazik davrandıklarını, yere bırakırken gösterdikleri dikkati görünce Roland'ın yüreği kabardı. Hem Paithan, hem de Rega bilinçlerini

yitirmişti. Giysileri, mantar parçalarına benzeyen şeylerle kaplanmıştı. Ama ikisi de yaralı görünmüyordu. Roland kan izleri, yaralara veya kırık kemiklere ilişkin işaretler göremiyordu. Titanlar tutsaklarını beceriyle ve hızla bağladı, onlara, incelermiş gibi bir an baktı, sonra yanlarından ayrıldı. Açıklığın ortasında toplanarak bir çember oluşturdular ve başlarını birbirlerine çevirdiler.

"Ürkütücü bir topluluk," diye karar verdi Roland. Bedenini Rega'ya olabildiğince yaklaştırarak, başını göğsüne koydu. Kalbi güçlü ve düzenli atıyordu. Onu dirseği ile dürtükledi. "Rega!"

Rega'nın gözkapakları titreşti. Gözlerini açtı, Roland'ı gördü, gözlerini kırpıştırdı, irkildi ve kafası karışmış göründü. Duyduğu korkunun anısı gözlerine hücum etti. Hareket etmeye çalıştı, bağlı olduğunu fark etti, nefesi korku ile kesildi.

"Rega! Sus! Kıpırdama. Hayır, denemeye kalkma! Bu lanet sarmaşıklar, çabaladığın zaman sıkışıyor."

"Roland! Ne oldu? Bunlar kim..." Rega titanlara baktı ve ürperdi.

"Bağböcekler kokularını alıp kaçmış olmalı. Onları takip ediyordum ki, çevremdeki tüm orman canlandı. Ancak çığlık atmaya fırsat buldum, o kadar. Beni yakalayıp bayılttılar."

"Paithan ve ben... çıkıntının üzerinde duruyorduk. Geldiler, ellerini çıkıntıya koydular ve... ve sarsmaya başladılar..."

"Şşş, tamam. Artık bitti. Quin iyi mi?"

"Ben... sanırım." Rega mantar parçalarıyla kaplı giysilerine baktı. "Mantar düşüşümüzü yumuşatmış olmalı." Elfe doğru eğilerek yavaşça konuştu. "Paithan! Paithan, beni duyabiliyor musun?"

"Ayyy!" Paithan bir haykırışla uyandı.

"Kes şunun sesini!" diye hırladı Andor.

Titanlar birbirlerine bakmayı bırakmış, gözsüz bakışlarını tutsaklarına çevirmişlerdi. Teker teker, yavaşça hareket ederek, orman zemininde zarafetle kayarak, onlara doğru geldiler.

"Bitti!" dedi Andor sertçe. "Sizinle cehennemde görüşürüz, Thillialı."

Birisi inledi. Rega mıydı, yoksa Elf mi, Roland ayırt edemedi. Gözlerini devlerden ayıramıyordu. Rega'nın titreyen bedeninin kendisininkine yaslandığını hissetti. Çevrelerindeki bitkilerin hareketi, kendileri gibi

bağlanmış olan Paithan'ın Rega'ya doğar sürünmeye çalıştığını gösteriyordu.

Gözlerini titanlardan ayırmayan Roland, korkması için bir sebep göremiyordu. Büyüklerdi, ama özellikle tehditkâr ya da kötücül görünmüyorlardı.

"Bak, kardeşim," diye fısıldadı ağzının köşesinden. "Bizi öldürmek isteselerdi, bağlamadan önce yaparlardı. Sakin ol. O kadar zeki görünmüyorlar. Buradan kurtulmayı başarabiliriz."

Andor güldü, korkunç, kemikleri donduran bir sesti bu. Titanlar -on taneydiler- tutsaklarının çevresinde toplanmış, bir yarım daire oluşturmuşlardı. Gözsüz kafalar onlara döndü. Çok yumuşak, çok alçak, çok nazik bir ses konuştu.

Kale nerede?

Roland, şaşkınlık içinde başını kaldırdı. "Bir şey mi dedin?" Ağızlarının hiç kıpırdamadığına yemin edebilirdi.

"Evet, onları duydum!" diye yanıt verdi Rega, dehşet içinde.

Kale nerede?

Soru tekrarlandı, alçak bir sesle, sözcükler Roland'ın zihninde fısıldanarak.

Andor yine, manyak gibi güldü. "Bilmiyorum!" diye haykırdı aniden, başını öne arkaya sallayarak. "Lanet kalenin nerede olduğunu bilmiyorum!"

Kale nerede? Ne yapmalıyız?

Şimdi sözcükler ısrarla söyleniyordu, artık bir fısıltı değil, bir haykırıştı, kafatasının içine hapsedilmiş bir çığlık.

Kale nerede? Ne yapmalıyız? Söyleyin bize! Emir verin!

Roland'ın kafasının içinde başta rahatsız edici olan çığlık, hızla acı vermeye başlıyordu. Yanmakta olan beynini zorlayarak, çaresizce düşünmeye çalıştı, ama bir "kaleden" bahsedildiğini hiç duymamıştı, en azından Thillia'da.

"Elfe sorun!" demeyi başardı, sözcükleri acıyla kenetlenen dişleri arasından telaffuz ederek.

Arka tarafından gelen korkunç bir çığlık, titanların tavsiyesini dinlediklerini gösterdi. Paithan sendeleyip yere yıkıldı, acıyla kıvranarak elfçe haykırdı.

"Durun! Durun!" diye yalvardı Rega ve aniden sesler durdu.

Kafasının içi şimdi sessizdi. Roland bağlarının arasında halsizce sarktı. Paithan, ağlayarak, yosunların üzerinde uzanıyordu. Kolları sıkıca bağlı olan Rega, yanına diz çökmüştü. Titanlar tutsaklarına baktılar, sonra içlerinden biri, en ufak bir uyarıda bile bulunmadan, bir ağaç dalı aldı ve Andor'un bağlı, çaresiz bedenine indirdi.

DenizKralı haykıracak fırsat bulamadı; darbe göğüs kafesini parçalamış, akciğerlerini delmişti. Titan dalı kaldırdı ve yine vurdu. Darbe adamın kafatasını yardı.

Ilık kan Roland'ın üzerine sıçradı. Andor'un gözleri katilinin üzerinde sabitlenmişti; DenizKralı yüzündeki ürkütücü, sanki korkunç bir şakaya gülüyormuş gibi bir sırıtışla öldü. Can çekişen beden seğirdi.

Titan yine, yine vurdu, kan ve et kaplı dalı kullanarak, cesedi kanlı bir yığına döndürdü. Beden tanınmayacak hale geldiğinde, titan Roland'a döndü.

Uyuşuk, korkmuş Roland, adrenalinle beslenmiş kuvvetini topladı, geriye doğru sıçradı ve Rega'yı yere yıktı. Kıvranarak, üzerine eğildi ve kendi bedenini ona kalkan etti. Rega sessizce yatıyordu, fazla sessizce ve Roland onun bayılıp bayılmadığını merak etti. Bayılmasını ümit ediyordu Daha kolay olurdu... çok daha kolay. Paithan yanında uzanmış, faltaşı gibi açık gözlerle Andor'dan kalanlara bakıyordu. Elf in yüzü bembeyazdı. Nefes almayı bırakmış gibiydi.

Roland kendisini darbeye hazırladı ve ilk darbede ölmek için dua etti. Altındaki yosunların içinde bir tırmalama sesi duydu, bir elin kemerinin tokasına yapıştığını hissetti, ama el onun için gerçek değildi, tepesine dikilen ölüm kadar gerçek değil. Birden çekilişi ve yosundan içeri dalması, onu aniden kendisine getirdi. Nefes almaya çalıştı, tükürdü, buz gibi bir göle düşen uyurgezer gibi debelendi.

Düşüşü aniden ve acıyla sona erdi. Gözlerini açtı Suyun içinde değildi, kalın yosun tabakasının içine oyulmuş gibi duran bir tünelin içindeydi. Güçlü bir el onu itti, keskin bir bıçak bağlarını kesti.

"Git! Git! Zeki değiller, ama takip edeceklerdir!"

"Rega," diye mırıldandı Roland ve geri dönmeye çalıştı.

"Onu ve Elfi aldım! Git artık!"

Arkadan itilen Rega üzerine düştü. Yanağı omzuna çarptı ve kafası hızla yana döndü.

"Git!" diye bağırdı ses.

Roland kardeşini yakalayıp yanında çekti. Önlerinde tünel, yosunun derinliklerine doğru uzanıyordu. Rega aşağı doğru sürünmeye başladı. Roland takip etti. Beyni çalışmayı bırakmış göründüğünden, kaçmak için ne yapması gerektiğini bedenine korkusu söylüyordu.

Sersem sersem, gri-yeşil karanlığın içinde el yordamıyla süründü, atıldı ve çılgınca kaçışı sırasında tökezleyip boylu boyunca uzandı. Bedeni daha ufak tefek olan Rega, tünelde kolaylıkla ilerliyordu. Zaman zaman duruyor, arkaya bakıyordu. Bakışları Roland'ı ve arkasındaki Elfi aşıyordu.

Paithan'ın yüzü iç ürpertici bir beyazlıkla parlıyordu, yaşayan bir adamdan çok bir hayalete benziyordu, ama hareket ediyor, tünel boyunca elleri, dizleri ve karnı üzerinde, bir yılan gibi kıvrılıyordu. Arkalarındaki ses onları hızlandırmaya çalışıyordu.

"Çabuk! Çabuk!"

Zorlanan Roland fazla zaman geçmeden tıkandı Kasları ağrıyordu, dizleri berelenmiş, nefesi ciğerlerini yakıyordu Artık güvendeyiz, dedi kendi kendine. Burası o zebaniler için fazla dar...

Bir yırtma ve parçalama sesi geldi. Sanki yer dev ellerce yarılıyordu. Roland atıldı. Yılan avlayan firavunfaresi gibi, titanlar arkalarından kazıyor, tüneli genişletiyor, onları bulmaya çalışıyorlardı.

Tutsaklar aşağıya, gittikçe daha aşağıya indiler. Tünelin dikleştiği yerlerde, karanlıkta önlerini göremeyerek, bazen düşüyor, yuvarlanıyorlardı. Kovalayanların korkusu ve kaba "Çabuk! Çabuk!" sesi onları dayanabilecekleri noktadan da öteye götürüyordu. Ve sonra, kuvvetli bir nefes veriş ve arkasından gelen bir çatırtı, Elf in gücünün tükendiğini gösterdi.

"Rega!" diye seslendi Roland. Kardeşi durup yavaşça döndü ve ona bitkinlik içinde baktı. "Quin'in işi bitti. Gel bana yardım et!"

Rega başını salladı. Konuşacak nefesi kalmamıştı. Geriye doğru süründü. Roland elini uzattı, Rega'nın kolunu tutunca onun yorgunluk içinde titrediğini hissetti.

"Neden durdunuz?" diye sordu ses.

"Gel de... Elfe bir bak!" Roland nefes almaya çalıştı. "İşi bitti... Hepimiz... Dinlenmek... dinlenmek zorundayız."

Rega Roland'a yaslandı, kasları seğiriyordu, göğsü inip kalkıyordu. Roland'ın kulaklarında kan kükrüyordu, hâlâ kovalanıp kovalanmadıklarını kestiremiyordu. Fark etmez, diye düşündü.

"Biraz dinleniyoruz," dedi kaba ses. "Ama fazla uzun değil. Derinlere. Daha derinlere gitmeliyiz."

Roland çevresine bakındı, gözlerinin önünde patlayan, görüşünü kapatan parlak noktacıkları, gözlerini kırpıştırarak yok etmeye çalıştı. Yine de pek göremiyordu. Karanlık yoğundu.

"Kuşkusuz... bu kadar... derine gelemezler."

"Onları bilmiyorsun. Korkunçturlar."

Ses -şimdi daha açıkça duyabiliyordu- tanıdık geliyordu.

"Karasakal? Sen misin?"

"Sana daha önce de söyledim. Adım Drugar. Elf kim?"

"Paithan," dedi Paithan, çömelip tünelin duvarlarına yaslanırken. "Paithan Quindiniar. Tanıştığımıza sevindim, bayım ve size teşekkür etmek isterim..."

"Şimdi olmaz!" diye hırladı Drugar. "Derinlere! Daha derinlere gitmeliyiz!"

Roland ellerini açtı. Avuçları yırtılmış, kanıyordu. Yosun tünelin kaba kenarlarına sürünüştü onları geçerken.

"Rega?" dedi, kaygıyla.

"Evet. Yapabilirim." Roland onun içini çektiğini duydu. Sonra Rega yanından ayrıldı ve yine sürünmeye başladı.

Roland derin bir nefes aldı, gözlerini örten teri sildi ve karanlığa dalarak, takip etti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

TÜNELLER,

THRUN

Kaçan tutsaklar tünellerde sürünerek, derine, daha derine gittiler. Arkalarındaki ses durmaksızın onları zorluyordu, "Çabuk! Çabuk!" Bir süre sonra zihinleri nerede oldukları ya da, nereye gittiklerine ilişkin her türlü farkındalığı yitirdi. Karanlıkta, kurmalı oyuncaklar gibi düşünmeden hareket ediyorlardı. Umursamak için fazla yorgun, fazla bitkindiler.

Sonra bir enginlik izlenimi geldi. Ellerini uzattıklarında, artık tünelin duvarlarını hissetmiyorlardı. Hâlâ durgun olsa da, hava şaşırtıcı derecede serindi. Rutubet ve bitki kokuyordu.

"Dibe ulaştık," dedi cüce. "Şimdi dinlenebilirsiniz."

Yere yıkıldılar, sırtüstü yuvarlandılar, nefes nefese, gerinerek, tutulmuş, ağrıyan kaslarını gevşetmeye çalışarak soluklandılar. Drugar başka hiçbir şey söylemedi. Ağır nefesini duymasalar, yanlarından ayrıldığını düşünebilirlerdi. Sonunda, dinlenmiş olarak, çevrelerinin farkına vardılar.

Üzerinde uzandıkları her ne idiyse, sert, katı, kaygan ve dokununca hafifçe pütürlüydü.

"Bu şey nedir?" diye sordu Roland, dirseklerinin üzerinde doğrularak.

"Kimin umurunda?" dedi Rega. Sesinde hâlâ bir tizlik vardı, nefes nefeseydi. "Buna dayanamıyorum! Bu karanlık. Çok korkunç. Nefes alamıyorum! Boğuluyorum!"

Drugar, çarpışan kayalara benzeyen cüce dilinde birşeyler söyledi. Bir ışık, gözleri acıtacak şekilde parladı. Cüce elinde bir meşale tutuyordu.

"Bu iyi mi, insan?"

"Hayır, pek değil," dedi Rega. Doğrularak, korkuyla çevresine bakındı. "Karanlığı daha da karanlık yapıyor. Buradan nefret ediyorum. Dayanamıyorum!"

"Tekrar yukarı çıkmak ister misin?" diye işaret etti Drugar.

Rega'nın yüzü soldu, gözleri iri iri açıldı. "Hayır," diye fısıldadı ve Paithan'ın yanına kaydı.

Elf, onu rahatlatmak için sarılacak oldu, sonra Roland'a baktı. Yüzü kızararak kalktı ve uzaklaştı. Rega arkasından bakakaldı.

"Paithan?"

Paithan arkasını dönmedi. Rega yüzünü ellerine gömerek, acı acı ağladı.

"Üzerinde oturduğunuz şey," dedi Drugar, "toprak."

Roland ne yapacağını bilemez haldeydi. "Kocası" olarak, gidip Rega'yı teselli etmesi gerektiğini biliyordu, ama varlığının onu daha da kötü edeceğini hissediyordu. Dahası, kendisinin de teselli edilmeye ihtiyacı vardı. Giysilerine baktığında, meşale ışığında, kırmızı lekeler görebiliyordu -kan, Andor'un kanı.

"Toprak," dedi Paithan. "Yer. Gerçekten yeryüzünde olduğumuzu mu söylüyorsun?"

"Neredeyiz?" diye sordu Roland.

"Bulunduğumuz yer bir k'tark. Dilinizde 'kavşak' demek," diye yanıtladı Drugar "Pek çok tünel burada bir araya gelir.

Buranın iyi bir toplanma yeri olduğunu düşünürüz. Su ve yiyecek vardır." Meşalenin titreşen ışığında, zar zor seçilen pek çok gölgeli şekil gördüler. "Keyfinize bakın."

"Ben o kadar aç değilim," diye mırıldandı Roland, gömleğindeki kan lekelerini çılgınca ovalayarak. "Ama biraz su içebilirim."

"Evet, su!" Rega başını kaldırdı. Yanaklarındaki gözyaşları alevlerin ışığında pırıldadı.

"Ben getiririm," dedi Elf.

Gölgeli şekillerin ahşap fıçılar olduğu ortaya çıktı. Elf bir kapağı kaldırıp, içeriye bir göz attı ve kokladı. "Su," diye bildirdi. Doldurduğu bir sukabağını Rega'ya taşıdı.

"İç bunu," dedi nazikçe, eliyle omzuna dokunarak.

Rega sukabağını avuçlayıp iştahla içti. Gözleri Elfin üzerindeydi ve Elfin gözleri de onun üzerinde. Onları izleyen Roland, içinde karanlık birşeylerin burkulduğunu hissetti. Hata yaptım. Birbirlerinden hoşlanıyorlar, çok hoşlanıyorlar. Ve planlarımda buna yer yok. Rega bir elfi baştan çıkarsa umurumda bile olmaz. Ama birine âşık olursa kahrolurum.

"Hey," dedi. "Ben de biraz içeyim."

Paithan ayağa kalktı. Rega boş sukabağını solgun bir gülümsemeyişle uzattı. Elf su fıçısına yöneldi. Rega Roland'a delici, öfkeli bir bakış fırlattı. Roland kaşlarını çatarak, aynı tarzda yanıt verdi. Rega kara saçlarını omuzlarının üzerinden arkaya fırlattı.

"Ben gitmek istiyorum!" dedi. "Burayı terk etmek istiyorum!"

"Elbette," dedi Drugar. "Dediğim gibi, şuradan yukarıya tırmanacaksın. Seni bekliyorlar"

Rega ürperdi. Gözyaşlarını tutmaya çalışarak, yüzünü kavuşturduğu kollarının arkasına sakladı.

"Ona karşı bu kadar acımasız olmanın bir âlemi yok, cüce. Son derece korkunç bir deneyimdi! Ve bana sorarsan" -Paithan çevresine sert bir bakış attı- "burası da daha iyi görünmüyor!"

"Elf in hakkı var," diye destek verdi Roland. "Canımızı kurtardın. Neden?"

Drugar geniş kemerine takılı duran ahşap baltayı elledi. "Yaylar nerede?"

"Ben de öyle düşünmüştüm." Roland başını salladı. "Eh, bizi kurtarmanın sebebi buysa, boşuna zaman harcadın. Yukarıdaki yaratıklara sorman gerek. Ama belki de bunu çoktan yapmışsındır. DenizKralı bana cücelerin bu canavarlara tapındığını söyledi. Senin ve halkının bu titanlara katılacağınızı

ve insan düzlüklerini ele geçireceğinizi söyledi. Bu doğru mu, Drugar? Silahları bu yüzden mi istiyordunuz?"

Rega başını kaldırıp gözlerini Cüce'ye dikti. Paithan, gözleri Cüce'nin üzerinde, yavaşça sukabağından su yudumladı. Roland gerildi. Cüce'nin karanlık gözlerindeki pırıltıdan, sakallı dudaklarında beliren soğuk gülümsemeden hoşlanmamıştı.

"Halkım..." dedi Drugar yumuşak bir sesle, "halkım artık yok."

"Ne? Mantıklı konuş, lanet olsun, Karasakal!"

"Mantıklı konuşuyor," dedi Rega. "Ona bak! Kutsal Thillia! Tüm halkının öldüğünü söylemeye çalışıyor!"

"Orn'un kanı," diye küfretti Paithan elfçe, korku içinde.

"Öyle mi?" diye sordu Roland. "Gerçek bu mu? Halkın... öldü mü?"

"Ona bak!" diye haykırdı Rega, neredeyse isterik bir halde.

Kafaları karışmış, kendi korkuları ile körleşmiş olduklarından, hiçbiri Cüce'yi gerçekten görmemişti. Gözlerini açınca, Drugar'ın giysilerinin yırtık ve kan lekeli olduğunu gördüler. Her zaman büyük özen gösterdiği sakalı dolaşık ve keçeleşmişti; saçı karmakarışık ve taranmamıştı. Kolunda büyük ve çirkin bir yara vardı, alnı kurumuş kanla kaplıydı. Büyük elleri baltaya dokundu.

"Silahlarımız olsaydı," dedi Drugar, bakışları karanlık ve sabit, tünellerde kıpırdayan gölgelere bakarken, "onlarla savaşırdık. Halkım hâlâ hayatta olurdu."

"Bu bizim hatamız değil." Roland her iki elini, avuçları yukarıda, kaldırdı. "Gelebildiğimiz kadar hızlı geldik. Eliyle -Paithan'a işaret etti. "Elf geç kaldı."

"Bilmiyordum! Nasıl bilebilirdim ki? Hep senin lanet yolun yüzünden, Kızılyaprak, bir yukarı, bir aşağı, otuz metrelik uçurumlardan geçirdin bizi, hem de tam piçlerin kucağına..."

"Ah, demek şimdi suçu bana atacaksın..."

"Tartışmayı bırakın!" Rega'nın sesi gıcırdadı. "Kimin suçu olduğu önemli değil! Tek önemli olan, buradan çıkmamız!"

"Evet, haklısın," dedi Paithan, sakinleşerek. "Geri dönüp halkımı uyarmalıyım."

"Hah! Siz Elflerin meraklanmasına gerek yok. Benim halkım o ucubeleri halleder!" Roland Cüce'ye bakıp omuzlarım silkti. "Alınma ama, Karasakal, ihtiyar dostum, savaşçılar -gerçek savaşçılar, dizlerden aşağısı traşlanmış bir grup değil -canavarları yok etmede bir sorun yaşamaz."

"Kasnar'a ne diyorsun?" dedi Paithan. "İmparatorluktaki insan savaşçılara ne oldu?"

"Köylüler! Çiftçiler." Roland elinin bir hareketi ile hepsini boş verdi. "Biz Thillialılar asıl savaşçılarız! Deneyimimiz var."

"Birbirinizi pataklamak konusunda, belki. Yukarıda o kadar ihtişamlı değildin ama!"

"Hazırlıksız yakalandım! Ne bekliyordun, elf? Ben tepki göstermeden tepeme çullandılar. Tamam, bu devleri tek bir ok ile dize getiremeyiz, ama kafalarındaki o deliklerden içeri beş altı mızrak yolladık mı, kaleler hakkında garip garip somlar sormayı bırakacaklarını garanti ederim!..."

... Kaleler nerede?

Soru Drugar'ın zihninde yankılandı, çarptı, dövdü, yumrukladı. Her hecesi acı veriyordu. Sayısız cüce konutundan birindeki gözetleme yerinden, babası ile halkının çoğunun devlerin öncülerini karşılamaya gittiği geniş yosun düzlüğüne bakıyordu Drugar.

Hayır, öncü doğru sözcük değil. Öncü, düzeni, amaçlı bir hareketi düşündürüyor. Drugar'a, bu küçük dev grubu cücelere tesadüfen rastlamış gibi gelmişti, planlayarak değil, kaza ile, büyük arayışlarına kısa bir an ara verip... soru sormak için mi?

"Oraya gitme, baba!" diye yalvarmak istemişti Drugar yaşlı adama. "Bu saçmalıkta ısrar ediyorsan, bırak onlarla ben konuşayım! Geride kal, güvende olursun!"

Ama bu sözleri babasına söylerse, asasının acısını sırtında hissedeceğini biliyordu. Ve beni dövmek için sebebi de olur, diye itiraf etti Drugar. O kral. Ve ben de onun yanında olmalıyım!

Ama yanında değildi.

"Baba, halkına içeride kalmalarını emret. Sen ve ben bu devlerle ilgi..."

"Hayır, Drugar. Biz YekCüce'yiz. Ben kralım, ama ben yalnızca başım. İşitmek, tanık olmak ve tartışmaya katılmak için tüm beden orada olmalı.

Yaratıldığımızdan beri bu böyle olmuştur." Yaşlı adamın yüzü yumuşayıp hüzünlendi. "Eğer bu gerçekten bizim sonumuzsa, bırak yaşadığımız gibi öldüğümüzü söylesinler -birlik içinde."

YekCüce oradaydı. Yerin çok altındaki konutlarından dışarı sel gibi akmışlar, kentlerinin çatısını oluşturan geniş yosun düzlüğüne toplanmışlardı. Gözlerini kısıyor, kırpıştırıyor, parlak gün ışığına küfrediyorlardı. İri bedenleri neredeyse Drakar, yani cüce tanrısı kadar büyük olan "kardeşlerini" karşılamanın heyecanı içinde, cüceler pek çoklarının arkada kaldığını, kentin girişinin yanında durduğunu fark etmedi. Geri çekilmelerine destek olmayı umarak, Drugar savaşçılarını buraya yerleştirmişti.

YekCüce ormanın düzlüğe doğru hareket ettiğini gördü.

Alışık olmadıkları günışığı ile yarı körleşmiş durumdaki cüceler, ağaçların arasındaki gölgelerin, hatta belki de ağaçların kendilerinin sessiz adımlarla yosunun üzerine kaydığını gördü. Drugar gözlerini kısarak, dikkatle baktı ve devleri saymaya çalıştı, ama bu, bir ormandaki yaprakları saymak gibiydi. Hayret ve dehşet içinde, korkuyla, göremediğin bir şeyle nasıl savaşırsın, diye düşündü.

Büyülü silahlarla, elf silahlarıyla, avını arayan zeki silahlarla cücelerin bir şansı olabilirdi.

Ne yapmalıyız?

Kafasının içindeki ses tehditkâr değildi. Özlem doluydu, hüzünlüydü, hayal kırıklığı içindeydi.

Kale nerede? Ne yapmalıyız?

Ses bir yanıt istiyordu Gözü dönmüşçe, bir yanıt istiyordu. Drugar o garip duyguyu hissetti -kısa bir an için, korkusuna rağmen, yaratıkların hüznünü paylaştı. Onlara yardımcı olama dığı için gerçek bir üzüntü hissetti.

"Kaleler hakkında hiçbir şey işitmedik, ama arayışınıza katılmaktan memnunluk duyarız. Eğer bize..."

Babası tek bir kelime daha edecek şansa sahip olmamıştı.

Sessizce hareket ederek, belirgin bir öfkeyle ya da kötü niyetle davranmadan, devlerden ikisi aşağıya uzanmış, iri elleriyle yaşlı cüceyi kavrayıp ikiye ayırmışlardı. Bedeninin kanlı parçalarını, çöpleri atan birinin

kayıtsızlığıyla yere fırlatmışlardı. Sistemli olarak, yine öfke ve kötü niyet göstermeden, öldürmeye başlamışlardı.

Drugar dehşet içinde, çaresizce izledi. Zihni tanık olduklarının, önleyemediklerinin korkusuyla uyuşmuştu. İçgüdüsüyle hareket etti, bedeni, yapmak üzere hazırlıklı olduğu şeyleri bilinçsizce yaptı. Bir kurth boynuzunu kaparak dudaklarına götürdü ve yüksek sesle, inleyen bir haykırışla öttürerek halkını konutlarına, güvenliğe geri çağırdı.

O ve ağaçların tepelerinde konuşlanmış savaşçıları devlere oklar attılar. En büyük insanı bile delip geçebilecek keskin uçlar, devlerin kalın derilerinin üzerinden sıçradı. Uçuşan oklara bir sinek sürüsü muamelesi yaptılar, cüceleri katletmekten zaman ayırabilince, bir elleri ile süpürüp geçtiler.

Cücelerin geri çekilişi panik içermiyordu. Beden tekti -tek bir cüceye olan, tüm cücelere oluyordu. Düşenlere yardımcı olmak için durdular. Yaşlılar, gençleri güvenliğe koşmaları için uyararak arkada kaldı. Güçlüler zayıfları taşıdı. Sonuç olarak, tüm cüceler kolay bir av oldu.

Devler onları kovaladı, kolayca yakalayıp merhametsizce yok etti. Yosun düzlük kanla yıkandı. Bedenler birbiri üzerine yığıldı, bazıları, fırlatıldıkları ağaçlarda asılı kaldılar. Çoğu tanınmayacak derecede ezilmişti.

Drugar güvenli bir yer aramak için son ana kadar bekledi, o korkunç düzlükte canlı kalan birkaç kişinin de geri dönebildiğinden emin oldu. O zaman bile, gitmek istemedi. Adamlarından ikisinin onu tünellerden içeri sürüklemesi gerekti.

Yukarıda ağaç dallarının kırıldığını, parçalandığını işitebiliyorlardı. Yeraltı kentinin "çatısının" bir kısmı içeri göçtü. Arkasındaki tüneller çöktüğünde, Drugar ve ordusundan geri kalanlar düşmanları ile yüzleşmek üzere geri döndü. Artık güvenli olacakları bir yere koşmanın anlamı yoktu. Öyle bir yer yoktu artık.

Drugar kendine geldiğinde, tünelin kısmen çökmüş bir bölümünde yatmakta olduğunu gördü. Adamlarından pek çoğu tepesine yığılmıştı. Cesetleri bir kenara iterek, dinlemek için durdu, herhangi bir yaşam belirtisi işitebilir mi diye.

Yalnızca sessizlik vardı, korkunç, uğursuz bir sessizlik. Yaşamının geri kalanı boyunca o sessizliği ve onunla beraber yüreğinin içinde doğan

fısıltıyı işitecekti.

"Hiçkimse..."

"Sizi halkınıza götüreceğim," dedi Drugar aniden. Uzun, çok uzun zamandır söylediği ilk sözlerdi bunlar.

İnsanlar ve Elf didişmeyi bırakıp, dönüp ona baktılar.

"Yolu biliyorum." Derin karanlığa doğru işaret etti. "Bu tüneller. .. Thillia sınırına kadar gidiyor. Burada kalırsak güvende oluruz."

"Bütün yol boyunca mı? Burada... aşağıda mı?" Rega soldu.

"Sen yukarı gidebilirsin!" diye hatırlattı Drugar, eliyle göstererek.

Rega başını kaldırdı, yutkundu. Titreyerek, başını salladı.

"Neden?" diye sordu Roland.

"Evet," dedi Paithan. "Neden bizim için bunu yapasın?"

Drugar bakışlarını onlara kaldırdı, nefretinin alevi yanıyor, onu tüketiyordu. Onlardan nefret ediyordu, sıska bedenlerinden, traşlı yüzlerinden nefret ediyordu; kokularından, büyüklük taslamalarından nefret ediyordu; uzun boylarından nefret ediyordu.

"Çünkü bu benim görevim," dedi.

Tek bir cüceye olan, herkese olur.

Drugar'ın, uzun sakalı altında saklı olan eli, kemerinden içeri kaydı. Parmakları tembel hayvan kemiğinden bir avcı bıçağının kabzasına kapandı. Korkunç bir neşe Cüce'nin yüreğinde alevlendi.

YİRMİBİRİNCİ BÖLÜM

AĞAÇTEPELERİ,

EQUILAN

"Peki geminin kaç kişi taşıyacağını düşünüyorsun?" diye sordu Zifnab.

"Nereye?" dedi Haplo, ihtiyatla.

"Gel uç benimle. Yukarı, yukarı, uzaklara, benim güzel maymunumla. Rüzgâr gibi geçti. Gökkuşağının üzerinde bir yerde. Şampanya çarpmıyor beni... Hayır, yanlış dize."

"Bakın, bayım, benim gemim hiçbir yere gitmiyor..."

"Eh, elbette gidiyor, sevgili oğlum. Sen kurtarıcısın. Şimdi, bakalım." Zifnab kendi kendine mırıldanarak parmaklarını saymaya başladı. "Tribus Elflerinin mpfpt kişilik bir uçuş ekibi vardı. Köleleri de eklersen, mrrk eder. Bir de yolcular, mpfpt artı mrrk, elde var bir..."

"Tribus Elfleri hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Haplo.

"-sonuç..." Yaşlı büyücü gözlerini kırpıştırdı. "Tribus Elfleri mi? Hiç duymadım."

"Sen söyledin..."

"Hayır, hayır, sevgili oğlum. Kulakların hiç işitmiyor. Hem de bu genç yaşta. Yazık. Belki uçuştandır. Kabindeki basıncı ayarlamayı unutmuş olmalısın. Benim başıma hep gelir. Günlerce, bir kapı kulpu kadar sağır dolaşırım. Açıkça 'troleybüs teki' Elflerin dediğimi kendim işittim. Brendibadesini uzatır mısın lütfen?"

"Hayır, size başka yok, efendim," dedi bir ses, yerden doğru gümbürdeyerek. Haplo'nun ayaklarının dibinde yatan köpek, tüyleri diken diken, başını kaldırıp hırladı.

Yaşlı adam telaş içinde sürahiyi düşürdü. "Korkma," dedi, bir şekilde mahcup. "Bu benim ejderim. Ronald Coleman olduğunu sanıyor."

"Ejder," diye yineledi Haplo, oturma odasında çevresine bakınıp pencereden dışarıyı gözleyerek. Derisindeki rünler tehlike işareti ile kaşınıyor, karıncalanıyordu. Gizlice, ellerini beyaz, keten masa örtüsünün altında tutarak sargıları kenara itti ve kendisini savunmak üzere büyü kullanmaya hazırlandı.

"Evet, ejder," diye tersledi elf kadın sinirle. "Ejder evin altında yaşıyor. Zamanının yarısını uşak olarak, kalan yarısını kenti dehşete boğarak geçiriyor. Sonra bir de babam var. Onunla tanıştın. Lenthan Quindiniar. Hepimizi, annemizi görmek üzere yıldızlara götürmeyi planlıyor. Annem öleli yıllar oldu. İşte burada sen sahneye giriyorsun. Sen ve dışarıdaki kanatlı, cehennem aleti."

Haplo ev sahibesine bir göz attı. Uzun ve ince, baştan aşağı dümdüz, kıvrımsızdı, sırf açılarla doluydu. Duruşu ve yürüyüşü, tam teşekküllü bir Volkaran şövalyesi kadar katı idi.

"Babam hakkında böyle konuşma, Callie," diye mırıldandı bir başka elf kadın. Penceredeki yansımasına hayran hayran bakıyordu. "Hiç saygılı bir tavır değil."

"Saygılı mı?" Calandra sandalyesinden kalktı. Zaten sinirlenmiş olan köpek, doğruldu ve yine hırladı. Haplo hayvanın başına sakinleştirici elini koydu. Kadın o kadar öfkelenmişti ki, hiç fark etmedi bile. "'Lady Durndrun' olduğun zaman, küçükhanım, bana nasıl konuşmam gerektiğini söyleyebilirsin, ama şimdi değil!"

Calandra'nın alev alev bakışları, babası ile yaşlı adamı açıkça küle çevirerek, odada dolaştı. "Kaçıklara katlanmak zorunda kalmam yeterince kötü zaten. Ama burası babamın evi ve siz de onun 'konukları'sınız! Bu yüzden, sizi besleyip barındıracağım, ama sizi dinlemek, hatta sizi görmek bile istemiyorum! Şu andan itibaren, baba, yemeklerimi odamda yiyeceğim!"

Calandra döndü. Etekleri, rüzgârın dövdüğü bir ağacın yaprakları gibi hışırdadı. Oturma odasından bir fırtına gibi çıktı. Geçişi, yemek odasında bir yıkım dalgası yarattı -bir sandalye devrildi, masadaki küçük, kırılgan nesneler yere düştü. Koridora açılan kapıyı öyle bir güçle çarptı ki, ahşap neredeyse kıymık kıymık parçalanıyordu. Fırtına dindiğinde, sessizlik çöktü.

"On bir bin yıllık yaşamım boyunca böyle bir davranışa maruz kaldığımı hatırlamıyorum," diye seslendi aşağıdaki yaratık, dehşet içinde. "Bana sorarsanız..."

"Sormuyoruz," dedi Zifnab telaşla.

"...o genç kadın bir güzel pataklanmalı," diye bildirdi ejder.

Haplo dikkat çekmeden sargıları düzeltti.

"Benim hatam." Lenthan bedbaht bir şekilde sandalyesinde kamburunu çıkarttı. "Haklı. Ben gerçekten deliyim. Yıldızlara gidip aşkımı tekrar bulmayı düşlüyorum."

"Hayır, bayım, hayır!" Zifnab vurgulamak için elini masaya vurdu. "Gemimiz var." Haplo'ya işaret etti. "Ve adam onu nasıl çalıştıracağını biliyor. Kurtarıcımız! Size geleceğini söylememiş miydim? Gelmedi mi?"

Lenthan başını kaldırdı. Ilımlı, hayal dolu gözleri Haplo'ya dikildi. "Evet. Sargılı elli adam. Bunu söylemiştin, ama..."

"Ee, tamam!" dedi Zifnab, sakalı zaferle diken diken olmuş vaziyette. "Geleceğimi söyledim ve geldim. Sonra onun geleceğini söyledim ve o da geldi. Şimdi yıldızlara gideceğimizi söylüyorum ve gideceğiz. Fazla zamanımız kalmadı," diye ekledi, sesini alçaltarak. Yüzü hüzünlendi. "Kıyamet yaklaşıyor. Biz burada otururken bile, o yaklaşıyor."

Aleatha içini çekti. Pencereden dönerek, babasına yürüdü, ellerini nazikçe omuzlarına koyup onu öptü. "Callie'ye aldırma, baba. Çok fazla çalışıyor, o kadar. Söylediklerinin yarısını bile kastetmediğini biliyorsun."

"Evet, evet, hayatım," dedi Lenthan, kızının elini dalgın dalgın okşayarak. Yaşlı büyücüye tazelenmiş bir hevesle bakıyordu. "Demek gerçekten, ama gerçekten bu gemiyi alıp yıldızlara gidebileceğimize inanıyorsun!"

"Kuşkusuz. Kuşkusuz." Zifnab endişeyle çevresine bakındı. Lenthan'a doğru eğilerek, yüksek sesle fısıldadı, "Bir pipo ile biraz tütününüz yoktur, değil mi..."

"Bunu duydum!" diye gümbürdedi ejder.

Yaşlı adam büzüldü. "Gandalf iyi bir pipoyu severdi!"

"Neden ona Gri Gandalf diyorlardı sence? Cüppesinin renginden değildi," diye ekledi ejder uğursuzca.

Aleatha odadan çıktı.

Haplo takip etmek üzere ayağa kalktı. Sahibinden nadiren gözlerini ayıran köpeğe bir işaret yaptı. Köpek itaatkârca ayağa kalktı, Zifnab'ın yanına gitti ve büyücünün ayaklarının dibine oturdu. Haplo Aleatha'yı yemek odasında, kırık öte beriyi toplarken buldu.

"Bu kenarlar keskindir. Elini keseceksin. Ben yaparım."

"Normalde hizmetkârlar toplar ortalığı," dedi Aleatha hüzünlü bir gülümseme ile. "Ama hizmetkârımız kalmadı artık. Bir tek aşçı kaldı ve o da, bizi terk ederse ne yapacağını bilemediğinden, sanırım. Annem öldüğünden beri bizimle beraber."

Haplo elinde tuttuğu kırılmış bibloyu inceledi. Bir kadın figürü idi. Bir tür dini ikon gibi görünüyordu, çünkü ellerini kaldırmış, törensel bir kutsama hareketi ile avuçlarını yukarı çevirmişti. Düşüş esnasında başı kırılmıştı. Başını yerine yerleştiren Haplo, saçlarının uzun ve beyaz, yalnızca uçlarının koyu kahverengi olduğunu gördü.

"Bu Ana, Elflerin tanrıçası. Peytin Ana. Ya da belki sen zaten biliyorsundur bunu," dedi Aleatha, çömelerek. İnce elbisesi çevresinde bir gül bulutu gibi görünüyordu. Haplo'nun gözlerine dikilen mavi-menekşe gözleri çekici, büyüleyici idi.

Haplo da gülümsedi. Sessiz bir gülümseme idi bu, alçakgönüllü. "Hayır, bilmiyordum. Halkınız hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Geldiğin yerde elf yok mu? Sen nerelisin, bu arada. Pek çok devirdir buradasın ve söylediğini hatırlamıyorum."

Konuşma zamanı gelmişti. Yolculuğu sırasında planladığı hikâyeyi anlatma zamanı gelmişti. Arkasında, oturma odasında, yaşlı adamın sesi gevezeliğe devam ediyordu.

Şirin şirin yüzünü buruşturan Aleatha ayağa kalktı ve iki oda arasındaki kapıyı kapattı. Haplo büyücünün sözlerini hâlâ açıkça, köpeğinin kulakları aracılığı ile işitebiliyordu.

"...ısıya dayanıklı seramikler düşüp duruyordu. Tekrar girmek konusunda büyük problem yaratıyordu bu. Şimdi, dışarıya demirlenmiş gemi seramiklerden daha dayanıklı bir malzemeden yapılmış. Ejder pullarından," dedi delici bir fısıltıyla, 'Ama bu bilginin ortalarda dolaşmasına izin vermezdim ben olsam. Birilerini sinirlendirebilir."

"Bunu yapıştırmak istiyor musun?" Haplo kırık ikonun iki parçasını kaldırdı.

"Demek gizemini korumak istiyorsun," dedi Aleatha. Ellerini uzatarak, parçaları Haplo'dan aldı. Parmakları Haplo'nun parmaklarına hafifçe sürtündü. "Fark etmez aslında. Gökyüzünden düştüğünü söylesen bile babam inanır sana. Yan komşudan geldiğini söylesen bile Callie asla inanmaz. Ne hikâye anlatırsan anlat, en azından eğlendirici olmasına bak."

Tembel tembel, biblonun parçalarını biraraya getirdi ve ışığa tuttu. "Nasıl göründüğünü nasıl biliyorlardı acaba? Yani, saçı mesela. Kimsenin böyle saçları yoktur -tepesi beyaz, uçları kahverengi." Menekşe gözleri Haplo'yu yakaladı ve hapsetti. "Sözlerimi geri alıyorum. Tıpkı senin saçların gibi, yalnız tam tersi. Seninki kahverengi ve uçları beyaz. Garip, değil mi?"

"Geldiğim yerde değil. Herkesin saçı benimki gibidir."

En azından bu, doğru bir ifade idi. Patrynler kahverengi saçlarla doğar. Ergenlik çağına ulaştıkları zaman, saçlarının ucu beyazlamaya başlar. Haplo'nun eklemediği, Sartanlar'da durumun farklı olduğuydu. Onlar beyaz saçla doğarlar, uçları zaman içinde kahverengiye dönerdi. Elf kadının elindeki tanrıçaya baktı. Sartanlar'ın bu dünyada bulunduğunun kanıtıydı bu. Şimdi neredeydiler acaba?

Düşünceleri yaşlı adama gitti. Zifnab Haplo'yu kandıramamıştı. Patryn'in işitme duyusu mükemmeldi. Yaşlı adam "Tribus" Elfleri demişti - Arianus'ta, bambaşka bir dünyada yaşayan Elfler.

"...katı yakıtlı roket motoru. Kalkış rampasını paramparça etti. Korkunç. Korkunç. Ama bana inanmamışlardı, anlıyor musunuz? Onlara büyünün çok daha güvenli olduğunu söyledim. Yarasa pisliği lafına dayanamadılar. Tonlarcasına ihtiyacınız olur, biliyorsunuz, kalkışı sağlamak için..."

Yaşlı adamın şimdi söyledikleri pek de mantıklı gelmiyordu. Yine de, deliliğinde belirli bir tutarlılık olduğu açıktı. Sartan, Alfred, beceriksiz bir hizmetkârdan başka bir şey değilmiş gibi görünmüştü.

Aleatha tanrıçanın iki parçasını bir çekmeceye kaldırdı. Kalan kırık tabak çanak çöp kutusunda son buldu.

"Bir içki alır miydin? Brendi oldukça iyidir."

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Haplo.

"Callie'nin yarattığı küçük olaydan sonra bir kadeh istersin, diye düşünmüştüm. Belki diğerlerine katılmalıyız..."

"Eğer izin varsa, seninle yalnız konuşmayı tercih ederim."

"Yani bir refakatçi olmadan mı? Elbette." Aleatha hafifçe, dalgalanarak güldü. "Ailem beni tanır. Namusumu lekelemen mümkün değil! Seni verandada oturmaya davet etmek isterdim, ama kalabalık hâlâ orada durmuş, 'cehennem aletine' bakıyor. Salona gidebiliriz. Orası serindir."

Aleatha yolu gösterdi, bedeni de kahkahası gibi dalgalanıyordu. Haplo kadınsı cazibeye karşı korumuyordu -büyü ile değil, çünkü bedene çizilen en güçlü rünler bile aşkın sinsi zehirine karşı koruyamazdı. Deneyimle korunuyordu. Labirent'te âşık olmak tehlikeli idi. Ama Patrynler kadın güzelliğini takdir edebilirlerdi, Nexus'taki rengarenk gökyüzünü takdir ettikleri gibi.

"Lütfen, içeri gir," dedi Aleatha, elini uzatarak.

Haplo salona girdi. Aleatha arkasından gelip, kapıyı kapattı ve Haplo'yu inceleyerek kapıya yaslandı.

Evin merkezinde, pencerelerden uzak bulunan oda, kuytu bir yerdi. Yukarıda, tavanda dönen pervane yumuşak bir vınlama çıkarıyordu -odadaki tek ses buydu. Haplo, yüzünde oyuncu bir gülümseme dolaşan evsahibesine döndü.

"Bir elf olsaydın, benimle burada yalnız kalman senin için tehlikeli olabilirdi."

"Afedersin, ama tehlikeli görünmüyorsun."

"Ah, ama öyleyim. Sıkıldım. Nişanlıyım. Bu ikisi aynı şey zaten. Sen bir insan için oldukça iyi bir yapıya sahipsin. Benim gördüğüm insan erkeklerin çoğu çok iri ve hantal bedenlere sahip. Sen incesin." Aleatha uzandı, elini Haplo'nun koluna koyarak okşadı. "Kasların bir ağaç dalı gibi sıkı. Sana dokunduğumda canın acımıyor, değil mi?"

"Hayır," dedi Haplo sessiz gülümsemesi ile. "Neden? Acımalı mıydı?"

"Deri hastalığın var ya!"

Patryn yalanını hatırladı. "Ha, o. Hayır, yalnızca ellerimde var."

Ellerini uzattı. Aleatha sargılara hafif bir tiksinme ile baktı.

"Yazık. Halbuki fena halde canım sıkılıyordu." Yine kapıya yaslanıp, tembel tembel Haplo'yu incelemeye başladı. "Elleri sargılı adam. Tam ihtiyar kaçığın öngördüğü gibi. Söylediklerinin kalanı da gerçekleşecek mi, merak ediyorum." Pürüzsüz, beyaz alnı hafif bir kaş çatışla kırıştı.

"Bunu gerçekten söyledi mi?" diye sordu Haplo.

"Neyi söyledi mi?"

"Ellerim hakkımda? Geleceğimi... öngördü mü?"

Aleatha omuzlarını silkti. "Evet, söyledi. Bir sürü başka saçmalıkla birlikte, mesela benim evlenmeyeceğim gibi. Kıyamet ve yıkım geliyormuş. Yıldızlara bir gemi ile uçacakmışız. Ben evlenmeyecekmişim." Dudakları gerildi. "Çok fazla çalıştım, çak fazla şeye katlandım. Ve bu evde, kalmam gerekenden da ha fazla kalmayacağım."

"Neden baban yıldızlara gitmek istesin?" Haplo gemisinden gördüğü nesneyi hatırladı, güneşle yıkanmış bir gökyüzünde parlayan bir ışık. Yalnızca bir tane vardı. Anlaşıldığı kadarıyla daha çoğu vardı. "Onlar hakkında ne biliyor?"

"...ay gezgini! Böceğe benziyordu." Yaşlı adamın sesi tiz ve aksi bir tona bürünmüştü. "Etrafta dolaşıp taş topluyordu."

"Bilmek mi?" Aleatha yine güldü. Gözleri ılık ve yumuşak, karanlık ve gizemliydi. "Hiçbir şey bilmiyor! Kimse bilmez. Beni öpmek istiyor musun?"

Özellikle değil. Haplo onun konuşmaya devam etmesini istiyordu.

"Ama yıldızlar hakkında efsaneleriniz olmalı. Benim halkımın vardır."

"Eh, elbette." Aleatha daha yakına geldi. "Kimin anlattığına bağlı. Siz insanlar, örneğin, onların kentler olduğu gibi aptalca fikirlere sahipsiniz.

Yaşlı adamın..."
"Kentler mi!"
"Aman! Isırma beni! Ne kadar sert görünüyorsun!"
"Üzgünüm, Seni korkutmak istememiştim. Benim halkım buna inanmıyor."
"Öyle mi?"
"Hayır. Yani, aptalca," dedi, denercesine. "Kentler göklerde yıldızlar gibi dönmez."
"Dönmek mi? Dönen senin halkın olmalı. Bizim yıldızlarımızın yeri hiç değişmez. Bazen yanar, bazen sönerler, ama hep aynı yerde kalırlar."
"Yanıp sönerler mi?"
"Fikrimi değiştirdim." Aleatha iyice yaklaştı "Hadi. Isır beni."
"Belki daha sonra," dedi Haplo nazikçe. "Ne demek istiyorsun, yıldızların yanıp sönmesi ne demek?"
Aleatha içini çekip, kapıya yaslandı ve ona kara kirpiklerinin ardından baktı. "Sen ve yaşlı adam. Bu işte berabersiniz, değil mi? Babamın servetine konacaksınız. Callie'ye söyleceğim..."
"Haplo öne bir adım atıp ellerini uzattı.
"Hayır, bana dokunma," diye emretti Aleatha. "Yalnızca öp beni."
Gülümseyen Haplo, sargılı ellerini yukarı, yanlara doğru 'kaldırıp, eğildi ve yumuşak dudakları öptü. Bir adım geriledi. Aleatha değerlendirircesine onu gözlüyordu.
"Bir elften daha farklı değildin."
"Üzgünüm. Ellerimi kullanabildiğim zaman çok daha iyiyimdir."
"Belki genel olarak erkekler böyledir. Belki de, ateşlenen kandan, eriyen kalpten, alev gibi yanan deriden bahseden şairlerdedir problem. Bir kadınla beraberken hiç böyle hissettin mi?"
"Hayır," diye yalan söyledi Haplo. Yaşamının tek amacının o alevler olduğu zamanları hatırlıyordu.
"Eh, boşver." Aleatha içini çekti. Gitmek üzere dönerek, elini ahşap kapı kolu üzerine koydu. "Yorulmaya başladım. Bana müsaade edersen..."
"Ya yıldızlar?" Haplo elini kapıya koyarak kapalı tuttu.
Kapı ve Haplo'nun bedeni arasında kalan Aleatha, başını kaldırıp adamın yüzüne baktı. Haplo menekşe gözlere gülümsedi ve sohbeti uzatmasının

yalnızca bir nedeni varmış gibi bedenini iyice yaklaştırdı. Aleatha gözkapaklarını indirdi, ama altlarından dikkatle izlemeye devam etti.

"Belki seni hafife almışımdır. Pekâlâ, eğer yıldızlardan konuşmak istiyorsan..."

Haplo sarı saçlardan bir bukleyi parmağına sardı. "Bana 'yanıp sönenleri' anlat."

"Ama o kadar." Aleatha saç buklesini yakaladı ve oltadaki balık gibi çekerek Haplo'nun daha da yaklaşmasını sağladı. "Uzun yıllar boyunca parlıyorlar, sonra kararıyor, uzun yıllar boyunca karanlık kalıyorlar."

"Hepsi birden mi?"

"Hayır, aptal. Bazıları geliyor, bazıları gidiyor. Aslında fazla bir şey bilmiyorum. Gerçekten ilgileniyorsan, babamın o zampara astrolog arkadaşı sana daha fazlasını anlatabilir." Aleatha başını kaldırıp baktı. "Saçının, tanrıçanınkinin tam tersi gibi büyümesi garip değil mi? Belki sen gerçekten bir kurtarıcısındır -beni günahlarımdan kurtarmak için gelen, Peytin Ana'nın oğullarından biri. İstersen öpüşmene bir şans daha tanıyabilirim."

"Hayır, beni derinden yaraladın. Asla aynı olmaz."

Haplo sessiz bir ıslık çaldı. Kadının hedefsiz atışları merkeze çok yaklaşmıştı. Ondan kurtulması, düşünmesi gerekiyordu. Kapıdan bir tırmalama sesi geldi.

"Köpeğim," dedi Haplo, elini çekerek.

Aleatha yüzünü buruşturdu. "Boş ver."

"Bu pek akıllıca olmazdı. Muhtemelen dışarı çıkması gerekiyor."

Tırmalama sesi daha da arttı, ısrarlı oldu. Köpek sızlanmaya başladı.

"Onun... şey... eh, biliyorsun, eve yapmasını istemezsin."

"Callie kahvaltı diye kulaklarını kızartır. Çıkar iti dışarı o zaman." Aleatha kapıyı açınca köpek içeri sıçradı. Haplo'nun üzerine atlayarak, patilerini göğsüne dayadı.

"Selam, oğlum! Beni özledin mi?" Haplo köpeğin kulaklarını kaşıyıp, böğrünü okşadı. "Hadi, yürüyüşe çıkalım."

Köpek, neşeyle havlayarak aşağı atladı. Fırlayıp uzaklaştı, sonra Haplo'nun teklifi konusunda ciddi olup olmadığını görmek için hızla geri döndü.

"Seninle sohbet etmek güzeldi," dedi Haplo Aleatha'ya.

Aleatha açık kapının yanında, elleri arkasında, kenara çekildi. "Ben de her zamankinden daha az sıkıldım."

"Belki bir ara yine yıldızlardan konuşabiliriz."

"Sanmıyorum. Bir karara vardım. Şairler yalancıymış. Şu hayvanı buradan çıkarsan iyi olur. Callie bu havlamalara müsamaha göstermez."

Haplo yanından geçti. Şairler hakkında birşeyler söylemek için döndü. Aleatha kapıyı yüzüne kapattı.

Haplo köpeği dışarı çıkardı. Gemisini demirlediği açık alanda aylak aylak dolaştı ve güneşle aydınlanmış gökyüzüne bakmak için durdu. Yıldızlan açıkça görebiliyordu. Parlak ve sabittiler. Şairlerin söylemeye eğilimli oldukları gibi "pırıldamıyorlardı".

Yoğunlaşmaya ve kendisini dolanmış bulduğu karmaşık ağı düşünmeye çalıştı -yok etmeye gelen bir kurtarıcı. Ama zihni işbirliği yapmayı reddetti.

Şairler. Aleatha'nın son yorumuna yanıt vermek istemişti. Aleatha yanılıyordu. Şairler gerçeği söylemişti.

Yalan söyleyen yüreğin kendisiydi...

...Kadınla karşılaştığı zaman Haplo Labirent'te ondokuzuncu yılındaydı. Onun gibi, kadın da bir kaçaktı. Neredeyse Haplo'yla aynı yaştaydı. Amacı da Haplo'yla aynıydı -kaçmak.

Birlikte yolculuk yapıyor, birbirlerinin arkadaşlığında zevk buluyorlardı Aşk, Labirent'te bilinmez değilse de, itiraf edilmez. Şehvet kabul edilebilirdir -üremek için gereklidir, türün devamı için, Labirent ile savaşmak amacıyla dünyaya çocuklar getirmek için. Gündüzleri yolculuk yapıp, bir sonraki Kapı'yı arıyorlardı. Geceleyin, rün bezeli bedenleri birbirlerine dolanıyordu.

Ve sonra bir gün, konakçılardan bir grupla karşılaştılar -Labirent'te topluluk halinde yolculuk yapanlarla; yavaş ilerleyen, bu cehennemi zindanda medeniyet denen kavrama en yakın şeyi oluşturanlarla. Geleneklere uygun olarak, Haplo ile yoldaşı hediye olarak bir parça et getirdiler ve yine geleneklere uygun olarak, konakçılar onları kaba konutlarını kullanmalan ve birkaç geceliğine bir parça huzur ve güvenlik bulmaları için davet ettiler.

Ateşin karşısında rahatça oturan Haplo, kadının çocuklarla oynamasını izledi. Kadın kıvrak ve güzeldi. Gür kestane saçları, hem kalkan, hem silah olan büyülü rünlerle kaplanmış sıkı, yuvarlak göğüslerinin üzerine düşüyordu. Kollarında tuttuğu bebek de aynı şekilde rünlerle bezenmişti -doğduğu andan itibaren tüm çocukların bedenlerine rün dövmeleri yapılırdı. Kadın Haplo'ya baktı ve aralarında özel, gizli bir şey paylaştılar. Haplo'nun nabzı hızlandı.

"Hadi," diye fısıldadı, yanında diz çökerek. "Kulübeye gidelim."

"Hayır," dedi kadın, gülümseyerek ve gür saçlarının oluşturduğu perdenin arkasından bakarak. "Daha çok erken. Evsahiplerimizi gücendirir."

"Evsahiplerinin canı cehenneme!" Haplo onu kollarında tutmak istiyordu, kendisini onun sıcaklığı, onun tatlı karanlığı içinde kaybetmek istiyordu.

Kadın onu duymazdan geldi, akşamın kalanı boyunca, Haplo'nun kanı tutuşana kadar bebeğe şarkılar söyledi, bebekle oyunlar oynadı. Sonunda kulübelerinin mahremiyetine döndükleri zaman, ikisi de tüm gece uyku yüzü görmedi.

"Bebek ister miydin?" diye sordu kadın, zevkle kendinden geçişlerine verdikleri bir arada.

"Bu ne demek?" Haplo ona haşin, aç bir istekle baktı.

"Hiçbir şey. Yalnızca... bir bebek ister miydin? O zaman konakçılardan olman gerekirdi, biliyorsun."

"Şart değil. Benim annem ile babam kaçaktılar ve beni yaptılar."

Haplo anne babasının ölü, paramparça bedenlerini gördü. Onun başına vurmuşlar, görmemesi, haykırmaması için bayıltmışlardı. O gece Haplo bebekler hakkında başka bir şey söylemedi.

Ertesi sabah konakçıların haberleri vardı -ilerideki Kapı'nın düştüğü söyleniyordu. Yol hâlâ tehlikeliydi, ama başarabilirlerse, bu kaçışa bir adım daha yaklaştıkları anlamına gelirdi, Nexus'taki güvenli sığınağa bir adım daha yakın olmaları anlamına gelirdi.

Sık ormanın içinde dikkatle, ihtiyatla ilerlediler. İkisi de usta dövüşçülerdi -bu kadar uzun yaşamalarının tek sebebi buydu-ve işaretleri, kokuyu, rünlerin etleri üzerinde karıncalanmasını hissettiler. Bu yüzden, neredeyse hazırdılar.

Büyük, insan boyunda kürklü bir şekil yapraklı karanlıklardan sıçradı. Haplo'yu omuzlarından yakaladı ve hızlı bir ölüm için dişlerini boynuna saplamaya çalıştı. Haplo tüylü kolları yakaladı ve kafasının üzerinden aşırarak hayvanın kendi hızı ile öne devrilmesine sebep oldu. Kurtadam yere yıkıldı, ama Haplo'nun mızrağını bedenine geçirmesine fırsat vermeden dönüp ayağa fırladı. Vahşi, sarı gözler boğazına dikildi. Yine sıçradı ve Haplo'yu yere yıktı. Hançerini kavramaya çalışarak yere düşerken, Haplo kadının derisindeki rünlerin masmavi parladığını gördü. Yaratıklardan birinin ona doğru atıldığını gördü, büyünün çatırtısını duydu, sonra görüş alanı canını almaya çalışan tüylü yaratıkla kapandı.

Kurtadamın dişleri boynuna indi. Rünler onu korudu Yaratığın hayal kırıklığı içinde hırladığını işitti. Hançerini kaldırarak, üstündeki bedeni hançerledi ve onun acı içinde homurdandığını duydu, sarı gözlerin öfke içinde parladığını gördü. Kurtadamların derisi kalındır ve zor öldürülürler. Haplo, onu öfkelendirmekten daha fazlasını yapamamıştı. Şimdi yaratık yüzünün -bedeninde, rünlerce korunmayan tek yerin- peşindeydi.

Yüzünü sağ kolu ile korudu, yaratığı itmeye, sol koluyla hançerlemeye çalıştı. Kurtadamın pençeli elleri kafasını yakaladı. Bir çevirişte boynunu kıracaktı.

Pençe eller yüzüne gömüldü. Sonra yaratığın bedeni katılaştı, gürültülü bir çığlık attı ve devrildi. Haplo cesedi üstünden attı ve kadının tepesinde dikildiğini gördü. Rünlerdeki mavi ışıltı sönmeye başlamıştı. Mızrağı kurtadamın sırtına saplanmıştı. Haplo'ya elini uzattı ve ayağa kalkmasına yardım etti. Haplo hayatını kurtardığı için kadına teşekkür etmedi. Kadın da bunu beklemedi. Bugün, belki de yarın, iyiliğinin karşılığını verecekti. Labirent'te adet buydu.

"İki tane," dedi, cesetlere bakarak.

Kadın mızrağını çekti ve durumunun iyi olup olmadığını kontrol etti Diğeri, rünleri ile yarattığı elektrikten ölmüştü. Bedeni hâlâ tütüyordu.

"İzciler," dedi kadın. "Bir avcı grubu." Kestane saçlarını yüzünden arkaya attı. "Konakçılara gidecekler."

"Evet." Haplo geldikleri yöne doğru baktı.

Kurtadamlar otuz, kırk kişilik gruplarla avlanırdı. On beş konakçı vardı ve beşi de çocuktu.

"Hiç şansları yok." Omzunu silkerek yaptığı, aldırışsız bir yorumdu. Haplo hançerindeki kanı sildi.

"Geri dönüp onlara yardım edebiliriz," dedi kadın.

"Fazla yardımımız olmaz. Biz de onlarla birlikte ölürüz. Biliyorsun."

Uzakta kaba bağırışlar duyabiliyorlardı -savunma için birbirlerini çağıran konakçılar. Bunun üstünde, tiz sesleri ile rün şarkıları söyleyen kadınların sesi. Ve bunun da üzerinde, bir çocuğun çığlığı.

Kadının yüzü karardı, kararsızca o yöne baktı.

"Hadi," dedi Haplo, hançerini kınına koyarak. "Çevrede başka yaratıklar olabilir."

"Hayır. Hepsi avın peşinde."

Çocuğun çığlığı, bir dehşet çığlığına dönüştü.

"Sartanlar'ın yüzünden," dedi Haplo, boğuk bir sesle. "Bizi bu cehenneme onlar koydular. Bu kötülükten sorumlu olan onlar."

Kadın ona baktı, kahverengi gözlerinde altın parıltılar vardı.

"Acaba? Belki de bizim içimizdeki kötülüktür sorumlu "olan."

Mızrağını tartarak yürümeye başladı. Haplo olduğu yerde durmuş, ona bakıyordu. Yürümekte olduklarından farklı bir yönde yürüyordu. Arkalarında, savaş seslerinin azalmakta olduğunu duyabiliyordu. Çocuğun sesi aniden, acı çekmesine izin vermeden kesildi.

"Bebeğimi mi taşıyorsun?" diye seslendi Haplo kadının arkasından.

Kadın onu duyduysa da, yanıt vermedi, yürümeye devam etti. Yaprakların benek benek gölgeleri arkasından kapandı. Haplo'nun görüş alanından çıktı. İşitmeye, çalıların arasından geçişini dinlemeye çalıştı. Ama o bir kaçaktı ve iyiydi. Sessizdi.

Haplo ayaklarının dibinde yatan bedenlere baktı. Kurtadamlar uzun bir süre konakçılarla meşgul olacaklardı, ama sonunda taze kan kokusunu alacak, aramaya geleceklerdi.

Hem, ne önemi vardı ki? Bir çocuk onları yavaşlatmaktan başka işe yaramayacaktı. Seçtiği yola doğru yürümeye başladı, Kapı'ya giden yola, kaçışa doğar.

YİRMİİKİNCİ BÖLÜM

TÜNELLER,

THURN'DAN THILLIA'YA

Cüceler tünelleri yapmak için yüzyıllar harcamıştı. Geçitler her yöne dallanıyor, ana yollar kuzeyyönüne, Klag ve Grish cüce krallıklarına uzanıyordu -şimdi uğursuz bir şekilde sessiz olan âlemler- ve batıyönünde ise DenizKralları ve Thillia'ya doğru. Cüceler yerüstünde de yolculuk yapabilirlerdi; özellikle güneyyönüne giden ticaret yolları çok bakımlıydı. Ama tünellerin karanlığından ve gizliliğinden hoşlanıyorlardı. Cüceler, Elflere ve insanlara verdikleri isimle, "ışık arayanları" sevmez, güvenmezdi.

Tünellerde yolculuk yapmak mantıklı geliyordu, kısaca çok daha güvenliydi; ama Drugar "kurbanlarının" tünellerden nefret etmelerinden, o boğucu kapalılık duygusundan, herşeyden fazla karanlıktan nefret etmelerinden kötücül bir zevk alıyordu.

Tüneller Drugar'ın boyundakiler için yapılmıştı. İnsanlar ve daha da uzun olan Elf yürürken eğilmek, hatta zaman zaman ellen ve dizleri üzerinde

emeklemek zorunda kalıyordu. Kasları isyan ediyor, bedenleri ağrıyor, dizleri bereleniyor, avuçları yaralanıp kanıyordu Drugar onların terlemelerini izledi, nefes almak için çabalamalarını, acı içinde inlemelerini dinledi. Tek üzüntüsü, hızlı hareket ediyor olmalarıydı. Özellikle Elf, evine ulaşmak için sabırsızlanıyordu. Rega ile Roland dışarı çıkmak için sabırsızlanıyorlardı.

Yalnızca kısa molalar veriyorlardı, o da yorgunluktan bayılacak hale geldikten sonra. Genellikle Drugar uyanık kalıyor, onların uyumasını, eli hançerinde izliyordu. Onları istediği an öldürebilirdi, çünkü aptallar artık ona güveniyorlardı. Ama onları öldürmek boş bir hareket olurdu. Onları titanlardan boşuna kurtarmış olurdu. Hayır, kendi hayatını, bu alçakları uykularında öldürmek için tehlikeye atmamıştı. Önce Drugar'ın izlediği gibi, sevdiklerinin katledilmesini izlemeleri gerekiyordu. O dehşeti, o çaresizliği hissetmeleri gerekiyordu. Umutsuzca, tüm ırklarının silineceğini bile bile savaşmaları gerekiyordu. Sonra, yalnızca ondan sonra Drugar onların ölmesine izin verecekti. Sonra da kendisi ölecekti.

Ama beden yalnızca saplantıyla yaşayamaz. Cüce'nin de uyuması gerekiyordu ve yüksek sesle horlamaya başladığını işitince, kurbanları konuşuyordu.

"Nerede olduğumuzu biliyor musun?" Paithan acıyla Roland'ın oturmuş, yırtık avuçları ile ilgilendiği yere doğru süründü.

"Hayır."

"Ya bizi yanlış yöne götürüyorsa? Kuzeyyönüne doğru."

"Neden yapsın ki bunu? Keşke Rega'nın merheminden olsaydı."

"Belki yanında vardır..."

"Uyandırma. Zavallı çocuk, tükendi." Roland ürpererek ellerini sıktı. "Ah, lanet olsun şu acılara."

Paithan başını salladı. Birbirlerini göremiyorlardı, Cüce, hareket etmedikleri zaman meşalelerin söndürülmesi konusunda ısrar etmişti. Meşalenin yapıldığı ağaç uzun zaman yanıyordu, ama epey zamandır kullanıyorlardı ve süratle tükenmekteydi.

"Bence yukarı çıkma riskini göze almalıyız," dedi Paithan, bir anlık duraksamadan sonra. "Eterelitim[23] yanımda. Nerede olduğumuzu çıkarabilirim."

Roland omuzlarını silkti. "Nasıl istersen. Ben o piçlerle tekrar karşı karşıya gelmek istemiyorum. Burada sonsuza dek kalmayı düşünüyorum. Alışmaya başladım."

"Ya halkın?"

"Onlara yardımcı olmak için ne yapabilirim ki?"

"Onları uyarabilirsin..."

"O piçlerin hızına bakılırsa, oraya çoktan varmışlardır bile. Bırak şövalyeler savaşsın. Bunun için eğitiliyorlar."

"Sen bir korkaksın. Hiç hak etmiyorsun. Sen..." Paithan söylemek üzere olduğu şeyi fark edip ağzını kapattı.

Roland cümlesini onun için tamamladı. "Kimi hak etmiyorum? Karımı mı? Kıçını-kurtar Rega'yı mı?"

"Ondan bu şekilde bahsetme!"

"Ondan canımın istediği gibi bahsederim, elf. O benim karım, yoksa bu önemsiz gerçeği unuttun mu? Tanrı adına, galiba gerçekten unuttun."

Roland numara yapıyordu, sert konuşuyordu. Sözcüklerdir kabuk gibiydi, titreyen yüreğini içinde saklıyordu. Tehlike dolu bir hayat yaşadığı rolünü yapmaktan hoşlanıyordu, ama bu doğru değildi. Bir kere, bir bar kavgasında neredeyse bıçaklanıyordu, bir başka seferinde öfkeli bir yabandomuzu tarafından hırpalanmıştı. Ve bir de Rega ile birlikte, serbest ticaret konusunda bir anlaşmazlık sonucu, başka kaçakçılarla dövüşmüşlerdi. Güçlü, hızlı ve kurnaz Roland, bu maceralardan birkaç morluk ve birkaç çizik ile kurtulmayı başarmıştı.

Dövüş esnasında insan kolay cesaret bulur. Damarlara adrenalin pompalanır, gözü kan bürür. Fakat bir ağaca bağlıysanız ve yanınıza bağlanmış adamın kanı ve beyin parçalarına bulanmışsanız, o kadar kolay cesaret bulamazsınız.

Roland sarsılmıştı, cesareti kırılmıştı. Her uykuya dalışında aynı korkunç sahneyi görüyordu. Karanlığa müteşekkir olmaya başlamıştı, titremesini saklıyordu. Zaman zaman, dudaklarında bir çığlık ile uyandığını fark ediyordu.

Tünellerin güvenliğini terk etme, o canavarlarla tekrar yüzyüze gelme fikrini dayanılmaz buluyordu. Başkalarının gelip kendisini parça parça etmesinden korkarak güçsüzlüğünü saklamaya çalışan yaralı bir hayvan

gibi, Roland da kendisine güvenlik duygusu veren, unutmasını sağlayan tek şeyin arkasında saklanıyordu -para.

Titanlar ezip geçtikten sonra, artık yukarıda çok farklı bir dünya vardı. Hayatta kalanlar tamamına hakim olacaktı, özellikle de paraları varsa -elf parası.

Silah satışlarından elde etmeyi düşündüğü herşeyi kaybetmişti. Ama Elf hâlâ elindeydi. Roland artık, Paithan'ın Rega için hissettiği gerçek duygular hakkında oldukça emindi. Elf in aşkını onu yolmak, çırılçıplak kalana kadar soymak için kullanmayı planlıyordu.

"Gözüm üzerinde, Quin. Karımdan uzak dursan iyi olur, yoksa zavallı Andor'a yaptıkları gibi, titanlar tarafından kellenin ezilmiş olmasını dilerken bulacaksın kendini." Roland'ın sesi boğuldu, bu konuyu gündeme getirmeyi düşünmemişti. Karanlıktı, Elf göremezdi. Belki de sesinin boğuklaşmasını, haklı öfkesine bağlardı.

"Sen bir korkak ve zorbasın," dedi Paithan, sıkılı dişlerinin ardından. İnsan'ı boğmak için can atan bedenini yerinde kalması için ikna etmekte zorluk çekiyordu. "Rega senin gibi on adama bedel! Ben..." Ama o kadar öfkeliydi ki, sözlerine devam edemedi, belki de ne diyeceğini bilememişti. Roland Elf in tünelin diğer yanına gittiğini ve kendisini yere fırlattığını işitti.

Eğer bu da onu Rega'yla yatmaya ikna etmezse, hiçbir şey edemez, diye düşündü Roland. Karanlığa baktı ve çaresizce parayı düşündü.

Hem ağabeyinden hem de Elften uzakta yatan Rega, kıpırdamadan duruyor, uyuyor numarası yapıyor ve gözyaşlarını bastırmaya çalışıyordu.

"Tüneller burada sona eriyor," diye bildirdi Drugar.

"'Burası' neresi?" diye sordu Paithan.

"Thillia sınırındayız, Griffith'in yakınında."

"O kadar geldik mi?"

"Tünellerdeki yol, yukardakinden daha kısa ve daha kolaydır. Ormanda kıvrılan yollar yerine, düz bir hat izledik."

"İçimizden biri yukarı çıkmalı," dedi Rega, "ve neler... neler olup bittiğini öğrenmeli."

"Neden sen gitmiyorsun, Rega? Buradan çıkmak için yanıp tutuşuyordun," diye öneride bulundu ağabeyi.

Rega kıpırdamadı, bakışlarını kaldırmadı. "Ben... öyle olduğumu sanıyordum. Sanırım değilim."

"Ben giderim," dedi Paithan. Kadından uzaklaşmak, onun görüntüsü düşüncelerini kırık bir oyuncak gibi dağıtmadan açıkça düşünebilmek için herşeye katlanırdı.

"Bu tünelden yukarıya çık," diye yolu tarif etti Cüce, meşaleyi yükseğe kaldırıp göstererek. "Seni bir eğreltiyosun mağarasından dışarı çıkaracak. Griffith kasabası sağ tarafa doğru bir buçuk kilometre çeker. Yol açıkça bellidir."

"Ben de seninle gelirim," diye öneride bulundu Rega, korkusundan utanarak. "İkimiz de geliriz, değil mi, Roland?"

"Ben yalnız giderim!" diye tersledi Paithan.

Tünel devasa bir ağacın gövdesinin içinde kıvrılarak, bir döner merdiven gibi yukarı çıkıyordu. Paithan yukarı bakarak durmuştu ki, bir elin koluna dokunduğunu hissetti.

"Dikkatli ol," dedi Rega yumuşak bir sesle.

Parmaklarının ucu Elfin bedenine sıcak dalgaları yolladı. Dönmeye, o kahverengi, alev alev gözlere bakmaya cesaret edemedi. Tek bir söz etmeden, tek bir kez bakmadan, aniden tünelden yukarı sürünmeye başladı Paithan.

Kısa süre sonra meşalenin ışığının ulaştığı yerleri geçmişti. Yolunu yoklayarak buluyordu, bu yüzden yavaş yavaş, zahmetle ilerliyordu. Aldırmıyordu. Hem yukarıdaki dünyaya ulaşmaya can atıyor, hem de korkuyordu. Bir kez güneşin altına çıkınca soruları cevaplanacaktı ve kesin bir karar almaya zorlanacaktı.

Titanlar Thillia'ya ulaşmış mıydı? Kaç tane yaratık vardı? Ormanda karşı karşıya geldiklerinden daha fazlası yoksa, Paithan Roland'ın, beş insan krallığının şövalyelerinin onlarla başa çıkabileceği konusundaki böbürlenmesine inanabilirdi. İnanmayı o kadar istiyordu ki! Ne yazık ki, mantık o keskin iğnesini gökkuşağı renginde köpüklere batırıp duruyordu.

Bu titanlar bir imparatorluğu yok etmişti. Cüce ulusunu yok etmişti. Kıyamet ve yıkım, demişti yaşlı adam. Seninle gelecek.

Hayır, gelmeyecek. Halkıma zamanında ulaşacağım. Hazırlıklı olacağız. Rega ve ben onları uyaracağız.

Elfler, genellikle, yasalara kesinlikle uyan bir ulusturlar. Kaostan nefret ederler ve toplumlarını düzenli tutan kurallara saygı gösterirler. Aile birliği ve evlilik, kutsal tutulur. Fakat Paithan farklıydı. Tüm ailesi farklıydı. Calandra parayı ve başarıyı kutsal tutardı, Aleatha paraya ve statüye inanırdı. Paithan ise kendini eğlendirmeye. Herhangi bir an yasalar ve kurallar Quindiniar inançları ile çelişirse, kolayca çöp tenekesine atılırlardı.

Paithan, Rega'ya kendisi ile kaçmasını önerirse bir miktar vicdan azabı duyması gerektiğini biliyordu. Duymadığını anladığında memnun oldu. Roland kendi karısını yanında tutamı-yorsa, bu onun kendi sorunuydu, Paithan'ın değil. Elf arada sırada, Rega ile Roland arasında geçen ve kulak misafiri olduğu konuşmayı hatırlıyordu; Rega ona şantaj yapmayı planlıyormuş gibi görünen konuşmayı. Ama aynı zamanda, titanlar kendilerine yaklaşırken, ölümle yüzyüze gelmişlerken yüzünün nasıl göründüğünü de hatırlıyordu. Paithan'a kendisini sevdiğini söylemişti. O anda yalan söylemiş olamazdı. Bu yüzden Paithan, planın Roland'ın planı olduğu, Rega'nın aslında bunun bir parçası olmadığı sonucuna vardı. Beldi de onu zorlamıştı, ona zarar vermekle tehdit etmişti.

Düşünceleri ve zorlu tırmanışına dalmış olan Paithan, beklediğinden daha kısa bir sürede kendisini yukarıda bulunca irkildi. Son bir kaç devirlik yolculuk esnasında cüce tünelinin yukarıya doğru eğim kazanmış olması gerektiği ve bunu fark etmemiş olduğu aklına geldi Dikkatle tünelin girişinden başını çıkardı. Kendisini karanlıkla çevrili bulunca hayal kırıklığına uğradı, ama sonra bir mağaranın içinde olduğunu hatırladı.

Hevesle çevresine bakındı ve -biraz uzağında- günışığını gördü. Derin bir nefes aldı, taze havayı içine çekti.

Elf in morali düzeldi. Neredeyse titanların bir kâbustan başka bir şey olmadığına inanacaktı. Tünelden dışarı fırlayıp kutsal günışığı altında koşmamak için kendisine zorla hakim oldu. Paithan kendisini dikkatle tünelin ağzından dışarı çekti ve sessizce hareket ederek, çıkışa ulaşana kadar emekledi.

Dışarıyı gizlice gözetledi. Herşey son derece normal görünüyordu. Titanlar belirmeden hemen önce ormanın büründüğü korkunç sessizliği hatırlayınca, ağaçların arasında kendi işlerinin peşinde koşarken ciyaklayan, gaklayan kuşların sesi onu rahatlattı. Pek çok yeşiblis çalıların arasından

fırladı ve dört gözleri faltaşı gibi açık, ona baktılar. Efsanevi merakları korkularını yenmişti. Paithan sırıttı ve cebinde bulduğu bir avuç ekmek kırıntısını onlara attı.

Mağaradan çıkan Elf, ayağa kalktı ve arkaya eğilerek kambur durmaktan tutulan kaslarını gerdi. Dikkatle her yöne baktı. Ormanın hareket ettiğini görmeyi ummuyordu. Hayvanların tanıklığı açıktı. Titanlar çevrede değildi.

Belki buradaydılar, ama ilerlediler. Belki de Griffith'e gittiğinde, ölü bir kasaba bulacaksın.

Hayır, Paithan buna inanamıyordu. Dünya fazla parlak, fazla güneşli ve tatlı kokuluydu. Belki gerçekten de herşey yalnızca bir kâbustan ibaretti.

Geriye dönüp diğerlerine söylemeyi düşündü. Hepsinin beraber Griffith'e gitmemesi için bir sebep yoktu. Tünellere tekrar girmekten korkarak arkasını dönmüştü ki, mağarada yankılanan bir ses duydu.

"Paithan? Herşey yolunda mı?"

"Yolunda mı dedin?" diye haykırdı Paithan. "Rega, herşey bir harika! Gel, güneşin altında dur! Hadi, gel. Herşey güvenli. Kuşları duyuyor musun?"

Rega mağaradan dışarı koştu. Günışığına fırlayarak, yüzünü gökyüzüne çevirdi ve derin derin nefes aldı.

"Bu muhteşem!" diye içini çekti. Bakışları Paithan'a gitti. Daha ne yaptıklarının farkına varmadan, birbirlerine sarılmış, dudaklar birbirini arayıp bulmuştu.

"Kocan," dedi Paithan, tekrar nefes alabildiğinde. "Yukarı gelip bizi yakalayabilir..."

"Hayır!" diye mırıldandı Rega, ona sıkı sıkı sarılarak. "Hayır, o aşağıda Cüce'yle beraber. Bekleyecek... Drugar'a göz kulak olmak için. Hem" -derin bir nefes aldı ve Paithan'ın yüzüne bakabilmek için hafifçe geri çekildi- "bizi yakalasa da fark etmez. Bir karara vardım. Sana söylemem gereken bir şey var."

Paithan onun kara saçlarını okşadı, parmaklarını gür, parlak yığına doladı. "Benimle kaçmaya karar verdin. Biliyorum. En iyisi bu olacak. Bizi, benim ülkemde asla bulamaz..."

"Lütfen beni dinle ve sözümü kesme!" Rega başını salladı. Okşanmak isteyen bir kedi gibi Paithan'a sokuldu. "Roland benim kocam değil."

Sözcükleri zorlayarak, midesinin içinden çıkarmıştı.

Paithan, kafası karışmış, bakakaldı. "Ne?"

"O... benim ağabeyim. Üvey ağabeyim." Rega, boğazında ki tıkanmayı gidermek için yutkunmak zorunda kaldı.

Paithan hâlâ ona sarılıyordu, ama elleri aniden soğuklaşmıştı. Açıklıktaki konuşmayı hatırladı; şimdi yeni ve daha kötücül bir anlam kazanmıştı

"Neden bana yalan söylediniz?"

Rega ellerinin titrediğini, parmaklarının üşüdüğünü hissetti. Paithan'ın yüzü solmuş, elleri kadar soğumuştu. Keskin, araştıran bakışlarını karşılayamıyordu. Gözlerini indirip ayaklarına baktı.

"Yalnızca sana yalan söylemedik," dedi, sesini canlı tutmaya çalışarak. "Herkese yalan söyledik. Güvenlik için. Benim evli olduğumu... sandıklarında... erkekler beni rahatsız etmiyor..." Paithan'ın bedeninin gerildiğini hissetti ve ona baktı. Sözcükleri kumdu, çatladı. "Ne oldu? Memnun olacağım düşünmüştüm! Bana... bana inanmıyor musun?"

Paithan Rega'yı itti. Bir sarmaşığa takılan Rega sendeleyip düştü. Kalkmaya çalıştı, ama Elf tepesine dikildi. Korkutucu bakışları Rega'yı yosuna çiviledi.

"Sana inanmak mı? Hayır! Neden inanayım ki? Bana daha önce de yalan söyledin! Ve şimdi de yalan söylüyorsun. Güvenlikmiş! Konuştuklarınıza kulak misafiri oldum. Sen ve ağabeyin," -sözcüğü tükürürcesine söylemişti- "konuşuyordunuz. Beni baştan çıkarıp, sonra da şantaj yapmayı planladığınızı duydum! Seni kaltak!"

Paithan Rega'ya sırtını döndü ve uzun adımlarla kasabaya giden yolda yürümeye başladı. Bu yolculuğun acısını ve dehşetini ardında 'bırakmaya kararlıydı. Yine de fazla hızlı ilerlemiyordu ve çalılıkların hışırdadığını, arkasında hafif adımların sesini duyunca iyice yavaşladı.

Bir el koluna dokundu. Paithan yürümeye devam etti, dönmedi.

"Bunu hak ettim," dedi Rega. "Ben... söylediğin gibiyim. Hayatım boyunca korkunç şeyler yaptım. Ah, sana" -eli Paithan'ın kolunu sıkıca kavradı- "sana benim suçum olmadığını söyleyebilirdim. Roland ile bana yaşamın annelik ettiğini söyleyebilirdim: ne tarafa dönsek tokat yiyorduk. Sana bu şekilde yaşamamızın tek sebebinin, ancak bu şekilde hayatta kalabilmemiz olduğunu söyleyebilirdim. Ama doğru olmazdı.

"Hayır, Paithan! Bana bakma. Bir şey daha söylemek istiyorum, sonra gidebilirsin. Sana şantaj yapma planımızı biliyorsan, benim plana göre davranmadığımı da biliyor olmalısın. Yücegönüllülüğümden değildi bu. Bencilliğim yüzündendi. Sana her baktığımda, kendimi... çirkin hissediyordum. Gerçekten. Seni seviyorum. Ve gitmene bu yüzden izin veriyorum. Hoşçakal, Paithan." Eli Paithan'ın kolundan kaydı.

Paithan döndü, Rega'nın elini yakalayıp öptü. Hüzünle kahverengi gözlere gülümsedi. "O kadar da büyük bir av değilim, biliyorsun. Bir bak bana. Evli bir kadını baştan çıkarmaya, onu kocasından kaçırmaya hazırdım. Seni seviyorum, Rega. Benim mazeretim bu. Ama şairlerin dediği gibi, birisini seviyorsan, onun için yalnızca en iyisini istersin. Bu da, bu oyunda senin kazandığını gösterir, çünkü benim için en iyisini istedin." Elf in gülümsemesi buruldu. "Ben de öyle."

"Beni seviyor musun, Paithan? Beni gerçekten seviyor musun?"

"Evet, ama..."

"Hayır." Elini Paithan'ın dudaklarının üzerine koydu. "Hayır, başka bir şey söyleme. Ben seni seviyorum ve birbirimizi seviyorsak, başka hiçbir şeyin önemi yok. Ne olursa olsun."

Kıyamet ve yıkım. Yaşlı adamın sözleri Paithan'ın yüreğinde yankılandı. Sesi duymazlıktan geldi. Rega'yı kollarının arasına alarak, korkusunu kararlılıkla, "bu ilişkinin sonu ne olacak" gibi, başının etini yiyen başka endişelerle beraber gölgelerin içine sürdü. Paithan sorunun neden yanıtlanması gerektiğini anlamıyordu. Şu anda aşkları zevk veriyordu ve tek önemli olan tek şey de buydu.

"Seni uyarmıştım, elf!"

Görünüşe göre Roland beklemekten bıkmıştı. O ve Cüce önlerinde duruyordu. İnsan, kemerinden raztarını çıkardı. "Ondan uzak durman için uyarmıştım seni! Karasakal, sen şahidimsin..."

Paithan'ın kolları arasına sokulmuş duran Rega ağabeyine gülümsedi. "Bitti artık, Roland. Gerçeği biliyor."

"Biliyor mu?" Roland hayret içinde bakakaldı.

"Ben söyledim," diye içini çekti Rega, dönüp Paithan'ın gözlerinin içine bakarak.

"Eh, bu harika! İşte bu muhteşem!" Roland raztarı yosunun içine attı, öfkesi istediği gibi korkusunu perdelemişti. "Önce silahlardan gelecek parayı kaybediyoruz, şimdi de Elfi. Peki neyle yaşamamız gerekiyor..."

Dev bir yılanderisi davulun gümbürdemesi ormanda yankılandı, kuşları ürküttü ve ağaçların arasında çığlık çığlığa çırpınmalarına sebep oldu. Davul tekrar, tekrar çalındı. Roland sustu, yüzü sarararak dinledi. Rega Elfin kollan arasında gerginleşti, bakışları kasaba yönüne çevrildi.

"Bu da nedir?" diye sordu Paithan.

"Alarm veriyorlar. Köyü saldırıya karşı savunmak üzere erkekleri çağırıyorlar!" Rega korkuyla çevresine bakındı. Davulun sesiyle kuşlar havalanmışlardı, ama çığlıklarını kesmişlerdi. Orman aniden ölüm sessizliğine bürünmüştü.

"Neyle yaşayacağını mı bilmek istemiştin?" Paithan Roland'a baktı. "Belki de bu önemsiz bir sorundur."

Kimse Cüce'ye dikkat etmiyordu, aksi halde Drugar'ın sakalının altında, dudaklarının kötücül bir gülümseme ile aralandığını görebilirlerdi.

YİRMİÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GRIFFITH,

THILLIA

Yol boyunca, köyün güvenliğine doğru koştular. Yol açık, düzgün ve çok kullanılmıştı. Adrenalin tüm vücutlarına yayılarak, onlara hız verdi. Köy görünmüştü ki, Roland yerinde çakıldı.

"Durun!" dedi nefes nefese. "Karasakal."

Rega ve Paithan durdular, elleri ve bedenleri biraraya gelerek, birbirlerine güç ve destek verdiler.

"Neden..."

"Cüce. Yetişemedi," dedi Roland, derin bir nefes alarak. "Biz ona kefil olmazsak kapıdan geçmesine izin vermezler."

"O zaman tünellerine geri döner," dedi Rega. "Belki bunu çoktan yapmıştır. Onu işitmiyorum." Paithan'a daha da yaklaştı. "İlerlemeye devam edelim!"

"Siz gidin," dedi Roland sertçe. "Ben bekleyeceğim."

"Sana ne oldu?"

"Cüce hayatlarımızı kurtardı."

"Koc... ağabeyin haklı," dedi Paithan. "Onu beklemeliyiz."

Rega kaşlarını çatarak başını salladı. "Bundan hoşlanmıyorum. Ondan hoşlanmıyorum. Bazen bize nasıl baktığını gördüm ve ben..."

Çizmeli ayakların ve derin derin nefes alan birinin sesleri sözlerini kesti. Drugar yoldan aşağı, başı aşağıda, koşarak geliyordu. Gittiği yere değil, yola bakıyordu ve adam elini uzatıp durdurmasaydı doğrudan Roland'a toslayacaktı.

Cüce başını kaldırdı. Sersemlemişti, akan ter, gözlerini kırpıştırmasına sebep oluyordu. "Neden... durdunuz?" diye sordu, konuşabilecek hale gelince.

"Seni bekledik," dedi Roland.

"Tamam, geldi işte. Hadi gidelim!" dedi Rega, çevresine huzursuzca bakınarak. Ormandaki tek ses, kendi kalp atışları gibi gümbürdeyen davulların sesiydi.

"İşte, Karasakal, sana yardım edeyim," diye öneride bulundu Roland.

"Beni rahat bırak!" diye hırladı Drugar, geri çekilerek. "Ben size yetişirim."

"Nasıl istersen." Roland omuzlarım silkti ve tekrar yola koyuldular. Bu sefer, Cüce'nin ayak uydurabilmesi için daha yavaş gidiyorlardı.

Griffith'e vardıklarında, yalnızca kapıların kapanmış olduğunu değil, kasabalıların kapının arkasına yığınak yapmakta olduklarını keşfettiler. Fıçılar, mobilyalar ve diğer öteberi, paniğe kapılmış insanlar tarafından duvarlardan aşağı aceleyle fırlatılıyordu.

Roland el sallayarak, bağırdı ve sonunda birisi kenardan aşağı baktı.

"Kim var orada?"

"Ben Roland! Harald, seni eşşek. Beni tanımasan bile Rega'yı tanıman lazım! Bizi içeri al!"

"Yanındaki kim?"

"Quin isimli bir elf. Equilan'dan. Bir de Thurn'dan... ya da Thurn'dan kalan ne varsa, oradan, Karasakal isimli bir cüce var. Şimdi bizi içeri alacak mısın, yoksa bütün gün burada durup çene mi çalacağız?"

"Sen ve Rega girebilirsiniz." Kelleşmeye başlayan bir kafa, devrilmiş bir fıçının ardından ortaya çıktı. "Ama diğer ikisi giremez."

"Harald, seni piç, içeri bir gireyim, senin boynunu..."

"Harald!" Rega'nın berrak sesi ağabeyinin sesini bastırdı. "Bu elf bir silah tüccarı! Elf silahları satıyor! Büyülü! Ve Cüce de şeyler hakkında... şeyler..."

"Düşman," dedi Paithan çabucak.

"Düşman hakkında bilgi sahibi." Rega yutkundu. Boğazı kurumuştu.

"Orada bekleyin," dedi Harald. Kafa yok oldu. Yerine, aşağıda, yolda bekleyen dört kişiyi seyreden başka kafalar geldi.

"Hangi cehenneme gideceğimi düşünüyor ki?" diye mırıldandı Roland. Dönüp dönüp omzundan arkaya bakıyordu. "O da neydi? Şuradaki?"

Hepsi korkuyla dönüp baktılar.

"Hiçbir şey! Yalnızca rüzgâr," dedi Paithan bir an sonra.

"Bunu yapma, Roland!" diye tersledi Rega. "Beni korkudan öldürecektin neredeyse."

Paithan barikata baktı. "Bu onları engellemez, biliyorsunuz..."

"Evet, engeller!" diye fısıldadı Rega, parmaklarını Elf in parmaklarına dolayarak. "Engellemek zorunda!"

Barikatın üzerinde bir baş ile omuzlar belirdi ve onlara baktı. Baş kahverengi, pırıl pırıl cilalanmış bağböcek kabuğundan bir miğferle örtülüydü. Aynı malzemeden bir zırh omuzların üzerinde parlıyordu.

"Bunların köyden olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu zırhlı adam, yanındaki kel kafaya.

"Evet. İkisi. Cüce ile Elf değil..."

"Ama Elf bir silah tüccarı. Çok güzel. Onları içeri al. Karargâha getir."

Miğferli kafa yok oldu. Bir anlık gecikmeden sonra, fıçılar ve sandıklar aşağı indirildi, arabalar kenara çekildi. Sonunda ahşap kapılar, dördünün sıkışarak geçebileceği kadar aralandı. Ağır deri zırhlara bürünmüş, tıknaz Cüce göbeğinden takıldı ve Roland onu arkadan iterken, Paithan da içeriden çekmek zorunda kaldı.

Kapı arkalarından çabucak kapandı.

"Sir Lathan'ı göreceksiniz," dedi Harald, başparmağı ile hanı göstererek. Pek çok zırhlı şövalye çevrede geziniyor, silahlarını deniyordu. Gruplar

halinde toplanmış konuşuyorlar, endişeli kasabalılardan uzak duruyorlardı.

"Lathan mı?" dedi Rega, kaşlarım kaldırarak. "Reginald'ın küçük kardeşi mi? Buna inanmıyorum!"

"Evet, ben de onun için bir şey ifade ettiğimizi sanmıyordum," diye ekledi Roland.

"Reginald kim?" diye sordu Paithan. Üçü hana doğru ilerlediler. Cüce arkalarından geliyor, karanlık, gölgeli bakışları ile çevreyi süzüyordu.

"Terncialı Reginald. Bağlı olduğumuz lord. Görünüşe göre, küçük kardeşinin komutası altında bir şövalye alayı göndermiş buraya. Sanırım titanları burada durdurup, başkente ulaşmalarını engellemeyi hedefliyorlar."

"Onları buraya getiren o... o yaratıklar olmayabilir," dedi Rega, parlak günışığına rağmen titreyerek. "Herhangi bir şey olabilir. DenizKralları'nın saldırısı. Bilmiyorsunuz, bu yüzden çenenizi kapatın!"

Rega yürümeyi bıraktı, hana, çevrede dolaşan, kendilerini ve başkalarını korkutan insanlara baktı. "Ben oraya girmiyorum. Ben eve gidip... gidip... saçımı yıkayacağım." Rega Paithan'ın boynuna kollarını doladı, ayak uçlarına yükseldi ve dudaklarını öptü. "Akşama görüşürüz," dedi nefes nefese.

Paithan onu durdurmaya çalıştı, ama Rega hemen, koşarak uzaklaştı. Kalabalığın içinden kendine dirsekleriyle yol açıyordu.

"Belki biz de onunla gitmeliyiz..."

Roland elini Elf in koluna koydu. "Onu yalnız bırak. Korkuyor, çok korkuyor. Kendisini toplamak için zamana ihtiyacı var."

"Ama ben ona yardımcı olabilirdim..."

"Hayır, bundan hoşlanmayacaktır. Rega çok gururludur. Biz daha çocukken, annem onu kan çıkana kadar döverdi, ama Rega kimsenin kendisini ağlarken görmesine izin vermezdi. Dahası, fazla şansımız olduğunu sanmıyorum."

Roland şövalyelere işaret etti. Paithan şövalyelerin tartışmayı bırakıp, ona bakmaya başladıklarını gördü. İnsan haklıydı, eğer Elf şimdi uzaklaşırsa, onun kötü birşeylerin peşinde olduğu sonucuna varacaklardı.

O ve Roland hana doğru yürümeye devam ettiler, Drugar da gürültülü gürültülü geliyordu arkalarından. Kasaba kaos içindeydi, bazıları silahları ellerinde, barikata doğru seğirtiyor, diğerleri barikattan doğru geliyorlar,

aileler evlerini bırakıp uzaklaşıyorlardı. Aniden Roland Paithan'ın önüne geçti ve elini uzatıp onu durdurdu. Paithan ya geri çekilecek, ya da adamın üstüne çıkacaktı.

"Buraya bak, Quindiniar, bu şövalye ile konuşup, onu senin düşmandan yana olmadığına ikna ettikten sonra, neden çıkıp evine gitmiyorsun... yalnız."

"Rega olmadan gitmem," dedi Paithan sessizce.

Roland gözlerini kıstı ve gülümsedi. "Ah, öyle mi? Onunla evlenecek misin?"

Soru Paithan'ı hazırlıksız yakalamıştı. Kesin bir şekilde evet demeye niyetlendi, ama ablasının görüntüsü gözlerinin önüne geldi. "Ben... ben..."

"Bak, Rega'nın 'onurunu' korumaya çalışmıyorum. Zaten bizim hiç onurumuz olmadı, ikimizin de; buna yetecek gücümüz yoktu. Annemiz kasabanın orospusuydu. Rega da kendi hesabına yeterince yatak muhabbeti yaptı, ama önem verdiği ilk erkek sensin. Onun incinmesine izin veremem. Anlıyor musun?"

"Onu çok seviyorsun, değil mi?"

Roland omuzlarını silkti, aniden döndü ve yürümeye devam etti. "Ben on beş yaşımdayken annem bizi terk etti. Rega on iki yaşındaydı. Birbirimizden başka kimsemiz yoktu. Kimseden yardım istemeden, bu dünyada hayatta kalmayı başardık. Bu yüzden ortadan yok ol ve bizi rahat bırak. Rega'ya, aileni görmek için gittiğini söylerim. Biraz incinir, ama şey yapacağın zamanki kadar değil... şey... biliyorsun işte."

"Evet, biliyorum," dedi Paithan. Roland haklı. Gitmeliyim, hemen gitmeliyim, yalnız başıma. Bu ilişki kalp ağrısından başka bir şey vermeyecek. Bunu biliyorum, baştan beri biliyordum. Ama Rega için hissettiklerimi, başka hiçbir kadın için hissetmemiştim!

Paithan'ın tutkusu içini yaktı, kavurdu. Rega, akşam görüşürüz, dediği zaman, Paithan onun gözlerine baktığı, İçlerin deki vaatleri gördüğü zaman, dayanamayacağını düşünmüştü. Onu bu gece kollarına alabilir, onunla uyuyabilirdi.

Ve yarın da terk mi ederdi?

Yarın onu da alırım yanıma. Onu eve... Calandra'ya götürürüm. Ablasının öfkesini hayal edebiliyor, orun kırıcı, acıtıcı yorumlarını işitebiliyordu.

Hayır, bu haksızlık olurdu, Rega'ya karşı haksızlık olurdu.

"Hey." Roland Paithan'ın yan tarafını dirsekledi.

Paithan başını kaldırınca hana vardıklarını gördü. Kapıda bir şövalye muhafızlık yapıyordu. Bakışları Roland'ın üzerinden kaydı ve önce Paithan'ın, sonra arkalarında durmakta olan Drugar'ın üzerine dikildi.

"İçeri girin," dedi şövalye, kapıyı açarak.

Paithan içeri girdi ve bakakaldı. Han tanınmaz hale gelmişti. Ortak salon bir cephanelik halini almıştı. Her şövalyenin kendi armasını, taşıyan kalkanlar duvarlara yaslanmış, her şövalyenin silahları düzgünce kalkanın önüne konulmuştu. Yedek silahlar odanın ortasına yığılmıştı. İhtiyaç doğarsa kasabalılara dağıtılacaktı. Paithan, birkaç şövalyenin silahlan arasında elf silahları gördü, ama sayılan fazla değildi.

Masaya oturmuş, yiyip içmekte olan bir şövalye' dışında oda boştu.

"Bu o," dedi Roland, ağzının köşesinden.

Lathan gençti. Yirmi sekizden fazla göstermiyordu. Thillia lordlarının siyah saçları ve siyah bıyığı ile, yakışıklı bir insandı. Üst dudağındakı çentikli savaş yarası ona hafif, daimi bir dudak bükme ifadesi veriyordu.

"Önünüzde yemek yiyecek kadar kaba davrandığım için beni affedin," dedi Sir Lathan. "Son devir boyunca ne bir şey yedim, ne de içtim."

"Bizim de yiyecek pek bir şeyimiz yoktu," dedi Paithan.

"Ne de içecek," diye ekledi Roland, şövalyenin dolu kupasına bakarak.

"Bu kasabada başka meyhaneler de var," dedi Sir Lathan. "Sizin gibilere hizmet veren meyhaneler." Tabağından bakışlarını, Elf ile Cüce'ye dik dik bakacak kadar kaldırdı, sonra yine dikkatini yemeğine çevirdi. Ağzına bir miktar et tıkıştırdı, sonra içkiyle yuttu. "Biraz daha bira," diye bağırdı, çevresinde hancıyı arayarak. Kupasını masaya güm diye indirdi. Hancı, asık suratıyla ortaya çıktı.

"Bu sefer," dedi Sir Lathan, kupayı adamın kafasına fırlatarak, "iyi fıçıdan çek. Pislik içmem."

Hancı kaşlarını çattı.

"Endişelenme. Kraliyet hazinesinden ödenecek," dedi şövalye.

Hancının kaşları daha fena çatıldı. Sir Lathan adama soğuk bir ifade ile baktı. Yere düşen kupayı alan hancı yok oldu.

"Demek kuzeyyönünden geldin, öyle mi, elf? Orada, onunla, ne yapıyordun?" Şövalye çatalıyla Cüce'yi işaret etti.

"Ben bir kâşifim," dedi Paithan. "Bu adam, Roland Kızılyaprak, benim rehberim. Bu da Karasakal. Karşılaştığımız zaman..."

"Drugar," diye homurdandı Cüce. "Adım Drugar."

"Hı hı." Sir Lathan ağzına bir parça attı, çiğnedi, sonra eti tabağına tükürdü. "Hah! Kıkırdak Bir elfin cücelerle ne işi vardı peki? İşbirliği yapıyordunuz belki, ha?"

"Öyle bile olsa, bu yalnızca beni ilgilendirir."

"Thillia lordları kendilerini de ilgilendirdiğini düşünebilir. Elflerin huzur içinde yaşamasına çok uzun süre izin verdik. Bazıları fazla uzun sürdüğünü düşünüyor ve benim lordum da onların arasında."

Paithan hiçbir şey söylemedi, yalnızca şövalyenin silahlarının arasında duran elf silahlarına bir göz attı. Sir Lathan bakışlarını görüp sırıttı. "Sizinle geçinemediğimizi mi düşünüyorsun? Eh, siz Elflerin dikilip bizi dikkate almasını sağlayan araçlar geliştirdik." İşaret etti. "Şunu görüyor musun? Ona zemberekli yay denir. Her tür zırhı deler. Hatta duvarı bile."

"Devlere karşı hiçbir işinize yaramayacak," dedi Drugar. "Onlara sopa fırlatıyormuşsunuz gibi gelecek."

"Nereden biliyorsun? Onlarla karşılaştın mı?"

"Halkımı yok ettiler. Katlettiler."

Sir Lathan ekmeği ağzına götürürken durdu. Cüce'ye dikkatle baktı, sonra dişleriyle bir parça kopardı.

"Cüceler," diye mırıldandı horgörürcesine, ağzı dolu.

Paithan hızla Drugar'a baktı. Cüce'nin tepkisini merak ediyordu. Drugar şövalyeyi, yüzünde garip bir ifade ile gözlüyordu; Elf neşe olduğuna yemin edebilirdi. Ürperen Paithan, Cüce'nin çıldırıp çıldırmadığını merak etti. Bunu değerlendirirken, konuşmanın nasıl ilerlediğini takip etmeyi bıraktı ve ancak DenizKralları sözcüğünü duyunca kendine geldi.

"DenizKralları'na ne olmuş?" diye sordu.

Sir Lathan homurdandı. "Uyanık ol, elf. Dedim ki, titanlar onlara saldırmış. Görünüşe göre kaçmışlar. Adi piçler bizden yardım dilenme cüretini gösterdiler."

Hancı bira ile döndü ve kupayı şövalyenin önüne koydu.

"Çekil," diye emretti Lathan, yağlı elini sallayarak.
"Peki siz yardım gönderdiniz mi?" diye sordu Paithan.
"Onlar düşmanımız. Hile olabilirdi."
"Ama değildi, değil mi?"
"Hayır," diye itiraf etti şövalye. "Sanırım değildi Onları duvarlarımızın önünden geri çevirmeden önce konuştuğumuz kaçaklardan bazılarına göre, güzel bir kötek yemişler..."
"Onları geri mi çevirdiniz?"
Sir Lathan kupayı kaldırdı, uzun uzun içip ağzını elinin tersiyle sildi. "Biz yardım için güneyyönüne, size dönseydik, siz ne yapardınız, elf? Sizin halkınızdan yardım isteseydik?"
Paithan boynundan yanaklarına kırmızılık yayıldığını hissetti. "Ama siz ve DenizKralları, iki halk da insan." Kabul edilemez bir bahaneydi, ama aklına gelen yalnızca buydu.
"Yani sizin türünüzden olsaydık bize yardım eder miydiniz? Eh, bu lafını unutma, elf, çünkü Uzakyöre Elflerinin de saldırıya uğradığını duyduk."
"Bu da," dedi Roland, hızla hesaplayarak, "titanlar batıyönü ve doğuyönüne ilerleyerek yayılıyor, bizi ve Equilan'ı sarıyor, demek," dedi vurgulayarak.
"Benim gitmem gerek! Onları uyarmam gerek," diye mırıldandı Paithan. "Ne zaman Griffith'e ulaşacaklarını düşünüyorsunuz?"
"Her an," dedi Lathan. Ellerini masa örtüsüne silerek, bağböcek zırhını tıngırdatarak ayağa kalktı. "Kaçak seli durdu, bu da muhtemelen hepsinin öldüğünü gösterir. Ve izcilerimizden haber alamadık, bu da, muhtemelen onlar da öldü demek."
"Bu konuda son derece serinkanlısın."
"Onları durduracağız," dedi Sir Lathan, kılıç kemerinin tokasını bağlarken.
Roland, bilenmiş, ahşap ağızlı kılıca baktı ve aniden gülmeye başladı. Sesinin tiz, çatlak tonu Paithan'ı ürpertti. Örn adına, belki de aklını oynatan bir tek Cüce değildir.
"Onları gördüm!" diye haykırdı Roland, alçak, boş bir sesle. "Onların bir adamı nasıl dövdüğünü gördüm... Bağlıydı.

Ona vurdular, vurdular" -sesi yükseldi, yumruklarını sıkmıştı-"vurdular, vurdular..."

"Roland!"

İnsan öne eğilmişti, parmakları kasılıp duruyordu. Parça parça ayrılıyor gibiydi.

"Roland!" Paithan kolunu adama sardı, omuzlarını sıkı sıkı tuttu ve parmaklarını etine geçirdi.

"Onu buradan çıkarın," dedi Sir Lathan tiksinti içinde. "Korkakları hiç sevmem." bir an durdu, sanki kötü bir tadı varmış gibi sözcükleri ağzında çevirdi. "Bize silah getirebilir misin, elf?" Soruyu kıskançlıkla sormuştu.

Hayır, sözcüğü Paithan'ın dudaklarına kadar geldi. Ama durdu, konuşmaması için neredeyse dilini ısırıp koparacaktı. Equilan'a ulaşabilmem lazım. En kısa zamanda. Ve burası ile Batılimanı arasında her sınırda durdurulup sorgulanacaksam, zamanında ulaşamam.

"Evet, size silah getirebilirim. Ama evden çok uzaktayım..."

Roland yıkılmış yüzünü kaldırdı. "Öleceksiniz! Hepimiz öleceğiz!"

Kargaşayı duyan diğer şövalyeler pencereden içeri bakıyordu. Hancının yüzü sapsan kesilmişti. Adam kekelemeye, karısı feryat etmeye başladı. Sir Lathan elini kılıcına götürdü ve kınından hafif çekti. "Onu biçmeden sustur şunu!"

Roland Elfi kenara itti ve kapıya doğru fırladı. Sandalyeler devrildi, masa başaşağı döndü, neredeyse kendisini durdurmaya çalışan şövalyeleri de yıkacaktı. Lanthan'ın işareti üzerine geçmesine izin verdiler. Pencereden bakan Paithan, Roland'ın sokaktan aşağı, sarhoş bir adam gibi sendeleyerek gittiğini gördü.

"Sana izin belgesi vereceğim," dedi Lanthan.

"Karganlar da lazım."[24] Elf zayıf barikatları düşündü, titanların onları yıkıp geçtiğini, sanki yollarının üzerindeki yaprak yığınlarıymışçasına üzerinden yürüdüklerini hayal etti. Bu kasaba ölmüş sayılırdı.

Paithan kararını verdi. Rega'yı yanımda Equilan'a götüreceğim. Roland olmadan gitmeyecektir, demek ki onu götürmem gerek. Kötü bir adam değil aslında.

"Beni ve arkadaşlarımı taşımaya yetecek kadar kargan."

Sir Lathan kaşlarını çatmıştı. Memnun olmadığı açıktı.

"Şartım bu," dedi Paithan.

"Ya Cüce? O da arkadaşlarından biri mi?"

Paithan tüm bu süre boyunca yanında sessizce durmakta olan Drugar'ı unutmuştu. Bakışlarını aşağı indirdi ve Cüce'nin kendisine baktığını, kara gözlerinin garip, neşeli bir pırıltı ile parladığını gördü.

"Sen de bizimle gelebilirsin, Drugar," dedi Paithan, sesinin içten çıkması için çaba göstererek. "Ama zorunlu değilsin..."

"Geleceğim," dedi Cüce.

Paithan sesini alçalttı. "Tünellere geri dönebilirsin. Orada güvende olursun."

"Peki geri dönünce ne bulacağım, elf?"

Drugar sessizce konuşmuştu. Bir eli uzun sakalı ile oynuyordu. Diğer eli, kemerinin içinde kaybolmuştu.

"Eğer bizimle gelmek isterse, gelebilir," dedi Paithan. "Ona borçluyuz. Hayatlarımızı kurtardı."

"O zaman eşyalarınızı toplayıp hazırlanın. Karganlar hazırlanıp, avluda sizi bekleyecek. Ben gerekli emirleri vereceğim."

Lathan miğferini aldı ve kapıdan çıkmaya hazırlandı.

Paithan tereddüt etti, içinde karşıt duygular çarpışıyordu. Lathan yanından geçerken şövalyenin kolunu yakaladı.

"Arkadaşım korkak değildir," dedi Elf. "O haklı. O devler ölümcül. Ben..."

Sir Lathan eğildi; sesi alçak ve sessizdi, yalnızca Elf için konuştu. "DenizKralları çok iyi savaşçılardır. Biliyorum. Onlarla savaştım. Duyduklarıma bakılırsa, hiç şansları olmamış. Cüceler gibi, yok edilmişler. Sana bir tavsiye, elf." Şövalyenin gözleri dosdoğru Paithan'ın gözlerine dikildi. "Bir kere yola çıkınca, sakın durma."

"Ama... silahlar?" Paithan bakakaldı, kafası karışmıştı.

"Laf. Görüntüyü kurtarmak için. Adamlarım ve buradaki insanlar için. Buraya yeterince çabuk dönemezsin. Ve ben silahların -büyülü ya da büyüsüz- hiçbir fark yaratacağını düşünmüyorum. Sence?"

Paithan yavaş yavaş başını salladı. Şövalye sustu, yüzü sert ve düşünceliydi. Konuştuğu zaman, sanki kendi kendine konuşur gibiydi.

"Kayıp Lordlar'ın dönmesi gereken bir zaman varsa, o zaman şimdi. Ama gelmeyecekler. Kithni Körfezi'nin suları altında uyuyorlar. Bu dövüşte bizi yalnız bıraktıkları için onları suçlamıyorum. Onlarınki kolay bir ölümdü. Bizimki öyle olmayacak."

Lathan doğrularak Elf e dik dik baktı. "Bu kadar pazarlık yeter!" dedi yüksek sesle ve Elfi kabaca iterek geçti. "Kanlı paranı alacaksın " Sözcükleri omzunun üzerinden fırlattı. "Siz tanrının belası Elflerin tek düşündüğü bu, değil mi? Hey sen, evlat! Üç tane kargan eyerle!"

"Dört," diye düzeltti Paithan, Sir Lathan'ı kapının dışına kadar takip ederek.

Şövalye kaşlarını çattı ve kızgın göründü. "Dört kargan. Yarım yaprak katlanana kadar hazır olacaklar, elf. Zamanında burada ol."

Kafası karışan Paithan ne diyeceğini bilemedi ve bu yüzden hiçbir şey demedi. O ve Drugar sokaktan aşağı yürümeye başladılar. İleride, Roland'ın halsizce bir binaya yaslandığını görebiliyorlardı.

Sonra Elf durdu, yan döndü. "Sağol," diye seslendi şövalyeye.

Lathan elini ciddi ve sert bir selamla miğferine götürdü.

"İnsanlar," diye mırıldandı Paithan kendi kendine, Roland'ın arkasından giderken. "Anlayabilirsen anla."

YİRMİDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GÜNEYYÖNÜ,

THILLIA

"Şövalye bana onun ve adamlarının bu canavarlara karşı koyamayacağını söylemeye çalıştı. Güneyyönüne, elf düzlüklerine gitmeliyiz. Ve hemen yola çıkmalıyız!" Paithan pencereden dışarı, ürkütücü bir şekilde sessiz ormana baktı. "Sizi bilmem, ama havanın kokusu ve verdiği his bana garip geliyor. Titanlar bizi yakalamadan önceki gibi. Burada kalamayız!"

"Nereye gittiğimizin ne önemi var?" diye sordu Roland duygusuz bir sesle. Bir sandalyede oturmuş, başını ellerinin arasına almış, dirseklerini kaba bir masaya dayamıştı. Drugar ve Paithan insanı evine götürmeyi başarana kadar, üzgün bir ruh haline bürünmüştü. O kadar süre boyunca içinde sakladığı korku patlamış ve ruhunu ölümcül parçalara ayırmıştı. "Burada kalıp diğerleri ile ölsek ne fark eder ki?"

Paithan dudaklarını birbirine bastırdı. Adamın yanında mahcuptu, çünkü masaya yığılı duran yıkıntı pekâlâ kendisi de olabilirdi. O korkunç, gözsüz

varlıklarla karşı karşıya gelme fikri her aklına geldiğinde, Elfin midesi kasılıyordu. Yuvası. Bu düşünce sırtına dayanmış, ilerlemesi için dürtüp duran bir bıçaktı.

"Ben gidiyorum. Halkıma dönmeliyim..."

Yılanderisi davullar yine çalınmaya başlandı, gittikçe sesleri yükseliyor, daha ısrarcı oluyordu. Pencereden dışarıyı izlemekte olan Drugar döndü.

"Bu ne anlama geliyor, insan?"

"Geliyorlar," dedi Rega, dudakları gergin. "Düşmanın görüş alanına girdiğini söylüyor."

Paithan kararsızca durdu, ailesine karşı sorumluluğu ile insan kadına duyduğu aşk arasında kalmıştı. "Gitmeliyim," dedi sonunda, aniden. Kapının dışına bağlanmış karganlar sinirliydi, yularlarını çekiştiriyor, korkuyla hırlıyorlardı. "Acele edin! Korkarım hayvanları kaybedeceğiz!"

"Roland! Hadi!" Rega'nın Roland'ın kolu üzerindeki eli kasıldı.

"Neden uğraşıyorsun ki!" Roland Rega'yı itti.

Drugar odayı geçti ve masanın üzerine, Roland'ın oturmuş titrediği yere doğru eğildi. "Ayrılmamamız lazım! Birlikte gidiyoruz. Hadi! Gel! Bu bizim tek umudumuz." Geniş kemerinden bir matara çıkararak Roland'a uzattı. "Al, bunu iç. Dibinde cesaret bulacaksın."

Roland elini uzattı, matarayı kaptı ve dudaklarına götürdü. Büyük bir yudum aldı, tıkandı ve öksürdü. Gözlerinde yaşlar belirdi, yanaklarından aşağı yuvarlandı, ama solgun cildi hafifçe renklendi.

"Tamam," dedi Roland, derin derin nefes alarak. "Geleceğim." Matarayı kaldırdı, bir yudum daha aldı, sonra göğsüne yasladı.

"Roland..."

"Gidelim, kardeşim. Elf âşığının beklediğini görmüyor musun? Seni eve, ailesinin kucağına götürmek istiyor. O kadar uzaklaşmayı başarabilirsek Drugar, eski dostum. Bundan da ha var mı?"

Roland kolunu Cüce'nin omzuna attı ve ikisi kapıya yöneldi. Rega küçük evin ortasında tek başına kalmıştı. Çevresine bakınıp, başını salladı ve arkalarından seğirtti, neredeyse onu aramak üzere geri dönen Paithan'a çarpacaktı.

"Rega! Ne oldu?"

"Bu deliği terk etmenin beni üzeceğini hiç düşünemezdim, ama üzüyor. Sanırım tek sahip olduğum şeyin bu ev olması yüzünden."

"Sana istediğin herşeyi satın alabilirim! Bundan yüz kez daha büyük bir evin olacak!"

"Ah, Paithan! Bana yalan söyleme! Hiç umudun yok. Kaçabiliriz," -Elf in gözlerine baktı- "ama nereye gideceğiz?"

Davulların sesi daha ısrarcı oldu, tempoları insanın içine işliyordu.

Kıyamet ve yıkım. Seninle gelecek.

Ve siz, bayım, halkını ileriye götüren siz olacaksınız!

Gökyüzü. Yıldızlar!

"Eve," dedi Paithan, Rega'yı kollarına alarak. "Eve gidiyoruz."

Davul seslerini arkalarında bıraktılar. Karganları cesaret edebildikleri kadar hızlı sürüyorlardı. Bir karganı sürmek beceri ve deneyim ister. Yaratık havalanmak ve ağaçların arasında kaymak üzere yarasa kanatlarını açtığı zaman, eller ile tutunmak, dizler ile sıkıştırmak ve başı hayvanın kürklü boynuna gömmek gereklidir -aksi halde sarkan sarmaşık ve dallar çarpıp devirebilir.

Paithan yetenekli bir kargan sürücüsüydü. İki insan, eyerlerinde Elf kadar rahat olmasalar da daha önce kargana binmişlerdi ve bu yüzden, tekniğini biliyorlardı. Küp gibi sarhoş olan Roland bile, tatlı canı için tutunmayı başarabiliyordu. Ama Cüce'yi neredeyse kaybediyorlardı.

Daha önce hiç böyle bir hayvan görmemiş olan Drugar, karganın nelere kadir olduğu ya da uçma eğilimi konusunda hiçbir fikre sahip değildi. Kargan bir ağaç dalından ilk kez sıçrayıp zarafetle uçtuğunda, Cüce taş gibi yere düştü.

Bir tür mucize sayesinde -Drugar'ın çizmesi üzengiye takılmıştı- kargan ile Cüce bir sonraki ağaca hemen hemen bir arada inmeyi başardılar. Ama sarsılmış Drugar'ı tekrar eyere oturtmak için epey zaman harcamaları gerekti. Karganı, hâlâ Cüce'yi taşımak istediği konusunda ikna etmek içinse daha fazlası.

"Ana yola dönmemiz gerek. Daha hızlı gideriz," dedi Paithan.

Ana yola ulaştıklarında, yolun yoğun bir insan kümesi ile kaplı olduğunu gördüler -güneyyönüne kaçan kaçaklar. Paithan karganını durdurup bakakaldı. Matarayı bitirmiş olan Roland, gülmeye başladı.

"Lanet aptallar!"

İnsanlar ağır ağır, bir korku nehri halini alan yol boyunca ilerliyorlardı. Sırtlarındaki yüklerin ağırlığı altında iki büklüm, çok küçük çocukları kucaklarında taşıyorlar, yürüyemeyecek kadar yaşlı olanları arabalarda çekiyorlardı. Yollar öteberi kaplıydı -sözkonusu olan yaşamları olduğu zaman değerlerini kaybeden şeyler, artık çok ağır gelen ev eşyaları, bozulan araçlar.

Orada burada, kenara çökmüş insanlar vardı -daha fazla yürüyemeyecek kadar yorulmuş insanlar. Bazıları ellerini uzatıp, arabası olanlara kendilerini da almaları için yalvarıyorlardı. Yanıtın ne olacağını bilen diğerleri, geçenlere duygusuz, korku dolu gözlerle bakarak oturuyor, tekrar güç toplamayı bekliyorlardı.

"Ormana," dedi Paithan'ın yanında giden Rega. "Tek yol bu. Biz yolları biliyoruz. Bu sefer, gerçekten," diye ekledi, hafifçe kızararak.

"Kaçakçıların Yolu," dedi Roland peltek peltek, eyerinde sallanarak. "Evet, biz yolları biliyoruz."

Paithan kıpırdayamıyordu. Oturmuş, bakıyordu. "Bütün bu insanlar Equilan'a gidiyorlar. Ne yapacağız?"

"Paithan?"

"Tamam, geliyorum."

Yosun düzlüklerinin geniş yollarını bırakıp orman yollarına saptılar. "Kaçakçıların Yolu" ince, kıvrım kıvrım, zor bir yoldu, ama çok daha tenhaydı. Paithan hepsini hızlı gitmeye, hayvanları ve kendilerini -devir be devir- yorgunluktan düşene kadar sürmeye zorladı. Sonra, yemek yemeye bile hal bulamadan, uyuyakalıyorlardı. Elf onlara yalnızca birkaç saat izin veriyordu, sonra kalkıp yine yola koyuluyorlardı. Yollarda başkalarına da rastladılar -kendileri gibi toplumun kıyılarında yaşayan, bu karanlık ve gizli yollan iyi bilenlere. Onlar da güneyyönüne kaçıyorlardı. Bunlardan biri, bir insan, yolculuklarının üçüncü devrinde, sendeleyerek kamplarına geldi.

"Su," dedi ve yere yıkıldı.

Paithan su getirdi. Rega adamın başını kaldırıp su tulumunu dudaklarına götürdü. Orta yaşlı bir adamdı, yüzü yorgunluktan sapsarı kesilmişti.

"Daha iyiyim Sağol."

Sarkık yanaklarına bir miktar renk geldi. Kendi kendine oturabilir oldu. Başını dizlerinin arasına sarkıttı ve derin nefesler almaya başladı.

"Burada bizimle dinlenebilirsiniz," dedi Rega. "Yiyeceğimizi paylaşabilirsiniz."

"Dinlenmek mi!" Adam başını kaldırıp hayretle baktı. Sonra titreyerek ormanda göz gezdirdi ve zorla ayağa kalktı. "Dinlenmek yok!" diye mırıldandı. "Arkamdalar! Tam arkamda!"

Korkusu apaçıktı. Paithan ayağa fırlayıp adamı korku içinde süzdü.

"Ne kadar arkanda?"

Adam, kendisini zar zor taşıyan bacakları üzerinde, kampı terk ediyor, yola koyuluyordu. Paithan arkasından koşup kolunu yakaladı.

"Ne kadar uzakta?"

Adam başını salladı. "Bir devir. Daha fazla değil."

"Bir devir mi?" Rega dişlerinin arasından kısa bir nefes aldı.

"Adam çıldırmış," diye mırıldandı Roland. "Ona inanamazsın."

"Griffith yok oldu! Terncia yanıyor! Lord Reginald öldü! Biliyorum." Adam titreyen ellerini kırlaşan saçlarının arasından geçirdi. "Ben şövalyelerden biriydim!"

Adama daha yakından bakınca, bağböcek kabuğundan zırhın altına giyilen kapitone çamaşırlara bürünmüş olduğunu gördüler. Daha önce fark etmemeleri garip değildi. Kumaş yırtılmış, kanla lekelenmişti, adamın bedeninden lime lime kirli parçalar halinde sarkıyordu.

"Ondan kurtuldum," dedi, elleri göğsünü kaplayan kuması çekiştirerek. "Zırhtan. Çok ağırdı ve bir işe yaramıyordu. Onun içinde öldüler. Canavarlar onları yakalayıp parçaladı... kolları çırpınıp duruyordu. Zırh çatladı, kan... arasından sızdı. Kemikleri içinden fırladı, haykırışları..."

"Kutsal Thillia!" Roland bembeyaz kesilmiş, titriyordu.

"Kes şunun sesini!" diye Paithan'ı tersledi Rega.

Kimse, her zamanki gibi yalnız başına oturmakta olan Drugar'ı fark etmedi. Sakalının ardında hafif, garip bir gülümseme gizliydi.

"Nasıl kaçtığımı biliyor musunuz?" Adam Paithan'ın tuniğinin önünü yakaladı. Bakışlarını indiren Paithan, adamın elinin kırmızımsı kahverengi lekelerle kaplı olduğunu gördü. "Diğerleri kaçtı. Ben... çok korkmuştum! Kaskatı kalmıştım!"

Şövalye kıkırdamaya başladı. "Kaskatı! Kıpırdayamıyordum. Ve devler yanımdan geçip gitti! Gülünç değil mi? Kaskatı!" Kahkahası tiz, sinir bozucuydu, boğuk bir öksürükle sona erdi. Paithan'ı kabaca, kendisinden uzağa itti.

"Ama şimdi koşabilirim. Üç devirdir... koşuyorum. Durmadım. Duramam." Bir adım attı, durup, döndü ve kenarları kızarmış, vahşi gözleriyle dik dik baktı. "Geri dönmeleri gerekiyordu!" dedi öfkeyle. "Onları gördünüz mü?"

"Kimi?"

"Geri dönüp yardım etmeleri gerekiyordu! Korkaklar. Bir avuç lanet, işe yaramaz korkak. Benim gibi!" Şövalye yine güldü. Başını sallayarak ormana doğru atıldı.

"Kimden bahsediyor bu?" diye sordu Roland.

"Bilmiyorum." Rega eşyalarını toplamaya, yiyecekleri deri torbalara atmaya başladı. "Ve umurumda da değil. Deli ya da değil, bir konuda haklı, ilerlemeye devam etmeliyiz."

İnançla yürüdüler gösterişsiz adımlarla altlarında uyuyan Thillia'ya.

Parçalanan dalgalar erdemlerini haykırdı, krallıklar ıslak çelenklerine ağladı.

Cücenin gür, bas sesi yükseldi. "Gördün mü," dedi Drugar, dörtlük bittiğinde, "ezberledim."

"Haklısın," dedi Roland, toplanmaya yardım etmek için kılını kıpırdatmadan. Yere oturmuş, kolları halsizce dizlerinin arasından sarkıyordu. "Şövalyenin kastettiği onlardı. Ve geri gelmediler. Neden ama?" Öfkeyle başını kaldırdı. "Neden dönmediler? Uğruna çabaladıkları herşey - yok oldu! Dünyamız! Gitti! Neden? Ne anlamı var?"

Rega'nın dudakları gerildi. Çantaları karganların sırtına fırlatıyordu. "Bu yalnızca bir efsane. Kimse gerçekten inanmıyor."

"Evet," diye mırıldandı Roland. "Kimse titanlara da inanmıyordu."

Kayışları çekiştiren Rega'nın elleri titremeye başladı. Başını karganın böğrüne doğru eğdi, deriyi sıkıca kavrayıp, hayvanın canını acıtana kadar sıktı. Ağlamaması, kendini bırakmaması gerekiyordu.

Paithan'ın eli elinin üzerine kapandı.

"Yapma!" dedi Rega sert bir sesle, onu dirsekleyip uzaklaştırarak. Başını kaldırdı, saçlarını yüzüne döktü ve kayışı sertçe çekti. "Git. Beni yalnız bırak." Elf bakışlarını çevirdiğinde, eli ile gizlice yanaklarını sildi.

Cesaretleri kırılmış, moralleri bozulmuş, korkuyla güdülenerek, yollarına devam ettiler. Birkaç kilometre gitmişlerdi ki, yolda yüzükoyun uzanmış şövalyeye rastladılar.

Paithan kargandan aşağı kaydı, adamın yanına diz çökerek boynuna dokundu.

"Ölmüş."

Yorgun karganları sınırlarına kadar zorlayarak iki devir daha ilerlediler. Sonunda durduklarında çantalarını açmıyorlar, karganların yularları bileklerine sarılı, yerde uyuyorlardı. Yorgunluktan ve beslenememekten serseme dönmüşlerdi. Kıt erzakları bitmişti, fakat avlanarak zaman harcamaya cesaret edemiyorlardı. Az konuşarak enerjilerini koruyorlar, çökük omuzlarla, eğik başlarla yolculuk ediyorlardı. Onları canlandırabilecek tek şey, arkalarında işittikleri garip bir ses oluyordu.

Bir dalın kırılması dikilmelerine, eyerlerinde korkuyla dönmelerine, gölgelere bakmalarına sebep oluyordu. İnsanlar ve Elf sık sık karganların üzerinde uykuya dalıyor, eyerde yan yatıyor, sonra irkilerek uyanıyorlardı. En arkada giden Cüce, herşeyi gülümseyerek seyrediyordu.

Paithan Cüce'ye hayret ediyordu. Bir yandan da, Drugar hakkında hissettiği huzursuzluk artıyordu. Hiç yorulmuyor gibiydi; sık sık, diğerleri uyurken nöbet tutmaya gönüllü oluyordu.

Paithan, Drugar'ın elinde hançer, tepesine dikildiği korkunç rüyalar görüyordu. İrkilerek uyandığında, Drugar'ı her zaman, kolları beline kadar uzanan sakalının altında kavuşturulmuş, sabırla beklerken buluyordu. Paithan korkularına gülebilirdi. Hem, Cüce hayatlarını kurtarmıştı. Arkalarında kargan süren Drugar'a dönüp baktığında ya da dinlenmek için durduklarında ona bir göz attığında, bekler gibi görünen dikkatli, siyah gözlerinin içindeki pırıltıyı görüyordu ve Paithan'ın gülüşü dudaklarında donuyordu.

Paithan Cüce'yi düşünüyor, onu güdüleyenin, öylesine bir alevi canlı tutanın nasıl korkunç bir yakıt olması gerektiğini merak ediyordu ki, Rega'nın bağırışı onu kasvetli düşüncelerinden uyandırdı.

"Feribot!" Bir ağaç gövdesine çakılmış kaba bir tabelayı gösterdi. "Yol burada sona eriyor. Ana yola geri dönmeliyiz..."

Sözleri korkunç bir sesle, yüzlerce gırtlaktan yükselen bir feryatla kesildi.

"Ana yol!" Paithan terli, titrek ellerle yularları kavradı. "Titanlar ana yola ulaştı."

Elf zihninde insan selini, dev, gözsüz yaratıkların yaklaşmasını gördü. İnsanların kaçmaya çalışarak dağılmasını gördü. Ama açık düzlükte gidecek hiçbir yer yoktu. Kaçış yoktu. İnsan seli bir kan seline dönüşecekti.

Rega ellerini kulaklarına bastırdı. "Susun!" diye bağırdı ardı ardına. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. "Susun! Susun! Susun!"

Bir yanıtmışçasına ani, tekinsiz bir sessizlik ormanın üzerine çöktü. Yalnızca ölmekte olanların, o kadar da uzakta olmayan sesleriyle bozulan bir sessizlik.

"Buradalar," dedi Roland, dudaklarında yarım bir gülümseme ile.

"Feribot!" dedi Paithan soluk soluğa. "Yaratıklar dev olabilirler, ama Kithni Körfezi'ni geçecek kadar uzun boylu değiller! Körfez onları, bir süreliğine de olsa durdurur." Karganını mahmuzladı. Ürken hayvan, korku içinde fırladı.

Diğerleri de ardından hareket etti. Ormanın içinde uçuyor, sarkan dalların altından eğiliyorlardı. Sarmaşıklar yüzlerine çarpıyordu. Açıklığa çıktıklarında, ileride Kithni Körfezi'nin pırıldayan, durgun yüzünü gördüler. Suyun kenarında kopan fırtına ile büyük bir karşıtlık oluşturuyordu bu.

İnsanlar çılgınca ana yoldan aşağı, feribota doğru koşuyorlardı. Irkdaşlarına karşı duyabilecekleri en ufak duygudaşlık kırıntıları da, korkunun içinde boğulup gitmişti. Yere düşenler ayaklar altında eziliyordu. Çocuklar izdiham içinde annelerinin kollarından koparılıp alınıyor, küçük bedenleri yere fırlatılıyordu. Düşenlere yardım etmek için duranlar, bir daha asla ayağa kalkamıyorlardı. Geriye, uzaklara, ufka doğru bakan Paithan ormanın hareket ettiğini gördü.

"Paithan! Bak!" Rega kolunu yakalayıp işaret etti.

Elf bakışlarını feribota çevirdi. İskele tıklım tıklımdı, insanlar itişip duruyorlardı. Suyun üzerinde, aşırı yüklenmiş tekne, normalden daha fazla batmış durumda ilerliyor ve her dakika daha da batıyordu. Asla karşı tarafa geçmeyi başaramayacaktı. Ve geçse de, fark etmeyecekti.

Diğer feribot karşı taraftan yola çıkmıştı. Elf okçularla doluydu, yayları ellerinde hazır, okları Thillia'ya dönüktü. Paithan başta, Elflerin insanların yardımına koştuğunu düşündü ve yüreği gururla kabardı. Sir Lathan yanılmıştı. Titanları durduran Elfler olacaktı!

Körfezden yüzerek geçmeyi deneyen bir insan tekneye yanaştı ve yardım isteyerek elini uzattı

Elfler onu vurdular. İnsanın bedeni suya batarak kayboldu. Midesi bulanan, inanmakta güçlük çeken Paithan, Elflerin silahlarını gelen titanlara değil, düşmandan kaçmaya çalışan insanlara çevirdiğini gördü.

"Seni piç!"

Paithan döndüğünde, vahşi bakışlı bir adamın Roland'ı eyerinden aşağı çekmeye çalıştığını gördü Karganları gören yoldaki insanlar, hayvanların bir kaçış yolu oluşturduğunu fark etmişti. Çılgına dönmüş bir kalabalık üzerlerine gelmeye başladı. Roland adama vurup, güçlü eliyle onu yosuna indirdi. Bir başkası, elinde bir dal olduğu halde, Rega'ya yaklaştı.

Rega adamın suratını tekmeledi ve sırtüstü yuvarlanmasına sebep oldu. Zaten panik içindeki karganlar, sıçrayıp kıvranmaya, sivri pençelerini savurmaya başladılar. Cüce dilinde küfretmekte olan Drugar, yularlarını kırbaç gibi kullanarak kalabalığı uzak tutmaya çalışıyordu.

"Ağaçların arasına!" diye haykırdı Paithan, altındaki hayvanı çevirerek.

Rega yanında dörtnala ilerliyordu, ama Roland yakalanmıştı ve kendisini kalabalığın kavrayan ellerinden kurtaramıyordu. Neredeyse eyerden aşağı çekilmek üzereydi. İnsan'ın başının dertte olduğunu gören Drugar, karganını kalabalıkla Roland'ın arasına soktu. Roland'ın yularını yakalayıp karganı çekerek, Paithan ile Rega'ya yetişti. Dördü ormanın gölgesine dörtnala daldılar.

Güvenliğe ulaşınca, nefes almak için durdular. Birbirlerine bakmamaya çalışıyorlardı. Hiçbiri arkadaşının yüzündeki ifadeyi görmek istemiyordu.

"Körfeze giden bir patika olmalı!" dedi Paithan. "Kargan yüzebilir."

"Ve elfler tarafından vurulur!" Roland yarılmış dudağındaki kanı sildi. ~"

"Beni vurmazlar."

"Bize ne de çok yardımı olur, ama!"

"Benimle beraberken size de zarar vermezler." Paithan bundan emin olabilmeyi dilerdi, ama şu anda fark etmezdi herhalde.

"Bir patika olsa bile... ben bilmiyorum," dedi Rega. Bedeni bir titremeyle sarsılıyordu. Düşmemek için eyere tutundu.

Paithan yoldan aşağı, körfeze doğru daldı Birkaç dakika içinde o ve karganlar yoğun çalılara çaresizce dolanmışlardı.

Elf yenildiğini kabul etmeyi reddederek mücadele etmeye devam ediyordu, ama çalıları yarıp geçmeyi başarsalar bile, bunun saatler alacağını görebiliyordu. Ve önlerinde o kadar zaman yoktu. Bitkin bir halde geri döndü.

Yoldan gelen ölüm sesleri yükseldi. Kendilerini Kithni'ye fırlatan insanların çıkardığı şapırtıları duyabiliyorlardı.

Roland eyerinden aşağı kaydı. Yere inerek, çevresine bakındı. "Burası ölmek için iyi bir yere benziyor."

Yavaş yavaş, Paithan karganından indi ve Rega'nın yanına giderek kollarını açtı. Rega kollarının arasına kaydı. Paithan sıkıca sarıldı.

"Ben bakamayacağım, Paithan," dedi Rega. "Onları görmek zorunda kalmayacağıma söz ver!"

"Söz veriyorum," diye fısıldadı Paithan, kara saçlarını okşayarak. "Gözlerini benden ayırma."

Roland yolun ortasında durmuş, titanların gelmesini beklediği yöne dönmüştü. Korkusu yok olmuştu, ya da belki aldıramayacak kadar yorgundu.

Sakallı yüzünde ürkütücü bir sırıtışla, Drugar elini kemerine götürdü ve kemik saplı hançerini çıkardı.

Her biri için bir darbe, sonuncusu da kendisi için.

YİRMİBEŞİNCİ BÖLÜM

AGAÇTEPELERİ,

EQUILAN

Haplo yosunun üzerinde sırtüstü uzanmış, gözlerini güneşten koruyarak yıldızları sayıyordu.

Bulunduğu noktadan yirmi beş parlak ışık görebiliyordu. Lenthan Quindiniar onu, Elflerin toplam doksan yedi yıldız saydıkları konusunda temin etmişti. Bunların hepsi aynı anda görülemiyordu elbette. Bazıları sönüyor ve tekrar yanana dek birkaç mevsim sönük kalıyordu. Elf astronomlar ufukta olup, atmosfer sebebiyle görülemeyen yıldızlar da olduğunu hesaplamıştı. Bu yüzden, gökyüzünde toplam 150, 200 kadar yıldız olduğunu tahmin ediyorlardı.

Bu da, Haplo'nun şimdiye kadar işittiği tüm yıldızlardan farklıydı. Gördüklerinin ay olması olasılığı aklına geldi. Lordunun araştırmasına göre, eski dünyada bir ay vardı. Ama bu Sartan yapımı dünyada ay yoktu ve Haplo uçuşu sırasında aya benzer bir nesne görmemişti. Yine, ayların dünya

etrafında dönmesi gerekirdi ve bu ışıklar, görünüşe göre, sabitti. Ama güneş de sabit duruyordu. Ya da, daha doğrusu Piyan gezegeni sabitti. Dönmüyordu. Gece ve gündüz yoktu. Ve bir de yıldızların garip devirleri vardı -uzun süreler boyunca parlak parlak yanıyor, sonra kararıyor, sonra yine ortaya çıkıyorlardı.

Haplo doğruldu ve çevresine bakınarak köpeğini aradı. Köpek bahçede dolaşıyor, tanımadığı kişilerin ve diğer hayvanların garip kokularını kokluyordu. Herkes uyurken bahçede yalnız olan Patryn sargılı ellerini kaşıdı. Sargı ilk birkaç gün hep derisini kaşındırıyordu.

Belki de ışıklar, bu gezegene özgü doğal bir olgudan başka bir şey değildir. Bu da, onlar ve güneş hakkında düşünerek zaman harcıyorum demek. Hem, buraya astronomik incelemeler yapmak için gönderilmedim. Daha önemli sorunlarım var. Mesela bu dünyada ne yapacağım gibi.

Önceki gece, Lenthan Quindiniar Haplo için, Elflerin bu dünyayı nasıl gördüklerine dair bir çizim yapmıştı. Çizim, Haplo'nun Nexus'ta gördüğü çizime benziyordu -ortasında bir alev topu olan bir küre. Elf dünyanın üstüne, "yıldızları" ve güneşi eklemişti. Bu dünyadaki konumlarına işaret etmiş -ya da elf astronomların kendi konumlan olduğunu söylediği şeyi göstermiş-ve Elflerin yüzyıllar önce, doğuyönündeki Paragna Denizi'ni geçip, Uzakyöre Düzlükleri'ne ulaştığını söylemişti.

"Salgın yüzünden," demişti Lenthan. "Salgından kaçıyorlardı. Aksi halde asla evlerini terk etmezlerdi."

Uzakyöre'ye erişince Elfler gemilerini yakmış, eski yaşamları ile tüm ilişkilerini kesmişlerdi. Sırtlarını denize dönerek, iç-yörelere ilerlemişlerdi. Lenthan'ın büyük-büyük-büyükbabası batıyönündeki yeni düzlükleri keşfetmeye gönüllü birkaç kişiden biri olmuştu ve bu gezi sırasında orniti, ona bir servet kazandıracak yön bulma taşını keşfetmişti.

Taşı kullanarak Uzakyöre'ye geri dönebilmişti. Elfleri keşfinden haberdar etmiş, ıssız yörelere gitmeye cesaret edebilecek Elflere iş vermişti.[25] Yön bulmaya yarayacak herhangi bir yöntem olmadan keşif yapmak son derece tehlikelidir, çünkü bir mekânı terk eden kişinin geriye dönebilmesi ihtimali son derece düşüktür.

Equilan küçük bir maden kasabası olarak doğmuştu. Batıyönüne doğru yerleşen insanlar olmasaydı, bundan daha fazlası olamayabilirdi. Thillia

olarak bilinen yörenin insanları, Terinthia Okyanusu'nun altında keşfettikleri bir geçit sayesinde oralara kadar gelebilmişlerdi. Eşsiz Kral George -efsanevi beş kardeşin babası-halkım, ismi ve niteliği artık unutulmuş olan bir dehşetten kaçarak bu yeni yere getirmişti.

Elfler daima genişleme ihtiyacı içinde olan bir ırk değildir. Başka insanlar üzerinde hakimiyet kurma, memleketlerini ele geçirme arzusu duymazlar. Equilan'da yerleşince, Elfler istedikleri kadar yere sahip olmuşlardı. Onların ihtiyaç duyduğu şey, ticaretti.

Elfler, elf silahları ve başka mallar almaktan son derece mutlu olan insanları memnuniyetle karşılamışlardı. Zaman geçtikçe ve insan nüfusu büyüdükçe, Elflerin güneyyönü sınırlarında bu kadar çok ve değerli mekânlara sahip olmaları insanları mutsuz etmeye başladı. Thillialılar kuzeyyönüne doğru genişlemeye çalıştı, ama DenizKralları ile karşılaştılar -Kasnar İmparatorluğu'nda süren bir savaş sırasında Yıldız Denizi'ni geçen, sert, savaşçı bir halk. Daha da kuzey ve doğuyönlerin-de, cücelerin karanlık ve gölgeli mevkileri vardı. O zamana kadar elf toplumu oldukça güçlenmişti. İnsanlar zayıf, bölünmüş ve Elflere bağımlıydılar. Thillialılar homurdanmak ve komşularının düzlüklerine kıskanarak bakmak dışında bir şey yapamadılar.

Cücelere gelince, Lenthan'ın fazla bilgisi yoktu. Lenthan'ın büyükbabasının zamanında bile krallıklarının oldukça güçlü olduğu söyleniyordu.

"Ama hepiniz başta nereden geldiniz?" diye sormuştu Haplo. Yanıtı biliyordu, ama Elflerin Koparılış hakkında ne bildiklerini merak ediyordu. Bu bilginin ona, Sartanların nerede ve ne yapmakta oldukları konusunda bir ipucu vereceğini umuyordu. "Yani, çok, çok, çok önce, en başta."

Lenthan uzun ve karışık bir açıklamaya girişmişti ve Haplo kısa süre sonra karmaşık efsaneler arasında kayboldu. Görünüşe bakılırsa, kime sorduğuna göre değişiyordu. Elfler ve insanlar arasında, yaratılışın cennetten kovulma ile bir ilgisi vardı. Örn bilir cüceler neye inanıyorlardı.

"İnsan alemindeki politik durum nasıl?"

Lenthan'ın morali bozulmuş gibiydi. "Korkarım bilmiyorum. Ailede kâşif olan oğlumdur. Babam benim uygun olduğumu hiç düşünmedi..."

"Oğlunuz mu? Burada mı?" Haplo çevresine bakındı. Elf in bir dolabın içinde saklanıp saklanmadığını merak ediyordu -bu kaçık aile düşünülünce, o kadar da sıradışı bir fikir gibi gelmiyordu. "Onunla konuşabilir miyim?"

"Paithan. Hayır, burada değil. İnsan âleminde yolculuk yapıyor. Daha bir süre dönmeyecek, korkarım."

Bütün bunların Haplo'ya pek bir faydası olmamıştı. Patryn, buraya yaptığı yolculuğun amaçsız olduğunu düşünmeye başlamıştı. Kaos yaratması, lordunun gelip bu dünyayı ele geçirmesi için zemin oluşturulması düşünülmüştü. Ama Pryan'da, cüceler rahat bırakılmaktan başka bir şey istemiyor, insanlar birbiri ile savaşıyor, Elfler ise onlara silah satıyordu. Haplo'nun insanları elflere karşı savaşa kışkırtma konusunda fazla şansı yoktu -saldırmak için kullandığınız araçları size sağlayanlara saldırmak zordur. Kimse cücelerle savaşmak istemiyordu -kimse cücelerin sahip olduklarını istemiyordu. Elfler fetih için harekete geçirilemezdi, görünüşe göre bu sözcük sözlüklerinde yoktu.

"Statüko" demişti Lenthan Quindiniar. "Eski bir sözcüktür. Anlamı ise... şey... 'statüko' işte."

Haplo sözcüğü tanımıştı, anlamını biliyordu. Değişmeyen. Arianus'ta keşfettiği (ve gelişmesine yardım ettiği) kaostan çok farklıydı.

Göklerde parlayan ışıkları seyrederken Patryn gittikçe daha sinirleniyor, daha şaşırıyordu. Bu âlemde sorun yaratmayı basarsam bile, aynı şeyi yapmak için kaç âlemi daha ziyaret etmem gerekecek? Göklerde parlayan ışıklar kadar çok âlem olabilir burada. Daha fazlasının olmadığını kim söyleyebilir? Hepsini bulmak ömür boyu sürebilir! Benim o kadar zamanım yok. Ne de lordumun bu kadar zamanı var.

Anlamsız geliyordu. Sartanlar düzenli, sistematik ve mantıklı çalışmışlardı. Asla medeniyetlerin bu şekilde gelişigüzel dağılmasına ve kendi kendilerine hayatta kalmaya çalışmalarına izin vermezlerdi. Herşeyi birleştiren bir şey olmalıydı. O anda, bu bir şeyi nasıl bulacağı konusunda Haplo'nun hiçbir fikri yoktu.

Muhtemelen, yaşlı adam dışında. Adamın deli olduğu açıktı. Ama kapıkıranlar[26] ya da kurtadamlar kadar deli miydi? İlki, kendisi dışında kimseye zararının dokunmayacağı anlamına geliyordu, ikincisi ise dikkat edilmesi gerektiği. Haplo Arianus'ta yaptığı hatayı hatırlıyordu. Adamın

aptal biri olduğunu düşünmüştü, ama çok çok yanıldığı ortaya çıkmıştı. Yine aynı hataya düşmeyecekti. Yaşlı adam hakkında pek çok soru vardı kafasında.

Ve sanki adamı hayal etmek, onu yoktan var etmiş gibi (Labirent'te sık sık olurdu bu), Haplo başını kaldırınca Zifnab'ın kendisini izlemekte olduğunu gördü.

"Sen misin?" dedi yaşlı adamın titrek sesi.

Haplo, yosun parçalarını silkeleyerek ayağa kalktı.

"Ah, hayır, değilsin," dedi Zifnab hayal kırıklığı içinde, başını sallayarak. "Yine de" -Haplo'ya dikkatle baktı- "seni de aradığımı hatırlıyor gibiyim. Gel, gel." Haplo'nun kolunu tuttu. "Havalanmalıyız -Kurtarmaya gitmeliyiz! Amanın! Cici köpek. C... cici köpek."

Bir yabancının sahibine yanaştığım gören köpek, var olmayan avını kovalamayı bırakmış, canlı avı ile yüzleşmek üzere fırlamıştı. Hayvan büyücünün önünde durdu, dişlerini çıkartarak kötü kötü hırladı.

"Kolumu bırakmanı tavsiye ederim, ihtiyar," dedi Haplo.

"Ah, tabii." Zifnab telaşla elini çekti. "Güzel... güzel hayvan." Köpeğin hırlaması kesildi, ama yaşlı adamı kuşkuyla süzmeye devam etti.

Zifnab ceplerini karıştırmaya başladı. "Birkaç hafta önce buralarda bir kemiğim vardı. Öğle yemeğinden kalma. Diyorum ki, ejderimi gördünüz mü?"

"Bu bir tehdit mi?" diye sordu Haplo.

"Tehdit mi?" Yaşlı adam dehşete düşmüş göründü. O kadar şaşırmıştı ki, şapkasını düşürdü. "Hayır... elbette hayır! Yalnızca... evcil hayvanlarımızı karşılaştırıyorduk..." Zifnab sesini alçaltıp endişeyle çevresine bakındı. "Aslında ejderim oldukça zararsızdır. Onu büyüledim..."

"Gel, köpek," dedi Haplo tiksintiyle ve gemiye yöneldi.

"Büyük Gandalfın hayaleti!" diye bağırdı Zifnab. "Bir hayaleti varsa tabii. Kuşkuluyum. Öylesine züppeydi ki... Nerede kalmıştım? Evet, kurtarma! Neredeyse unutuyordum." Yaşlı adam cüppesini toplayarak Haplo'nun yanında koşmaya başladı. "Hadi, çabuk! Çabuk! Harcayacak zamanımız yok. Çabuk!"

Beyaz saçları kafasında dimdik dikilmişti, sakalı her yöne uzanıyordu. Zifnab fırlayıp Haplo'nun yanından geçti. Arkasına döndü ve parmağını

dudaklarına götürdü. "Ve sessiz ol. Onu "-yüzünü buruşturarak aşağıyı işaret etti- "yanımızda istemiyorum."

Haplo durdu. Kollarını göğsünde kavuşturarak, yaşlı adamın, Patryn'in gemi çevresinde oluşturduğu büyülü engele çarpmasını, eğlenerek bekledi.

Zifnab gemiye uzandı ve elini koydu.

Hiçbir şey olmadı.

"Hey, uzak dur ondan!" Haplo koşmaya başladı. "Köpek, durdur onu!"

Köpek hızla atıldı, sessiz patileriyle yosun zeminde uçtu ve tam Zifnab geminin küpeştesinden içeri tırmanmaya teşebbüs ederken cüppesini yakaladı.

"Çekil! Çekil!" Zifnab şapkasını köpeğin başına doğru salladı. "Yoksa seni domuz yavrusuna çeviririm. Ast a bula... Yok, dur. Bu beni domuz yavrusuna çevirir. Bırak beni, seni hayvan!"

"Köpek, aşağı," diye emretti Haplo ve köpek yaşlı adamı bırakarak itaatkârca oturdu. Ama hâlâ dikkatle süzmekteydi onu. "Bana bak, yaşlı adam. Büyümü nasıl bozduğunu bilmiyorum, ama seni uyarıyorum. Gemimden uzak dur..."

"Uzaklara mı gidiyoruz? Eh, elbette öyle." Zifnab uzanıp Haplo'nun kolunu okşadı. "Burada olmamızın sebebi bu. İyi bir adamın var," diye ekledi, köpekle konuşarak, "ama biraz sersem gibi."

Büyücü küpeşteden içeri atladı ve üst güvertede, "ilerlemiş yaşına" göre şaşırtıcı bir hızda ilerlemeye başladı.

"Lanet olsun!" diye küfretti Haplo, arkasından atlarken. "Köpek!"

Hayvan sıçrayıp güvertede hızla koştu. Zifnab çoktan köprüye giden merdivende kaybolmuştu. Köpek arkasından atladı.

Haplo arkalarından gitti. Merdivenden aşağı kayarak köprüye koştu. Zifnab merakla rün kaplı dümentaşına bakıyordu. Köpek yanında durmuş, izliyordu. Yaşlı adam dokunmak için uzandı. Köpek hırlayınca Zifnab çabucak elini çekti.

Haplo kapıda düşünerek durdu. Edilgen bir gözlemci olmalı, bu dünyanın olaylarına doğrudan karışmamalıydı. Ama şimdi başka şansı yoktu. Yaşlı adam rünleri görmüştü. Yalnızca bu kadarla da kalmıyordu, onları çözmüştü de. Bu yüzden, Patryn'in kim olduğunu biliyordu. Bu bilgiyi daha fazla yaymasına izin veremezdi. Dahası, bir Sartan olmalıydı.

Arianus'taki şartlar eski düşmanımızdan öcümü almamı engelledi. Şimdi elimde başka bir Sartan var ve bu sefer fark etmeyecek. Kimse deli Zifnab'ın yokluğunu hissetmeyecek. O Quindiniar kadını bana madalya bile verir.

Haplo kapıda duruyordu. Bedeni köprünün tek çıkışını kapatıyordu. "Seni uyarmıştım. Buraya gelmemeliydin, ihtiyar. Görmemen gereken şeyler gördün." Sargıları açmaya başladı. "Ölmen gerek. Senin bir Sartan olduğunu biliyorum. Benim büyümü bozacak güce sahip olan yalnızca onlardır. Bir şey söyle. Halkının geri kalanı nerede?"

"Ben de bundan korkuyordum," dedi Zifnab, Haplo'ya üzgün üzgün bakarak. "Bir kurtarıcı böyle davranmaz, biliyorsun bunu."

"Ben kurtarıcı falan değilim. Bir şekilde, tam aksi olduğumu da söyleyebilirsin. Sorun ve kaos yaratmak, lordumun bu dünyaya gelişi ve onu ele geçirmesi için yolu hazırlamak zorundayım. Çok uzun zaman önce hükmetme hakkına sahip olan bizler hükmedeceğiz. Artık benim kim olduğumu biliyor olmalısın. Çevrene bir bak, Sartan. Rünleri tanıdın mı? Yoksa kim olduğumu baştan beri biliyor muydun? Hem, gelişimi öngörmüştün. Bunu nasıl yaptığım bilmek istiyorum."

Sargıları çözerek, ellerindeki desenleri açığa çıkardı ve yaşlı adama doğru ilerledi.

Zifnab önünde gerilemedi. Yaşlı adam yerinde durdu ve sessiz bir saygınlık içinde Patryn ile yüzleşti. "Bir hata yaptın," dedi sessizce, gözleri aniden keskin ve zeki bir anlam kazanarak. "Ben Sartan değilim."

"Hı hı." Haplo sargıları yere fırlatarak derisindeki rünleri ovuşturdu. "İnkâr etmen bile haklı olduğumu gösterir. Sartanlar'ın asla yalan söylemediği gerçeği dışında. Ama zaten, bunadıkları da görülmemiştir."

Haplo yaşlı adamın kolunu yakaladı. Elindeki kemiklerin kırılganlığını, zayıflığını hissetti. "Konuş, Zifnab, ya da adın her neyse. Kemiklerini parça parça edecek güce sahibim, teker tekerlerinin içinde. Ölmek için son derece acılı bir yoldur. Ellerinden başlayıp bedenine doğar ilerleyeceğim. Belkemiğine ulaştığım zaman, seni bırakmam için yalvarıyor olacaksın."

Ayaklarının dibinde, köpek inliyor, Patryn'in dizlerine sürünüyordu. Haplo hayvanı görmezden geldi, Zifnab'ın bileğini daha sıkı kavradı. Diğer avucunu, doğrudan yaşlı adamın kalbinin üzerine koydu. "Bana gerçeği

söyle, ben de işini çabuk bitireyim. Kemiklere yaptığımı organlarına da yapabilirim. Kalbin patlar. Acılı, ama hızlıdır."

Haplo'nun yaşlı adama hakkını vermesi gerekirdi. Zifnab'dan daha güçlü adamlar ellerinin altında titremişti. Yaşlı adam sakindi. Korkuyorduysa bile, korkusunu denetim altında tutmayı biliyordu.

"Sana gerçeği söylüyorum. Ben Sartan değilim."

Haplo'nun kavrayışı sertleşti. İlk rünü söylemek için hazırlandı. Kırılgan bedene bir acı dalgası yayacak olan rünü. Zifnab yerinden kıpırdamadı.

"Büyünü nasıl bozduğuma gelince, evrende senin bilgin dahilinde olmayan güçler vardır." Haplo'nun yüzünden ayrılmayan gözleri kısıldı. "Asla aramadığınız için gizli kalan güçler."

"O zaman, neden bu güçleri hayatını kurtarmak için kullanmıyorsun, ihtiyar?"

"Kullanıyorum."

Haplo tiksinti içinde başını salladı ve ilk rünü söyledi. Elindeki ilk desen mavi mavi parladı. Güç Haplo'nun bedeninden yaşlı adamın bedenine aktı. Haplo adamın bilek kemiklerinin patladığını, kavrayışı altında lapaya döndüğünü hissedebiliyordu. Zifnab inlemesini bastırmaya çalıştı.

Haplo gözünün kenarından, köpeğin kendisine doğru hızla atıldığını anca gördü. Saldırıya karşı koymak için kolunu kaldırdı. Darbenin etkisi onu güverteye yıktı ve ciğerlerindeki tüm havayı boşalttı. Nefes nefese, soluklanmaya çalışarak uzandı kaldı. Köpek tepesinde durmuş, yüzünü yalıyordu.

"Ah, yazık. Canın acıdı mı oğlum?" Zifnab ilgiyle üzerine doğru eğildi ve yardım etmek için elini uzattı -Haplo'nun parça parça ettiği elini.

Haplo ele bakakaldı, bilek kemiklerini gergin, yaşlı derinin altında açıkça gördü. Bütün ve sağlam görünüyorlardı. Yaşlı adam herhangi bir rün söylememişti, havaya da çizmemişti. Çevresindeki büyü alanını inceleyen Haplo, büyünün bozulduğuna dair herhangi bir işaret göremedi. Ama kemiğin kırıldığını hissetmişti!

Yaşlı adamın elini bir kenara iten Haplo, ayağa kalktı. "İyisin," diye kabul etti. "Ama ne kadar dayanabilirsin ki? Senin gibi bir ihtiyar bunak." Yaşlı adama doğru bir adım attı ve durdu.

Köpek aralarına girmişti.

"Köpek! Yakala!" diye emretti Haplo.

Hayvan yerinden ayrılmadı ve sahibine mutsuz, yalvaran gözlerle baktı.

Nazikçe gülümseyen Zifnab, hayvanın siyah kürkünü okşadı. "Aferin sana. Ben de öyle düşünmüştüm." Bilgece, ağırbaşlılıkla başını salladı. "Köpek hakkında herşeyi biliyorum, görüyorsun."

"Bu da ne halt demekse!"

"Kesinlikle, oğlum," dedi yaşlı adam, yüzü sevinçle parlayarak. "Ve şimdi, hepimiz güzelce tanıştığımıza göre, yola çıksak iyi olur." Zifnab arkasını döndü ve ellerini hevesle ovuşturarak dümentaşının başına dikildi. "Bunun nasıl çalıştığını gerçekten çok merak ediyorum." Fare tüyü rengi cüppesinin cebine uzanarak, ucuna hiçbir şey takılı olmayan bir zincir çıkardı ve dikkatle baktı. "Kulaklarım ve bıyıklarım aşkına! Geç kaldık."

Haplo köpeğe dik dik baktı. "Yakala!"

Köpek karnının üzerinde sürünerek bir köşeye sindi. Başı patilerinin üzerinde, inledi. Haplo yaşlı adama doğru bir adım attı.

"Gösteri başlasın artık!" diye bildirdi Zifnab vurgulayarak. Zincirin ucundaki olmayan şeyi pat diye kapattı ve cebine geri koydu. "Paithan tehlikede..."

"Paithan " Haplo duraksadı.

"Quindiniar'ın oğlu. İyi çocuk. Sormak istediğin soruları ona sorabilirsin: insanlar arasındaki politik durumu, Elfleri savaşa sürüklemek için ne yapabileceğini, cüceler arasında nasıl huzursuzluk çıkaracağını. Paithan hepsinin cevabını biliyor. Gerçi artık fark etmez, ama!" Zifnab içini çekerek başını salladı. "Ölüler için politikanın önemi yoktur. Ama bazılarını kurtaracağız. En iyilerini ve en zekilerini. Ve şimdi, gerçekten yola çıkmamız gerek." Yaşlı adam çevresine ilgiyle baktı. "Bu aleti nasıl çalıştırıyorsun?"

Elinin arkasındaki rünleri sinirli sinirli kaşıyan Haplo, yaşlı büyücüye baktı.

Bir Sartan -öyle olmak zorunda! Kendisini iyileştirebilmiş olmasının tek yolu bu. Tabii kendisini iyileştirdiyse. Belki de rünleri bükerken bir hata yaptım, belki bileğini kırdığımı yalnızca düşündüm. Bir de köpek var, onu koruyor. Bunun anlamı yok. Hayvan garip tiplerden hoşlanıyor. Arianus'ta, öldürmek zorunda kalacağım cüce kadını kurtarmıştı it.

Yok edici, kurtarıcı...

"Tamam, ihtiyar. Oynadığın oyun her ne ise, katılacağım." Haplo diz çöktü ve köpeğin ipeksi kulaklarım okşadı. Hayvanın kuyruğu yeri süpürdü, herşey affedildiği için memnundu. "Ama yalnızca ben kuralları keşfedene kadar. O zaman, kazanan herşeyi alır. Ve ben de kazanmaya niyetliyim."

Doğruldu ve ellerini dümentaşının üzerine koydu. "Nereye gidiyoruz?"

Zifnab gözlerini kırpıştırdı, kafası karışmıştı. "Korkarım en küçük fikrim bile yok," dedi. "Ama, tanrı aşkına!" diye ekledi ciddiyetle. "Oraya varınca bileceğim!"

YİRMİALTINCI BÖLÜM

BATILİMANI,

THILLIA

Ejder gemisi ağaçtepelerini süpürüyordu. Haplo, insanların yaşadığı söylenen yerlere doğru uçuyordu. Zifnab pencereden dışarı bakıyor, endişeyle altlarında kayan manzarayı izliyordu.

"Körfez!" diye haykırdı yaşlı adam aniden. "Yaklaştık. Ah, yazık, yazık."

"Neler oluyor?"

Haplo, sahilde askeri vaziyet almış elf sırasını görebiliyordu. Suyun üzerinde biraz uçtu. Uzaktaki ateşlerin dumanı bir anlığına görüntüyü kapattı. Bir rüzgâr esintisi dumanlan araladı ve Haplo yanmakta olan bir kent ve sahile doğru sürü halinde akan insanları gördü. Sahilden birkaç yüz metre açıkta, suyun üzerinde görebildiği noktaların miktarına bakılırsa, bir tekne batıyordu.

"Korkunç, korkunç." Zifnab titreyen elini seyrek, beyaz saçlarının arasından geçirdi. "Daha alçak uçmalısın. Göremiyorum."

Haplo da daha yakından bir göz atmayı istiyordu. Belki de bu âlemdeki barış dolu durum konusunda yanılmıştı. Ejder gemisi alçaldı. Üzerlerinden geçen kara gölgeyi hisseden sahildekiler, başlarını kaldırıp işaret ettiler. Kalabalık dalgalandı. Bazıları yeni bir tehdit olarak gördükleri şeyden kaçmaya başladılar. Diğerleri, gidecek hiçbir yer olmadığını fark ederek, amaçsızca dolandılar.

Ejder Kanadı'nı döndüren Haplo, bir sefer daha geçti. Körfezin ortasındaki bir teknedeki elf okçular yaylarını kaldırarak oklarını gemiye yönelttiler. Patryn onları görmezden geldi ve daha iyi görmek için alçaldı. Gemiyi koruyan rünler, bu dünyanın zayıf silahlarına karşı da koruma sağlayacaktı.

"İşte! Orada! Dön! Dön!" Yaşlı adam Haplo'yu yakaladı, neredeyse yere yıkıyordu. Zifnab, insanların toplandığı kıyıdan fazla uzak olmayan, yoğun ağaçlıklı bir yeri gösteriyordu. Patryn gemiyi gösterilen yöne çevirdi.

"Ben bir şey göremiyorum, ihtiyar."

"Evet! Evet!" Zifnab endişeyle hoplayıp zıplıyordu. Heyecanı hisseden köpek güvertede sıçrayıp duruyor, çılgın gibi havlıyordu.

"Oradaki ağaçlık! İnecek fazla yer yok, ama başarabilirsin."

Fazla yer yok. İnmesi beklenen yeri tasvir edecek sözcükleri, dudaklarını ısırarak engelleyebildi Haplo -ağaçların ve sarmaşıkların arasından zar zor görülebilen, küçük bir açıklıktı bu. Tam büyücüye gemisini oraya indirmesinin imkânsız olduğunu söyleyecekti ki, dikkatle bakınca -büyüyü değiştirip kanatları iyice çekerse-bir şansı olabileceğini gördü.

"Oraya inince ne yapacağız, ihtiyar?"

"Paithan'ı, iki insanı ve Cüce'yi alacağız."

"Neler olup bittiğini hâlâ bana söylemedin."

Zifnab başını çevirdi ve Haplo'ya zeki gözlerle baktı. "Kendin görmelisin, oğlum. Yoksa inanmazsın."

En azından, Haplo bunları söylediğini düşünmüştü. Köpeğin havlaması yüzünden emin değildi. Kuşkusuz gemimi şiddetli bir savaşın ortasına indiriyorum. Alçalınca açıklıkta, yüzlerini yukarı çevirmiş küçük bir grup gördü.

"Tutun!" diye bağırdı köpeğe... ve dinliyorsa yaşlı adama. "Sarsıntılı olacak!"

Gemi ağaçtepelerinin arasından çatırdayarak geçti. Dallar gemiyi çekiştiriyor, sonra kırılıp ayrılıyordu. Pencerenin dışındaki manzara yeşil bir kütle ile belirsizleşiyor, gemi sarsılıyor, eğiliyordu. Zifnab öne doğru düştü ve bacakları açık, pencereye yapıştı kaldı. Haplo dümentaşına tutundu. Köpek bacaklarını açarak yan yatan güvertede ayakta kalmak için çabaladı.

Gıcırtılı bir çarpmadan sonra ağaçlardan geçip açıklığa alçaldılar. Gemi ile uğraşan Haplo, kurtaracağı menschlere bir göz attı. Ormanın kıyısında birbirlerine sokulmuşlar, görünüşe göre bu gelenin kurtarıcı mı, bela mı olduğuna karar veremiyorlardı.

"Git onları getir, ihtiyar!" dedi Haplo büyücüye. "Köpek, burada kal."

Hayvan, kendisini yapıştığı pencereden kurtarmış, üst güverteye giden merdivene doğru sendeleyerek giden Zifnab'ın peşinden neşeyle fırlamak üzereydi.

Köpek itaatkârca oturdu ve büyük bir hevesle, kuyruğunu sallayarak, yukarı baktı. Haplo sessizce kendisine ve bu çılgınca duruma küfretti. Uçmak için ellerini çıplak tutmak zorundaydı ve derisindeki desenleri nasıl açıklayacağını düşünüyordu ki, gövdenin aldığı ani bir darbe gemiyi baştan sona sarstı.

Haplo neredeyse yere yıkılıyordu. "Hayır," diye mırıldandı kendi kendine. "Bu olamaz."

Nefesini tutarak, her duyusu tetikte, kıpırdamadan durdu ve bekledi.

Darbe yine geldi, bu sefer daha güçlü. Gövde titredi, titre simler büyüye, ahşabın içine, Haplo'nun içine işledi.

Rün yapısı çözülüyordu.

Haplo kendine döndü, yoğunlaştı ve bedeni, zihninin imkânsız olduğunu söylediği tehlikeye içgüdüsel olarak tepki gösterdi. Yukarıda, güvertede, ayak sesleri, yaşlı adamın birşeyler haykıran, gıcırdayan tiz sesi duyulabiliyordu.

Yeni bir darbe gemiyi sarstı. Haplo yaşlı adamın yardım istediğini duydu, ama yalvarmalarını duymazdan geldi. Patryn tüm duyuları ile tadıyor, kokluyor, dinliyor ve uzanıyordu. Rün büyüsü yavaş yavaş, kesin bir şekilde çözülüyordu. Darbeler gemiye zarar vermemişti... henüz. Ama

büyüsünü zayıflatmıştı. Şimdiki darbe, belki de bir sonraki büyüyü aşacak, zarar verecek, yok edecekti.

Kendi büyüsüne karşı gelecek kadar güçlü tek büyü, Sartan rün-büyüsüydü.

Tuzak! İhtiyar beni yemledi! Tam ağın ortasına uçacak kadar aptalca davrandım!

Bir darbe daha gemiyi salladı; Haplo ahşabın parçalandığını duydu. Köpek dişlerini çıkardı, ensesindeki tüyler dikildi.

"Bekle, oğlum," dedi Haplo, köpeğin başını okşayıp, eliyle bastırıp yerinde kalmasını sağlarken. "Bu benim savaşım."

Bir Sartan ile karşılaşmak, savaşmak ve bir Sartan'ı öldürmek için çok uzun zaman beklemişti. Haplo üst güverteye sıçradı. Yaşlı adam ayağa kalkmaya çalışıyordu. Tam Haplo adamın üzerine sıçrarken, Zifnab'ın yüzündeki büyük korku ifadesini görünce yerinde kalakaldı. Yaşlı adam çılgın gibi haykırıyor, Haplo'nun başının üzerindeki bir şeye işaret ediyordu.

"Tam arkanda!"

"Ah, hayır, bu numaraya kanmayacağım..."

Bir başka darbe Haplo'yu dizlerinin üzerine çökertti. Darbe arkadan gelmişti. Haplo kendini toplayıp arkasına baktı.

Yaklaşık dokuz metre boyundaki bir yaratık, küçük bir ağaca benzeyen şeyi geminin gövdesine indiriyordu. Yanında duran pek çok benzer yaratık, seyrediyordu. Diğerleri saldırıyı tamamen görmezden geliyor, başka hiçbir şeyi görmezcesine, açıklıkta çökmüş küçük grubun üzerine yürüyorlardı.

Gövdedeki tahtalardan çoğu çoktan içeri bel vermişti. Koruyucu rünler parçalanmış, kırılmış, faydasız kalmıştı.

Haplo havaya rünler çizdi ve yıldırım hızıyla çoğalmalarını, hedeflerine doğru fırlamalarını izledi. Mavi alevlerden bir top ağaç dalının üzerinde patladı ve yaratığın ellerinden fırlamasına sebep oldu. Patryn öldürmeyecekti, daha değil. Bu varlıkların ne olduğunu öğrenmeden değil.

Ama ne olmadıklarını biliyordu. Sartan değillerdi. Ama Sar-tan büyüsü kullanıyorlardı.

"İyi atıştı!" diye bağırdı yaşlı adam. "Burada bekle. Ben dostlarımızı alıp geleceğim."

Haplo bakmak için dönemiyordu, ama arkasında ayak sesleri duydu. Muhtemelen büyücü elf ile tuzağa düşmüş arkadaşlarını gemiye getirecekti. Zihin gözüyle bu yaratıklardan daha çoğunun üzerlerine çökmekte olduğunu gören Haplo, yaşlı adama şans diledi. Patryn yardım edemiyordu. Onun kendi dertleri vardı.

Yaratık sersem sersem boş ellerine baktı, sanki ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yavaş yavaş başını rakibine doğru çevirdi. Gözleri yoktu, ama Haplo onun kendisini görebildiğini biliyordu. Belki de kendisinin yaratığı görebildiğinden daha da iyi görüyordu. Patryn duyu dalgalarının varlıktan yayıldığını, kendisine dokunduğunu, kokladığını, incelediğini hissetti Yaratık şimdi büyü kullanmıyordu. Ne kadar garip olsa da, kendi duyularına güveniyordu.

Haplo gerilerek, saldırıyı bekledi, zihni yaratığı saracak, hareketsiz kılacak ve Patryn'in sorgulaması için hazır edecek rün yapısını tasarladı.

Kale nerede? Ne yapmalıyız?

Ses Haplo'yu irkiltti, kulaklarına değil, zihnine konuşmuştu. Tehditkâr değildi. Hayal kırıklıklığına uğramış, çaresiz, özlem dolu bir heves tonuna sahipti. Ağaçlıktaki diğer yaratıklar arkadaşlarının sessiz sorusunu duydular ve ölümcül kovalamacalarını bırakıp, izlemek üzere döndüler.

"Bana kaleyi anlatın," dedi Haplo dikkatle, ellerini yatıştırmak ister gibi açarak. "Belki ben..."

Bir ışık patlaması gözlerini körleştirdi, takip eden gökgürültüsü onu yere fırlattı. Sersemlemiş, şok geçirmiş bir halde, yüzükoyun güvertede yatarken Haplo, bilincine kavuşmak için, analiz edip anlamak için mücadele etti.

Büyü kabaydı -doğada bulunan güçleri çağıran basit, temel bir düzenleme. Yedi yaşındaki bir çocuk bile düzenleyebilirdi bunu, yedi yaşındaki bir çocuk bile bu büyüye karşı kendini koruyabilirdi. Haplo geldiğini bile görememişti. Sanki yedi yaşındaki bir çocuk, yedi yüz yaşındaki birinin gücüyle yapmıştı büyüyü. Büyüsü Haplo'yu ölümden kurtarmıştı, ama koruyucu kalkan çatlamıştı. İncinmişti, saldırıya açıktı.

Haplo savunma gücünü arttırdı. Derisindeki desenler mavi kırmızı ışıldamaya, giysilerinin altından yayılan ürkütücü bir ışık çıkarmaya başladı. Yaratığın ağaç gövdesini yine eline aldığının, yükseğe kaldırarak kendisine vurmaya hazırlandığının belli belirsiz farkındaydı. Yuvarlanıp

ayağa kalktı ve büyüsünü yaptı. Rünler ağacı sardı ve yaratığın elinde yok olmasına sebep oldu.

Arkasından bağırışlar, ayak sesleri ve nefes nefese soluk alışlar geldi Yaratığın dikkatini dağıtması, yaşlı adama Elf ve arkadaşlarını kurtarmak için zaman vermiş olmalıydı Haplo görüp duymaktan çok, aralarından bir tanesinin yaklaştığını hissetti

"Yardım edeyim " dedi bir ses, elfçe konuşarak

"Aşağı in!" diye hırladı Patryn öfkeyle Adamın müdahalesi bütün bir rün örgüsünü çözmüştü Elfin emrine uyup uymadığını görmedi Aldırmıyordu

Dikkati yaratığın üzerindeydi, inceliyordu Yaratık güçlü büyüsünü kullanmayı bırakmış, kaba kuvvete dönmüştü. Aklı kıt, aptal, diye karar verdi Haplo Tepkileri içgüdüsel, hayvansı ve düşüncesizceydi.

Belki de büyüsünü bilinçli olarak denetleyemiyordur. -Haplo ayağa kalkmaya yeltendi

Rüzgâr, bir kasırga kuvvetiyle çarptı Haplo büyüye karşı çabaladı Çevresinde, kendini koruyacak yoğun ve karmaşık bir rün yapısı oluşturdu

Tüyden bir duvar da yapmış olabilirdi Kaba büyünün ham gücü desendeki ufak çatlaklardan sızarak tüm yapıyı paramparça etti Rüzgâr Haplo'yu güverteye yıktı Dallar ve yapraklar yanından uçtu gitti, bir şey yüzüne çarptı, az daha onu bayıltacaktı. Acıya karşı mücadele etti, elleriyle ahşap küpeşteye tutundu Rüzgâr içine işliyor, bedenini dövüyordu. Büyüye karşı savunmasızdı, ikna edemiyor, onunla konuşamıyordu. Kendi gücü hızla azalırken, rüzgârın gücü artıyordu.

Patrynler arasında kaba bir şaka, Labirent'te yalnızca iki tür Patryn vardır, der hızlı olanlar ve ölü olanlar. Ve şu tavsiyede bulunur, Başarı ihtimalin düşükse, tabanları yağla " Buradan çıkmanın zamanı kesinlikle gelmişti

Rüzgâra karşı yaptığı her hareket büyük bir çaba gerektirerek, Haplo başını çevirip arkasına baktı. Açık güverte kapağını, oraya çökmüş bekleyen, yalnızca başı görünen Elfi gördü Elfin başındaki tek bir saç teli bile dağılmamıştı. Büyünün tüm gücü yalnızca Haplo'nun üzerine gönderilmişti

Bu kısa süre sonra bitebilirdi.

Haplo küpeşteyi bıraktı. Rüzgâr onu güverte boyunca, kapağa doğru uçurdu. Çaresiz bir dalışla, tam geçerken kapağı yakalayıp tutundu. Elf onu

bileklerinden yakaladı ve aşağı çekmeye çalıştı. Rüzgâr onlarla savaşıyordu. Kör ederek, yakarak uluyor, avının kaçmaya çalıştığını gören canlı bir varlık gibi dövüyordu.

Elfin kavrayışı gevşedi ve aniden elleri kaydı Elf yok oldu.

Haplo'nun kapağın kenarındaki kavrayışı zayıflıyordu içinden küfrederek tüm gücünü, tüm büyüsünü yalnızca tutunmaya yoğunlaştırdı Aşağıda köpeğin çılgınca havladığını işitti ve sonra yine eller kendisini yakaladı - narin elf elleri değildi bu sefer, güçlü insan elleriydi. Haplo bir insan yüzü gördü-sert, kararlı ve harcadığı çabayla kızarmış. Gittikçe azalan bir enerjiyle, Haplo büyüsünü adamın çevresine ördü. Kendi ellerinden mavi kırmızı desenler kıvrıldı, büküldü ve Haplo'nun gücünü ona ileterek, insanın kollarına sarıldı. Kasları kasıldı, sarsıldı, kabardı ve bir an sonra Haplo kapaktan aşağı uçuyordu.

İnsan'ın tepesine tüm ağırlığı ile indi ve adamın bir hışırtı ile tüm nefesini verdiğini, sonra da acıyla inlediğini duydu

Haplo hemen ayağa fırladı, zihninin, kendi yaralarına dikkat çekmeye çalışan kısmını duymazdan gelerek harekete geçti. Yaşamını kurtaran insana bakmadı. Kulağına birşeyler gevelemekte olan yaşlı adamı kabaca kenara itti. Gemi ürperdi; ahşabın çatladığını duydu. Yaratıklar öfkelerini gemiye yöneltmişlerdi, ya da içindeki kırılgan canlara ulaşmak için gövdeyi açmaya çalışıyorlardı.

Haplo'nun gördüğü tek şey dümentaşıydı. Kalan herşey yok oldu, yavaş yavaş çevresinde toplanan siyah sisin içinde kayboldu. Başını sallayarak karanlıkla savaştı. Taşın önünde dizlerinin üzerine çökerek, ellerini üzerine koydu ve etkinleştirmek için içindeki derin kuyudan güç çağırdı.

Geminin ayaklarının altında ürperdiğini hissetti, ama bu yaratıkların yarattığından daha farklı bir ürperme idi. Ejder Kanadı yavaşça yerden yükseldi.

Haplo'nun gözleri bir şeyle tamamen ıslanmış ve kapanıyordu, muhtemelen kendi kanı. Gözkapaklarının arasından baktı, pencereyi görmeye çalıştı. Yaratıklar, beklediği gibi davranıyorlardı. Şaşkınlık içinde, geminin ani yükselişiyle irkilerek, geri çekilmişlerdi.

Ama korkmamışlardı. Panik içinde kaçmıyorlardı. Haplo duyularının uzandığını, kokladığım dinlediğini ve gözleri olmadan gördüğünü hissetti.

Patryn siyah sislerle mücadele etti ve tüm enerjisini gemiyi-daha, daha yükseğe çıkarmak için kullandı.

Yaratıklardan biri kolunu kaldırdı. Dev bir el uzanıp kanatlardan birini yakaladı. Gemi, güvertedeki herkesi yere yıkarak yan yattı.

Haplo taşa tutundu ve büyüsünü yoğunlaştırdı. Rünler masmavi parladı ve yaratık acıyla elini geri çekti. Gemi havada yükseldi. Yapışan kirpiklerinin arasından aşağı bakan Haplo, yeşil ağaçtepelerini ve sisli, mavi yeşil gökyüzünü gördü. Sonra herşey yoğun, acı dolu bir karanlık içinde kayboldu.

YİRMİYEDİNCİ BÖLÜM

YUKARILARDA BİR YER,

EQUILAN

"O... O kim?" diye sordu Rega, güvertede yatan baygın adama bakarak. Adamın ciddi bir şekilde yaralandığı açıktı -derisi yanmış, kararmıştı, başındaki yaradan kan akıyordu. Ama kadın geride durdu, fazla yakınlaşmaya korkuyordu. "O... o parladı! Gördüm!"

'Senin için zor bir zaman olduğunu biliyorum, hayatım..." Zifnab kadına derin bir endişe ile baktı.

"Gerçekten!" Rega duraladı. "Derisi parlıyordu! Kırmızı mavi!"

"Zor bir gün geçirdin," dedi Zifnab, kadının kolunu teskin edercesine okşarken.

"Ben de gördüm," diye ekledi Roland kolunu ovuşturup yüzünü buruşturarak. "Ve dahası, tam onu bırakacaktım, kollarım zayıflıyordu ve elindeki o... o işaretler birden meşale gibi yandı. Sonra benim ellerim de aydınlandı ve aniden onu kapaktan içeri çekecek kadar güç kazandım."

"Stres," dedi yaşlı adam. "Zihne garip şeyler yapar. Anahtar nokta, doğru nefes almaktır. Şimdi hep beraber, benimle birlikte. İyi hava içeri, kötü hava dışarı. İyi hava içeri."

"Onun orada, güvertede durduğunu, yaratıklarla savaştığını gördüm," diye mırıldandı Paithan hayranlık içinde. "Tüm bedeninden ışık fışkırıyordu! O gerçekten bizim kurtarıcımız! O Örn! Peytin Ana'nın oğlu, bizi güvenliğe götürmek için geldi!"

"İşte bu!" dedi Zifnab, alnını sakalı ile silerek. "Örn, annesine benziyor..."

"Hayır, benzemiyor," diye itiraz etti Roland, eliyle işaret ederek. "Bakın! O bir insan. Adı-her- neysenin oğlu elf olmayacak mıydı? Duanı! Biliyorum! O Thillia lordlarından biri! Bize geri döndü, efsanenin öngördüğü gibi!"

"Bu da!" dedi yaşlı büyücü aceleyle. "Neden onu tanıyamadım, bilmiyorum. Hık demiş, babasının burnundan düşmüş."

Rega şüpheli görünüyordu. "Her kim ise, oldukça kötü durumda." Dikkatle yaklaşarak elini alnına götürdü. "Sanırım ölüyor -Ah!"

Köpek onunla sahibinin arasına kaydı, bakışları hepsini tarıyor, açıkça, Anlayışınıza teşekkür ederiz, ama uzak dursanız iyi olur, diyordu.

"Aferin, aferin, cici köpek." Rega geriledi ve ağabeyinin yanında durdu.

Gölgelerde çömelmiş, unutulmuş Drugar hiçbir şey söylemiyordu. Hatta konuşmaları duymamış bile olabilirdi. Dikkatle Haplo'nun ellerinin arkasındaki ve kollarındaki işaretlere bakıyordu. Yavaş yavaş, kimsenin kendisine bakmadığından emin olarak tuniğinin içine uzandı ve boynuna takılı bir madalyonu çıkardı. Işığa tutarak madalyona oyulmuş rün ile adamın derisindekileri karşılaştırdı. Cücenin kaşları şaşkınlık içinde çatıldı, gözleri kısıldı, dudakları gerildi.

Rega hafifçe döndü. Cüce madalyonu sakalının ve tuniğinin altına soktu.

"Ne düşünüyorsun, Karasakal?" diye sordu kadın.

"Adım Drugar. Ve burada, havada, bu kanatlı canavarın içinde olmaktan hoşlanmadığımı düşünüyorum," diye bildirdi cüce. Pencereye doğru bir el hareketi yaptı. Körfezin batı kıyıları altlarında kayıyordu. Titanlar kıyıda bekleyen insanlara saldırmıştı. Çaresiz insanların toplandığı, denizin yosun ile birleştiği yerde körfezin suları yavaş yavaş koyulaşmaya başlamıştı.

Roland dışarı bakıp sert bir sesle, "Aşağıda olmaktansa, yukarıda olmayı tercih ederim, cüce," dedi.

Katliam hızla ilerliyordu. Titanlardan birkaçı arkadaşlarını bırakmış, derin körfez sularının içinde ilerlemeye çalışıyorlardı. Gözsüz kafaları karşı kıyıya dönüktü.

"Equilan'a geri dönmeliyim," dedi Paithan, eteriliti çıkarıp dikkatle inceleyerek. "Fazla zamanımız yok. Ve sanırım fazla kuzeydeyiz."

"Endişelenme." Zifnab kollarını sıyırıp ellerini hevesle ovuşturdu. "Ben hallederim. Oldukça becerikliyimdir. Uçuş milleri. Kırkı aşkın yıldır havadayım. DC-üç. Birinci sınıf, elbette. Hostes perdeyi her açtığında kontrol paneline iyice bakıyordum. Bakalım." Ellerini uzatarak, dümentaşına doğru bir adım attı. "Flaplar yukarı. Şimdi aşağı. Yalnızca..."

"Dokunma, ihtiyar!"

Zifnab irkildi, ellerini kaçırdı, sonra masum görünmeye çalıştı. "Ben yalnızca..."

"Parmağının ucuyla bile. Etinin eriyip kemiklerinden damlamasını seyretmekten hoşlanacağını düşünüyorsan başka, tabii."

Yaşlı adam taşa sert sert baktı, kaşları dimdik olmuştu. "O kadar tehlikeli bir şeyi ortalarda bırakamazsın. Birisinin canı yanabilir!"

"Birisinin neredeyse yanıyordu. Bir daha denemeye kalkma, ihtiyar. Taş büyü koruması altında. Onu yalnızca ben kullanabilirim."

Haplo sersem sersem, inlemesini bastırmaya çalışarak doğrulup oturdu. Köpek yüzünü yaladı. Haplo zayıflığını saklayarak, destek olması için köpeğe sarıldı. Durumları aciliyetini yitirmişti, yaralarının iyileştirilmesi lazımdı -büyüsü açısından zor bir iş değildi bu, ama seyirci olmadan yapmayı uygulamayı tercih ettiği bir işti.

Başdönmesi ve acıyla savaşarak yüzünü köpeğin böğrüne gömdü Hayvanın bedeni, ellerinin altında sıcacıktı. Görseler ne olurdu ki? Kendisini çoktan belli etmişti, rün büyüsü, Patryn rün büyüsü kullanmıştı. Dünyalarında sayısız nesiller boyu görülmemiş bir büyü kullanmıştı. Onlar fark etmemiş olabilirdi, ama bir Sartan fark ederdi. Bir Sartan... yaşlı adam gibi.

"Hadi, hadi. Bizi kurtardığın için müteşekkiriz ve acılarından dolayı çok üzgünüz, ama acı içinde yuvarlanmanı izleyecek zamanımız yok. Kendini

iyileştir ve bu gemiyi doğru yöne çevirelim," dedi Zifnab.

Haplo başını kaldırıp yaşlı adamı kısık gözleri ile yerine çiviledi.

"Hem, sen bir tanrı değil misin?" Zifnab pek çok sefer göz kırptı.

Bir tanrı mı? Lanet, neden olmasın. Haplo, tanrılaştırmanın kendisini nereye götüreceğini düşünemeyecek kadar yorgun ve bitkindi.

"Aferin, oğlum." Köpeği okşadı ve kendinden uzaklaştırdı. Köpek endişeyle çevresine bakınarak inledi. "Herşey düzelecek." Haplo sol elini kaldırdı ve rünler aşağıya bakacak şekilde sağ elinin üzerine koydu. Gözlerini kapattı, rahatladı ve zihninin yenilenme, canlanma ve dinlenme kanallarına akmasına izin verdi.

Çember tamamlanmıştı. Ellerinin arkasındaki desenlerin ısındığını hissetti. İşlerini yaparken, rahatlatıp iyileştirirken rünler parlamaya başlayacaktı. Pırıltı tüm bedenine yayılacak, zarar görmüş deriyi sağlam deriyle değiştirecekti. Mırıldanmalar, seyircinin bu görüntüyü kaçırmadığını gösterdi.

"Kutsal Thillia, şuna bak!"

Haplo menşelileri düşünecek durumda değildi, onlarla şimdi uğraşamazdı. Konsantrasyonunu bozmaya cesaret edemezdi.

"İyi iş çıkardın," diye gakladı Zifnab, Patryn'e kendi yarattığı bir sanat eseriymiş gibi sevinçle bakarak. "Burun ufak bir düzeltme isteyebilir."

Elini yüzüne kaldıran Haplo, parmakları ile yüzünü inceledi. Burnu kırılmıştı, alnındaki bir kesikten gözüne kan damlıyordu. Bir elmacık kemiği parçalanmış görünüyordu. Şimdilik yüzeysel onarım yapması gerekecekti. Daha fazlası, iyileştirme uykusuna dalmasına sebep olurdu.

"Eğer o bir tanrıysa," diye sorguladı Drugar aniden, kurtarılmalarından beri ikinci konuşmasıydı bu, "neden titanları durduramadı? Neden kaçtı?"

"Çünkü o yaratıklar kötülüğün dölü," diye yanıtladı Paithan. "Peytin Ana ile oğullarının ezelden beri kötülük ile savaştığını herkes bilir."

Bu da beni iyilerin tarafına koyuyor, diye düşündü Haplo, yorgun yorgun, eğlenerek.

"Onlarla tek başına savaştı, değil mi?" diye devam ediyordu Elf. "Onları bizim kaçmamız için uzakta tuttu ve şimdi rüzgârın gücünü kullanarak bizi güvenliğe uçuruyor. Halkımı kurtarmak için geldi..."

"Neden benim halkımı kurtarmadı?" diye sordu Drugar öfkeyle.

"Ve bizimkini," dedi Rega, dudakları titreyerek. "Tüm insanların ölmesine izin verdi..."

"Herkes Elflerin kutsal ırk olduğunu bilir," diye tersledi Roland, Paithan'a sert bir bakış fırlatarak.

Paithan kızardı. Narin elmacık kemiklerine hafif bir kırmızılık yayılmaya başlamıştı. "Bunu kastetmedim! Yalnızca..."

"Bakın, bir dakika susun! Hepiniz!" diye emretti Haplo. Acısı azalmıştı ve açık düşünebiliyordu. Bu menşelilere karşı dürüst olmaya karar vermişti. Dürüstlüğe inandığından değil, ama aksi halde başına bela açacağını düşündüğünden. "Yaşlı adam yanlış anladı. Ben tanrı değilim."

Elf ile insanlar hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. Cüce'nin kaşları daha da çatıldı. Haplo sessizlik sağlamak için rün bezeli ellerini kaldırdı. "Ne olduğum, kim olduğum önemli değil. Gördüğünüz numaralar büyü idi. Sizin büyücülerinizin yaptığından farklı, ama büyüsü tıpatıp aynı."

Acıyla yüzünü buruşturarak omuzlarını silkti. Başı zonkluyordu. Menşelilerin bu bilgiyi, onların düşmanı, eski düşmanı olduğunu anlamak için kullanacağını sanmıyordu. Bu dünya Arianus'a biraz; bile benziyorduysa, halkların hepsi bir zamanlar üzerlerinde hükümranlık kurmaya çalışan yarı tanrıları unutmuş olmalıydı. Ama kim olduğunu anlasalar bile, bu onların şanssızlığı olurdu. Haplo aldırmayacak kadar yorgun ve yaralıydı. Onlar kendisine zarar veremeden kolayca kurtulabilirdi onlardan. Ve şu anda, sorularına yanıt istiyordu.

"Ne tarafa?" diye sordu. En önemli sorusu bu değildi, ama herkesi meşgul edecek olanıydı.

Elf bir tür alet çıkardı, kurcaladı ve işaret etti. Haplo gemiyi gösterilen yöne çevirdi. Kirlini Körfezi'ni ve kıyılarındaki katliamı arkalarında bıraktılar. Ejder gemisinin kara gölgesi altlarındaki ağaçların üzerine düşüyor, değişik yeşil tonların arasında süzülüyordu -gerçek geminin kara bir yansımasıydı.

İnsanlar ve Elf ayakta, birbirlerine sokulmuş bir vaziyette duruyor, pencereden dışarı büyük bir hayranlık içinde bakıyorlardı. Arada bir, içlerinden biri Haplo'ya keskin, delici bir bakış fırlatıyordu. Ama arada bir birbirlerine de şüpheyle baktıklarını görmüştü. Haplo. Üçü gemiye bindiklerinden beri kıpırdamamışlardı, tartışırlarken bile. Gergin, dimdik

duruyorlardı. Muhtemelen en küçük hareketleri ile geminin kontrolden çıkıp dönmeye başlayacağından, aşağıdaki ağaçların üstüne düşeceğinden korkuyorlardı. Haplo içlerini rahatlatabilirdi, ama yapmadı. Oldukları yerde, donmuş gibi, gözünün önünde durmalarından memnundu.

Cüce hâlâ köşede çömelmiş oturuyordu. O da hiç kıpırdamamıştı. Ama kara gözlerini Haplo'dan ayırmamış, pencereden dışarı bir kez olsun bakmamıştı. Cücelerin her zaman yer altında olmayı tercih ettiğini bilen Patryn, havada uçmanın Cüce için sarsıcı bir deneyim olması gerektiğini anlıyordu. Fakat Haplo Drugar'ın yüzünde bir korku ya da huzursuzluk ifadesi görmüyordu. Gördüğü, garip bir şekilde, kafa karışıklığı ve acı, kavurucu bir öfkeydi. Görünüşe göre öfkesi Haplo'ya yönelmişti.

Elini uzatarak, güya köpeğin ipeksi kulaklarını okşarken, Patryn hayvanın başını, zeki gözleri Cüce'yi görecek şekilde çevirdi. "İzle," diye emir verdi Haplo yumuşak bir sesle. Köpeğin kulakları dikildi, kuyruğu yavaşça sallandı. Haplo'nun ayaklarının dibine yerleşerek başını patilerinin üstüne koydu ve bakışlarını Cüce'nin üzerine dikti.

Geriye bir tek yaşlı adam kalmıştı. Bir horlama, Haplo'ya o an için Zifnab hakkında endişelenmesinin gerekmediğini gösterdi. Büyücü perişan şapkasını yüzünün üzerine çekmiş, kollarını göğsüne kavuşturmuş, güvertede sırtüstü uzanmış, mışıl mışıl uyuyordu. Numara yapıyor bile olsa, peşinde olduğu bir şey yoktu. Haplo ağrıyan başını salladı.

"O... yaratıklar. Ne diyordunuz onlara? Titan mı? Nedir onlar? Nereden gelmişler?"

"Keşke bilebilseydim," dedi Paithan.

"Bilmiyor musun?" Haplo şüpheyle Elfe baktı, yalan söylediğinden emindi. Bakışlarını insanlara çevirdi. "Ya siz?"

İkisi de başlarını salladılar. Patryn Dargar'a baktı, ama Cüce konuşma havasında görünmüyordu.

"Tek bildiğimiz," dedi Roland, kardeşinin dirseklemesi dirsek atması üzerine konuşmayı seçerek, "kuzeyyönünden geldikleri. Orada Kasnar İmparatorluğu'nu yok ettiklerini duyduk ve artık duyduklarımıza inanıyoruz."

"Cüceleri de yok ettiler," diye ekledi Paithan," ve... şey... Thillia âleminde ne yaptıklarını gördünüz. Ve şimdi Equilan'a doğru ilerliyorlar."

"Yoktan varolduklarına inanmıyorum!" diye ısrar etti Haplo. "Onları daha önce duymuş olmalısınız."

Rega ile Roland birbirlerine baktılar. Kadın çaresizce omuzlarını silkti. "Efsaneler var. Kocakarı masalları -karanlık vakti olduğunda ve oturmuş, en korkunç hikâyeyi kim bulacak diye baktığınız zaman anlattığınız cinsten. Bir dadı hakkındaki vardı..."

"Anlat," dedi Haplo.

Solgun Rega başını salladı ve başka yere baktı.

"Neden konuyu kapatmıyorsun?" dedi Roland sert bir sesle.

Haplo Paithan'a baktı. "Körfezin derinliği ne kadar, elf? Geçmeleri ne kadar sürer?"

Paithan kuru dudaklarını yalayıp titrek bir nefes aldı. "Körfez çok derindir, ama çevresini dolaşabilirler. Ve başka yönlerden de geldiklerini duyduk, mesela doğuyönünden."

"Bana bildiğiniz herşeyi anlatsanız iyi olur. Kocakarıların, uzun nesillerin bilgeliğine sahip oldukları bilinir."

"Tamam," dedi Roland, pes etmiş gibi. "Kral ile kraliçe, bütün kral ve kraliçelerin yaptığı türden işlerle meşgul olurken, çocuklarına bakmak için yaşlı bir kadın gelmiş. Elbette çocuklar şımarık veletlermiş. Dadıyı bir sandalyeye bağlamışlar ve şatoyu harabeye çevirmeye başlamışlar.

"Fakat bir süre sonra çocuklar acıkmış. Yaşlı kadın, kendisini bırakırlarsa onlara kurabiye pişirmeye söz vermiş. Çocuklar dadıyı çözmüşler. Yaşlı kadın mutfağa gitmiş ve adam şeklinde kurabiyeler pişirmiş. Yaşlı kadın, aslında güçlü bir büyücüymüş. Adam şeklindeki kurabiyelerden birini alıp içine hayat üflemiş. Kurabiye büyümüş, büyümüş ve şatodan büyük olmuş. Dadı devi çocuklara gözkulak olması için bırakmış ve kestirmeye gitmiş. Deve titan adını vermiş..."

"Bu sözcük, titan" diye sözünü kesti Paithan. "Elfçe değil, insanca da. Cüce dilinde mi?" Drugar'a baktı.

Cüce başını salladı.

"O zaman, sözcük nereden geliyor? Belki de orjinal anlamı ve kaynağı bize birşeyler anlatırdı."

Rastgele atılmış bir oktu, ama hedefe çok yakın düşebilirdi. Haplo sözcüğü ve kaynağını biliyordu. Kendisinin ve Sartanlar'ın dilindendi. Eski

dünyadan geliyordu, eski dünyayı şekillendirenlerin ismiydi. Zaman içinde anlamı genişlemiş, sonunda dev ile aynı anlamı almıştı. Ama bu tedirgin edici bir düşünceydi. Bu canavarlara titan adını verebilecek, yalnız Sartanlar olabilirdi... ve bu da sonsuz olasılıklara açılırdı.

"Yalnızca bir sözcük," dedi Haplo. "Hikâyeye devam et." "Başlangıçta çocuklar titandan korkmuşlar. Ama kısa sürede onun iyi, nazik ve sevgi dolu olduğunu anlamışlar. Ve onunla alay etmeye başlamışlar. Adam şeklindeki kurabiyelerden alıyor, başlarını ısırıp koparıyor, aynısını deve de yapmakla tehdit ediyorlarmış. Titan o kadar sinirlenmiş ki, şatodan kaçmış ve..." Roland durdu ve düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. "Bu garip. Daha önce düşünmemiştim. Hikâyedeki titan yolunu kaybeder ve insanlara hep aynı soruyu sorarak dolaşıp durur..."

"'*Şato nerede'!*" diye mırıldandı Paithan. "'*Kale nerede,*'" diye yankıladı Haplo. Paithan başını salladı. Heyecanlanmıştı. "'*Kale nerede? Ne yapmalıyız?*'"

"Evet, duydum. Yanıt nedir? Kale nerede?" "Kale ne demek?" diye sordu Paithan, heyecanla elini sallayarak. "Kimse sözcüğün ne anlama geldiğini kesin olarak bilmiyor!"

"Bu sorunun yanıtını bilen kişi, gerçekten kurtarıcı olacak," dedi Rega, alçak sesle. Yumruğunu sıkmıştı. "Ne istediklerini bir bilebilseydik!"

"Dedikodulara göre Thillia'nın en bilge erkek ve kadınları gece gündüz eski kitapları araştırıp, bir ipucu arıyorlarmış." "Belki de kocakarılara sormalılardı," dedi Paithan. Haplo dalgın dalgın ellerini rün kaplı dümentaşı üzerinde dolaştırdı. Kale, çevresi surlarla çevrili küçük kent demekti. Patryn ve Sartan dilinde bir sözcük daha. Önündeki yol açık ve pürüzsüzce tek yöne gidiyordu. Titanlar -bir Sartan sözcüğü. Titanlar -Sartan büyüsü kullanıyorlar. Titanlar -Sartan kaleleri arıyorlar. Ve onu ileri götüren yol, güm diye bir taş duvara çarpıp son buluyordu.

Sartanlar asla, asla böylesine kötü, vahşi varlıklar yaratmazdı. Sartanlar asla bu tür yaratıklara büyü gücü vermezdi... onları kontrol edebileceklerinden emin olmadıkları sürece. Başıboş, kontrol dışı dolaşan titanlar -Sartanların, Arianus'ta yok oldukları gibi (bir istisna dışında) bu dünyada da yok olduklarını gösteren bir işaret miydi bu?

Haplo yaşlı adama baktı. Zifnab'ın ağzı açılmış, şapkası yavaşça burnunun üzerine kayıyordu. Özellikle şiddetli bir horlama, adamın şapkanın saçaklarını solumasına ve neredeyse kendi kendini boğmasına sebep oldu. Adam öksürüp tıksırarak doğruldu ve şüpheli şüpheli çevresine bakındı.

"Kim yaptı bunu?"

Haplo bakışlarını çevirdi. Fikrini değiştirmeye başlamıştı. Patryn şimdiye kadar bir tek Sartan'a rastlamıştı -kendisine Alfred Montbank diyen beceriksiz bir Arianuslu. Ve Haplo o sırada üzerinde düşünmemiş olsa da, Alfred'e bir yakınlık hissetmişti. Ölümcül düşmanlar, dünyanın geri kalanına yabancı idiler -ama birbirlerine yabancı değildiler.

Bu yaşlı adam kendisine yabancıydı. Daha kesinlikle söylemek gerekirse, garipti. Muhtemelen çatlağın tekiydi sadece, yeni bir kaçık, böcek yiyen peygamber. Haplo'nun büyüsünü çözmüştü, ama delilerin pek çok acayip, açıklanamaz şeyler yaptıkları bilinen bir gerçekti.

"Hikâyenin sonunda ne olmuş?" diye sordu gemiyi inişe hazırlarken.

"Titan şatoyu bulmuş, geri dönmüş ve çocukların kafalarını ısırıp koparmış," diye yanıtladı Roland.

"Biliyor musun," dedi Rega yumuşak bir sesle, "küçükken, bu hikâyeyi dinlediğimde titanlara hep acırdım. Hep çocukların bu korkunç sonu hak ettiklerini düşünürdüm. Ama şimdi..." Başını salladı, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Equilan'a yaklaşıyoruz," dedi Paithan, pencereden dışarı bakmak için sakınarak uzanırken. "Enthial Gölü'nü görebiliyorum. En azından, şu parlayanın o olduğunu düşünüyorum. Yukarıdan bakınca su garip görünüyor."

"Göl o," dedi Haplo ilgisizce. Düşünceleri başka yerdeydi.

"Adını duyamadım," dedi Elf. "Nedir?"

"Haplo."

"Ne anlama geliyor?"

Patryn onu duymazdan geldi.

"Tek," dedi yaşlı adam.

Haplo kaşlarını çatıp adama sinirli bir bakış fırlattı. Nasıl olur da bunu bilebilirdi?

"Üzgünüm," dedi her zaman nazik olan Paithan. "Burnumu sokmak istememiştim." Bir an durdu, sonra tereddütle devam etti. "Ben... aa, yani Zifnab senin... kurtarıcı olduğunu söylemişti. Bizi... yıldızlara götürebileceğini söylemişti. Ben buna inanmamıştım. Mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Kıyamet ve yıkım. Benimle beraber geleceğini söylemişti. Örn yardım etsin, gerçekten de getiriyorum!" Bir an pencereden dışarı, aşağıdaki manzaraya baktı. "Bilmek istediğim... bunu yapabilir misin? Yapacak mısın? Bizi... bu canavarlardan kurtarabilir misin?"

"Hepinizi birden kurtaramaz," dedi Zifnab hüzünle, perişan haldeki şapkasını elinde büküp işini tamamen bitirerek. "Yalnızca bazılarınızı kurtarabilir. En iyilerini ve en zekilerini."

Haplo çevresine bakındı ve gözler gördü -Elfin çekik gözlerini, insan kadının büyük, koyu gözlerini, insan erkeğinin parlak mavi gözlerini, hatta Cüce'nin siyah, gölgeli gözlerini, Zifnab'ın deli deli bakan, zeki gözlerini. Hepsi gözlerini ona dikmiş, bekliyor, umut ediyordu.

"Tabii, elbette," diye yanıt verdi.

Neden olmasındı? Huzur sağlayacak ve herkesi mutlu edecek. Mutlu ve cahil.

Aslında, Haplo kendisi dışında kimseyi kurtarmak niyetinde değildi. Ama önce yapması gereken bir şey vardı. Bir titanla konuşması gerekiyordu.

Ve yolcuları onun yemi olacaktı. Hem, çocuklar da başlarına ne geldiyse hak etmişlerdi zaten.

YİRMİSEKİZİNCİ BÖLÜM

AĞAÇTEPELERİ,

EQUELAN

"Demek öyle," dedi Calandra, verandada, tam önünde durmakta olan Paithan'dan Rega'ya bakışlarını çevirerek. "Bilmeliydim."

Elf kadın önkapıyı çarparak kapatmaya yeltendi. Paithan araya girerek kapının kapanmasını önledi ve zorla içeri girdi. Calandra geriye bir adım attı, dimdik durmuş, ellerini kavuşturmuş, sıkılmış beli hizasına kaldırmıştı.

"Davranış tarzlarına çoktan alıştığını görüyorum. Barbar! Evime zorla girdin!"[27]

"Afedersiniz," diye başladı Zifnab, başını uzatarak, "ama söylemek istediğim şey çok önemli..."

"Calandra!" Paithan elini uzatıp ablasının buz gibi ellerini tuttu. "Anlamıyor musun? Artık önemi yok! Yaşlı adamın dediği gibi kıyamet yaklaşıyor! Gördüm, Callie!" Kadın çekilmeye çalıştı. Paithan bırakmadı ve korkusu ile kavrayışı sertleşti. "Cüce âlemi yok oldu! İnsan âlemi ölüyor,

belki şu anda çoktan ölmüştür! Bu üçü" -kapıda huzursuz ve rahatsız, ayakta durmakta olan üç insana vahşi gözlerle baktı- "belki de ırklarından geriye kalan son kişiler! Binlercesi katledildi! Ve sıra bizde, Callie! Bize yaklaşıyor!"

"Benim de eklemek istediğim..." Zifnab işaret parmağını kaldırdı.

Calandra elleri çekti ve eteğinin önünü düzeltti. "Yeterince kirli olduğun kesin," dedi, burnunu çekerek. "Tüm halıyı kirlettin. Mutfağa git de yıkan. Giysilerini burada bırak. Ben yaktırırım. Odana temiz giysi yollarım. Sonra oturup yemeğini yersin. Dostların" -gözlerini kısarak kapıda duran gruba sert bir bakış fırlattı- "kölelerin yerinde yatabilir. Bu yaşlı adam için de geçerli. Dün gece eşyalarını taşıttım."

Zifnab neşeyle ona baktı ve başını alçakgönüllülükle eğdi. "Bunca zahmete katlandığın için teşekkür ederim, hayatım, ama gerçekten gerekli değildi..."

"Hıh!" Topuklarının üzerinde dönen elf kadın, merdivenlere yöneldi.

"Calandra, lanet olsun!" Paithan ablasının dirseğini tutup onu döndürdü. "Beni duymadın mı?"

"Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cesaret edersin!" Calandra'nın gözleri cücelerin yeraltındaki geçitlerinden daha soğuk, daha karanlıktı. "Bu evde görgü kuralları dahilinde davranacaksın, Paithan Quindiniar, yoksa sen de barbar dostlarına katılıp, köleler ile yatabilirsin." Dudakları büküldü, bakışları Rega'ya gitti. "Alışık olduğun bir şey olmalı bu! Tehditlerine gelince, bir süre önce kraliçe bir istila haberi aldı. Eğer doğruysa -ki haber insanlardan geldiği için kuşkuluyum- biz hazırız. Kraliyet muhafızları tetikte, gölge muhafızları, ihtiyaç duyulursa harekete geçmek üzere hazır bekliyor. Onlara en yeni silahlardan sağladık. Söylemem gerekir ki," diye ekledi hınçla, "bütün bu saçmalık, en azından işler için iyi oldu."

"Borsa yükselişle açıldı," diye öneride bulundu Zifnab, özel olarak kimseye hitap etmeden. "O zamandan beri Dow sürekli düşüyor..."

Paithan ağzını açtı, ama aklına söyleyecek hiçbir şey gelmedi. Eve gelmeyi hep rüya gibi görmüştü, gerçeğin korkunçluğu ile boğuştuktan sonra uykuya dalmak gibi. Birkaç yaprağın katlanması ile, titanların ellerinde parça parça olarak ölme ihtimali ile karşı karşıyaydı. Adlandırılamaz dehşetler yaşamış, hayatı boyunca peşini bırakmayacak

manzaralara tanık olmuştu. Değişmişti, üzerindeki tasasız, tembel deriden kurtulmuştu. Altından çıkan eskisi kadar sevimli değildi, ama daha sert, daha dayanıklı ve -öyle umuyordu ki-daha bilge idi. Bu tersine bir metamorfoz idi, larvaya dönüşen kelebek gibi.

Ama burada hiçbir şey değişmemişti. Kraliyet muhafızları tetikte ha! Gölge muhafızlar hazır bekliyor, eğer ihtiyaç duyulursa. Buna inanamıyor, duyduklarını kavrayamıyordu. Halkını kargaşa içinde, alarmlar öterken, oraya buraya koştururken bulmayı ummuştu. Değişmemiş. Statüko.

Huzur, dinginlik, sessizlik korkunçtu. İçinde bir haykırış yükseldi. Çığlık atmak, ahşap çanları çalmak, insanları yakalarından yakalayıp sarsmak ve bağırmak istiyordu, "Bilmiyor musunuz? Neyin yaklaştığını bilmiyor musunuz? Ölüm! Ölüm geliyor!" Ama sakinlik duvarı delemeyeceği kadar kalındı, tırmanamayacağı kadar yüksek. Elinden yalnızca bakakalıp, dili bağlanmış gibi kekelemek geliyordu, ablasının, utancının sonucu olduğuna karar verdiği bir tavırla.

Yavaş yavaş sessizleşti, Calandra'nın kolunu bıraktı.

Ablası, hiçbirine bakmadan, kaskatı, odadan dışarı çıktı.

Bir şekilde onları uyarmalı, diye düşündü kafası karışık bir halde, bir şekilde anlamalarını sağlamalı.

"Paithan..."

"Aleatha!" Paithan döndü, anlayabilecek birisini bulabilmek onu rahatlatmıştı. Elini uzattı...

Aleatha Paithan'ı tokatladı.

"Thea!" Elini yanan yanağına koydu.

Kardeşinin kanı beynine sıçramıştı, Gözleri alev alev, göz-bebekleri genişlemişti. "Nasıl cüret edersin? Bu kötü insan yalanlarını tekrar etmeye nasıl cüret edersin!" Roland'a işaret etti. "Bu sıçanı al ve defol! Defol!"

"Ah, tekrar görüştüğümüz için ne kadar mutlu dolduğumu bilemezsin, haya..." diye başladı Zifnab.

Roland neler söylendiğini duyamıyordu, ama üzerine dikilen mavi gözlerdeki nefret herşeyi anlatıyordu. "Dinle, küçükhanım, ne söylediğini bilmiyorum, ama..."

"Defol dedim!"

Aleatha parmaklarını pençe gibi bükerek Roland'ın üzerine uçtu. Roland onu durduramadan keskin tırnakları yanağını çizdi ve dört uzun, kanayan çizgi bıraktı. Ürken adam, elf kadını incitmeden uzaklaştırmaya, çırpınan kolları yakalamaya çalıştı.

"Paithan! Al şunu üzerimden!"

Kardeşinin ani öfkesine hazırlıksız yakalanan Elf, geç de olsa kardeşinin üzerine atladı. Aleatha'yı belinden yakaladı, Rega kollarını tuttu ve ikisi birlikte, tıslayan, pençe atan kadını Roland'dan uzaklaştırdılar.

"Dokunma bana!" diye haykırdı Aleatha, güçsüzce Rega'ya vurarak.

Rega gerileyerek ağabeyinin yanına gitti. Roland elini yaralı yüzüne koydu ve elf kadına sert sert baktı.

Elindeki kanı görünce, "Lanet kaltak!" diye mırıldandı insan dilinde.

Sözlerini anlamayan, ama ses tonundan ne demek istediğini kavrayan Aleatha yine üzerine atladı. Paithan onu yakalayıp öfkesi tükenene kadar mücadele etti. Aleatha ağabeyinin kollarında aniden gevşedi. Derin derin nefes alıyordu.

"Bana bütün bunların yalan olduğunu söyle, Paithan!" dedi alçak, tutkulu bir sesle, başını Paithan'ın göğsüne yaslayarak. "Yalan söylediğini söyle!"

"Keşke öyle olsaydı, Thea," diye yanıt verdi Paithan, onu kucaklayıp, saçını okşayarak. "Ama değil. Gördüm... ah, kutsal Ana, Aleatha! Neler gördüğümü bilebilseydin!" Kardeşinin kollarında sarsılarak ağlamaya başladı.

Aleatha ellerini onun yüzüne koydu, başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. Dudakları hafif bir gülümsemeyle aralandı, kaşları kalktı. "Ben evleneceğim. Gölün kıyısında bir evim olacak. Hiç kimse, hiçbir şey beni durduramaz." Kıvrılıp Paithan'ın kollarından kurtuldu. Saçlarını düzelterek, dalgaları omuzlarına yaydı. "Eve hoşgeldin, Paithan, canım. Geri döndüğüne göre, çöpü dışarı çıkar, olmaz mı?"

Aleatha Roland ile Rega'ya gülümsedi. Son sözleri kaba bir insanca ile söylemişti.

Roland elini kardeşinin koluna koydu.

"Çöp, ha? Hadi gel, kardeşim. Buradan gidelim!"

Rega Paithan'a yalvarırcasına baktı. Paithan'ın bakışlarında çaresizlik vardı. Uyandığı zaman, bedenini kıpırdatamadığını gören biri gibi

hissediyordu.

"Neler olduğunu gördün!" diye hırladı Roland. "Seni uyarmıştım!" Rega'yı bırakıp verandaya doğru bir adım attı. "Geliyor musun?"

"Afedersiniz," dedi Zifnab, "ama gidecek bir yeriniz olmadığına dikkatinizi çekebilir miyim?"

"Paithan! Lütfen!" diye yalvardı Rega.

Roland ağır adımlarla merdivenlerden aşağı indi ve yosunun üzerine çıktı. "Burada kal!" diye bağırdı omzunun üzerinden. "Elf in yatağını ısıt! Belki sana mutfakta bir iş verir!"

Paithan öfkeyle kızardı ve Roland'ın arkasından bir adım attı. "Kardeşini seviyorum! Ben..."

Durgun sabah havasında boruların sesi yükseldi. Elf in bakışları Enthial Gölü'ne döndü, dudakları gerildi. Uzanarak Rega'yı yakaladı ve yanına çekti. Yosun ayaklarının altında gümbürdemeye ve sarsılmaya başladı. Tek bir kelime bile etmemiş, bütün bu süre boyunca kıpırdamamış olan Drugar elini kemerine kaydırdı.

"Şimdi!" diye haykırdı Zifnab sinirle, destek için veranda korkuluğuna tutunarak. "Eğer cümlemi bitirmeme izin verirseniz, belirtmek isterim ki..."

"Efendim," diye araya girdi ejder, sesi yosunun altından yükselerek, "geldiler."

"Zamanı geldi," diye mırıldadı Haplo, boru seslerini duyunca. Saklanma yerinden ormana doğru bakıp köpeğe bir işaret yaptı. "Tamam. Ne yapmak gerektiğini biliyorsun. Unutma, yalnızca bir tane istiyorum."

Köpek ormana doğru fırladı ve sık bitki örtüsü içinde gözden kayboldu. Beklentiyle gerginleşmiş olan Haplo içine saklandığı ağaçlıkta çevresine bakındı. Herşey hazırdı. Yalnızca beklemesi gerekiyordu.

Patryn, gemideki yoldaşları gibi Elf in evine gitmemişti. Gemide bazı onarımlar yapma bahanesi ile geride kalmıştı. Onların, yosun tabakası Lenthan'ın roket deneyleri sebebiyle yanmış ve kararmış geniş arka bahçeden geçmelerini izlemiş, sonra gemiye geri dönerek Ejder Kanadı'nın ahşap "kemikleri" boyunca yürümüştü.

Ejder kanadında yürümek. Hedefine ulaşmak için, hayatın dahil herşeyi riske atmak. Nerede duymuştu bu deyişi? Usta Hugh'nun telaffuz ettiğini hatırlar gibiydi. Yoksa Patryn'in gemisine el koyduğu elf kaptan mıydı?

Fark etmezdi. Gemi güvenle yere konmuşken ve ayaklarının altındaki yükseklik kilometrelerle değil santimetrelerle ölçülürken, deyişin bir önemi yoktu. Yine de, diye düşündü Haplo, şu anda uygun düşüyor.

Ejder kanadında yürümek.

Saklandığı yerde çöküp, bekledi. Kullanacağı rünleri aklından geçirdi, elf mücevhercilerin bir dizi incide hata aramaları gibi her birinin üzerinden geçti. Yapı mükemmeldi. İlk büyü yaratığı tuzağa düşürecekti. İkincisi sarmalayıp tutacak, üçüncüsü zihnine işleyecekti -nasıl bir zihin söz konusu ise.

Uzakta, boruların sesi gittikçe yüksek, gittikçe karmaşık bir hal alıyordu, bazıları korkunç, boğuk bir haykırıştan sonra susuyordu. Elfler düşmanla savaşıyor olmalılardı ve seslere bakılırsa, savaş bulunduğu yere gittikçe yaklaşmaktaydı. Haplo duymazdan geldi. Titanlar Elflere de, insanlara davrandıkları gibi davranırlarsa -ki Haplo Elflerin daha iyi olmaları için bir sebep göremiyordu- savaş uzun sürmeyecekti.

Dikkatle, başka sesleri dinledi. Sonra geldi -köpeğin havlaması. O da bulunduğu yere doğru yaklaşıyordu. Patryn başka bir şey duymadı ve başta bu onu endişelendirdi. Sonra titanların ormanda ne kadar sessiz hareket ettiklerini hatırladı. Yaratık tepesine dikilene kadar onu duyamayacağını fark etti. Kuru dudaklarını yaladı, boğazını ıslattı.

Köpek ağaçlığa doğru sıçrayarak geldi. Göğsü inip kalkıyordu, dili bir karış dışarıda, gözleri korku içinde faltaşı gibi açıktı. Fren yaparak ağaçlığın ortasında döndü ve çılgın gibi havlamaya başladı.

Titan arkasında belirdi. Haplo'nun umduğu gibi, yaratık sinir bozucu köpeğin peşine düşmüş, arkadaşlarından ayrılmıştı. Ağaçlığa girince durup kokladı. Gözsüz kafası yavaşça döndü. Adamı kokladı, duydu ya da "gördü".

Titan'ın dev bedeni Haplo'nun tepesine dikildi, gözsüz bakışları doğrudan Patryn'e döndü. Titan hareket etmeyi bıraktığında, bitkilerle kaplı bedeni arkadaki ormana uyum sağlıyor, görünmez oluyordu. Haplo gözlerini kırpıştırdı, neredeyse yaratığı gözden kaçıracaktı. Bir an paniğe kapıldı, ama kendi kendisini sakinleştirdi. Fark etmez. Fark etmez. Planım işe yararsa, yaratık hareket etmeye devam edecek. Bundan kuşku yok!

Haplo rünleri söylemeye başladı. Dövmeli ellerini kaldırdı, sanki desenler derisinden kayıp, havada dans etmeye başladılar. Mavi mavi ve kıpkırmızı yanan rünler kendi kendilerini sıradışı bir hızla çoğalttılar.

Titan rünlere ilgiyle, sanki daha önce görmüş de son derece sıkıcı bulmuş gibi baktı. Haplo'ya doğru ilerlerken, aynı soru Haplo'nun kafasında yankılanıyordu.

"Kale, tamam. Kale nerede? Afedersin, şu anda sorunu yanıtlamak için zamanım yok. Birkaç dakika sonra konuşuruz," diye söz verdi Haplo, gerileyerek.

Rün yapısı tamamlanmıştı, işe yaramasını ummaktan başka yapacak bir şey yoktu. Titan'ı dikkatle gözledi. Yaratık ona doğru ilerlemeye devam ediyor, özlem dolu yakarışı an be an vahşi bir hüsrana dönüşüyordu. Haplo vicdan azabı hissetti, midesi kasıldı. Yanında, köpek korku içinde inledi.

Titan duraladı, başını çevirdi. Salyalı ağzı kararsızlık içinde açılmıştı. Haplo yine nefes almaya başladı.

Kırmızı mavi parıldayan desenler birbirine dolanmış, orman ağaçlarının üzerine dev perdeler gibi asılmışlardı. Büyü ağaçlığı tamamen sarmış, Titan'ı çevrelemişti. Yaratık bir o yana, bir bu yana döndü. Rünler kendi görüntüsünü yansıtıyor, beynini kendine ait resimler ve duygulara boğuyordu.

"Bir şeyin yok. Sana zarar vermeyeceğim," dedi Haplo teskin edercesine, kendi dilinde -Sartanlarınkine benzer Patryn dilinde- konuşarak. "Seni bırakacağım, ama önce kale hakkında konuşacağız. Bana kalenin ne olduğunu söyle."

Titan Haplo'nun sesine doğar hamle yaptı. Patryn kenara kaçtı. Titan vahşice havayı avuçladı.

Bu saldırıyı beklemekte olan Haplo, sorusunu sabırla tekrarladı.

"Bana kaleden bahset. Sartanlar..."

Sartan!

Titan'ın öfkesi, hayret verici kaba gücüyle Haplo'nun büyüsüne bir darbe indirdi Rünler titreyip parçalandı. İllüzyondan kurtulan yaratık başını Haplo'ya çevirdi.

Patryn tekrar kontrol kazanmak için mücadele etti ve rünler güçlendi. Titan onu gözden kaybetti, körcesine avını arandı.

Sen Sartan'sın!

"Hayır," diye yanıt verdi Haplo. Gücünün yeterli olması için dua ederek, yüzündeki teri sildi. "Ben Sartan değilim. Senin gibi, ben de onların düşmanıyım!"

Yalan söylüyorsun! Sen Sartan'sın! Bizi aldattınız! Kaleyi yaptınız, sonra gözlerimizi çaldınız! Parlak ışığa karşı kör ettiniz!

Titanın öfkesi Haplo'yu çekiç gibi dövdü. Her darbeyle Haplo daha da zayıfladı. Büyüsü daha fazla dayanamayacaktı. Şimdi, yaratığın kafası hâlâ karışıkken kaçmalıydı. Ama değişmişti. Bir şey kazanmıştı. Parlak ışığa karşı kör ettiniz. Anlamaya başladığını düşünüyordu. Parlak... önünde... yukarıda...

"Köpek!" Haplo koşmak için döndü ve yerinde kaldı. Ağaçlar yok olmuştu. Önünde, her yerde, baktığı her yönde, kendini görüyordu.

Titan Patryn'in büyüsünü kendi üstüne yansıtmıştı.

Haplo korkusunu bastırmak için mücadele etti. Tuzağa düşmüştü, kaçış yoktu. Çevresindeki büyüyü yok edebilirdi, ama aynı zamanda titanın çevresindeki büyüyü de yok etmiş olurdu. Yorulmuş, tükenmişti, yaratığı durduracak yeni bir rün dokusu örmeye gücü yoktu. Patryn sağına döndü, kendisini gördü. Soluna döndü, kendisiyle yüz yüze geldi -gözleri faltaşı gibi, yüzü solgun. Ayaklarının dibindeki köpek çılgınca havlayarak kendi çevresinde dönüyordu.

Haplo yoklayarak kendisini arayan Titan'ı hissetti. Eninde sonunda yaratık onu bulacaktı. Bir şey, ılık ve yaşayan bir şey, belki de devasa bir el bedenine sürtündü...

Haplo kendisini körcesine bir yana, yaratıktan uzağa attı ve bir ağaca çarptı. Çarpışma nefesini kesti, bedenini bereledi. Nefes almaya çalıştı ve aniden görebildiğini fark etti! Ağaçlar, sarmaşıklar! İllüzyon yok oluyordu. İçini kaplayan rahatlama duygusu, yerini hemen korkuya bıraktı.

Bu, rün yapısı dağılıyor demekti. Haplo nerede olduğunu görüyorsa, düşman da görüyor olmalıydı.

Titan Haplo'nun tepesine dikildi. Haplo yosunun içine dalarak kaçmaya çalıştı. Arkasında köpeğin cesaretle sahibini savunmaya çalıştığını işitti, ardından keskin, acı dolu bir inleme. Siyah kürklü beden yanında yere çarpıldı.

Haplo, bir ağaç dalı yakalayarak, zorla ayağa kalktı.

Titan elindeki dalı aldı, eğilerek kolunu yakaladı. Titan'ın eli muazzamdı, avucu Haplo'nun etini ve kemiklerini çevreledi, parmaklar sıkmaya başladı. Titan çekti ve Haplo'nun kolunu eklemden çıkardı. Haplo yere yığıldı.

Titan onu tekrar ayağa kaldırıp kavrayışını sıkılaştırdı. Haplo acıyla, çevresine toplanmaya başlayan karanlıkla savaştı. Bir dahaki çekişte kolunu koparacaktı.

"Afedersiniz, efendim, ama bir yardımım dokunur mu?"

Alev alev gözler yosundan yukarı yükselerek, Haplo ile aynı seviyeye geldi.

Titan çekti; Haplo bir çatırtı duydu, acı yüzünden neredeyse bilincini kaybedecekti.

Kırmızı gözler alevlendi, sarmaşıklarla bezenmiş pullu yeşil baş yosunu deldi geçti. Kırmızı kenarlı ağız aralandı, parlak beyaz dişler pırıldadı, siyah dil oynadı.

Haplo serbest kaldığını, yere fırlatıldığını hissetti. Omzunu tuttu. Kolu yerinden çıkmıştı, ama hâlâ bedenine bağlıydı. Acıya karşı dişlerini sıkarak, dikkat çekmeye korkarak, kıpırdayamayacak kadar zayıf, yosunun üzerinde yattı ve izledi.

Ejder konuştu. Haplo ne dediğini anlayamıyordu, ama Titan'ın öfkesinin dindiğini, yerini korku ve hayranlığa bıraktığını hissetti. Ejder yine konuştu. Sesi emreder bir tondaydı. Titan ormana kaçtı. Yeşil, lekeli bedeni hızla ve sessizlik içinde ilerlemişti. Patryn'in sersemlemiş gözlerine, sanki ağaçlar kaçıyormuş gibi görünmüştü.

Haplo yana yuvarlandı ve bayıldı.

YİRMİDOKUZUNCU BÖLÜM

AĞAÇTEPELERİ,

EQUILAN

"Zifnab, döndün!" diye haykırdı Lenthan Quindiniar.

"Sahi mi?" diye sordu yaşlı adam, son derece ürkmüş görünerek.

Verandaya fırlayan Lenthan Zifnab'ın elini yakaladı ve içten bir şekilde salladı. "Ve Paithan!" dedi, oğlu gözüne ilişince. "Kutsal Örn! Kimse bana söylemedi. Ablanla kardeşin biliyor mu?"

"Evet, Patron. Biliyorlar." Elf babasına endişeyle baktı. "Siz iyi misiniz, efendim?"

"Yanında da misafir getirmişsin." Lenthan belirsiz, utangaç gülümsemesini Roland ile Rega'ya çevirdi. Yaralı yanağını tutan Roland ciddiyetle başını salladı Rega, Paithan'ın yanına yaklaşarak elini tuttu. Elf kolunu onun beline doladı ve ikisi birlikte durarak, meydan okurcasına Lenthan'a baktı.

"Ah, tanrım," diye mırıldandı Lenthan ve ceketinin eteklerini çekiştirmeye başladı. "Ah, tanrım."

"Baba, borazanları duyuyor musun?" Paithan elini babasının zayıf omzuna koydu. "Korkunç şeyler oluyor. Duymuyor musun? Callie sana söylemedi mi?"

Lenthan, sanki konuyu değiştirmekten çok memnun olacakmış gibi çevresine bakındı, ama Zifnab düşünceli bir kaş çatışla ormana bakıyordu. Ve bir de cüce vardı, bir köşeye çökmüş, Paithan'ın mutfaktan getirdiği ekmek peyniri çiğniyordu. (Kimsenin onları öğle yemeğine çağırmaya niyetli olmadığı oldukça açıktı.)

"Ben... sanırım ablan birşeyler söylemişti -ama ordu herşeyi kontrol altına aldı."

"Almadılar, baba. Bu mümkün değil. O canavarları gördüm! Cüce ulusunu yok ettiler. Thillia yok oldu, baba! Yok oldu! Onları durduramayacağız. Yaşlı adamın dediği gibi -kıyamet ve yıkım."

Lenthan ceketinin uçlarını bükerek kıvrandı. Gözlerini verandanın ahşap döşemelerine indirdi. En azından bunlar güvenliydi, üzerine sürprizler fırlatmayacaktı.

"Baba, dinliyor musun?" Paithan babasını hafifçe sarstı.

"Ne?" Lenthan gözlerini kırpıştırarak bakışlarını kaldırdı. "Ah, evet. Güzel bir macera yaşamışsın. Çok güzel, sevgili oğlum. Gerçekten çok güzel. Ama şimdi neden içeri girip ablanla konuşmuyorsun? Callie'ye eve döndüğünü söyle."

"Evde olduğumu biliyor!" diye haykırdı Paithan, sinirle. "Eve girmemi yasakladı, baba. Bana ve evleneceğim kadına hakaret etti! Bu eve bir daha girmeyeceğim!"

"Ah, tanrım." Lenthan bakışlarını oğlundan insanlara, Cüceye, sonra yaşlı adama çevirdi. "Ah, tanrım."

"Bak, Paithan," dedi Roland, gelip elfin yanında durarak, "eve geldin ve aileni gördün. Onları uyarmak için elinden geleni yaptın. Olacaklar artık seni ilgilendirmiyor. Titanlar gelmeden uzaklaşmak istiyorsak, yola çıkmalıyız."

"Peki nereye gideceksiniz?" diye sordu Zifnab, aniden başını çevirip çenesini çıkararak.

"Bilmiyorum!" Roland omuzlarını silkti ve yaşlı adama sinirli sinirli baktı. "Dünyanın bu kısmını o kadar iyi tanımıyorum. Belki Uzakyöre Düzlüklerine. Bu doğuyönünde, değil mi? Ya da Sinith Paragna'ya..."

"Uzakyöre yok edildi ve halkı katledildi," diye bildirdi Zifnab, gözleri çalı kaşlarının altından parlayarak. "Sinith Parana ormanlarında gerçekten de titanlardan bir süre kaçabilirsin, ama eninde sonunda seni bulacaklardır. O zaman ne yapacaksın, oğlum? Kaçmaya devam mı edeceksin? Gelip Terinthia Okyanusu'na dayanana kadar kaçacak mısın? Suyu geçmek için bir gemi yapmaya vaktin olacak mı? O zaman bile yalnızca zaman meselesi olacak. O zaman bile seni takip ediyor olacaklar."

"Kes sesini, ihtiyar! Ya sesini kes, ya da buradan nasıl kurtulacağımızı söyle!"

"Söyleyeceğim," diye tersledi Zifnab. "Buradan kurtulmanın yalnızca tek yolu var." Parmağını kaldırdı. "Yukarı."

"Yıldızlara!" Sonunda Lenthan anlamış gibiydi. Ellerini kavuşturdu. "Söylediğin gibi mi? Halkımı ileri mi..."

"götüreceksin!" diye bitirdi Zifnab hevesle. "Mısır'dan dışarı! Esaretten kurtulacaksınız! Çöle! Alevlerden sütun..."

"Çöl mü?" Lenthan yine endişeli göründü. "Alev mi? Yıldızlara gideceğimizi sanıyordum."

"Afedersin." Zifnab telaşlanmıştı. "Yanlış senaryo. Son dakikada metni değiştiriyorlar hep. Kafamı karıştırıyor."

"Elbette!" diye haykırdı Roland. "Gemi! Yıldızların canı cehenneme! Bizi Terinthia Okyanusu'ndan aşırabilir..."

"Ama titanlardan uzaklaştıramaz!" diye patladı yaşlı adam sinirle. "Hiçbir şey öğrenmedin mi, evlat? Bu dünyada, kara üzerinde nereye gidersen git, onları bulursun. Daha doğrusu onlar seni bulur. Yıldızlar. Güvende olacağımız tek yer orası." Lenthan güneşle yıkanmış gökyüzüne baktı. Parlak ışıklar aynı şekilde parlıyorlardı. Sakin, kandan, dehşetten, ölümden uzak görünüyorlardı. "Daha fazla gecikmeyeceğim, hayatım," diye fısıldadı.

Roland Paithan'ın kolunu yakalayarak pencerenin yanına çekti.

"Bak," dedi. "Kaçık ihtiyarın suyuna git. Yıldızlarmış! Hah! Gemiye bir binelim, nereye istersek oraya gideriz!"

"Demek istiyorsun ki, Haplo nereye isterse oraya gideriz." Paithan başım salladı. "Garip biri. Hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum."

Kendi endişelerine daldıklarından, hiçbiri narin, beyaz bir elin perdeyi hafifçe araladığını görmemişti.

"Evet, ben de öyle," dedi Roland. "Ama..."

"Onunla dalaşmak da istemiyorum! Titanın elindeki ağaç gövdesini, sanki bir saman çöpü imişçesine elinden düşürttüğünü gördüm! Babam hakkında endişeliyim. Patron iyi değil. Bu çılgın yolculuğa dayanabilir mi, bilmiyorum."

"Haplo ile dalaşmak zorunda değiliz. Tamam o zaman, o nereye isterse oraya gideriz! İddiaya girerim yıldız kovalamak için o kadar da hevesli olmayacak."

"Bilmiyorum. Bak, belki de hiçbir yere gitmemiz gerekmez. Belki ordumuz onları gerçekten durdurabilir!"

"Tabii, belki bizim de kanatlarımız çıkar ve yıldızlara kendimiz uçarız!"

Paithan İnsan'a acı, öfkeli bir bakış fırlattı ve uzun adımlarla verandanın sonuna gitti. Kendi başına durarak bir gül kopardı ve dalgın dalgın yapraklarını yolup bahçeye atmaya başladı. Tartışmaya kararlı Roland arkasından gitmeye yeltendi. Rega ağabeyinin kolunu yakaladı.

"Bırak bir süre yalnız kalsın."

"Hah, saçmalıyor..."

"Roland, anlamıyor musun? Bütün bunları geride bırakması gerekecek! Onu rahatsız eden bu."

"Neyi geride bırakacak? Bir evi mi?"

"Yaşamını."

"Sen ve ben bunu yaparken o kadar da rahatsız olmadık."

"Çünkü biz her zaman yaşamımızı yanımızda taşıdık," dedi Rega, yüzü kararararak. "Ama evi, içinde doğduğumuz evi terk edişimizi hatırlıyorum."

"Ne çöplüktü ama!" diye mırıldandı Roland.

"Bizim için değildi. Daha iyisini bilmiyorduk. Annemin eve gelmediği o zamanı hatırlıyorum." Rega ağabeyine sokuldu ve yanağını koluna dayadı. "Bekledik... ne kadar beklemiştik?"

"Bir ya da iki devir." Roland omuzlarını silkti.

"Ne yiyeceğimiz, ne de paramız vardı. Ve sen korkmayayım diye beni güldürüyordun." Rega parmaklarını ağabeyinin parmaklarına dolayıp sıkıca autu. "Sonra sen dedin ki, 'Eh, kardeşim, dışarıda kocaman bir dünya var ve biz buraya tıkılıp, hiçbir şey görmeden yaşadık.' O zaman çıkıp gitmiştik. Evi terk edip yola çıkmış, bizi nereye götürürse oraya gitmiştik. Ama bir şeyi hatırlıyorum, Roland. Senin orada, yolun üzerinde durup, arkana dönüp baktığını hatırlıyorum. Ve yanıma geldiğinde, gözlerinde yaşlar olduğunu hatırlıyorum..."

"Daha çocuktum o zaman. Paithan bir yetişkin. Ya da öyle sayılıyor. Tamam, tamam. Onu rahatsız etmeyeceğim. Ama o gelse de, gelmese de, ben gemiye biniyorum. Peki kalmaya karar verirse sen ne yapacaksın?"

Roland uzaklaştı. Rega pencerenin yanında kaldı. Endişeli bakışları Paithan'ın üzerindeydi. Arkasında, evin içinde bir el, dantelli kumaşın yerine nazikçe düşmesine ve örtülmesine izin vererek perdeden uzaklaştı.

"Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu Lenthan yaşlı adama hevesle. "Şimdi mi? Birkaç eşya toparlamam gerek..."

"Şimdi mi?" Zifnab dehşete düştü. "Ah, hayır, şimdi değil. Daha zamanı gelmedi. Herkesin toplanması lazım. Zamanımız var, anlıyor musun? Fazla değil, ama biraz var."

"Bak, ihtiyar," dedi Roland, sözünü keserek. "Haplo'nun senin planlarına uyacağından emin misin?"

"Evet, elbette!" diye bildirdi Zifnab güvenle.

Gözlerini kısan Roland, dik dik baktı.

"Eh," diye tereddüt etti yaşlı adam, "belki başta değil."

"Ah ha." Roland başını salladı. Dudaklarını birbirine bastırmıştı.

"Aslında," Zifnab rahatsız görünüyordu, "bizim gitmemizi hiç istemiyor. Bizim... şey... gizlice girmemiz gerekecek."

"Gizlice mi gireceğiz?"

"Ama bunu bana bırak!" dedi yaşlı adam, başını bilgece sallayarak. "Ben size işaret veririm. Bakalım." İyice düşünüp taşındı. "Köpek havladığında! İşaret bu olsun. Herkes bunu duydu mu?" Zifnab sesini yükseltti. "Köpek havladığında! O zaman gemiye biniyoruz!"

Köpek havladı.

"Şimdi mi?" dedi Lenthan, yerinde sıçrayarak.

"Şimdi değil!" Zifnab oldukça sinirlenmiş görünüyordu. "Bütün bunların anlamı ne? Daha zamanı gelmedi!"

Köpek evin yanından fırlayıp geldi. Zifnab'a koşarak dişleriyle adamın cüppesini yakaladı ve çekiştirmeye başladı.

"Bırak şunu! Eteklerini yırtıyorsun. Bırak!"

Hayvan hırladı ve daha fazla çekti. Gözleri yaşlı adamın üzerindeydi.

"Büyük Nebucadnezar! Neden başta söylemedin? Gitmemiz gerek! Haplo'nun başı dertte. Yardımımıza ihtiyacı var!"

Köpek adamın cüppesini bırakıp ormana doğru hızla uzaklaştı. Eteklerini toplayıp çıplak, kemikli ayak bileklerinin üzerine kaldıran yaşlı büyücü hayvanın ardından koştu.

Diğerleri titanlar ile karşılaşmanın nasıl bir şey olduğunu aniden hatırlayarak, huzursuzca durdular.

"Kahretsin, o gemiyi uçurmayı bilen tek o var!" dedi Roland ve yaşlı adamın arkasından seğirtti.

Rega ağabeyinin arkasından koşturdu. Paithan da takip etmek üzereydi ki, bir kapının çarpılarak kapandığını duydu. Döndü ve Aleatha'yı gördü.

"Ben de geliyorum."

Elf bakakaldı. Kardeşi, Paithan'ın eski giysilerine bürünmüştü -deri pantolon, beyaz keten gömlek ve deri yelek. Giysiler üzerine olmuyordu, çok dar geliyordu. Pantolon yuvarlak kalçalarını sararak gerilmiş, dikişler patlamak üzereydi. Gömleğin kumaşı sıkı, dik göğüslerini sarıyordu. Herşey o kadar dardı ki, çıplak olsa da aynı görüntüyü sunacaktı. Paithan yanaklarına kan hücum ettiğini hissetti.

"Aleatha, eve gir! Bu ciddi..."

"Ben de geliyorum. Kendim göreceğim." Paithan'a azametli bir bakış fırlattı. "O yalanları yedireceğim sana!"

Kardeşi yanından geçip diğerlerinin ardından gitti. Güzel saçlarını ensesinde kaba bir topuzla topladı. Elindeki ahşap asayı, beceriksizce sopa gibi tutuyordu, muhtemelen silah olarak kullanma niyetindeydi.

Paithan sinirle göğüs geçirdi. Onunla tartışmanın, mantık yürütmenin bir faydası yoktu. Aleatha tüm hayatı boyunca ne isterse onu yapmıştı; huyunu şimdi değiştireceğini sanmıyordu. Ona yetiştiğinde dehşet içinde fark etti

ki, Aleatha'nın bakışları önündeki adamın, Roland'ın güçlü sırtında dalgalanan kasların üzerine dikilmişti.

Yalnız kalan Lenthan Quindiniar ellerini ovuşturdu, başını sallayıp mırıldandı, "Ah, tanrım. Ah, tanrım."

Yukarıda, ofisinde, Calandra pencereden dışarı baktı ve pürüzsüz çimenliğin üzerinde ilerleyen alayı gördü. Uzakta, borular şiddetle çalıyordu. Küçümseyerek defterlerindeki rakamlarına döndü. Dudaklarını kasan bir gülümseme ile fark etti ki, geçen yılın kârlarını büyük bir farkla geçeceklerdi.

OTUZUNCU BÖLÜM

AGACTEPELERİ,

EQUİLAN

Haplo kendine geldiğinde çevresinin -titanlarla değil- bu dünyada karşısına çıkan herkes ve elf ordusunun yarısı ile sarıldığını gördü. İnleyerek köpeğe baktı.

"Bunların hepsi senin işin."

Köpek kuyruğunu salladı. Dili sarkmış, sırıtarak, övgünün tadını çıkarıyor, işittiği sözlerin övgü olmadığının farkında değildi. Haplo tepesine dikilenlere baktı. Onlar da ona baktılar -bakışları kuşkulu, güvensiz ve beklenti doluydu. Yalnızca yaşlı adam ona büyük bir endişeyle bakıyordu.

"Sen... sen iyi misin?" dedi insan kadın -adını hatırlayamıyordu. Kadının bakışları Haplo'nun omzuna gitti. Çekinerek elini uzattı. "Yapabileceğimiz... bir şey var mı?"

"Dokunma!" dedi Haplo, sıkılı dişlerinin arasından.

Kadın elini hemen çekti. Elbette, bu elf kadının yanına diz çökmesi için açık bir davetti. Haplo acıyla doğrularak sağlam koluyla onu bir kenara itti.

"Sen!" dedi Roland'a bakarak. "Yerine yerleştirmem için... yardım etmelisin!" Haplo garip bir şekilde duran çıkmış omzunu gösterdi.

Roland başını salladı ve dizlerinin üzerine çöktü. Elleri Haplo'nun gömleğini ve deri yeleğini çıkarmak için hareketlendi.

"Omzu yerine yerleştir yeter."

"Ama gömlek engel oluyor..."

"Yalnız omuzla ilgilen."

Roland adamın gözlerine baktı, sonra telaşla gözlerini kaçırdı. İnsan dikkatle incinmiş bölgeyi eliyle yoklamaya başladı. Elfler izlemek için yaklaştı; Paithan da aralarındaydı. Haplo'nun çevresindeki grubun dışında duruyor, zarif bir üniformadan arta kalan yırtık ve kanlı artıklara bürünmüş bir elf ile konuşuyordu. Haplo'nun sesini duyunca iki elf konuşmayı bıraktılar.

"Gömleğinin altında ne varsa, özel bir şey olmalı," dedi elf kadın, Aleatha. "Öyle mi?"

Roland ona kötü bir bakış fırlattı. "Gidecek başka yerin yok mu senin?"

"Afedersin," diye yanıtladı Aleatha soğuk bir sesle, "ne dediğim anlayamıyorum. İnsan dili bilmem."

Roland kaşlarını çattı. Elfçe konuşmuştu. Onu görmezlikten gelmeye çalıştı. Kolay değildi. Haplo'nun üzerine eğilmiş, yuvarlak göğüslerini teşhir ediyordu.

Kim için acaba, diye merak etti Patryn. Kendi kendisine bu kadar öfkelenmiş olmasa, komik gelecekti. Roland'a bakınca, Haplo Aleatha'nın bu sefer dengini bulduğunu düşündü. İnsan yalnızca işiyle ilgileniyordu. İnsan'ın elleri Haplo'nun kolunu sıkıca kavradı.

"Canın yanacak."

"Tamam." Dişlerini sıkmaktan Haplo'nun çenesi ağrıyordu. Acıması gerekmiyordu. Büyüsünü kullanabilir, rünleri etkinleştirebilirdi. Ama çok hasta hissediyordu ve gücünü bilinen evrenin dörtte birine teşhir etmekten bıkmıştı! "Devam et!"

"Acele etmelisin," dedi Paithan'ın yanındaki elf. "Şimdilik onları püskürttük, ama fazla sürmeyecek korkarım."

Roland çevresine bakındı. "Erkeklerden birinin onu tutması lazım..."

"Ben yaparım," diye yanıtladı Aleatha.

"Bu önemli," diye tersledi Roland. "Bayılıp gidecek bir kadına ihtiyacım yok..."

"Ben asla bayılmam... iyi bir sebep olmadan." Aleatha ona tatlı bir gülümseme bağışladı. "Yanağın nasıl? Acıyor mu?"

Roland homurdandı ve gözlerini hastasından ayırmadı. "Onu sıkı tut. Sırtını ağaca yasla ki ben kemiği yerine oturturken kıpırdamasın."

Aleatha Haplo'nun itirazlarını duymazdan gelerek onu yakaladı.

"Kimsenin beni tutmasına ihtiyacım yok!" Kadının ellerini itti. "Bir dakika bekle, Roland. Daha değil. Bırak sorayım..." Başını çevirdi ve üniformalı elfi görmeye çalıştı. Sözleri ilgisini çekmişti. "Onları püskürtmek mi? Ne... Nasıl?..."

Kolu, omzu, sırtı ve başına bir acı dalgası yayıldı. Haplo'nun içine çektiği nefes boğazına takıldı ve hırıldadı.

"Şimdi hareket ettirebiliyor musun?" Roland yere çökmüş, yüzündeki teri siliyordu.

İnleyen köpek Haplo'nun yanına yaklaştı ve bileğini yaladı. Haplo dikkatle, acıya karşı dişlerini sıkarak, kolunu oynattı.

"Sarabilirim," diye itiraz etti Roland, Haplo'nun ayağa kalkmaya çalıştığını görünce. "Kolayca tekrar çıkabilir. İçerideki herşey iyice gerilmiş durumda."

"Ben iyiyim," dedi Haplo, incinmiş kolunu kavrayarak. Rün kullanıp iyileştirme işlemini tamamlamamak için kendini zor tutuyordu. Yalnız kaldığında... ve herşey yolunda giderse kısa süre sonra demekti bu! Yalnız ve buradan uzakta! Ağaç gövdesine yaslandı, gözlerini kapattı ve adam ile elf kadının onu kendi haline bırakmasını diledi. Uzaklaşan ayak sesleri duydu, nereye gittikleri umurunda bile değildi. Paithan ve elf lordu konuşmalarına kaldıkları yerden devam ettiler.

"...izciler geleneksel silahların üzerlerinde hiçbir etkisi olmadığını bildirdiler. İnsanların Thillia'daki yenilgisi bunu açıkça gösteriyor. Büyülü silah kullanan insanlar biraz daha etkili olmuş gibi, ama sonunda onlar da yenildiler. Bu beklenen bir şey. Silahtaki büyüyü kullanabiliyorlar, ama bizim yaptığımız gibi güçlendiremiyorlar. Gerçi güçlendirme pek işimize

yaramıyor. Büyücülerimiz ne yapacaklarını şaşırmış durumda. Elimizdeki herşeyi üzerlerine fırlattık, ama yalnızca bir tanesi başarılı oldu."

"Drakolar mı, lordum?" dedi Paithan.

"Evet, drakolar."

Drako da ne menem bir şeydi? Haplo gözlerini açtı ve yarı kapalı gözkapaklarının altından baktı. Görünüşe göre elf lordunun elinde bir tane vardı. Mermileri ahşaptan oyulmuş, küçük ejderlere benzetilmişti.

"Etkisi verdiği yaralara bağlıymış gibi görünmüyor. Çoğu titanlara yaralayacak kadar yaklaşmadı," diye ekledi lord hüzünle. "Drakonun görünüşü onları korkutuyor. Ne zaman drakoları bıraksak, canavarlar savaşmayı bırakıyorlar. Dönüp kaçmaya başlıyorlar!" Elf lordu silaha sinirle baktı ve hafifçe salladı. "Keşke bu silahın nesinin onları korkuttuğunu bilebilseydim. Belki onları yenebilirdik!"

Haplo kısılmış gözlerle drakoya baktı. O neden olduğunu biliyordu! Düşmana fırlatıldığı zaman canlandığını tahmin ediyordu -elf silahları böyle işlerdi. Titanların duyularına, sanki küçük ejderler saldırıyormuş gibi geliyor olmalıydı. Ormanda ejder belirince titandan yayılan dehşet duygusunu hatırladı. Demek ki, ejderler bu canavarları kontrol etmek için kullanılabilirdi.

Lordum bunu ilginç bulacak, diye düşündü Haplo, sessizce gülümseyip omzunu ovarak.

Kemerinin dürtülmesi dikkatini çekti. Bakışlarını indirince, Cüce'yi, Karasakal ya da Drugar, adı her ne ise, onu gördü. Ne kadardır duruyordu orada? Haplo fark etmemişti ve fark etmediği için kendi kendine küfretti. Cüce kolayca kendisini unuttuyordu ve kara gözlerindeki ifadeye bakılırsa, bu eğilim ölümcül olabilirdi.

"Dilimi konuşabiliyorsun." Bu bir soru değildi. Drugar yanıtı biliyordu zaten. Haplo bunun nasıl olabileceğini kısa bir süre merak etti.

"Evet." Patryn yalan söylemenin gerekli olduğunu düşünmüyordu.

"Ne söylüyorlar?" Drugar kaba sakalını Paithan ile elf lorduna doğru salladı. "Ben insan dilini biliyorum, ama elfçe bilmiyorum."

"Elfin elindeki silah hakkında konuşuyorlar. Anlaşılan titanlar üzerinde biraz etkisi varmış. Onları kaçırtıyor."

Cüce'nin kaşları çatıldı, gözleri kafasına gömülmüş gibi göründü, kara derinliklerindeki nefret kıvılcımı dışında görülmüyorlardı. Patryn nefreti bilir ve saygı duyardı -Labirent'tekileri hayatta tutan nefret olmuştu. Drugar'ın, küçümsediğini saklama gereği duymadığı bu kişilerle neden yolculuk yaptığını merak etmişti. Haplo aniden anladığını düşündü.

"Elf silahları" -Drugar gür sakalına doğru konuşmuştu- "onları kaçırıyor! Elf silahları halkımı kurtarabilirdi!"

Buna yanıt verircesine Paithan'ın ciddi sesi yükseldi, "Ama onları fazla uzaklaştırmadı, Durndrun."

Lord başını salladı. "Hayır, fazla uzaklaştırmadı. Geri geldiler ve ölümcül, ilkel büyüleriyle arkadan saldırdılar -ateş fırlatarak, Ana bilir nereden buldukları taşları atarak. Bizim görüş alanımıza girmemeye özellikle dikkat ediyorlardı ve biz kaçmaya başladığımızda takip etmediler."

"Ne diyorlar?" diye sordu Drugar. Eli sakalının altındaydı; Haplo parmaklarının kıpırdadığını, bir şeyi kavradığını gördü.

"Silahlar onları durdurmuş, ama uzun sürmemiş. Titanlar onlara ilkel büyü ile saldırmış."

"Ama buradalar, hayattalar!"

"Evet. Elfler geri çekilmiş, anlaşılan titanlar arkalarından gitmemiş." Haplo elf lordunun ağaçlıkta toplananlara baktığını ve Paithan'ı konuşmak için ağaçların arasına çektiğini gördü.

"Köpek," dedi Haplo. Hayvan başını kaldırdı. Sahibinin bir işaretiyle hızla, sessizlik içinde iki elfin peşinden gitti.

"Hah!" Cüce ayaklarının dibine, yere tükürdü.

"Onlara inanmıyor musun?" diye sordu Haplo ilgiyle. "İlkel büyünün ne olduğunu biliyor musun?"

"Biliyorum," diye homurdandı Drugar, "ama biz hiç kullanmayız. Biz" -küt parmağını Patryn'in rün kaplı ellerine götürdü- "bu büyüden kullanırız."

Haplo bir an şaşkınlıkla, Cüce'ye bakakaldı.

Drugar adamın rahatsızlığını fark etmemiş gibiydi. Boynundan içeri elini daldırarak deri bir sicimin ucuna asılı yumurtamsı bir disk çıkardı ve Patryn'in görmesi için kaldırdı. Haplo eğildi ve taşa tek bir rünün oyulu olduğunu gördü -bir Sartan rünü. Kabaca çizilmişti, kendi başına pek az gücü vardı.

Yine de rünün karşılığını görmek için kollarına, kendi derisine bakması yeterliydi.

"Biz onları senin gibi kullanamıyoruz." Cüce Haplo'nun ellerine baktı. Bakışları aç ve özlem doluydu. "Biz onları nasıl bir araya getireceğimizi bilmiyoruz. Biz küçük çocuklar gibiyiz: sözcükleri söyleyebiliyoruz, ama sözcüklerden nasıl cümle yapacağımızı bilmiyoruz."

"Size... rün büyüsünü kim öğretti?" diye sordu Haplo, şaşkınlığından kurtulup konuşmayı başarınca.

Drugar bakışlarını kaldırdı ve çok uzaklara, ormana doğru baktı. "Efsanelere göre... onlar."

Haplo'nun kafası karışmıştı ve başta Cüce'nin Elfleri kastettiğini sandı. Cüce'nin bakışları daha yükseğe, neredeyse ağaçtepelerine odaklanmıştı ve Patryn anladı. "Titanlar."

"Bazılarımız geri döneceklerine, bize öğreteceklerine inanıyordu. Fakat bunun yerine..." Drugar'ın sesi, yerini sessizliğe bırakan gökgürültüsü gibi gürleyerek sustu.

Üzerinde düşünülecek, değerlendirilecek bir gizem daha. Ama burada değil. Şimdi değil. Yalnızken... ve çok uzaktayken. Haplo Paithan ile elf lordunun geri döndüğünü gördü. Köpek fark edilmeden arkalarından geliyordu. Paithan'ın yüzü içindeki mücadeleyi yansıtıyordu; ifadesine bakılırsa nahoş bir mücadeleydi bu. Elf lordu doğrudan Aleatha'ya doğru yürüdü. Haplo için Roland'a yardım ettikten sonra, Aleatha ağaçlığın ucunda tek başına kalmıştı.

"Beni ihmal ediyorsun," dedi Aleatha.

Lord Durndrun hafifçe gülümsedi. "Üzgünüm, hayatım. Durumun ciddiyeti..."

"Ama durum sona erdi," dedi Aleatha neşeyle. "Ve işte buradayım, 'savaşçı kadın' kostümüm içinde, tabiri caizse öldürmek için giyinmiş. Ama görünüşe göre savaşı kaçırdım." Kollarını kaldırarak, seyredilmek üzere kendisini takdim etti. "Hoşuna gitti mi? Evlendikten sonra, her kavga edişimizde giyeceğim. Ama annenin hoşlanmayacağından eminim..."

Elf lordu beyazladı ve acısını bakışlarını kaçırarak sakladı. "Harika görünüyorsun, hayatım. Ağabeyinden seni eve götürmesini istedim."

"Elbette. Neredeyse yemek zamanı geldi. Seni de bekliyoruz. Temizlendikten sonra..."

"Korkarım zamanım olmayacak, hayatım." Lord Durndrun kadının elini tutup dudaklarına götürdü. "Hoşçakal, Aleatha." Elini bırakacakmış gibi göründü, ama bu sefer Aleatha onun elini sıkıca yakaladı.

"Bu sesle hoşçakal diyerek ne kastediyorsun?" Sesinin alaycı çıkmasına çalışmıştı, ama korku sesini gerginleştirmişti.

"Quindiniar." Lord Durndrun nazikçe kadının elini bıraktı.

Paithan öne çıkıp, Aleatha'nın kolunu yakaladı. "Gitmemiz gerek..."

Aleatha kendisini kurtardı. "Hoşçakalın, lordum," dedi soğuk bir sesle. Sırtını dönerek, uzun adımlarla ormana yöneldi.

"Thea!" diye seslendi Paithan endişeyle. Aleatha onu duymazdan geldi ve uzaklaşmaya devam etti. "Kahretsin, yalnız başına dolaşmamak..." Roland'a baktı.

"Ah, tamam," diye mırıldandı adam ve ağaçların arasına daldı.

"Paithan, anlamıyorum. Neler oluyor?" diye sordu Rega.

"Daha sonra anlatırım. Birisi yaşlı adamı uyandırsın." Paithan sinirle, bir ağacın altına uzanmış, gürültülü gürültülü horlamakta olan Zifnab'a işaret etti. Elf tekrar Lord Durndrun'a baktı. "Üzgünüm, lordum. Ben onunla konuşurum. Açıklarım."

Elf lordu başını salladı. "Hayır, Quindiniar. Açıklamasan daha iyi. Bilmemesini tercih ederim."

"Lordum, sanırım ben de gelip..."

"Hoşçakal, Quindiniar," dedi Lord Durndrun kararlılıkla, genç adamın sözünü keserek. "Sana güveniyorum." Yorgun birliğini elinin bir hareketiyle toparlayarak döndü ve ormana ilerledi.

Rega'nın çizmesinin ucunun yardımıyla, Zifnab hıhlayarak uyandı. "Ne? Ha? Her sözcüğü duydum! Yalnızca gözlerimi dinlendiriyordum. Gözkapakları ağırlaşıyor, bilirsin." Eklemleri kıtırdayıp gıcırdayarak ayağa kalktı ve havayı kokladı. "Akşam yemeği zamanı. Aşçı tang meyvesi ile ilgili birşeyler söylemişti. Güzel. Onları kurutup, kalanları yolculuk sırasında yiyebiliriz."

Paithan yaşlı adama tedirgin bir bakış fırlattı ve Haplo'ya döndü. "Geliyor musun?"

"Siz gidin. Benim yavaş olmam lazım. Sizi de yavaşlatırım."

"Ama titanlar..."

"Gidin," dedi Haplo acı içinde, sabrını kaybetmeye başlayarak.

Rega'nın elini tutan elf, oldukça uzaklaşmış olan Roland ile kardeşini takip etti.

"Gitmem gerek!" dedi Drugar ve Paithan ile Rega'ya yetişmek için arkalarından seğirtti. Fakat yetişince, bir adım arkada kaldı ve onları daimi bir göz hapsinde tuttu.

"Sanırım onca yolu yürümem gerekecek!" diye mırıldandı Zifnab huysuz huysuz, arkalarından sendelerken. "Nerede o kahrolası ejder? İhtiyacım olduğunda ortalarda görünmez, ama olmadığında, birden ortaya çıkıp insanları yeme tehditlerine, sindirim sistemim hakkında kaba yorumlarına başlar." Dönerek Haplo'ya baktı. "Yardım ister misin?"

Seni bir daha görürsem Labirent alsın beni! dedi Haplo adamın uzaklaşan sırtına. Deli, ihtiyar piç.

Köpeği çağırarak yanına oturttu ve elini başına koydu. Köpeğin kulak misafiri olduğu, Paithan ile elf lordu arasında geçen özel konuşma Haplo'nun kulaklarına açıkça geldi.

Fazla değildi -Patryn hayal kırıklığına uğramıştı. Elf lordu yalnızca Elflerin hiçbir şansının olmadığını söylemişti. Hepsi ölecekti.

"Gerçek bir kaltaksın, değil mi?" dedi Roland.

Elf kadına yetişmekte zorlanmıştı. Ağaçtan ağaca uzanan dar, sallanan, sarmaşık köprülerden geçmek hoşuna gitmemişti. Orman zemini çok aşağıdaydı, her hareketinde köprü korkutucu bir biçimde sallanıyordu. Köprülerde yürümeye alışık Aleatha kolaylıkla ilerlemişti. Aslında, Roland'dan kaçabilirdi, ama bu ormanda yalnız başına yürümek zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

Roland'ın tam arkasında olduğunu duyunca dönerek onunla yüzleşti.

"Kitkninit.[28] Benimle konuşarak nefesini boşa harcıyorsun. Konuşman bile barbarca!" Aleatha'nın saçı tamamen bozulmuştu. Çevresinde dalgalanıyor, köprü üzerindeki hareketlerinin hızıyla arkaya atılıyordu. Yanakları kızarmıştı.

"Kitkninit demek. Hastamızı tutmanı söylediğimde talimatlarımı yeterince hızlı yerine getiriyordun ama."

Aleatha onu duymazdan geldi. Uzundu, neredeyse Roland kadar uzun. Deri pantolon içindeki yürüyüşü rahat ve zarifti.

Köprüyü arkalarında bırakıp yosun içinde bir yola döndüler. Yol dardı ve ilerlemesi güçtü. Aleatha'nın mümkün olduğu her seferinde Roland'ı zor duruma düşürmesi herşeyi daha da güçleştiriyordu. Geçerken dalları kenara çekiyor, sonra bırakıp Roland'ın yüzüne çarpmasına sebep oluyordu. Aniden dönüyor, adamın böğürtlen çalılarına girmesine sebep oluyordu. Ama Thea Roland'ı öfkelendirmeye çalışıyorduysa da, başarılı olmuyordu. İnsan, kadının yarattığı dertlerden garip bir keyif alıyor gibiydi. Quindiniar malikânesinin geniş çimenliğine vardıklarında, Aleatha Roland'ın rahatça yanında yürümekte olduğunu fark etti.

"Demek istiyorum ki," dedi Roland, sohbete bıraktıkları yerden devam ederek, "o elfe oldukça kötü davrandın. Adamın senin için canını verebileceği açıktı. Aslında öyle de yapacak -yani canını verecek-ve sen ona sanki..."

Aleatha dönüp saldırdı. Tırnakları yüzünden birkaç santimetre ötedeyken Roland onu bileklerinden yakaladı. "Dinle, küçükhanım! Gerçeği duymamak için dilimi yerinden kopartacağını biliyorum. Üniformasındaki kan izlerini görmedin mi? Ölü Elflerin kanıydı onlar! Senin halkın! Ölü! Tıpkı benimkiler gibi! Ölü!"

"Canımı acıtıyorsun." Aleatha'nın sesi soğuktu. Roland'ın öfkesinin alevini söndürdü. Roland kızardı ve yavaşça bileklerini bıraktı. Beyaz teninin üzerinde ellerinin bıraktığı mor izleri görebiliyordu -korkusunun işaretleri.

"Üzgünüm. Beni affet. Yalnızca..."

"Afedersin," dedi Aleatha. "Geç oldu ve benim yemek için giyinmem gerekiyor."

Roland'ın yanından ayrıldı ve eve doğru, yumuşak, yeşil yosunların üzerinde yürüdü. Boru sesleri yine yükseldi, durgun, sıkıntılı havada yavan, cansız geliyordu. Roland hâlâ yerinde durmuş, kadının ardından bakmaktayken diğerleri ona yetişti.

"Kent muhafızlarını çağıran işaret bu," dedi Paithan. "Ben de kent muhafızlarındanım. Gidip onlarla birlikte savaşmalıyım." Ama yerinden kıpırdamadı. Eve baktı. Ejder Gemisi evin arkasına demirlenmişti.

"Elf lordu sana ne söyledi?" diye sordu Roland.

"Şu anda, halkımız ordunun titanları püskürttüğüne, yendiklerine inanıyor. Durndrun aynı fikirde değil. Yalnızca küçük bir birlikti saldıran. İzcilerimize göre, canavarlar cücelere saldırdıktan sonra iki kola ayrıldılar - yarısı batıyönüne gidip Thillia'ya saldırdı. Yarısı da doğuyönüne, Uzakyöre Düzlükleri'ne. İki ordu Equilan'a saldırmak için birleşecek."

Paithan kolunu Rega'ya dolayarak yanma çekti. "Hayatta kalmamız mümkün değil. Lord Aleatha'yı ve ailemi alıp, fırsat varken kaçmamı emretti. Elbette, yeryüzünü kastetti. Gemiyi bilmiyor."

"Buradan bu gece ayrılmamız lazım!" dedi Roland.

"Eğer o Haplo bizi götürmeye niyetliyse. Ona güvenmiyorum," dedi Rega.

"Bu benim kaçmam ve halkımı yok olmak üzere geride bırakmam anlamına geliyor..." diye mırıldandı Paithan.

Hayır, dedi Drugar sessizce, eli hançeri üzerinde. Kimse gitmiyor. Ne bu gece, ne de herhangi bir gece.

"Köpek havladığında," diye ilan etti yaşlı adam, nefes nefese arkadan gelerek. "İşaret bu. Köpek havladığı zaman."

OTUZBİRİNCİ BÖLÜM

AĞAÇTEPELERİ,

EQUILAN

Haplo gemisinin çevresinde son bir tur attı ve yaptığı onarımları eleştirel bir gözle inceledi. Hasar çok değildi; koruyucu rünler çoğunlukla işlerini iyi görmüşlerdi. Ahşap kaplamayı onarmayı ve rün büyüsünü yeniden oluşturmayı başarmıştı. Geminin uzun yolculuğu boyunca dağılmayacağından emin olan Haplo, tekrar güverteye tırmandı ve dinlenmek için ara verdi.

Yorulmuştu. Geminin onarımı ve titan ile yaptığı dövüşten sonra kendi kendini iyileştirmesi tüm enerjisini tüketmişti. Acı yüzünden zayıf düştüğünü biliyordu; omzu ağrıyor ve zonkluyordu. Dinlenmeye, uyumaya ve bedeninin kendisini yenilemesine fırsat bulabilseydi, şimdiye kadar yaraları kötü bir anıdan başka bir şey olmayacaktı. Ama zamanı kısalıyordu. Yeni bir titan saldırısına dayanamazdı. Büyüsünü kendisine değil, gemisine harcaması gerekliydi.

Köpek yanına oturdu. Haplo hayvanın burnunu okşadı ve çenelerini kaşıdı. Köpek elinin altında eğilerek, daha fazlası için yalvardı. Haplo köpeğin böğrüne hafifçe vurdu.

"Tekrar yukarı çıkmaya hazır mısın'"

Köpek yana devrildi, ayağa kalkıp silkelendi.

"Evet, ben de." Haplo başını kaldırdı ve güneşin parlaklığına karşı gözlerini kıstı. Elf kentinde çıkan yangınların dumanı yıldızlan görmesini engelliyordu.

Gözlerimizi çaldı! Parlak günışığına karşı körleştirdi!

Eh, neden olmasın? Mantıklı geliyor. Eğer Sananlar...

Köpek alçak bir sesle hırladı. Tedbiri elden bırakmamış olan Haplo eve doğru bir göz attı. Hepsi içerideydi, ormandan döndükten sonra içeri girdiklerini görmüştü. Gemiye gelmemelerine biraz şaşırmıştı doğrusu. Kendisi döndüğünde ilk yaptığı, geminin çevresindeki büyü alanını güçlendirmek olmuştu. Fakat köpeği keşfe gönderdiğinde, yapacaklarından emin olduğu şeyi yapmakta olduklarını görmüştü -kendi aralarında şiddetle tartışıyorlardı.

Şimdi, köpek dikkatini o yöne çektiğinde, yüksek, tiz, öfke ve sinirle yükselmiş seslerini işitebiliyordu.

"Menşeliler. Hepsi aynı. Lordum gibi güçlü bir hükümdarın önünde eğilmeliler -yaşamlarına barış ve huzur getirecek birisinin. Yani, lordum geldiğinde bu dünyada hâlâ yaşıyor olurlarsa." Haplo omuzlarını silkti, ayağa kalkarak köprüye yöneldi.

Köpek uyarırcasına havlamaya başladı. Haplo'nun başı arkaya döndü. Evin ötesinde orman hareket ediyordu.

Calandra fırtına gibi ofisine gitti, kapıyı çarparak kapattı ve kilitledi. Hesap defterini çıkartıp, açtı ve dik sırtlı sandalyesinde dimdik oturarak, önceki devirin satış rakamlarının üstünden geçmeye başladı.

Paithan ile konuşmanın imkânı yoktu. Calandra'nın evine yabancıları davet etmiş, onlara içeride barınabileceklerini söylemişti. Üstelik aralarında insan köleler de vardı! Aşçıya kentteki ailesini getirmesini söylemişti. Dehşet verici hikâyelerle hepsini paniğe sürüklemişti. Aşçı isteri krizleri geçiriyordu. Bu akşam yemek falan yenmeyecekti! İtiraf etmek Calandra'yı

üzüyordu, ama erkek kardeşinin, babasına musallat olan deliliğe kapıldığı açıktı.

"Bunca yıldır babama tahammül ediyorum," diye tersledi mürekkep hokkasını. "Bu evin defalarca yanıp kül olmasına ramak kalmasına tahammül ettim, utancımıza ve küçük düşmemize tahammül ettim. Ama o benim babam ve bunu ona borçluyum. Ama sana hiçbir şey borçlu değilim, Paithan! Mirastan payına düşeni alacaksın, o kadar. İnsan orospun ile pasaklı takipçilerini de al ve bu dünyada yaşamaya çalış bakalım! Döneceksin. Dizlerinin üzerinde!"

Dışarıda bir köpek havlamaya başladı. Ses yüksek ve irkilticiydi. Calandra hesap defterine bir damla mürekkep damlattı. Aniden aşağıdan gürültüler, bağırış çağırışlar gelmeye başladı. Bu şartlar altında nasıl iş yapmasını bekliyorlardı ondan! Öfkeyle kurutma kâğıdı aldı ve kâğıdın üzerine bastırarak mürekkebi emdirdi. Rakamlara bir şey olmamıştı, hâlâ okunaklıydı -düzgün sıralarına dizilmiş temiz, titiz rakamlar, arzı endam eden, Calandra'nın yaşamını hesaplayan, toplayan rakamlar.

Kalemi özenle yerine koydu ve pencereye ilerleyerek kapatmaya hazırlandı. Calandra nefesini tutup bakakaldı. Sanki ağaçlar evine doğru yaklaşıyordu.

Gözlerini sıkıca kapatarak gözkapaklarını ovuşturdu. Bazen, çok fazla ve geç saatlere kadar çalıştığında gözünün önünde rakamlar uçuşurdu. Sinirlerim bozuldu, o kadar. Paithan sinirlerimi bozdu. Hayal görmeye başladım. Gözlerimi açtığımda, herşey olması gerektiği gibi olacak.

Calandra gözlerini açtı. Ağaçlar artık hareket ediyor gibi görünmüyordu. Şimdi gördüğü, korkunç bir ordunun ilerleyişiydi.

Merdivenlerden yukarı ayak sesleri geldi ve koridorda ilerledi. Bir yumruk kapısını dövmeye başladı. Paithan'ın sesi bağırdı, "Callie! Geliyorlar! Callie, lütfen! Hemen gitmemiz gerek!"

Gitmek mi? Nereye?

Babasının özlem dolu, hevesli sesi anahtar deliğinden geliyordu. "Hayatım! Yıldızlara uçuyoruz!" Aşağıdan gelen bağırışlar babasının sesini boğdu, sonra, Callie duyabildiğinde "annesi" hakkında birşeyler söylüyordu.

"Aşağı in, baba. Ben onunla konuşurum. Calandra!" Kapıyı dövmeye devam ediyordu. "Calandra!"

Calandra pencereden dışarı uyuşmuş gibi bakıyordu. Canavarlar geniş, açık çimenliğe girip girmemek konusunda kararsız kalmış gibiydiler. Ormanın kenarında bekleşiyorlardı. Zaman zaman birisi gözsüz kafasını kaldırıyordu -vampir tembel hayvanlara benziyorlardı, havayı kokluyor ve burunlarına gelen kokudan fazla hoşlanmıyor gibi davranıyorlardı.

Bir gümleme kapıyı sarstı. Paithan kapıyı kırmaya çalışıyordu! Bu zor olacaktı. Calandra sık sık bu odada para saydığı için kapı sağlamdı, özellikle tasarlanmış ve güçlendirilmişti. Paithan Calandra'ya kapıyı açması için, onlarla gelmesi, kaçması için yalvarıyordu.

Alışık olmadığı bir sıcaklık Calandra'nın içine yayıldı. Paithan onu seviyordu. Gerçekten seviyordu.

"Belki de, anne, başarısız olmamışımdır," dedi Calandra. Yanağını serin cama dayayıp, yosun düzlüğüne ve aşağıdaki korkunç orduya baktı.

Kapıdaki gümleme devam ediyordu. Paithan omzunu incitecekti. Artık buna bir son verse iyi olacaktı Dimdik yürüyerek elini uzattı ve sürgüyü çekerek kapıyı sıkıca kilitledi. Ses diğer yandan açıkça işitilebiliyordu ve dehşete düşmüş bir sessizlikle karşılandı.

"Meşgulüm, Paithan," dedi Calandra kararlılıkla, onunla çocukken, kendisi ile oynaması için çağırdığı zaman kullandığı ses tonuyla. "Yapılacak işlerim var. Git ve beni yalnız bırak."

"Calandra! Pencereden dışarı bak!"

Ne sanıyordu onu -aptal mı?

"Pencereden dışarı baktım, Paithan," dedi Calandra sakinlikle. "Rakamlarda hata yapmama sebep oldun. Nereye gitmek istiyorsan git ve beni rahat bırak!"

Yüzünü görür gibiydi, incinmiş, şaşkın ifadesini. Büyükbabası ile çıktığı yolculuktan geri döndüğü zaman böyle görünmüştü, Elithenia'nın cenazesinin kalktığı gün.

Annem yok artık, Paithan. Bir daha asla olmayacak.

Bağırışlar daha da yükseldi. Kapının dışından bir sürtünme sesi geldi -Paithan'ın kötü huylarından biri. Onun başını eğmiş, gözlerini yere dikmiş, dalgın dalgın süpürgelikleri tekmelediğini görebiliyordu.

"Hoşçakal, Callie," dedi. Sesi o kadar yumuşaktı ki, pervanelerin mırıltısının üzerinden ancak işitiliyordu. "Galiba anlıyorum."

Muhtemelen anlamıyordu, ama fark etmezdi. Hoşçakal, Paithan, dedi ona sessizce, mürekkep lekeli, nasırlı ellerini, sanki bir çocuğun yumuşak yanağına koyarmışçasına yavaşça kapıya koyarak. Babama iyi bak... ve Thea'ya. Koridordan aşağı koşan hızlı ayak sesleri duydu.

Calandra gözlerini sildi. Pencereye gitti, çarparak kapattı ve masasının başına dönüp oturdu -sırtı dimdik ve kaskatı. Kalemini aldı, dikkatle ve özenle mürekkep hokkasına batırdı ve başını hesap defterine eğdi.

"Durdular," dedi Haplo köpeğe, titanların hareketlerini izleyip, ormandan ayrılmadıklarını görünce. "Neden acaba..."

Patryn'in ayaklarının dibinde yer sarsılınca cevabını aldı. "İhtiyarın ejderi... Kokusunu almış olmalılar Hadi, köpek. Yaratıklar kararlarını verip, bir ejderden korkmalarına gerek kalmayacak kadar çok olduklarını fark etmeden buradan gidelim."

Haplo tam köprüye giden merdivene uzanmıştı ki, bakışlarını indirdi ve kendi kendine konuşmakta olduğunu fark etti.

"Köpek? Lanet olsun! Neredesin..."

Patryn omzundan arkaya bakınca köpeğin güverteden aşağı, yosun çimenliğe atladığını gördü.

"Köpek! Kahretsin!" Haplo koşarak güverteye dönüp küpeşteden aşağı baktı. Hayvan tam altında durmuş, yüzünü eve dönmüştü. Bacakları gergin, kürkü diken diken, havlayıp duruyordu. "Tamam! Onları uyardın! Üç krallıktaki herkesi uyardın! Artık buraya gel!"

Köpek onu duymazlıktan geldi, belki de kendi havlaması yüzünden duymuyordu gerçekten.

Homurdanan, dikkatini hâlâ ormanda bekleşen canavarlarla ev arasında bölen Haplo aşağı, yosunun üzerine atladı.

"Bana bak it, yanımıza arkadaş istemiyoruz .."

Ensesinin kökünden yakalamaya niyetlenerek hayvana uzandı. Köpek başını çevirmedi, bir kerecik olsun bakmadı. Ama Haplo ona yaklaştığı an öne zıpladı ve bahçe boyunca hızla, eve doğru koşmaya başladı.

"Köpek! Geri dön! Köpek! Ben gidiyorum1 Duyuyor musun?" Haplo gemiye doğru bir adım attı. "Köpek, seni adi, pire torbası -Ah, lanet olsun!"

Koşmaya başlayan Patryn hayvanın arkasından fırladı.

"Köpek havlıyor," diye bağırdı Zifnab. "Koşun! Kaçın! Yangın var! Felaket! Uçun!"

Omzundan arkaya sıkıntılı bir bakış fırlatan Aleatha dışında kimse yerinden kıpırdamadı.

"Callie nerede?"

Paithan kardeşinin gözlerine bakmaktan kaçındı. "Gelmiyor."

"O zaman ben de gelmiyorum. Aptalca bir fikir zaten. Ben burada lordumu bekleyeceğim."

Sırtını pencereye dönen Aleatha, aynaya gitti ve saçlarını, elbisesini ve süslerini inceledi. En iyi elbisesini giymiş, annesinden kendisine kalan mirasın arasındaki mücevherlerini takmıştı. Saçları büyük bir özenle, ona en çok yakışacak şekilde düzenlenmişti. Ayna onu, daha önce hiç bu kadar güzel görünmediği yolunda temin etti.

"Neden gelmediği anlayamıyorum. Lordum asla geç kalmaz."

"Gelmedi, çünkü öldü, Thea!" dedi Paithan. Korku ve keder içini paramparça ediyor, kan ağlıyordu. "Anlamıyor musun?"

"Ve sırada biz varız!" Roland dışarıya işaret etti. "Gemiye ulaşamazsak! Titanları ne tutuyor bilmiyorum, ama fazla durmayacaklar!"

Paithan odada çevresine bakındı. Ejdere rağmen Quindiniarlar ile kalmış on insan köle ve aileleri eve sığınmıştı. Aşçı bir köşede deliler gibi ağlıyordu. Pek çok yetişkin ve yarı büyümüş elf -muhtemelen aşçının çocukları, Paithan emin değildi-çevresine toplanmıştı. Hepsi Paithan'a bakıyor, kendilerine liderlik etmesini bekliyorlardı. Paithan bakışlarını kaçırdı.

"Hadi! Koşun!" diye bağırdı Roland, insan dilinde konuşup, kölelere işaret ederek.

Israr etmesini beklemediler. Erkekler küçük çocukları kaldırdı, kadınlar eteklerini topladı ve hepsi kapıya doğru atıldı. Elfler Roland'ın sözlerini anlamamıştı, ama yüzündeki bakışı okumuşlardı. Gözyaşları içindeki aşçıyı yakaladılar, kapıdan aşırdılar ve insanların ardından çimenliğe çıkıp, geminin tepesinde demirli olduğu hafif eğimi tırmanmaya başladılar.

İnsan köleler. Elf aşçı ve ailesi. Biz. En iyiler ve en zekiler...

"Paithan?" diye uyardı Roland.

Elf kardeşine döndü. "Thea?"

Aleatha'nın yüzü daha da soldu, saçını düzelten eli hafifçe titriyordu. Dişlerini alt dudağına geçirdi ve sesi titremeden konuşabileceğinden emin olunca, "Ben Callie ile kalıyorum," dedi.

"Sen kalıyorsan ben de kalıyorum."

"Paithan!"

"Bırak onu, Rega! İntihar etmek istiyorsa bu kendi..."

"Onlar benim kardeşlerim! Kaçıp gidemem!"

"O kalıyorsa, Roland, ben de kalıyorum..." diye başladı Rega.

Köpek verandaya zıpladı, koridora fırladı ve yüksek, tek bir "Hav!" sesi çıkardı.

"Hareket ediyorlar!" diye haykırdı Roland, pencerenin yanındaki gözetleme yerinden.

"Lordum geldiğinde, ona oturma odasında olduğumu söyleyin," dedi Aleatha, sakin sakin eteklerini toplayıp, sırtını dönüp giderken.

Paithan arkasından gidecek oldu, ama Roland kolunu yakaladı. "Sen Rega'ya gözkulak ol." insan, Aleatha'nın arkasından gitti. Elf kadını yakaladığı gibi, omzunun üzerine attı ve başaşağı, tekmeler atıp bağıran, sırtını yumruklayan kadını kapıdan dışarı taşıdı.

Haplo evin köşesini dönüp kayarak durdu. Aniden önünde beliren, gemiye doğru koşan insan ve elf sürüsüne gözlerine inanamayarak baktı!

Kurtarıcı!

Hah! Büyü engeline çarpıncaya kadar bekle.

Haplo onları görmezden geldi ve köpeği kovalamaya devam etti. Köpeğin verandaya atladığını gördü.

"Geliyoruz!" diye bağırdı Paithan.

"Tek gelen siz değilsiniz," diye mırıldandı Haplo.

Titanlar sessizce, inanılmaz bir hızla ilerlemeye başlamışlardı. Haplo köpeğe baktı, sonra bakışlarını gemiye doğru seğirten elf ve insan grubuna çevirdi. İlk birkaçı gemiye ulaşmış, yaklaşmaya çalışıyorlardı, ama imkânsız olduğunu görmüşlerdi. Geminin dışındaki rünler kırmızı mavi parlamaya başlamışlar, gemiyi davetsiz misafirlerden koruyorlardı. Menşeliler bağırıp çağırıyor, kollarını birbirlerine doluyorlardı. Bazıları dönerek ölümüne dövüşmeye hazırlandı.

Kurtarıcı.

Haplo kızgın bir şekilde göğüs geçirdi. Alçak sesle küfrederek elini kaldırdı ve havada pek çok rün çizdi. Rünler alev aldılar ve mavi mavi parlamaya başladılar. Gemideki desenler yanıt olarak pırıldadılar ve alevler söndü. Savunma duvarını indirmişti.

"Acele etseniz iyi olur," diye bağırdı, hoplayıp dans eden köpeğine, hedefine yaklaşmayı bile beceremeyen bir tekme savurarak.

"Koşmak zorunda kalacağız, Quindiniar!" diye bağırdı Zifnab, cüppesini toplayıp kemikli bacaklarını teşhir ederek. "Bu arada, harikaydın Lenthan, dostum. Muhteşem bir konuşmaydı. Ben bile daha iyisini yapamazdım." Elini Lenthan'ın koluna koydu. "Hazır mısın?"

Lenthan kafası karışmış bir şekilde Zifnab'a gözlerini kırpıştırdı. Elfin ataları hatırası bile silinmiş bir zamana doğru kaydılar ve arkalarında orta yaşlı bir adam enkazı bıraktılar. "Hazırım," dedi Lenthan sessizce. "Nereye gidiyoruz?" Zifnab'ın kendisini öne itmesine izin verdi.

"Yıldızlara, sevgili dostum!" dedi büyücü çatlak sesiyle. "Yıldızlara!"

Drugar diğerlerinin arkasından koştu. Cüce güçlüydü, dayanıklıydı. İnsanlar ve Elfler yol kıyısına yıkılıp kaldıktan sonra bile koşmaya devam edebilirdi. Ama kısa bacakları, ağır zırhı ve çizmeleri yüzünden, hız konusunda onlarla boy ölçüşemezdi. Kısa süre sonra, gemiye doğru yaptıkları yarışta hepsi ona fark attılar.

Cüce inatla koşmaya devam etti. Başını çevirmese de titanları görebiliyordu; tam arkasından geliyorlardı, her iki yana yayılıyor, avlarını geniş bir daireye alıp yakalamayı umuyorlardı. Canavarlar yavaş yavaş Elfler ve insanlarla aralarını kapatıyorlar, hızla Cüce'nin üzerine geliyorlardı. Drugar hızını arttırarak çaresizce koşmaya devam etti. Korktuğu titanlar değil, öç alma şansını kaybetmekti.

Kalın çizmesinin topuğu diğerinin burnuna takıldı. Cüce tökezledi, dengesini kaybedip yüzükoyun yosunun üzerine düştü. Ayağa kalkmaya çalıştı, ama çizmesi ayağından çıkmış, sarkıyordu. Drugar bir ayak üzerinde hoplayarak çizmesini çekmeye çalıştı. Elleri terden sırılsıklamdı. Duman burnuna doluyordu. Titanlar ormanı ateşe vermişlerdi.

"Paithan! Bak!" Rega arkasına baktı. "Karasakal!"

Elf kayarak durdu. O ve Rega gemiden birkaç adım ötedeydiler. İkisi, arkalarına gözkulak olmak ve önlerinde koşan Zifnab, Haplo ve Lenthan ile Roland ve öfkeli Aleatha'yı korumak için arkada kalmışlardı. Her zamanki gibi, Cüce'yi tamamen unutmuşlardı.

"Sen git." Paithan hafif eğimden aşağı koşmaya başladı. Ağaçlardan yükselen alevleri, siyah dumanın göğe doğru dönerek yükseldiğini gördü. Hızla, eve doğar yayılıyordu. Bakışlarını kopardı ve debelenen Cüce ile yaklaşmakta olan titanlara çevirdi.

Yan tarafında bir hareket bakışlarını çevirmesine sebep oldu. "Sana gemiye gitmeni söyledim sanıyordum."

Rega yüzüne çarpık bir gülümseme yerleştirmeyi başardı. "Kararını ver, Elf! Benden kurtuluş yok!"

Paithan bitkince gülümsemesine karşılık verdi ve başını salladı. Bir şey söylememesinin tek sebebi, konuşacak nefesi kalmaması idi.

İkisi Cüce'ye ulaştılar. O zaman kadar Cüce çizmesini çıkarmayı başarmış, topallayarak ilerliyordu -bir ayağı çizmeli, bir ayağı çizmesiz. Paithan Cüce'nin bir kolunu, Rega diğer kolunu yakaladı.

"Yardımınıza ihtiyacım yok!" diye homurdandı Drugar ürkütücü bir hiddetle, ters ters bakarak. "Bırakın beni!"

"Paithan, yaklaşıyorlar!" diye bağırdı Rega, omzunun üstünden titanlara doğru başını sallayarak.

"Sesini kes ve mücadele etmeyi bırak!" dedi Paithan Cüce'ye. "Sen de bizim canımızı kurtarmıştın!"

Drugar gülmeye başladı -derin, vahşi kahkahalar atıyordu. Paithan yine Cüce'nin delirip delirmediğini merak etti. Elfin bu konuda endişelenecek zamanı yoktu. Gözucuyla, titanların gittikçe yaklaştığını görebiliyordu. Şansları yoktu. Rega'ya baktı, Rega da ona ve hafifçe omuz silkti. Her ikisi de Cüce'yi sıkıca kavrayıp koşmaya başladılar.

Haplo gemiye diğerlerinden önce ulaştı, bedenine çizilmiş rünler azalmakta olan gücünü arttırmak için ellerinden geleni yapmış, adımlarına hız kazandırmıştı. Erkekler, kadınlar ve çığlık atan çocuklar güverteye tırmandı. Birkaçı ambar kapağını bulmuş, aşağı inmişti. Kalanlar küpeştelere dayanmış titanlara bakıyordu.

"Aşağı inin!" diye bağırdı Haplo ambarı işaret ederek. Kendisini yukarı çekti, tam köprüye yönelmişti ki, bir inleme duydu ve paçasının çekiştirildiğini hissetti.

"Şimdi ne var?" diye hırladı, kendisini neredeyse sırtüstü devirecek olan köpeğe doğru dönerek. Toplanan dumanın arasından çimenliğe baktığında İnsan'ın, elfin ve Cüce'nin titanlar tarafından çevrildiğini gördü.

"Ne yapmamı istiyorsun? Yapamam -Ah, tanrı...!" Haplo kendisini ve Lenthan'ı yukarı çekmeye çalışıp başaramamakta olan Zifnab'ı yakaladı. "Nerede şu senin ejderin?" diye sordu Patryn, yaşlı adamı çevirerek.

"Brendi mi?" Zifnab şaşkınlık içindeki bir baykuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "İyi fikir! Bir fırt iyi giderdi..."

"Ejder, seni geveze aptal! Ejder!"

"Ejder mi? Nerede?" Yaşlı büyücü son derece korkmuş görünüyordu. "Ona beni gördüğünü sakın söyleme, aferin sana, iyi çocuk. Ben aşağı inip..."

"Beni dinle, seni beş para etmez bunak, o ejder onları kurtarabilecek tek şey!" Haplo cesurca gemiye ulaşmaya çalışan küçük grubu işaret etti.

"Ejderim? Birilerini mi kurtaracak?" Zifnab hüzünle başını salladı. "Onu başkasıyla karıştırmış olmalısın -Smaug mesela. Hayır mı? Ah, buldum? Aziz George'a dünyayı dar eden o kertenkeleden bahsediyorsun! Adı neydi, işte ona ejder derim ben!"

"Yani benim olmadığımı mı ima ediyorsun?" Ses yeri yardı. Ejderin başı yosunların arasından yükseldi. Şok dalgaları ilerleyerek gemiyi salladı ve Haplo'yu bölme duvarına fırlattı. Lenthan canını kurtarmak için küpeşteye asıldı.

Ayağa kalkan Haplo, titanların durduğunu, gözsüz kafalarının dev yaratığa döndüğünü gördü.

Ejderin bedeni yosunda yarattığı delikten dışarı kaydı. Hızla, yeşil, pullu derisi güneş ışığından dalgalanıp parlayarak ilerledi. "Smaug'muş!" diye gürledi ejder. "O burnu havada züppe! Ve Aziz George'a saldıran o sümüklü solucana gelince..."

Roland gemiye ulaştı, Aleatha'yı küpeşteden aşırıp Haplo'ya uzattı. Haplo kadını yakaladı, güverteye çekerek babasına teslim etti.

"Çık yukarı!" Haplo elini uzattı.

Roland başını salladı. Paithan'a yardım etmeye koştu ve dumanların arasında kayboldu. Haplo, gecikme yüzünden küfrederek arkasından baktı. Görmek güçleşmişti -ormanın çoğu alevlere boğulmuştu-ama Haplo titanların geri çekildiğini, şaşkınlık içinde dolandıklarını, kendi yarattıkları alevler ile ejder arasında kaldıklarını görebiliyordu.

"Bir de senin gibi beş para etmez bir sahtekâra kaldığımı düşününce!" diye bağırıyordu ejder. "Kıymetimin bilineceği bir yere gidebilirdim! Pern'e mesela! Bunun yerine..."

Küçük topluluk öksürerek, yanaklarından yaşlar akarak dumanın içinden çıktı. Kimin kimi taşıdığını ayırt etmek güçtü; hepsi bir diğerine yaslanıyor gibiydi. Haplo'nun yardımıyla yukarı tırmanmayı başardılar ve yere yıkıldılar.

"Herkes aşağı!" diye terslendi Patryn. "Acele edin. Ejderden o kadar da korkmadıklarını anlamak titanların fazla zamanını almayacak!"

Bitkin bitkin ilerlediler ve ambar kapağından aşağı, köprüye yöneldiler. Haplo tam dönüp arkalarından gidecekti ki küpeştenin yanında durmuş, gözyaşları içinde dumanın içine bakmakta olan Paithan'ı gördü. Elleri ahşabı sıkıca kavramıştı.

"Hadi, yoksa orada mı uçacaksın?" diye tehdit etti Haplo.

"Ev... görebiliyor musun?" Paithan gözlerini sabırsız bir hareketle sildi.

"Gitti, elf, yanıyor! Şimdi aşağı..." Haplo durdu. "Orada birisi vardı. Ablan."

Paithan başını salladı ve yavaşça döndü. "Belki de böylesi... diğerinden daha iyidir."

"Hemen burayı terk etmezsek biz de öğreneceğiz bunu! Afedersin, ama* taziyeler için zaman yok." Haplo Elfi yakalayıp aşağı itti.

İçeride ölüm sessizliği vardı. Büyü gemiyi dumandan ve ateşten koruyordu, dışarıdaki ejder ise titanlardan, insanlar, Elfler ve cüce bulabildikleri boş alanlara sığınmış, birbirlerine sokulmuş, gözlerini Haplo'ya dikmişlerdi. Haplo sert sert çevresine baktı, yolcularından hoşlanmamıştı, durumdan hoşlanmamıştı. Bakışları, burnunu patilerine dayamış duran köpeğe gitti.

"Mutlu oldun mu?" diye mırıldandı.

Hayvan bezgin bezgin kuyruğunu salladı.

Haplo, gemiyi kaldıracak gücünün kalmış olduğunu umarak ellerini dümentaşına koydu. Desenler derisinde mavi kırmızı parlamaya başladılar ve taştaki rünler karşılık olarak ışıldadılar. Şiddetli bir ürperme gemiyi sarstı, ahşap gıcırdayıp titredi.

"Titanlar!"

Herşey bitmişti. Onlarla savaşamazdı, gücü yoktu. Lordum, geri dönmeyince birşeylerin yolunda gitmediğini anlayacaktır. Nexus Lordu, bu dünyaya geldiğinde tedbirli davranacaktır.

Yeşil pullar pencereyi kapladı ve manzarayı neredeyse tamamen kapattı. Haplo irkilerek kendine geldi. Şimdi geminin neden fırtınaya yakalanmış bir kayık gibi sallanıp gıcırdadığını biliyordu -büyük, pullu bir beden kendisini gemiye sarıyor, sarıyordu.

Alev alev bir göz pencereden içeri, Patryn'e baktı.

"Siz hazır olduğunuzda ben de hazırım, efendim," diye bildirdi ejder.

"Ateş! Ve kalkış!" dedi yaşlı adam, şapkası bir kulağının üzerine kaymış bir şekilde güverteye oturarak. "Geminin yeni bir isme ihtiyacı var! Bir yıldız gemisi için daha uygun bir şeye. Apollo? Gemini? Atılgan? Çoktan alındı. Milenyum Şahini Alındı. Tüm hakları saklı. Hayır! Dur, buldum! Ejder Yıldızı. İşte bu! Ejder Yıldızı."

"Kahretsin," diye mırıldandı Haplo ve ellerini yine dümentaşının üzerine koydu.

Gemi yavaşça, durmaksızın yükseldi. Menschler ayakta duruyor, gövdeye dizili lomboz deliklerinden dışarı bakıyor, dünyalarının uzaklaşmasını seyrediyorlardı.

Ejder gemisi Equilan'ın üzerinde uçtu. Elf kenti, onu ve üzerine kurulu olduğu ağaçları tüketen alevler ve duman yüzünden görülmüyordu.

Ejder Gemisi Kithni Körfezi üzerinde uçtu, sular insan kanıyla kıpkırmızıydı. Thillia üzerinde uçtu -kömürleşmiş, kararmış. Orada burada, bozulmuş yolların kıyısında çökmüş, sersemlemiş, yalnız kişiler görülüyordu. Yapayalnız, ümitsiz, ölü bir ülkede dolaşıyorlardı.

Düzenli olarak yükselen, irtifa kazanan gemi, cüce ülkesinin üzerinden geçti -karanlık ve terk edilmişti.

Gemi mavi-yeşil gökyüzünde uçtu ve yıkılmış dünyayı geride bırakarak yıldızlara yöneldi.

OTUZİKİNCİ BÖLÜM

EJDER

YILDIZI

Yıldızlara yaptıkları yolculuğun ilk kısmı nispeten huzurlu geçmişti. Altlarında yeryüzünün kaydığını gören menschler -Elfler ve insanlar- korku içinde birbirlerine sokulmuşlardı. Birbirlerinin desteğine ve eşliğine ihtiyaç duyuyorlardı; çok dokunaklı bir manzaraydı. Tekrar tekrar, başlarına gelen felaketten bahsediyorlardı. Ortak trajedinin sıcak battaniyesi altında, Cüce'yi bile dostluk çemberlerine dahil etmeye çalıştılar. Drugar onları duymazdan geldi. Suratsız suratsız, hüzün içinde bir köşede oturdu ve yerinden pek az ayrıldı. O da, doğal ihtiyaçları aciliyet kazandığı için.

Gitmekte oldukları yıldız, yeni dünyaları ve yeni yaşamları hakkında hevesle konuşuyorlardı. Haplo, bir kere yola çıkınca, yaşlı adamın yıldızı tasvir ederken kaçak oynadığını eğlenerek fark etti.

"Neye benziyor? Işığın kaynağı nedir?" diye sordu Roland.

"Kutsal bir ışık," dedi Lenthan Quindiniar, hafifçe tersleyerek. "Ve sorgulanmamalı."

"Aslında Lenthan haklı... yani bir anlamda," dedi Zifnab, son derece rahatsız olarak. "Yani diyebiliriz ki, ışık kutsal. Hem, bir de gece var."

"Gece mi? Gece nedir?"

Büyücü çevresine bakınıp yardım ararken, boğazını gürültülü gürültülü temizledi. Yardım bulamayınca, balıklama daldı. "Şey, dünyanızdaki fırtınaları hatırlıyor musunuz? Her devir, belli bir saatte yağmur yağıyor. Gece de onun gibi, yalnız her devir, belli bir saatte, ışık... ee... yok oluyor."

"Her yer karanlık mı oluyor!" Rega dehşete düşmüştü.

"Evet, ama korkunç değil. Oldukça rahatlatıcı. Herkes o zamanda uyuyor. Gözkapaklarını kapalı tutmana yardımcı oluyor."

"Ben karanlıkta uyuyamam!" Rega ürperdi ve sessizce köşesinde oturmuş, hepsini görmezden gelen Cüce'ye baktı. "Denedim. Bu yıldız hakkında pek emin değilim. Gitmek istediğimden emin değilim."

"Alışırsın." Paithan kolunu ona doladı. "Yanında ben olacağım."

İkisi birbirlerine sokuldu. Haplo, âşık çifti seyretmekte olan Elflerin yüzündeki kınamayı gördü. Aynı ifade insanların yüzüne de yansımıştı.

"Herkesin içinde olmaz," dedi Roland kardeşine, onu Paithan'ın kollarından çekerken.

Menşeliler arasında yıldıza dair başka konuşma olmadı.

Cennette, diye öngördü Haplo, sorun çıkacak.

Menşeliler, geminin başta göründüğünden daha küçük olduğunu fark ettiler. Yemek ve su stoklan korkutucu bir hızla tükeniyordu İnsanlardan bazıları köle olduklarını, Elflerden bazıları efendi olduklarını hatırladılar.

Şen toplantılar sona erdi. Kimse artık hedeflerini konuşmuyordu -en azından grup olarak Elfler ve insanlar bazı konulan tartışmak için bir araya geliyorlardı, ama artık ayrı ayrı toplanıyorlar, seslerini alçak tutuyorlardı.

Haplo gittikçe artan gerilimi hissetti, bu gerilime ve yolcularına küfretti. Aralarındaki bölünmeye aldırmıyordu. Aslında, bölünmeyi cesaretlendirme eğilimindeydi. Ama gemisinde değil. Yiyecek ve su sorun değildi. Kendisi ve köpeği için stok yapmıştı -bu sefer çeşitlilik olmasına özen göstererek- ve elindekileri kolayca çoğaltabilirdi. Ama yolcularını ne kadar beslemek zorunda kalacağını, onlara ne kadar süreyle tahammül etmek zorunda

kalacağını kim bilebilirdi? Yaşlı adamın talimatlarına göre rotasını belirlemişti, gerçi doğru yolda oldukları konusunda kuşkusu yok denemezdi. Gökyüzündeki en parlak yıldıza doğru uçuyorlardı. Oraya ulaşmalarının ne kadar süreceğini kim bilebilirdi?

Kuşkusuz Zifnab değil.

"Yemekte ne var?" diye sordu yaşlı büyücü, Haplo'nun durmuş, bütün bu sorunları düşündüğü ambara doğru eğilerek. Haplo'nun yanında duran köpek başını kaldırdı ve kuyruğunu salladı. Haplo sinirli sinirli baktı. "Otur!" diye mırıldandı.

Stokların oldukça az kaldığını fark eden Zifnab, hafifçe bozulmuş, ayrıca oldukça aç göründü.

"Boş ver, ihtiyar. Ben yiyeceğin icabına bakarım!" dedi Haplo. Yine büyü kullanması gerekecekti, ama bu noktada fark edeceğini düşünmüyordu. Onu asıl ilgilendiren hedefi ve gemisindeki mültecilerden ne zaman kurtulacağıydı. "Bu yıldızlar hakkında birşeyler biliyorsun, değil mi?"

"Biliyor muyum?" Zifnab ihtiyatlıydı.

"Bildiğini iddia ediyorsun. Onlara" -başparmağını menşelilerin durduğu yere doğru kıvırdı- "bu 'yeni' dünyadan bahsedip duruyorsun..."

"Yeni mi? Ben 'yeni' falan demedim," diye itiraz etti Zifnab. Yaşlı adam başını kaşıdı ve bu sırada şapkasını yere düşürdü. Şapka yerde yuvarlanıp Haplo'nun ayaklarının dibinde durdu.

"Yeni dünya... ölü eşlerle tekrar bir araya gelmek." Haplo derbeder şapkayı alıp oynamaya başladı.

"Bu mümkün!" diye haykırdı büyücü tiz bir sesle. "Herşey mümkündür." Şapkasını almak için elini çekingenlikle uzattı. "K... kenarını kırma, olmaz mı?"

"Ne kenarı? Dinle, ihtiyar, bu yıldızdan ne kadar uzağız? Kaç günlük yolumuz kaldı?"

"Şey, ee, sanırım." Zifnab yutkundu. "Herşey şeye... hızımıza bağlı! Yani, ne kadar hızla yol aldığımıza." Konuya hemen ısındı. "Diyelim ki ışık hızında yol alıyoruz... İmkânsız, elbette, fizikçilere bakarsan. Ama ben inanmıyorum. Fizikçiler büyücülere inanmaz -ki bunu ben, bir büyücü olarak, hakaret sayıyorum. Bu yüzden, ben de fizikçilere inanmayı reddederek öcümü alıyorum. Soru neydi?"

Haplo sabırlı olmaya çalışarak baştan aldı. "Bu yıldızların ne olduğunu gerçekten biliyor musun?"
"Elbette," diye yanıtladı Zifnab burnunu dikerek, çalımlı bir tavırla. "Nedir peki?"
"Ne, ne?"
"Yıldızlar."
"Açıklamamı mı istiyorsun?"
"Zahmet olmazsa."
"Şey, sıradan insanların anlayacağı şekilde anlatmak gerekirse" -yaşlı adamın alnı ter içinde kalmıştı- "onlar... eee... yıldız işte."
"Ah ha," dedi Haplo sert sert "Bak, yaşlı adam, bu yıldızın ne kadar yakınına gittin sen?"
Zifnab alnını sakalının ucuyla silerek derin derin düşündü. "Bir seferinde Clark Cable'ın kaldığı otelde kalmıştım," dedi yardım etmek istercesine, uzun bir sessizlikten sonra.
Haplo tiksinti dolu bir hıhlama çıkardı ve şapkayı ambardan dışarı fırlattı. "Tamam, oyununu oynamaya devam et, ihtiyar."
Patryn sırtını dönüp stokları inceledi -bir fıçı su, bir fıçı tuzlanmış targ, ekmek ve peynir, bir torba tang meyvesi. İçini çeken ve kaşlarını çatan Haplo dalgın dalgın su fıçısına baktı.
"İzlememde bir sakınca var mı?" diye sordu Zifnab nazikçe.
"Biliyorsun, ihtiyar, bu işe kolayca son verebilirim. 'Yükü' atmam yeterli -beni anlıyor musun? Aşağı doğru epeyce yol var."
"Evet, yapabilirsin," dedi Zifnab, güverteye çöküp bacaklarını kapaktan aşağı sarkıtarak. "Ve bir dakikadan fazla sürmez. Yaşamlarımızın senin için hiçbir kıymeti yok, değil mi Haplo? Senin için önemli olan tek şey, sensin."
"Hata yapıyorsun, ihtiyar. Bir tek kişi benim sadakatime sahip. Lordum. Onun hayatı için kendi hayatımı veririm ve daha fazlasını yapamadığım için üzülürüm."
"Ah, evet," dedi Zifnab yumuşak bir sesle. "Lordun. Seni buraya yollayan."
Haplo kaşlarını çattı. Bu yaşlı aptal nasıl bilebilirdi? Ağzımdan kaçırdığım şeylerden çıkarmış olmalı. Dikkatsizce, çok dikkatsizce. Lanet olsun! Hiçbir şey yolunda gitmiyor! Patryn su fıçısına şiddetle tekme attı,

fıçıyı içine çökerterek ılık sıvıdan bir selin ayaklarına doğru akmasına sebep oldu.

Kontrolün bende olmasına alışığım; tüm yaşamım boyunca, her konuda kontrol bende oldu. Labirent'te bu sayede hayatta kaldım, Arianus'taki görevi bu sayede başarıyla tamamladım. Şimdi hiç kastetmediğim şeyler söylüyor, hiç düşünmediğim şeyler yapıyorum! Zekâları ortalama şalgam zekâsından daha fazla olmayan bir avuç mutasyona uğramış yaratık neredeyse öldürüyordu beni. Bir grup menschi bir yıldıza götürüyorum ve bir tilki kadar kaçık bir ihtiyara tahammül etmek zorunda kalıyorum.

"Neden?" diye sordu Haplo yüksek sesle, yere dökülenleri hevesle yalayan köpeği bir kenara itip. "Sadece, neden olduğunu söyle."

"Merak," dedi yaşlı adam kendinden hoşnut bir şekilde. "Zamanında birkaç kediden daha fazlasını öldürdü."

"Bu bir tehdit mi?" Haplo kaşlarının altından baktı.

"Hayır! Tanrı aşkına, hayır!" dedi Zifnab telaşla, başını sallayarak. "Yalnızca bir uyan, sevgili oğlum. Bazıları merakın oldukça tehlikeli bir kavram olduğunu düşünür. Sorular sormak genellikle seni gerçeğe götürür. Ve bu, başını büyük derde sokabilir."

"Evet, tamam, bu inandığın gerçeğin ne olduğuna bağlı, öyle değil mi ihtiyar?"

Haplo bir parça ıslak tahta aldı, üzerine parmağı ile bir rün çizip bir köşeye attı. Anında, diğer kırık fıçı parçaları yerlerinden sıçrayıp ilk parçaya katıldılar. Bir kalp atımı kadar sürede, fıçı sapasağlam yerinde duruyordu. Patryn hem fıçıya, hem de fıçının yanında, havaya rünler çizdi. Fıçı kendisini çoğalttı ve kısa süre sonra su ile dolu pek çok fıçı ambarı doldurdu. Haplo havaya alev alev rünler çizdi ve su fıçılarının yanına tuzlanmış targ fıçıları eklendi. Şarap testileri ortaya çıktı ve birbirlerine çarparak ahenkle tınladılar. Birkaç kısa dakika içinde ambar yiyecekle dolmuştu.

Haplo ambardan çıkan merdivenleri tırmandı. Zifnab geçmesi için yana çekildi.

"Herşey inandığın gerçeğin ne olduğuna bağlı, ihtiyar," diye tekrarladı Patryn.

"Evet. Ekmek ve balık." Zifnab kurnazca göz kırptı. "Ha, Kurtarıcı?"

Yiyecek ve su, dolaylı olarak, Haplo'nun sorunlarını neredeyse kökünden çözecek bir krize yol açtı.

"Bu iğrenç koku da ne?" diye sordu Aleatha. "Bu konuda bir şey yapacak mısın?"

Yolculuklarının ilk haftası geride kalmıştı; zamanı, Elflerin yanlarında getirdiği mekanik bir çiçekle ölçüyorlardı. Aleatha köprüye çıktı ve durup, hedefleri olan yıldıza baktı.

"Sintine," diye bildirdi Haplo dalgın dalgın, hedefleri ile aralarındaki mesafeyi ölçmenin bir yolunu düşünerek. "Söylemiştim, sırayla dışarı pompalamanız gerek."

Gemiyi tasarlayan ve inşa eden Arianus Elfleri atık yönetimi için, makine ve büyü kullanarak etkin bir düzenek kurmuşlardı. Hava dünyası Arianus'ta su oldukça az ve değerlidir. Parasal değişimin temeli olduğundan tek bir damlası bile boşa harcanmaz. Arianus'ta yaratılan ilk büyülü makinelerden bazıları, atık suyu saf suya dönüştürme işiyle ilgilenmişlerdi. İnsan su büyücüleri doğal unsurlardan yararlanarak pis sudan saf su elde etmişlerdi. Elf büyücüleri aynı amaca ulaşmak için makineler ve simya kullandılar, pek çok elf, kendi kimyasal büyüleri sonucunda insanların ilkel büyülerinin ürettiğinden daha lezzetli su ürettiklerine yemin ettiler.

Gemiyi aldığında Haplo elf makinelerinin çoğunu atmıştı.

Geminin yağmur suyu alması olasılığına karşı, yalnızca sintine pompasını bırakmıştı. Rün büyüleri sayesinde, Patryn'ler bedensel atıkları ile başka şekillerde başa çıkarlar, son derece gizli ve korunan yöntemlerdir bunlar -utandıklarından değil, hayatta kalma güdüsünden dolayı. Düşmanının saldırısından korunmak isteyen hayvan, dışkısını gömer.

Bu yüzden Haplo sıhhi tesisat üzerinde fazla düşünmemişti. Pompayı kontrol etmişti. Çalışıyordu. Gemideki insanlar ve Elfler sırayla görebilirlerdi bu işi. Matematik hesaplara daldığından, Aleatha ile yaptığı konuşma üzerinde daha fazla düşünmedi, yalnızca herkesin çalışmasını sağlamayı kafasına not etti.

Hesapları bir çığlık, bir bağırış ve öfkeyle yükselmiş seslerle kesildi. Yanında uyuklamakta olan köpek ayağa fırlayıp hırladı.

"Şimdi ne var?" diye mırıldandı Haplo, köprüyü terk edip aşağıdaki mürettebat bölümüne doğru giderken.

"Onlar artık senin kölen değil, hanımefendi!"

Patryn bölmeye girdi ve Roland'ın -kıpkırmızı bir suratla bağırarak- solgun, kendine hakim ve buz gibi bir sakinlik içindeki Aleatha'nın önünde durduğunu gördü. İnsan destekçileri adamın arkasındaydılar. Elfler ise topluluk halinde Aleatha'nın arkasındaydılar. Çok endişeli görünen Paithan ile Rega, ele ele tutuşmuş ortada duruyorlardı. Yaşlı adam, elbette -sorun çıktığı her zamanki gibi-ortadan yok olmuştu.

"Siz insanlar köle olarak doğdunuz! Başka hiçbir şey bilmiyorsunuz!" diye çıkıştı genç bir elf, aşçının yeğeni -elf erkekleri arasında özellikle iri ve güçlü bir örnek.

Roland, yumrukları sıkılı, öne çıktı, arkasında da diğer insanlar.

Aşçının yeğeni meydan okumayı kabul edip öne sıçradı, kardeşleri ve kuzenleri de peşinden. Paithan araya girdi ve Elfi Roland'dan uzak tutmaya çalıştı ve çocukluğundan beri Quindiniar'ların yanında köle olan ve hayal kırıklıklarının öcünü almak için uzun zamandır fırsat kollayan bir insandan kafasına sıkı bir darbe aldı. Paithan'a yardım etmeye giden Rega, kendisini kargaşanın ortasında buldu.

Meydan kavgasına herkes katıldı, gemi sallanıp sarsıldı ve Haplo küfretti. Bunu son zamanlarda -sık sık yapmaya başladığını fark etti. Aleatha bir kenara çekilmiş, uzak bir ilgiyle izliyor, eteklerini sıçrayabilecek kanlardan uzak tutuyordu.

"Kesin şunu!" diye kükredi Haplo. Kavganın içine daldı, bedenleri yakalayıp kenara fırlattı. Köpek arkasından fırladı, ısırarak, hırlayarak ve ayak bileklerini dişleyerek ilerledi. "Havada alabora olacağız!"

Tam olarak doğru değildi bu, Büyü gemiyi dik tutardı, ama kuşkusuz oldukça korkutucu bir düşünceydi ve düşmanlıkları sona erdireceğini hesaplamıştı.

Kavga isteksizce durdu. Rakipler patlamış dudaklarındaki, kırık burunlarındaki kanları sildiler ve birbirlerine dik dik baktılar.

"Ne haltlar dönüyor burada?" diye sordu Haplo.

Herkes bir ağızdan konuşmaya başladı. Patryn'in öfkeli el hareketi üzerine herkes sustu. Haplo bakışlarını Roland üzerinde sabitledi. "Tamam,

sen başlattın. Ne oldu?"

"Sintineyi pompalama sırası Saygıdeğer Hanımefendi'de," dedi Roland nefes nefese ve berelenmiş karın kaslarını ovuşturdu. Aleatha'yı işaret elti. "Yapmayı reddetti. Buraya gelip içimizden birinin kendisi yerine yapmasını emretti."

"Evet! Bu doğru!" İnsanlar, erkek ya da kadın, öfkeyle onayladı.

Haplo kısa ve tatmin edici bir an için, büyüsüyle geminin altında bir delik açtığını ve bu pespaye, sinir bozucu yaratıkları, kaç bin kilometre yüksekteyseler, o yükseklikten aşağı attığını hayal etti.

Neden yapmıyordu ki bunu? Merak, demişti yaşlı adam. Evet, meraklıyım, yaşlı adamın bu kişileri nereye götürdüğünü merak ediyorum. Ve neden. Ama Haplo merakının azalmaya başlayacağı bir zamanın hızla yaklaşmakta olduğunu öngörebiliyordu.

Öfkesi yüzünden okunabiliyor olmalıydı. İnsanlar susup önünde bir adım geri çekildi. Bakışlarının kendisi üzerine odaklandığını gören Aleatha soldu, ama yerinden kıpırdamadı ve onu soğuk, kibirli bir bakışla süzdü. Haplo hiçbir şey söylemedi. Uzanarak elf kadının kolunu yakaladı ve onu bölmeden dışarı sürüklemeye başladı

Aleatha çığlık atıp geri çekilmeye çalıştı. Haplo onu öne çekerek ayaklarını yerden kesti. Aleatha yere düştü. Patryn onu yine ayağa kaldırdı ve sürüklemeye devam etti.

"Nereye götürüyorsun onu?" diye haykırdı Paithan, sesinde gerçek bir korkuyla. Haplo gözucuyla, Roland'ın yüzünün bembeyaz kesildiğini gördü. Yüz ifadesine bakılırsa, Haplo'nun kadını güverteden aşağı fırlatacağını düşünüyordu.

Güzel, diye düşündü sert sert ve yoluna devam etti.

Kısa süre sonra Aleatha'nın haykıracak nefesi kalmamıştı; çabalamayı bırakıp, ayakta durma işine yoğunlaşması gerekiyordu, aksi halde yerlerde sürüklenecekti. Elf kadın yedeğinde olduğu halde, Haplo merdivenlerden aşağı indi ve içinde sintine pompasının bulunduğu küçük, pis kokulu, küçük bir odanın önüne durdu. Haplo Aleatha'yı öne fırlattı. Aleatha kafaüstü aletin üstüne düştü.

"Köpek," dedi onu takip etmiş veya yanında yoktan varolmuş olan hayvana, "izle!"

Köpek itaatkârca oturdu. Başı eğik, gözlerini elf kadına dikti.

Aleatha'nın yüzü bembeyazdı. Haplo'ya karmakarışık, gür saçlarının arasından dik dik baktı. "Yapmayacağım!" dedi ve pompadan bir adım uzaklaştı.

Köpek alçak sesle hırladı.

Aleatha köpeğe baktı, tereddüt etti ve bir adım daha attı.

Köpek ayağa kalktı, hırlaması yükselmişti.

Aleatha, dudakları gergin, hayvana baktı. Sarı saçlarını arkaya atarak Haplo'nun yanından geçerek dışarı giden koridora yöneldi.

Köpek aralarındaki mesafeyi tek adımda aştı ve kadının önünde bitti. Hırlaması tüm gemide gümbürdedi. Ağzı aralık, keskin, kıvrık, sarı-beyaz dişleri ortadaydı. Aleatha telaşla geri çekildi, eteğine takıldı. Neredeyse düşüyordu.

"Geri çağır onu!" diye haykırdı Haplo'ya. "Beni öldürecek!"

"Hayır, öldürmeyecek," dedi Patryn soğukkanlılıkla. Pompaya işaret etti. "İşini yaptığın sürece."

Haplo'ya bıçak gibi bir bakış fırlatan Aleatha öfkesini yuttu ve sırtını köpekle Haplo'ya döndü. Başı yukarıda, pompaya doğru yürüdü. Narin, beyaz elleriyle pompanın kolunu kavrayarak yukarı kaldırdı, aşağı ittirdi, yukarı kaldırdı, aşağı ittirdi. Bir lomboz deliğinden dışarı bakan Haplo, pis kokulu suyun gemiden dışarı, aşağıdaki atmosfere fışkırdığını gördü.

"Köpek, bekle. İzle," diye emredip dışarı çıktı.

Köpek oturdu, uyanık, tetikte, gözlerini asla Aleatha'dan ayırmadan bekledi.

Alt güverteden çıkan Haplo, çoğu menschin merdivenlerin tepesinde toplandığını ve onu beklemekte olduğunu gördü Kendisini yukarı çekti "işinize bakın," diye emrederek yürüyüp gitmelerini izledi Onları bırakıp köprüye ve yerlerini belirleme çabasına geri döndü.

Roland, bir elfe sıkı bir yumruk attığında incinmiş olan, ağrıyan elini ovdu. Kendi kendine Aleatha'nın hak ettiğini aldığını söyledi, elini biraz işe alıştırmanın kaltağa bir zararı dokunmazdı Kendisini koridorda, pompa odasına doğru yürürken bulduğunda, kendi kendine 'aptal' dedi

Kapıda duran Roland sessizce bekleyip izledi

Köpek, burnu patilerinın üzerinde, yerde uzanmıştı Gözlen Aleatha'nın üzerindeydi. Elf kadın işine ara verdi, doğruldu ve işe alışık olmayan, tutulan sırtını gevşetmek için arkaya doğru eğildi. Gururlu başı eğilmiş, alnındaki terleri siliyor, avuçlarına bakıyordu Roland -beklediğinden de canlı bir şekilde- o küçük avuçların yumuşaklığını hatırladı. Kadının derisinin berelendiğini ve kanamakta olduğunu tahmin edebiliyordu. Aleatna elini yüzünden bir sefer daha geçirdi, bu sefer gözyaşlarını siliyordu.

"Bırak, ben bitiririm," diye teklif etti Roland sert sert, köpeğin üzerinden atlayarak

Aleatha hızla donup onunla yüz yüze geldi Roland'ı hayretler içinde bırakarak onu yolundan itti ve pompayı, ağrıyan kollarının ve acıyan avuçlarının izin verdiği hızla çalıştırmaya başladı.

Roland dik dik baktı "Lanet olsun kadın1 Yalnızca yardım etmeye çalışıyorum!"

"Senin yardımını istemiyorum'" Aleatha yüzündeki saçları arkaya atıp gözyaşlarını sildi.

Roland topuklarının üzerinde donup gitmeye, onu işiyle başbaşa bırakmaya niyetlendi Donup gidecekti Terk edecekti Fakat bunun yerme kollarını kadının ince beline sardı ve öpmeye başladı.

Öpücük tuzluydu, ter ve gözyaşı tadı geliyordu. Ama kadının dudakları ılıktı ve karşılık veriyordu, bedeni ona teslim oluyordu, bütünüyle yumuşaklık, nefis kokulu saçlardan ve pürüzsüz tenden oluşmuş gibiydi - sintinenin pis kokusu ile hafifçe karışmış olarak.

Köpek ayağa kalktı, gözlerinde hafifçe şaşkın bir ifadeyle çevresinde sahibini aradı. Şimdi ne yapması gerekiyordu.

Roland geri çekildi, Aleatha'yı bıraktı Aleatha desteksiz kalınca bir an sendeledi.

"Sen hayatımda gördüğüm en keçi inatlı, en bencil, en sinir bozucu züppesin! Umarım burada çürüyüp gidersin!" dedi Roland soğuk bir sesle Topuklarının üzerinde dönerek çıktı, gitti.

Aleatha gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açık, arkasından bakakaldı.

Kafası karışan köpek yere oturdu ve kaşınmaya başladı

Haplo sonunda bulmuştu. Dört güneş ile hedefledikleri parlak ışığı referans noktaları alarak kaba bir teodolit[29] geliştirmişti. Her gün gökte görülebilen yıldızların durumunu kontrol ederek, Ejder Gemisine göre yerlerinin devamlı değiştiğini gözlemlemişti.

Bu hareket geminin hareketlerine bağlıydı ve ölçümlerinin tutarlılığı hayret verici bir model geliştirmesini sağlamıştı. Yıldıza yaklaşıyorlardı, buna kuşku yoktu. Aslında, öyle görünüyordu ki...

Patryn hesaplarını tekrar kontrol etti. Evet, mantıklıydı. Anlamaya başlıyordu, pek çok şeyi anlamaya başlıyordu. Haklıysa, yolcuları hayatlarının şokunu yaşayacaklardı...

"Afedersin, Haplo?"

Rahatsız edildiği için öfke içinde, arkasına baktı. Paithan ile Rega, yanlarında yaşlı adam ile kapıda duruyorlardı. Elbette -Zifnab sorunlar halledilince ortaya çıkacaktı.

"Ne istiyorsunuz? Çabuk olun," diye mırıldandı Haplo.

"Biz... aa... Rega ve ben... evlenmek istiyoruz."

"Tebrikler."

"İki halkı birbirine yaklaştıracağını düşünüyoruz..."

"Bana göre bir isyan başlatması daha olası, ama bu sizin sorununuz."

Rega'nın morali biraz bozulmuş gibiydi. Paithan'a kararsızca baktı. Elf derin bir nefes aldı ve devam etti.

"Töreni senin yapmanı istiyoruz."

Haplo işittiklerine inanamıyordu. "Ne?"

"Töreni senin yapmanı istiyoruz."

"Eski yasalara göre," diye araya girdi Zifnab, "bir geminin kaptanı insanları denizdeyken evlendirebilir."

"Kimin eski yasaları? Biz denizde değiliz."

"Ama... aa... itiraf etmeliyim ki, kesin yasal prosedür konusunda o kadar da..."

"Yaşlı adam var." Patryn başını salladı. "O yapsın."

"Ben din adamı değilim," diye itiraz etti yaşlı adam öfkeyle. "Olmamı istediler, ama reddettim. Bir otacıya ihtiyaçları varmış, öyle dediler. Hah! Bir kapı kolunun zekâsına sahip savaşçılar, her birinin yirmi katı büyüklüğünde ve zilyon tane hedef noktası olan bir şeye saldırıyorlar ve

benim kafalarını kaburgalarının arasından çıkarmamı bekliyorlar! Ben büyücüyüm. En harika büyüyü biliyorum. Bir de nasıl başladığını hatırlayabilseydim. Sekiz top! Yok, o değil. Ateş birşey. Ateş... söndürücü! Duman detektörü. Yok. Ama bu sefer gerçekten yaklaştım galiba."

"Onu köprüden çıkarın." Haplo sırtını dönüp işine baktı.

Paithan ve Rega yaşlı adamın önüne geçti, Elf ihtiyatla elini Patryn'in dövmeli koluna koydu. "Sen yapar mısın? Bizi evlendirir misin?"

"Elf evlilik törenleri hakkında bir şey bilmiyorum."

"Elf töreni olmak zorunda değil, insan töreni olmak zorunda da değil. Aslında ikisi de olmasa daha iyi. Böylece kimse kızmaz."

"Senin halkının bir töreni vardır kuşkusuz," diye öneride bulundu Rega. Onu kullanabiliriz..."

...Haplo kadını özlemiyordu.

Labirent'teki kaçaklar yalnız gezerler, hedeflerine ulaşmak konusunda kendi hızlarına, güçlerine, zekâlarına yaratıcılıklarına güvenirler. Konakçılar ise sayılarına. Biraraya gelip göçmen kabileler oluştururlar, Labirent'te daha yavaş ilerlerler ve genellikle kaçakların keşfettiği yollan kullanırlar. Her grup diğerine saygı duyar, sahip olduklarını paylaşırlar; kaçaklar bilgilerini; konakçılar, bir anlık güvenlik ve istikrar duygusunu.

Haplo konakçı kampına akşam girdi, kadın onu terk ettiğinden beri üç hafta geçmişti. Başkan onu selamlamak üzere bekliyordu; izciler gelişini haber vermişlerdi. Başkan yaşlıydı, saçları ve sakalı kırlaşmıştı, boğumlu ellerindeki dövmeler ayırt edilemez hale gelmişti. Yine de dik duruyordu, kambur değildi. Karnı sıkı, kol ve bacaklarındaki kaslar net ve belirgindi. Başkan ellerini, dövmeli sırtları dışa bakacak şekilde bir araya getirdi ve başparmaklarını alnına dokundurdu. Çember tamamlanmıştı.

"Hoşgeldin, kaçak."

Haplo da aynı hareketi yaparken, bakışlarını konakçıların önderinden ayırmamaya dikkat etti. Aksi, hakaret olarak kabul edilirdi, hatta tehlikeli bile olabilirdi. Konakçıların kaç kişi olduklarını sayıyormuş gibi görünebilirdi.

Labirent hileci ve zeki idi. Sahte insanlar gönderdiği bilinirdi. Yalnızca katı davranış kurallarına uyarsa Haplo'nun kampa girmesine izin verilirdi.

Ama kendisini incelemek üzere bir araya toplananlara gizlice bir bakış fırlatmadan edemedi. Özellikle kadınlara baktı. Kestane saçlara ilişkin bir iz göremeyince, dikkatini yine ev sahibine çevirdi.

"Kapılar sana açık olsun, başkan" Haplo elleri alnında, eğildi.

"Sana da, kaçak." Başkan eğildi.

"Ve halkına da, başkan." Haplo yine eğildi. Tören tamamlanmıştı. _

Haplo şimdi kabilenin büyüklüğünü hesaplamaya çalıştı. Çevresindekiler, artık Haplo da içlerinden biriymiş gibi işlerine bakıyorlardı, yalnızca arada, bir kadın durup bakıyor, gülümsüyor ve kulübesine doğru başını sallıyordu. Yaşamında başka bir zaman olsaydı, bu baş sallamalar kanını alevlendirirdi. Bir kere gülümsemesi, kulübeye alınmasına, beslenip bir kocanın ayrıcalıklarına sahip olmasına yeterdi. Ama Haplo'nun kanı o günlerde soğuk akıyor gibiydi. Görmek istediği gülümsemeyi görmeyince yüzünü dikkatle ifadesiz tutuyor ve kadın hayal kırıklığı içinde uzaklaşıyordu.

Başkan nazikçe, Haplo'nun bu davetlerden birini kabul edip etmediğini görmek üzere bekledi. Etmediğini görünce, kibarca akşam için kendi kulübesini önerdi. Haplo şükranla kabul etti ve başkanın gözlerindeki hayret ve kuşku pırıltısını görünce ekledi, "arınma dönemindeyim."

Başkan anlayarak başını salladı, tüm şüpheleri yok oldu. Pek çok Patryn, doğru ya da yanlış, cinsel ilişkilerin büyü güçlerini zayıflattığına inanırdı. Bilinmeyen bir bölgeye ilk girişinde bir kaçak arınma döneminden geçer, maceraya atılmadan önce karşı cinsin arkadaşlığından birkaç günlüğüne uzak dururdu. Bir av gezisine çıkan ya da bir savaş ile karşı karşıya olacağını bilen bir konakçı da aynısını yapardı. Haplo kişisel olarak bu tür saçmalıklara inanmıyordu. Önceki gece hangi zevklere dalmış olursa olsun, gücü kendisine hiç ihanet etmemişti. Ama iyi bir bahane oluyordu.

Başkan Haplo'yu rahat, sıcak ve kum bir kulübeye götürdü Ortada bir ateş yanıyor, tepedeki deliğe doğru duman yükseliyordu. Başkan ateşin yanına oturdu. "Yaşlı kemiklerim için bir ayrıcalık bu ateş. En gençleri ile birlikte koşabilir, ayak uydurabilirim. Bir karkanı çıplak ellerimle yere yıkabilirim. Ama geceleri ateş hoşuma gidiyor. Otur, kaçak."

Haplo kulübenin girişine yakın bir yer seçti. Gece sıcak, kulübe boğucu idi.

"Bize iyi bir vakitte geldin, kaçak," dedi başkan. "Bu gece bir birleşmeyi kutluyoruz."

Haplo üzerinde fazla düşünmeden nazik bir yorum yaptı. Zihni başka bir yerdeydi. Soruyu o sırada sorabilirdi; tüm uygun davranış kalıplan yerine getirilmişti. Ama sözlen boğazında takılı kaldı Başkan yollar hakkında somlar sordu ve Haplo'nun yolculuğu hakkında konuşmaya başladılar. Kaçak üzerinden geçtiği topraklar hakkında verebildiği tüm bilgileri verdi.

Karanlık çöktüğünde, kulübenin dışındaki sıradışı hareketlilik Haplo'ya o gün gerçekleşecek töreni hatırlattı. Bir şenlik ateşi geceyi gündüze çevirmişti. Kabile güvende hissediyor olmalı, diye düşündü Haplo, kulübeden çıkan başkanı takip ederken. Aksi halde asla cesaret edemezlerdi. Kör bir ejder bile alevleri görebilir.

Ateşin çevresindeki kalabalığa katıldı.

Kabilenin büyük olduğunu gördü. Güvende hissetmelerine şaşmamak gerekirdi. Çevreye yayılmış izciler saldırı durumunda uyarıda bulunurlardı. Sayılan o kadar çoktu ki, hemen hemen herşeye karşı koyabilirlerdi, hatta belki bir ejdere bile. Çocuklar çevrede koşuşturuyor, herkesin ayaklarına dolaşıyor, herkes tarafından kollanıyordu.

Labirent'teki Patrynler herşeyi paylaşırlar -yiyecek, sevgililer, çocuklar. Birleşme yeminleri dostluk yeminleridir, evlilik yemininden çok, savaşçıların birlik yeminlerine benzerler. Birleşme kadın ile erkek, iki erkek ya da iki kadın arasında gerçekleşebilir. Tören kaçaklardan çok konakçılar arasında yaygındır. Haplo'nun anne babası birleşmişlerdi. Kendisi de birleşmeyi düşünüyordu. Eğer kadını bulabilirse...

Başkan kollarını havaya kaldırdı ve sessizlik istedi. En küçük bebeğe kadar herkes, hemen sustu. Herşeyin hazır olduğunu gören başkan, ellerini uzattı ve her iki yanındaki Patryn'in ellerini tuttu. Diğer Patrynler de aynısını yaparak, ateşin çevresinden devasa bir çember oluşturdular. Haplo da onlara katıldı, solunda kendi yaşlarında, yapılı bir adamın, sağında daha ergenlik çağındaki genç bir kızın elini tuttu (ve kadın kıpkırmızı kesildi).

"Çember tamamlandı," dedi başkan, çizgili, yıpranmış yüzünde bir gurur ifadesiyle çevresine, halkına bakarak. "Bu gece, kendi çemberini oluşturacak iki kişinin yeminlerine tanık olmak için buradayız. Öne çıkın."

Erkek ve kadın çemberi terk etti. Çember hemen arkalarından kapandı. Çift başkanın önüne gelip durdu. Kendisi de çemberi terk eden yaşlı adam, ellerini uzattı. Çift bu elleri tuttu, sonra erkek ile kadın birbirlerinin ellerini tuttu.

"Yine, çember tamamlandı," dedi yaşlı adam. Çiftin üzerindeki bakışları sevgi dolu, ama ciddi ve sertti. İnsanlar toplanarak ağırbaşlı bir sessizlik içinde seyrettiler.

Haplo eğlenmekte olduğunu fark etti. Çoğu zaman, özellikle de son birkaç haftadır boş ve yalnız hissetmişti. Şimdi sıcaktı ve doygunluk hissi vardı üzerinde. Soğuk rüzgâr artık üzerinde kasvetli kasvetli esmiyordu. Şimdi gülümsüyordu, herkese ve herşeye.

"Seni korumaya ve savunmaya ant içiyorum." Çift, birbiri arkasına yemini tekrar ediyordu. "Hayatım hayatın için. Ölümüm hayatın için. Hayatım ölümün için. Ölümüm ölümün için."

Yemin edildi ve çift sustu. Başkan başını salladı, sözlerin içtenliğinden tatmin olmuştu. Tuttuğu elleri bir araya getirdi.

"Çember tamamlandı," dedi ve çembere geri dönerek çifti, kabilenin içinde kendi çemberlerinde başbaşa bıraktı. Çift birbirlerine gülümsedi. Büyük çemberden bir tezahürat koptu ve çember kırıldı. Herkes şölen için hazırlık yapmaya gitti.

Haplo sorusunu şimdi sormaya karar verdi. Başkanı aradı ve gürleyen ateşin yanında buldu.

"Birisini arıyorum, bir kadını," dedi Haplo ve kadını tasvir etti. "Boyu şu kadar, kestane saçlı. Bir kaçak. Buraya geldi mi?"

Başkan düşündü. "Evet, buradaydı. Bir haftadan fazla olmamıştır."

Haplo sırıttı. Onu bilinçli olarak takip etmemişti. Ama aynı yolu seçmişler gibi görünüyordu. "Nasıldı? İyi görünüyor muydu?"

Başkan Haplo'yu keskin, soran gözlerle süzdü. "Evet, iyi görünüyordu. Ama onu fazla görmedim. Şuradaki Antius'a sorabilirsin. Geceyi onunla geçirdi."

Sıcaklık yok oldu. Hava soğuktu, rüzgâr bıçak gibi kesiyordu. Haplo döndü ve birleşme sırasında elini tuttuğu yapılı genç adamı gördü.

"Sabahleyin gitti. Gittiği yönü gösterebilirim."

"Bu gerekli değil. Yine de teşekkür ederim," diye ekledi Haplo, yanıtının soğukluğunu gidermek için. Çevreye bakınırken genç kızı gördü. Haplo'ya bakıyordu ve bakışlarına karşılık verilince saçlarının dibine kadar kızardı.

Haplo başkanın kulübesine döndü ve yanında taşıdığı pek az eşyayı toplamaya başladı; kaçaklar yüksüz dolaşırdı. Başkan arkasından gelince hayret içinde baktı.

"Misafirpeverliğin yaşamımı kurtardı," dedi Patryn, törensel veda konuşmasını yaparak. "Gitmeden önce, bildiğimi söyleyeceğim. Anlatılanlara göre, batı yolu Ellibirinci Kapı'ya gidiyormuş. Labirent'in sırrını ilk çözen, Güçlü Olan büyüsü ile geri dönmüş ve bazı bölgeleri temizleyerek güvenli hale getirmiş... en azından geçici olarak. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum, çünkü ben güneyden geldim."

"Gidiyor musun? Ama Labirent'te karanlıkta yolculuk yapmak tehlikelidir!"

"Fark etmez," dedi Haplo. Ellerini bir araya getirdi ve alnına bastırarak veda törenini tamamladı. Başkan karşılık verdi

ve Haplo kulübeyi terk etti. Kapıda bir an durdu. Şenlik ateşinin parıltısı çevresindeki herşeyi aydınlatıyordu, ama karanlığı daha da karanlık hale getiriyordu. Haplo o karanlığa doğru bir adım atmıştı ki, kolunda bir el hissetti.

"Labirent eline geçirdiği herşeyi öldürür -bedenlerimizi olmasa bile ruhlarımızı," dedi başkan. "Kaybının yasını tut, oğlum ve kimin sorumlu olduğunu asla unutma. Bizi buraya hapsedenler, kuşkusuz her hareketimizi zevkle izliyor olanlar."

Sartanlar... Bizi bu cehenneme onlar koydular. Bu kötülükten sorumlu olan onlar.

Kadın ona baktı, kahverengi gözlerinde altın ışıltılar vardı. Acaba? Belki de içimizdeki kötülüktür sorumlu olan.

Haplo konakçı kampını terk etti, yalnız kaçışına devam etti. Hayır, kadını özlemiyordu. Hiç özlemiyordu...

Labirent'te, waranth olarak bilinen belli bir ağaç çeşidi üzerinde tatlı ve besleyici bir meyve büyür. Fakat meyveyi koparanlar, çevresindeki zehirli dikenlerin batması riskiyle karşı karşıya kalırlar. Zorunlu olarak korunmasız kalan ete saldıran dikenler derinlere batarak kan arar. Kana karışmasına izin

verilirse zehir ölümcül olabilir. Bu yüzden, dikenler kanca biçiminde olsa ve çıkarılırken eti parçalasa da, hemen çıkarılmaları gerekir -oldukça büyük bir acı karşılığında.

Haplo dikeni çıkarmayı başardığını düşünmüştü. Hâlâ canını acıttığını, zehirin hâlâ kanında olduğunu fark edince şaşırdı.

"Benim halkımın törenini isteyeceğinizi sanmıyorum." Sesi sertti, çatılan kaşları gözlerini gölgeliyordu. "Yeminimizi duymak ister misiniz? 'Hayatım hayatın için. Ölümüm hayatın için.

Hayatım ölümün için. Ölümüm ölümün için.' Gerçekten bu yemini etmeyi istiyor musunuz?"

Rega soldu. "Ne -ne anlama geliyor? Anlamadım."

"'Hayatım hayatın için.' Yaşadığımız sürece, birlikte yaşamanın zevkini paylaşacağız. 'Ölümüm hayatın için.' Hayatını kurtarmak için benimkini verebilirim. 'Hayatım ölümün için.' Ölümünü engelleyemezsem, hayatımı öcünü almak için vereceğim. 'Ölümüm ölümün için.' Seninle beraber benden de bir parça ölecek."

"Pek... pek de romantik değil," diye itiraf etti Paithan.

"Benim geldiğim yer de romantik değildir."

"Sanırım bu konuda biraz düşünmek istiyorum," dedi Rega, Elfe bakmadan.

"Evet, öyle yapsak iyi olur sanırım," diye ekledi Paithan, ciddiyetle.

İkisi köprüyü terk ettiler, bu sefer el ele değildiler. Arkalarından sevgiyle bakan Zifnab gözlerini sakalının ucuyla sildi.

"Dünyayı aşk döndürüyor!" dedi mutlulukla.

"Bu dünyayı değil," diye yanıt verdi Haplo, sessiz bir gülümsemeyle. "Öyle değil mi, ihtiyar?"

OTUZÜÇÜNCÜ BÖLÜM

EJDER

YILDIZI

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Zifnab ve köprüden çıkmak üzere yürümeye başladı.

"Evet, biliyorsun." Haplo'nun eli büyücünün ince, kırılgan kolu üzerine kapandı. "Görüyorsun, nereye gittiğimizi biliyorum ve oraya gidince ne bulacağımız hakkında oldukça açık bir fikrim var. Ve senin, ihtiyar, başın büyük belaya girecek."

Alev alev bir göz aniden pencerede belirip uğursuzca parladı. "Bu sefer ne yaptın?" diye sordu ejder.

"Hiçbir şey. Herşey kontrol altında1" diye itiraz etti yaşlı adam.

"Kontrol sözcüğü pek uygun kaçmamış burada! Bilmeni isterim ki, karnım oldukça acıktı." Ejderin gözü kapandı ve yok oldu. Haplo geminin ürperdiğini hissetti, ejderin bedeni daha sıkı sarılıyordu.

Zifnab büzüldü, ince bedeni kendi üstüne kapandı. Ejdere endişeli bir bakış fırlattı. "Fark ettin mi -'efendim' demedi. Kötü bir işaret. Çok kötü bir işaret."

Haplo homurdandı. Tek ihtiyacı olan öfkeli bir ejderdi zaten. Aşağıdan öfkeli bağırışlar geldi, ardından bir çatırdama, bir gümleme ve bir çığlık. "Evlilik planlarını ilan ettiler herhalde."

"Ah, yazık." Şapkasını çıkaran Zifnab titreyen ellerinin arasında bükmeye başladı ve Haplo'ya yalvarırcasına baktı. "Ben ne yapacağım?"

"Belki sana yardım edebilirim. Bana kim olduğunu, ne olduğunu söyle. Bana 'yalnızlardan' bahset. Bana Sartanlar'dan bahset."

Zifnab düşünüp taşındı, sonra gözleri kısıldı. Kemikli parmağını kaldırıp Haplo'nun göğsüne sapladı.

"Benim işim bilmek. Senin işin bulmak. Bul bakalım!" Çenesini çıkararak Patryn'e iyi huylulukla gülümsedi ve kısa, keskin bir kahkaya attı. Eziyet görmüş şapkasını başına yerleştirdi ve Haplo'nun kolunu iyilikle okşayarak çıktı, gitti.

Haplo bakakaldı. Yaşlı adamın kellesini -şapkasıyla beraber- neden koparmadığını merak ediyordu. Kaşlarını çatan Patryn göğsünde, büyücünün parmağının dokunduğu yeri ovaladı ve dokunuşunun anısından kurtulmaya çalıştı.

"Bekle, ihtiyar, yıldıza varınca görürsün."

"Evliliğimizin herkesi bir araya getireceğini düşünmüştük," dedi Rega, hayal kırıklığı ve öfke gözyaşlarını silerek. "Roland'a neler oldu, anlamıyorum!"

"Yine de evlenmek istiyor musun?" diye sordu Paithan, alnındaki bir şişliği ovarken.

İkisi de kederle mürettebat bölmesinde çevrelerine baktılar. Yere kan saçılmıştı. Haplo bu seferki kavgayı ayırmaya gelmemişti ve pek çok insanla elf kabinden dışarı taşınarak gitmek zorunda kalmıştı. Bir köşede, Lenthan Quindiniar bir lomboz deliğinden dışarı, her devir daha da büyüyormuş gibi görünen parlak yıldıza bakıyordu. Elf çevresindeki kargaşayı hiç fark etmemiş gibiydi.

Rega bir an düşündü, sonra içini çekti. "Halklarımızı tekrar bir araya getirebilseydik! Titan saldırısından sonra olduğu gibi!"

"Bunun mümkün olduğundan emin değilim. Binlerce yıldır nefret ve güvensizlik birikiyor. İkimizin bunun üzerinde etkisi olacağını sanmıyorum."

"Evlenmek istemediğini mi söylemeye çalışıyorsun?" Rega'nın esmer derisi kızardı, kara gözleri gözyaşlarıyla parlıyordu.

"Evet, elbette istiyorum! Ama o yeminleri düşünüyordum. Belki de doğru zaman şimdi değildir..."

"Ve belki Roland'ın senin hakkında söyledikleri doğrudur! Sen hayatın boyunca bir gün çalışmak zorunda kalmamış, şımarık bir veletsin! Ve bütün bunların üzerine korkağın teki ve..." Ah, Paithan! Özür dilerim!" Rega kollarını Paithan'ın boynuna doladı ve başını göğsüne yasladı.

"Biliyorum." Paithan uzun, parlak saçları okşadı. "Ben de ağabeyine pek de gurur duymadığım şeyler söyledim."

"Sözcükler içimdeki çirkin bir yerden çıkıverdi! Senin de dediğin gibi, bunca zamandır burada olmaktan nefret ediyorum!"

"Birbirimize sabır göstermek zorundayız. Ve onlara da." Paithan lomboz deliğinden dışarı baktı. Yıldız sükûnet içinde, saf, soğuk bir ışıkla parlıyordu. "Belki bu yem dünyada herkes barış içinde, birlikte yaşıyordun Belki o zaman diğerleri görür ve anlar. Ama hâlâ evlenmenin şu anda yapılacak en doğru olduğu şey olduğundan kuşkuluyum. Sen ne düşünüyorsun, baba?"

Paithan kendinden geçmiş, yıldızı seyrelmekte olan Lenthan Quindiniar'a döndü.

"Baba?"

Gözleri boş, yıldızın ışığı ile parlamakta olan Lenthan dalgın dalgın oğluna baktı. "Nedir, oğlum?"

"Sence evlenmeli miyiz?"

"Bence... bence bekleyip annene sormalısın." Lenthan mutlulukla içini çekti ve yine lomboz deliğinden dışarı bakmaya başladı. "Onu göreceğiz. Yıldıza ulaştığımızda."

Drugar kavgaya karışmamıştı. Gemideki hiçbir şeye karışmamıştı. Kendi problemlerine dalmış olan diğerleri Cüce'yi unutmuşlardı. Bir köşeye büzülmüş, o çok sevdiği yeryüzünden çok uzakta, bulutların da üstünde

oldukları fikriyle dehşete düşmüş Cüce, korkusunu öç alma arzusu ile unutmaya çalışıyordu. Ama nefretinin ateşi kömüre dönmüştü.

Hayatını kurtardılar. Öldürmeye yemin ettiğin düşmanların, senin hayatını kurtarmak için kendi hayatlarını riske attılar.

"Halkımın bedenleri üzerine, ölümlerinden sorumlu olanları öldürmek için ant içtim." Alevlerin söndüğünü hisseden, rahatlatıcı ateş olmadan içinin buz kestiğini hisseden Cüce, ateşi nefretiyle körükledi. "O üçü titanların bizi yok etmeye geldiklerini biliyorlardı! Biliyorlardı! Ve birlikte komplo kurdular, paramızı aldılar, sonra bilerek silahların halkımın elinde geçmesini engellediler! Bizim yok olmamızı istediler! Fırsatım varken onları öldürmeliydim."

Onları tünelde öldürmemekle hata etmişti. İçindeki alev parlaktı o zaman. Ama kendi büyük kayıplarını bilmeden öleceklerdi, huzur içinde öleceklerdi. Hayır, aklını başka düşüncelerle bulandırmamalıydı. Böylesi daha iyiydi. Bu yıldıza çıkacaklar, herşeyin mutlu biteceğini sanacaklardı.

Bunun yerine herşey bitmekle kalacaktı.

"Hayatımı kurtardılar. Ee, ne olmuş? Bu yalnızca ne kadar aptal olduklarını kanıtlar. Önce ben onların hayatını kurtardım. Şimdi eşitiz. Onlara hiçbir borcum yok, hiç! Drakar bilgedir ve tanrı beni gözetiyor. Elimi tuttu, zamanı gelmeden öldürmemi engelledi." Cüce'nin parmakları hançerin kemik sapı üzerine kapandı. "Yıldıza vardığımızda."

"Demek bu maskaralığı yapmakta ısrar ediyorsun. Elfle evlenecek misin?"

"Hayır," dedi Rega.

Roland sertçe gülümsedi. "Güzel. Söylediklerimi düşünmüşsün. Aklının başına geleceğini biliyordum!"

"Evliliğimizi yalnızca erteliyoruz! Yıldıza ulaşana kadar. Belki o zaman senin aklın başına gelir!"

"Göreceğiz," diye mırıldandı Roland, beceriksizce yaralanmış, kanamakta olan parmaklarını sarmaya çalışırken. "Göreceğiz."

"Bırak, ben yapayım." Kardeşi sargıyı aldı. "Ne demek istiyorsun? Bakışlarından hoşlanmadım."

"Hayır, çekik gözleri, yumuşak, küçük elleri ve süt rengi deriyi tercih ediyorsun!" Roland elini geri çekti. "Çık buradan. Elf kokuyorsun! Seni

kandırıp âşık ederler! Onları istemeni sağlarlar! Ve tüm bu süre boyunca sana kahkahalarla gülerler!"

"Sen neden bahsediyorsun?" Rega hayret içinde ağabeyine baktı. "Bizi kandırmak mı? Eğer kandıran birisi varsa, ben Paithan'ı kandırıp kendime âşık ettim! Ve Thillia biliyor, bu gemide kimse gülmüyor..."

"Ah, öyle mi?" Roland kardeşi ile gözgöze gelmemeye özen gösteriyordu. Bir sonraki sözlerini kendi kendine, kardeşinin sırtına doğru söyledi. "Elfleri halledeceğiz. Yıldıza ulaşıncaya kadar bekle."

Aleatha, yirminci kez eliyle ağzını sildi. Öpücük, herşeye yapışan, sintinenin kokusu gibiydi -giysilerine, saçma, derisine. İnsan'ın tadını ve dokunuşunu dudaklarından silemiyordu.

"Ellerine bakayım," dedi Paithan.

"Neden aldırıyorsun ki?" diye sordu Aleatha, ama ağabeyinin çatlak, kanayan, su toplamış avuçlarını incelemesine izin verdi. "Beni savunmadın. Onların yanını tuttun, hem de o küçük fahişe yüzünden! O adamın beni o cehennem çukuruna sürüklemesine izin verdin!"

"Haplo'yu seni götürmekten alıkoyabileceğimi sanmıyorum," dedi Paithan sessizce. "Yüzündeki ifadeye bakılırsa, seni gemiden aşağı atmadığı için şanslısın."

"Keşke atsaydı. Ölsem daha iyiydi! Lordum gibi... ve Callie gibi..." Aleatha başını eğdi, gözyaşlarına boğuldu. "Nasıl bir hayat bu?" Yırtık pırtık, kirli ve lekeli elbisesinin eteklerini topladı ve ağlayarak silkeledi. "İnsanlar gibi pislik içinde yaşıyoruz! Onların seviyesine düşmemize şaşmamak lazım! Hayvanlar!"

"Thea, böyle konuşma. Onları anlamıyorsun." Paithan onu rahatlatmaya çalıştı. Aleatha onu itti.

"Sen ne bilirsin ki? Şehvet gözünü kör etmiş!" Aleatha eliyle dudaklarını sildi. "Agh! Vahşiler! Nefret ediyorum onlardan! Hepsinden nefret ediyorum! Hayır, yanıma gelme. Artık onlardan bir farkın yok, Paithan."

"Alışsan iyi olur, Thea," dedi ağabeyi sinirle, "içlerinden birisi akraban olacak."

"Hah!" Başını kaldıran Aleatha, soğuk bakışlarını Paithan'a dikerken dudaklarını sımsıkı büzdü. Aniden korkutucu bir biçimde ablasına

benzemisti. "Benim değil! O orospuyla evlenirsen ağabeyim değilsin. Seni bir daha asla görmem ve konuşmam!"

"Bunu kastediyor olamazsın, Thea. Birbirimizden başka kimsemiz yok artık. Babamı gördün. O... iyi değil."

"O deli. Ve bizi sürüklediğin bu 'yıldıza' ulaştığımız zaman, annemin onu karşılamadığını görünce daha da kötü olacak! Büyük ihtimalle bu onu öldürecek. Ve onun başına ne gelirse, hepsi senin hatan!"

"En iyisi olduğuna inandığım şeyi yaptım." Elfin yüzü solgundu, sesi, tüm çabasına rağmen titredi ve kısıldı.

Aleatha ona pişmanlıkla baktı, uzanıp saçını nazik parmaklarıyla okşadı. Onu kendine çekti. "Haklısın. Birbirimizden başka kimsemiz kalmadı, Pait. Böyle kalsın, daha iyi. Benimle kal. O insana geri dönme. Seninle oynuyor yalnızca. İnsan erkeklerin nasıl olduğunu bilirsin. Yani" -kızardı- "demek istediğim kadınlarının nasıl olduğunu bilirsin. Yıldıza ulaşınca, hayatımızı baştan kurarız.

"Babama da bakarız ve mutluluk içinde yaşarız. Belki orada başka Elfler de vardır. Zengin Elfler, Equilan'daki herkesten daha zengin Elfler. Ve muhteşem evleri vardır, bizi evlerine davet ederler. Ve bu pis, vahşi insanlar ormanlarına dönüp, sürünebilirler." Başını ağabeyinin göğsüne yasladı. Gözyaşlarını kurulayarak, elini, bir kez daha, dudaklarının üzerinden geçirdi.

Paithan hiçbir şey demedi, kardeşinin hayal kurmasına izin verdi. Yıldıza ulaştığımızda, diye düşündü. Yıldıza ulaştığımızda bize ne olacak?

Menschler Haplo'nun, geminin düşmesi tehdidini ciddiye aldılar. Gemiye huzursuz bir barış havası çöktü -savaştan tek farkı daha sessiz olması ve kan dökülmemesi olan bir barış.

Eğer bakışlar ve dilekler silah olsaydı, gemide kimse canlı kalmayacaktı.

İnsanlar ve Elfler belirgin bir şekilde birbirlerinin varlığını görmezden geldiler. Rega ve Paithan ayrı duruyorlardı, ya ortak kararları ile daha akıllıca davrandıklarından, ya da halklarının ördükleri duvarların aşamayacakları kadar kalın ve yüksek olmasından. Zaman zaman kolay alevlenen gençler arasında çıkan kavgalar, yetişkinler tarafından çabucak durduruluyordu. Ama vaatler dudaklarında olmasa da gözlerindeydi. Herşey zamana bağlıydı.

"Yıldıza ulaştığımız zaman..."
Kimse artık evlilikten bahsetmiyordu.

OTUZDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YILDIZ

Yüksek bir uyan havlaması Haplo'yu derin uykusundan uyandırıp ayağa fırlamasına sebep oldu. Gelen vardı. Zihni olmasa da, bedeni ve içgüdüleri hemen ayıldı. Haplo ziyaretçiyi bölme duvarına yapıştırdı, tek eliyle adamı göğsünden yakaladı, diğeri ile çenesini kavradı.

"Elimin tek hareketi ile boynunu kırarım!"

Bir limiti ile Haplo'nun altındaki beden bir ceset kadar katılaştı.

Haplo gözlerini kırpıştırarak ayıldı ve tutsağının kim olduğunu gördü. Yavaşça kavrayışını gevşetti. "Bir daha gizlice üzerime gelme, elf. Uzun ve sağlıklı bir yaşam için hiç de iyi değildir."

"Ben... ben gizlice gelmek istememiştim!" Paithan berelenmiş çenesini ovuşturdu ve Haplo ile hırlayan, tüyleri diken diken köpeğe ürkek bakışlar fırlattı.

"Şşş." Haplo hayvanı okşadı. "Tamam."

Köpeğin hırlaması azaldı, ama Elfin üzerinden gözlerini ayırmadı. Haplo kaslarındaki tutulmayı gidermek için gerindi ve pencereden dışarı bakmak üzere yürüdü. Durup, baktı ve alçak bir ıslık salıverdi.

"Benim de... sormak istediğim şey buydu." Sarsılmış Elf ihtiyatla köpeğin çevresinden dolaştı ve dikkatle pencereye yaklaştı.

Dışarıda, herşey yok olmuştu, cama yaslanan kalın, nemli bir battaniye tarafından yutulmuş gibiydi. Su damlacıkları camlarda yuvarlanıyor, devasa bedeni gemiyi sarmalayan ejderin pullarında pırıldıyordu.

"Bu nedir?" Paithan sesini sakin tutabilmek için büyük çaba gösteriyordu. "Yıldıza ne oldu?"

"Hâlâ yerinde. Aslında yaklaştık. Çok yaklaştık. Bu yalnızca bir yağmur bulutu, o kadar."

Elf rahatlayarak nefes aldı. "Yağmur bulutu! Tıpkı eski dünyamızda olduğu gibi!"

"Evet," dedi Haplo. "Tıpkı eski dünyanızda olduğu gibi."

Gemi alçaldı, bulutlar tül parçacıkları gibi geçti, yağmur pencerede dereler halinde aktı. Sonra bulutlar geçip gitti ve Ejder Gemisi yine günışığına daldı. Uzakta yeryüzü görülebiliyordu.

Geminin gövdesindeki rünler parladı, hava basıncı ve yerçekimini gösterdiler, sonra yavaşça soldular. Menşeliler lomboz deliklerine yaklaştı, bakışları hevesle altlarında yuvarlanıp giden yere dikilmişti.

Yaşlı adam ortalarda yoktu.

Haplo çevresinde süren konuşmaları dinledi, yüzlerdeki ifadeleri gözledi.

İlk önce -neşe. Yolculuk sona ermişti, yıldıza sağ salim ulaşmışlardı. Sonra -rahatlama. Gür, yeşil ormanlar, göller, denizler, evdeki gibi.

Gemi daha yakına uçtu. Menschlerin arasından bir şaşkınlık dalgası geçti -kaşlar çatıldı, dudaklar aralandı. Daha yakına eğildiler, yüzlerini pencere camlarına dayadılar. Gözleri açıldı.

Sonunda -fark ettiler, anladılar.

Paithan köprüye döndü. Elf in solgun yanakları hafif bir kırmızılıkla renklenmişti. Pencereden dışarıyı işaret etti.

"Neler oluyor? Bu bizim dünyamız!"

"Ve işte," dedi Haplo, "yıldızınız da orada."

Değişik tonlarda yosun ve orman yeşilinden ışık çıkıyordu. Parlak, beyaz, nabız gibi atan ışık gözleri acıtıyordu -gerçekten de güneşe bakmak gibiydi. Ama güneş değildi bu, yıldız değildi. Onlar seyrederken ışık yavaş yavaş solmaya, sönmeye başladı. Bir gölge yüzeyinden geçti ve sonunda, gölge tamamen kapladığında, görebildiler.

"Bir kent!" diye mırıldandı Haplo şaşkınlık içinde, kendi dilinde. Yalnızca bu da değildi, tanıdık bir şey vardı!

Işık söndü, kent karanlık içinde kayboldu.

"Bu da nedir?" diye sordu Paithan boğuk bir sesle.

Haplo omuzlarını silkti, dikkatinin dağıtılmasına sinirlenmişti. Düşünmesi gerekiyordu, o kente daha yakından bakması gerekiyordu. "Ben yalnızca pilotum. Neden gidip yaşlı adama sormuyorsun?"

Elf Patryn'e kuşkulu bir bakış fırlattı. Haplo onu görmezden gelip uçuşuna yoğunlaştı. "İnecek açık bir alan arayacağım."

"Belki inmemeliyiz. Belki titanlar vardır..."

Bir ihtimal. Zamanı geldiğinde Haplo bunu da değerlendirmek zorundaydı. "İniyoruz," diye bildirdi.

Paithan içini çekerek pencereden dışarı baktı. "Bizim kendi dünyamız!" dedi acı acı. Ellerini cama dayayarak eğildi ve sıçrayıp kendisini yakalamaya çalışıyor gibi görünen ağaçlara, yosunlu manzaraya baktı "Bu nasıl olabilir?" Bütün bu zaman boyunca yolculuk yapıyoruz. Belki rotadan sapmışızdır Bir çember çizmişizdir."

"Yıldızı gökte görüyordun. Bir ok gibi düz uçtuk, tam üzerine doğru. Git Zıfnab'a sor ne olduğunu."

Haplo, pencerenin dışında gördüğü ejderin bedeninin kasıldığını gördü. Gemi bir ürperme ile sarsıldı. Alev alev bir göz kısa bir an pencereden içen baktı, sonra beden aniden çözüldü.

Gemi sallandı ve tehlikeli bir şekilde yattı Haplo dumen-taşına tutundu. Ağırlık kalkınca gemi düzeldi ve zarafetle aşağı doğru süzüldü.

Aşağı bakan, inecek bir alan arayan Haplo, dev, yeşil bir bedenin ormana dalışını gördüğünü düşündü, ama nereye gittiğine dikkat edemeyecek kadar kendi dertlerine dalmıştı. Ağaçlar kalındı ve birbirlerine dolaşmıştı, yosun düzlükleri azdı. Haplo aşağıdaki bölgeyi taradı ve kentten yayılıyormuş,

yeryüzüne devasa bir gölge düşürüyormuş gibi görünen garip karanlığın içini görmeye çalıştı.

Fakat bu imkânsızdı. Gece yaratmak için güneşlerin yok olması gerekiyordu. Ve güneşler tam tepelerindeydi, pozisyonları sabitti, değişmiyordu. Ejder Kanadı'nın üzerinde ışık parlıyor, kanatlardan yansıyor, pencerelerden içen doluyordu. Geminin tam altında herşey karanlıktı.

Öfkeli suçlamalar, tiz bir itiraz ve acı dolu bir haykırış -yaşlı adam Haplo gülümsedi ve yine omuzlarını silkti. Geminin inmesi için yeterince büyük bir alan buldu. Kente yakındı, ama çok yakın değil.

Haplo Ejder Kanadı'nın yüksekliğini düşürdü. Ağaç dalları onlara doğru uzanıp kırıldı. Yapraklar pencerenin yanından hızla geçti. Gemi karın üstü yosunun üzerine kondu. Seslere bakılırsa, inişleri herkesi yere yıkmıştı.

Patryn dışarıya, zifiri karanlığa baktı.

Yıldıza ulaşmışlardı.

Haplo gemi inmeden kentin yerini kafasına not etmiş, kente ulaşmak için hangi yöne gitmesi gerektiğini belirlemişti. Karanlıkta elinden geldiğinde hızla çalışarak, bir ışık yakmaya cesaret edemeyerek, bir parça yiyecek sardı ve bir tulumu suyla doldurdu. Yolluğunu hazırlayınca alçak sesle ıslık çaldı. Köpek ayağa fırlayarak, gidip sahibinin yanında durdu.

Patryn gizlice köprüye giden kapıya yöneldi ve dinledi. Duyduğu tek ses, menşelilerin bölmesinden gelen panik dolu seslerdi. Koridorda yumuşak bir sesle nefes alıp veren kimse yok, casusluk eden kimse yok. Beklediğinden değil. Karanlık gemiyi yutmuş, yolcuların çoğunu -daha önce hiç böyle bir şey görmemişlerdi- öfkeden, dehşete sürüklemişti. Şu anda öfke ve korkularını yaşlı adama bağırarak çıkarıyorlardı. Ama menschlerin Haplo'ya gelmeleri, açıklama, yanıt, çözüm istemeleri fazla uzun sürmezdi.

Kurtarılmak istemeleri.

Sessizce hareket eden Haplo geminin duvarına doğru ilerledi. Yolluğunu yere bırakarak ellerini tahtalara koydu. Derisindeki rünler kırmızı mavi parıldamaya başladı, alev parmaklan boyunca yürüyüp ahşaba ulaştı. Tahtalar pırıldayıp yavaş yavaş erimeye başladı. Geçebileceği büyüklükte bir delik açıldı.

Haplo yükünü omuzladı ve üzerine konduğu yosun düzlüğüne adını attı. Köpek arkasından zıplayarak sahibinin peşine takıldı. Arkalarında, gemideki mavi kırmızı parıltı soluyor ve ahşap, baştaki haline dönüyordu.

Patryn açık yosun düzlüğü hızlıca geçerek karanlıkta kayboldu. İki dilde, elfçe ve insanca öfkeli bağırışlar duydu. Sözcükler farklıydı, ama anlamları aynıydı -büyücüye ölüm.

Haplo sırıttı. Mensch sonunda halklarını birleştirecek bir şey bulmuştu.

"Haplo biz -Haplo?" Paithan el yordamıyla, karanlıkta köprüye geldi ve yerinde kalakaldı. Rünler yavaşça soluyordu; onların ışığında köprünün boş olduğunu görebiliyordu.

Roland kapıdan içeri dalarak Elfi bir kenara itti. "Haplo, yaşlı adamdan kurtulmaya karar verdik, sonra bu gemiden çıkıp -Haplo? Nerede?" diye sordu, Paithan'a suçlarcasına, dik dik bakarak.

"Eğer düşündüğü buysa, onunla ben sıvışmadım. Gitmiş... köpek de."

"Biliyordum! Haplo ve Zifnab bu işte beraber! Bizi bu berbat yere gelmek konusunda kandırdılar! Ve sen de tuzaklarına düştün!"

"Equilan'da kalabilirdin, isteseydin. Eminim titanlar seni eğlendirmekten memnun olurlardı."

Hayal kırıklığına uğramış, öfkeli ve anlaşılmaz bir şekilde bütün bunların kendi hatası olduğunu hisseden Paithan hüzünlü hüzünlü tahtalarda pırıldayan rünlere baktı. "İşte böyle yaptı anlaşılan. Gene büyü. Keşke kim olduğunu, ne olduğunu bilebilseydim."

"Ondan yanıtları alacağız."

Mavi ışık Roland'ın sıkılı yumruklarında ve öfkeyle karışmış yüz hatlarından yansıdı. Paithan İnsan'a bakıp kahkaha attı. "Eğer onu bir daha görürsek. Eğer herhangi bir şeyi bir daha görürsek! Bu cüce tünellerinde olmaktan da kötü."

"Paithan?" diye seslendi Rega'nın sesi. "Roland?"

"Buradayız, kardeşim."

Rega köprüye doğru ilerledi ve ağabeyinin uzanmış elini yakaladı. "Ona söyledin mi? Gidiyor muyuz?"

"Burada değil. Gitmiş."

"Bizi burada... karanlıkta mı bırakmış?"

"Şşş, sakin ol."

Kimlerin ışığı soluyordu. Üçü birbirlerini yalnızca, gittikçe azalan, bir an parlayıp sonra yine solan hafif, mavi ışıkta görebiliyorlardı. Büyü çökmüş, korku dolu gözlerinde parlıyor ve korkuyla gerilmiş ağızlarını vurguluyordu.

Paithan ve Roland birbirlerine bakmaktan kaçınıyor, birisi bakmadığında diğeri kuşkulu bir bakış fırlatıyordu.

"Yaşlı adam karanlığın yarım devir içinde geçeceğini söylüyor," diye mırıldandı Paithan sonunda, meydan okurcasına ve kendisini savunurcasına.

"Aynı zamanda yeni bir dünyaya gittiğimizi de söyledi!" diye karşılık verdi Roland. "Hadi, Rega, seni geri götüreyim..."

"Paithan!" Aleatha'nın çılgına dönmüş sesi karanlığı yırttı. Köprüye dalarak tam rünler sönüp onları karanlıkta bıraktığı sırada ağabeyini yakaladı.

"Paithan! Babam gitti! Yaşlı adam da!" f

Dördü geminin dışında durmuş, ormana bakıyordu. Yine aydınlık olmuştu, garip karanlık kalkmıştı ve birilerinin geçtiği yol kolayca görülebiliyordu -Lenthan, Zifnab, Haplo, hatta belki üçü birden. Bıçakağacının keskin ucunun kestiği sarmaşıklar, saplarından kesilen durnau yapraklan yerde yatıyordu.

Aleatha ellerini birleştirdi. "Hepsi benim suçum! Bu korkunç yere indik ve babam annemin burada olduğu hakkında konuşmaya başladı, şimdi neredeymiş, gelmesi neden bu kadar uzun sürmüş. Ve ben... ben ona bağırdım, Paithan. Daha fazla dayanamadım! Onu yalnız bıraktım!"

"Ağlama, Thea. Senin suçun değil. Ben onunla birlikte kalmalıydım. Bilmeliydim. Arkasından gideceğim."

"Ben de seninle geliyorum."

Paithan reddetmeye niyetlendi, kardeşinin gözyaşlarıyla ıslanmış, solgun yüzüne bakınca fikrini değiştirdi. Yorgun yorgun başını salladı. "Tamam. Endişelenme, Thea. Fazla uzağa gitmiş olamaz. Yanına biraz su alsan iyi olur."

Aleatha gemiye seğirtti. Paithan Roland'a doğru yürüdü. Roland dikkatle ormanın kıyısındaki zemini inceliyor, iz arıyordu. Gergin ve üzüntülü Rega ağabeyinin yanında duruyordu. Gözleri Paithan'ın gözlerini aradı, ama Elf ona bakmayı reddetti.

"Bir şey buldun mu?"

"Tek bir iz yok."

"Haplo ile Zifnab beraber gitmiş olmalı. Ama babamı neden alsınlar?"

Roland doğrulup çevresine bakındı. "Bilmiyorum. Ama bundan hoşlanmadım. Bu yerde yanlış olan bir şey var. Bir de Thurn bölgesinin vahşi olduğunu düşünmüştüm! Burasıyla karşılaştırılınca saray bahçesi gibi!"

Dolaşık sarmaşıklar ve ağaç dalları öylesine birbirine girmiş ve üstüste yığılmıştı ki, devasa bir kulübenin damını oluşturabilirdi. Gri, kurşuni bir ışık dalların bitki örtüsünün arasından sızıyordu. Hava baskın ve nemliydi, çürüme kokusuyla doluydu. Hava çok sıcaktı. Ve orman yaşam dolu olsa da, dikkatle dinleyen Roland tek bir ses bile işitemiyordu. Sessizlik geminin görüntüsünden kaynaklanıyor olabilirdi, ya da çok daha uğursuz bir şeyden.

"Seni bilmem, elf, ama burada gerektiğinden fazla kalmak istemiyorum."

"Sanırım buna katılabilirim," dedi Paithan sessizce.

Roland ona kısık gözlerle baktı. "Ya ejder?"

"Gitti."

"Öyle sanıyorsun!"

Paithan başını salladı. "Gitmediyse, bu konuda ne yapabiliriz, bilmiyorum." Sesi acıydı, yorgundu.

"Biz de sizinle geliyoruz." Rega'nın yüzü terle sırılsıklamdı, ıslak saçları derisine yapışmıştı. Titriyordu.

"Bu gerekli değil."

"Evet, gerekli!" dedi Roland soğuk bir sesle. "Bildiğim bir şey varsa, o da sizin, yaşlı adamın ve dövmeli harikanın bu işte beraber olduğunuz. Buradan kaçıp, bizi arkada bırakmanızı istemiyorum."

Paithan'ın yüzü öfkeyle soldu, gözleri çakmak çakmak parladı. Ağzını açtı, Rega'nın yalvarır gözlerini gördü ve dudaklarını kapattı. Omuzlarını silkerek mırıldandı, "Nasıl isterseniz," ve kardeşini beklemek üzere gemiye doğru yürüdü.

Aleatha, omzunda bir su tulumu ile gemiden çıktı. Bir zamanlar neşeyle dalgalanan etekleri kıvrak bedeninin üzerinde paramparça ve gevşek sarkıyordu. Aşçının şalını omuzlarına sarmıştı, kolları çıplaktı. Roland ince, yıpranmış terliklerin içindeki beyaz ayaklara baktı.

"Bu giysiyle ormana giremezsin!"

Kadının gözlerinin ağaçların çevresinde yoğunlaşan gölgelere, yerde yılan gibi kıvrılmış sarmaşıklara gittiğini gördü. Elleri su tulumunun deri kulbu üzerinde kasıldı. Tulumu sıkıca kavrayıp çenesini kaldırdı.

"Fikrini sorduğumu hatırlamıyorum, insan."

"Aptal kaltak!" diye hırladı Roland.

Yürekli kadındı, hakkını vermek lazımdı. Hançerini çekerek, bitkilerin arasına girdi ve sarmaşıkları, bu çıldırtıcı dişiye karşı hayranlığının, arzusunun vücut bulması gibi görünen kalp şekilli yaprakları öfkeyle biçmeye başladı.

"Rega, geliyor musun?"

Rega tereddüt etti ve arkasına, Paithan'a baktı. Elf başını salladı. Anlamıyor musun? Aşkımız bir hataydı. Herşey, korkunç bir hataydı.

Omuzları çöken Rega ağabeyini takip etti.

Paithan içini çekip kardeşine döndü.

"İnsan haklı, biliyorsun. Tehlikeli olabilir ve..."

"Ben babamın arkasından gidiyorum," dedi Aleatha ve ağabeyi, başını eğişinden, gözlerindeki parıltıdan tartışmanın faydasız olacağını anladı. Su tulumunu ondan alıp omzuna attı. İkisi ormana doğru seğirtti ve sanki korkularını arkada bırakmak istermiş gibi, aceleyle ilerlediler.

Drugar ambar kapağında durmuş, ahşabın üzerinde bıçağını bileyliyordu. Ağır ayaklı cüceler, iş av kovalamaya gelince beceriksizdirler. Drugar, herhangi bir şeye sessizce yaklaşamayacağını biliyordu. Arkalarından gitmeden önce, kurbanlarının uzaklaşmasına izin verecekti.

OTUZBEŞİNCİ BÖLÜM

PRYAN ÜZERİNDE BİR YER

"Haklıydım. Tıpatıp aynı! Ne anlama geliyor bu? Bütün bunlar ne anlama geliyor?"

Önünde günışığından yapılmış gibi duran bir kent vardı. En azından, Haplo yaklaşana kadar görüntüsü buydu. Parlak güzelliği inanılmazdı. İnanamayabilirdi, lordu bilir kaç zamandır menschler ile kapalı kalması yüzünden kaçırdığı aklının bir numarası zannedebilirdi. Daha önce de görmemiş olsaydı.

Yalnız, burada değil. Nexus'ta.

Ama bir fark vardı, Haplo'nun korkunç bir şekilde gülünç bulduğu bir fark. Nexus'taki kent karanlıktı -ışığı sönen bir yıldız gibi, örneğin. Ya da hiç doğmamış bir yıldız gibi.

"Ne düşünüyorsun, köpek?" dedi, hayvanın başını okşayarak. "Aynı, değil mi? Tıpatıp aynı."

Kent orman zemininden yüksekte yapılmıştı, devasa bir duvarın ardında, en yüksek ağaçtan yükseğe tırmanıyordu. Mermer kemerler üzerine yapılmış bir kubbenin üzerinde yükselen sütunlu, kristal bir kule kentin ortasında duruyordu Kulenin tepesi, bu dünyadaki en yüksek nokta olmalı, diye düşündü Haplo yukarı bakarken. Işığın en parlak çıktığı yer, bu merkez kuleydi. Sersemletici parıltı yüzünden Patryn zorla bakabiliyordu. Burada, kulede, ışık özellikle yoğunlaşmış, göklere parıldayarak işiyordu.

"Rehber ışık gibi," dedi köpeğe. "Yalnız, acaba kime ya da neye rehberlik yapması düşünülmüş acaba?"

Hayvan Haplo'nun sorusuna karşı ilgisiz, huzursuzca çevresine bakındı. Ensesindeki deri seğiriyor, köpeğin arka bacağını kaldırıp kaşınmasına sebep oluyordu. Köpek, belki de sorunun kaşıntı olmadığını düşünüyordu, ama sorunun ne olduğunu bilmiyordu. Ama bir sorun olduğundan emindi. İnledi ve Haplo yerinden kıpırdamaması için köpeği okşadı.

Orta kulenin çevresinde, kendi kopyası dört kule daha vardı ve kubbenin üzerinde durduğu platformun üzerinde duruyorlardı. Onlardan bir alt seviyede, sekiz kule daha. Bu kulelerin arkasından dev mermer düzlükler yayılıyordu. Kuşkusuz model olarak alınan yeryüzü düzlükleri gibi, üzerlerinde binalar ve konutlar vardı. Ve son olarak, koruyucu duvarın her iki ucunda, başka bir sütun duruyordu. Eğer bu kent, Nexus ile aynı plana göre yapıldıysa -ve Haplo'nun aksini düşünmek için bir sebebi yoktu-bu sütunlardan, ana yönlere yerleştirilmiş dört tane olacaktı.

Haplo ormanda yoluna devam etti, köpek de peşinden geliyordu. İkisi, dolaşık bitki örtüsünün arasından kolaylıkla ve sessizce ilerlediler. Yaprakların üzerinde, yavaş yavaş solan rün ışıltıları dışında geçişlerinden hiçbir iz bırakmıyorlardı.

Ve sonra orman aniden, sanki birisi üzerinden sabanla geçmiş gibi bitti. İleride, parlak günşığı ile yıkanmış, sivri kayalara oyulmuş bir yol vardı. Ağaçların gölgelerinden ayrılmayan Haplo uzandı ve elini taşa koydu. Gerçekti, seri, pütürlü, güneşin ısısıyla sıcaktı, başta sandığı gibi bir hayal değildi.

"Bir dağ. Kenti bir dağın tepesine yapmışlar." Bakışlarını kaldırdı ve yolun kaya üzerinde kıvrılarak uzandığını gördü.

Yol pürüzsüzdü, açıkça belirliydi ve üzerinde yürüyen her kimse, kent duvarlarından izleyenler tarafından kolayca görülebilecekti.

Haplo tulumdan bir yudum aldı ve köpekle paylaştı, sonra düşünceli düşünceli, dikkatle kente baktı. Patryn menschlerin ağaçtepelerine tünemiş, ağaçtan yapılmış kaba evlerini düşündü.

"Kuşku yok. Sartanlar yapmış bunu. Ve hâlâ orada olabilirler. Birkaç bin tanesinin içine yürüyebiliriz."

Boş bir hareket olduğunu bile bile eğilip yolu inceledi. Kayalar arasında ıslık çalan rüzgâr, geçenlerin bırakmış olabileceği tüm izleri yok edecekti.

Haplo cebine tıkıştırdığı sargıları çıkardı ve yavaş yavaş, dikkatle ellerine sarmaya başladı. "Bunun fazla işe yarayacağını sanmıyorum," dedi köpeğe. Köpek bu düşünceden rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Arianus'ta kendine Albert diyen Sartan bizi kolayca yakaladı. Ama dikkatsiz davrandık, değil mi, oğlum?"

Köpek aynı fikirde değil gibiydi, ama tartışmamaya karar verdi.

"Burada daha uyanık olacağız."

Haplo su tulumunu sırtlayıp ormandan çıkarak, kayaların ve kenarlara inatla tutunan birkaç çalımsı çam ağacının arasında kıvrılan, üzerine taşlar saçılmış yola adım attı. Parlak güneş ışığının altında gözlerini kırpıştırdı, sonra yola koyuldu.

"Yalnızca iki yolcuyuz, öyle değil mi, oğlum? Işığı gören bir çift yolcu."

"Benimle gelmen son derece nazik bir davranış," dedi

Lenthan Quindiniar.

"Çık çık. Düşünme bile," diye yanıtladı Zifnab.

"Yalnız başarabileceğimi sanmıyorum. Ormanın içinden geçmek konusunda son derece dikkate değer bir yöntemin var. Sanki ağaçlar senin geldiğini görünce kenara çekiliyorlar."

"Geldiğini görünce kenara kaçtıklarını söylemek daha uygun olur," diye gümbürdedi bir ses yosunun çok altından.

"Bu kadar konuştuğun yeter!" diye homurdandı Zifnab, aşağı doğru dik dik bakıp ayağını yere vurarak.

"Çok fena acıkmaya başlıyorum."

"Şimdi olmaz. Bir saat sonra gel."

"Hıh." Çok büyük bir şey çalıların arasından sürünüp geçti.

"Bu ejder miydi?" diye sordu Lenthan, hafifçe endişeli. "Ona zarar veremez, değil mi? Eğer karşılaşacak olurlarsa."

"Hayır, hayır," dedi Zifnab, çevresine bakınarak. "Kontrolüm altında. Korkacak bir şey yok. Kesinlikle hiçbir şey yok. Ne tarafa gittiğini fark etmedin, değil mi? Gerçi fark etmez, ama!" Yaşlı adam, sakalını dalgalandırarak başını salladı. "Kontrolüm altında. Evet. Kesinlikle." Endişeyle omzundan arkaya baktı.

İki adam yakıcı güneşten uzakta, serin, gölgelik bir açıklıkta, çok yaşlı bir ağacın dallarına oturmuş, dinleniyorlardı. Ağacın üzerinde yosunlar büyümüştü.

"Ve beni bu yıldıza getirdiğin için teşekkür ederim. Gerçekten çok minnettarım," diye devam etti Lenthan. Çevresine sessiz bir tatmin içinde baktı. Elleri dizlerinde, kıvrılmış ağaçlan, sarkan sarmaşıkları ve uçuşan gölgeleri seyrediyordu. "Buradan çok uzakta mıdır acaba? Oldukça yorgun hissediyorum."

Zifnab Lenthan'ı süzdü ve nazikçe gülümsedi. Sesi yumuşaktı. "Hayır, çok uzak değil, dostum." Yaşlı adam Lenthan'ın solgun, zayıf elini okşadı. "Uzak değil. Aslında, daha fazla gitmemize gerek olduğunu sanmıyorum. Sanırım o buraya gelecek."

"Ne harika!" Elf in solgun yanakları bir kırmızılıkla renklendi. Ayağa kalktı ve hevesle arandı, ama hemen oturmak zorunda kaldı. Yanaklarındaki renk uçtu ve yerini mum gibi, gri bir renge bıraktı. Derin derin nefes aldı. Zifnab kolunu Elfin omzuna doladı ve rahatlatmak ister gibi tuttu.

Lenthan titrek bir nefes daha aldı ve gülümsemeye çalıştı. "O kadar hızlı kalkmamam gerekirdi. Başım çok döndü." Duraksadı, sonra ekledi, "Sanırım ölüyorum."

Zifnab Lenthan'ın elini okşadı. "Hadi, hadi, yaşlı dostum. Sonuçlar çıkarmanın âlemi yok. Kötü hissettiğin zamanlardan biri, o kadar. Geçecektir..."

"Hayır, lütfen. Bana yalan söyleme." Lenthan solgun solgun gülümsedi. "Ben hazırım. Çok yalnız kaldım, anlıyor musun, çok yalnız."

Yaşlı adam sakalının ucuyla gözlerini sildi. "Artık yalnız kalmayacaksın, dostum. Bir daha asla."

Lenthan başını salladı, sonra içini çekti.

"Yalnız o kadar zayıfım ki! Geldiğinde onunla gidebilmem için güce ihtiyacım olacak. Omzuna yaslansam çok alınır mısın? Birazcık. Herşey dönüp durmayı bırakana kadar!"

"Nasıl hissettiğini biliyorum," dedi Zifnab. "Kör olası yer, gençken olduğu gibi yerinde durmuyor ki! Ben tamamen modern teknolojiyi suçluyorum. Nükleer reaktörleri."

Yaşlı adam bir ağacın geniş gövdesine yaslandı. Elf başını büyücünü omzuna yasladı. Zifnab kuarklar hakkında gevezelik yapıyordu. Lenthan, söcükleri dinlemiyor olsa da, yaşlı adamın sesini duymaktan hoşnuttu. Dudaklarında bir gülümseme, sabırla gölgeleri seyretti ve karısını bekledi.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Roland, Aleatha'ya dik dik, öfkeyle bakarak. Önlerini kesen bulanık suyu işaret etti. "Onun gelmemesi gerektiğini söylemiştim, elf. Onu geride bırakmamız gerekecek."

"Kimse beni geride bırakmıyor!" diye yanıt verdi Aleatha, ama diğerlerinin ardında kalarak, pis kokulu birikintiye fazla yaklaşmamaya özen gösterdi. Kendi dilini konuşuyordu, ama insanları anlamıştı. Elfler ve insanlar gemideki zamanlarını kavga ederek geçirmiş olabilirlerdi, ama en azından birbirlerine kendi dillerinde hakaret etmeyi öğrenmişlerdi.

"Belki çevresinden dolaşabiliriz," dedi Paithan.

"Dolaşabilsek bile" -Rega yüzündeki teri sildi- "ormanın içinden kendimize yol açmak günler alır! O yaşlı adamların bu dolaşık bitkilerin arasında nasıl bu kadar hızlı ilerlediklerini anlamıyorum."

"Büyü," diye mırıldandı Roland. "Ve muhtemelen onları bu pis suyun üstünden aşıran da büyüydü. Ama bize yardımı dokunmayacak? Ya içinden geçeceğiz, ya da yüzmek zorunda kalacağız."

"Yüzmek mi?" Aleatha ürpererek geri çekildi.

Roland hiçbir şey söylemedi, ama öyle bir bakış fırlattı ki herşeyi anlatıyordu. Şımarık velet...

Saçlarını arkaya atan Aleatha öne koştu ve Paithan onu durduramadan birikintiye girdi.

Ayak bileklerine kadar battı. Su kurşuni, yağlı dalgalar halinde yayıldı - suyun üstünde hızla kayan uzun bir şekil tarafından aniden bölünen

dalgalar.

"Yılan!" diye haykırdı Roland, suya dalıp Aleatha'nın önüne geçerek ve raztarı ile şiddetli darbeler indirerek.

Paithan Aleatha'yı kıyıya çekti. Roland öfkeyle, sular sıçratarak mücadele etti. Avı gözden kaybolunca durup çevresine bakındı.

"Nereye gitti? Gördünüz mü?"

"Sanırım o tarafa, otların arasına kaçtı." Rega işaret etti.

Roland öfke içinde, dikkatle bakınarak, raztarı elinde sudan çıktı. "Seni aptal!" Öfkeden konuşamıyordu "Zehirli olabilirdi! Neredeyse kendini öldürtecektin!"

Aleatha ıslak giysiler içinde titreyerek, yüzü ölü gibi beyaz, meydan okur bir yüzle duruyordu. "Beni... arkada bırakmıyorsunuz," dedi, takırdayan dişlerinin arasından zorla "Siz geçebiliyorsanız... ben de geçerim!"

"Bizim deri çizmelerimiz, deri giysilerimiz var! Bizim bir şansımız var - Ah, boşuna konuşuyorum!" Aleatha'yı yakalayan Roland, öfkeden nefesi kesilen ve debelenen kadını kollarında havaya kaldırdı.

"Beni yere bırak!" Aleatha kıvrandı, tekmeledi. Düşünmeden, fark etmeden insan dilinde konuşmuştu.

"Henüz değil. Suyun ortasına gelene kadar bekleyeceğim," diye mırıldandı Roland, suyun içine dalarak.

Aleatha suya baktı, hatırladı ve ürperdi. Elleri Roland'ın boynuna dolandı ve sıkıca tuttu. "Bırakmayacaksın, değil mi?" dedi, Roland'a tutunurken.

Roland yüzüne bu kadar yakın olan yüze baktı. Dehşetle açılmış menekşe gözler şarap kadar koyu, şaraptan da sarhoş ediciydi. Elf kadının saçları Roland'ın çevresinde dalgalanıyor, derisini gıdıklıyordu. Aşk içinde aktı, kanına karıştı. Yılanın vereceği zehirden daha da acı vericiydi.

"Hayır," dedi, sesi boğazını sıkan arzunun acısıyla boğuk Kadını tutan kolları sıkılaştı.

Paithan ile Rega arkalarından geliyorlardı.

"O da neydi'" diye sordu nefes nefese ve arkasını döndü.

"Balık, sanırım," dedi Paithan, hızla yanına gelerek Kadının kolunu tuttu Rega umutla ona gülümsedi.

Elf in yüzü sert ve ciddiydi Rega'ya korumadan başka hiçbir şey vaat etmiyordu Rega'nın gülümsemesi silindi. Sessizlik içinde, bakışlarını sudan

ayırmadan yürümeye devam ettiler. Neyse ki birikinti derin değildi ve ortada dizlerinden daha yükseğe çıkmıyordu. Karşı kıyıya ulaşınca Roland sudan çıktı ve Aleatha'yı yere bıraktı

Yola devam etmek üzere hazırlandığı sırada kolunda utangaç bir dokunuş hissetti.

"Teşekkür ederim," dedi Aleatha

Onun için zordu bu sözcükleri söylemek insan dilinde olduklarından değil, ama içinde bu denli keyif verici ve kafa karıştırıcı hisler uyandıran bu adamın yanındayken konuşmayı güç bulduğundan. Bakışları adamın dudaklarının kıvrımına gitti. Onun öpüşünü, bedeninden geçen alevi hatırladı. Bir daha olacak mı diye merak ediyordu. Şimdi yanıbaşında duruyordu. Biraz daha yaklaşması yeterli olacaktı, yarım adım daha.

Sonra hatırladı Roland ondan nefret ediyordu, küçük görüyordu. Sözlerini duyar gibi oldu. Umarım burada çürürsün aptal kaltak küçük aptal Aleatha'yi öpmesi bir hakaretti, alay etmişti onunla.

Roland kendisininkine dönen solgun yüzü, bu yüzdeki küçümsemeyi gördü. Kendi arzusu, içinde buza döndü. "Bahsetmeye değmez, elf. Hem, biz insanlar sizin kölenizden başka neyiz ki?"

Uzun adımlarla yürüyerek ormana daldı Aleatha da arkasından gitti Ağabeyi ve Rega ayrı ayrı, yalnız başlarına, arkalarından yürüyorlardı Her bin mutsuzdu Her bin hayal kırıklığı içindeydi Her bin, bir diğeri herşeyı düzeltecek bir şey söylemediği için -herhangi bir şey-öfkeli ve içerlemişti. Ama hiçbiri ilk konuşan olmayacaktı.

Aralarındaki sessizlik, yanlarında yürüyen canlı bir varlık halini alana dek büyüdü. Varlığı o kadar güçlüydü ki, Paithan arkalarından gelen bir ses -sudan geçen ağır çizmelerin sesi- duyduğu zaman, diğerlerinin dikkatini çekmeyi reddetti.

OTUZALTINCI BÖLÜM

BİR YER,

PRYAN

Haplo ile köpek yoldan yukarı yürüdüler. Patryn dikkatle kent duvarlarını gözledi, ama kimseyi görmedi. Dikkatle dinledi, ama kayaların arasında, fısıldayan bir nefes gibi içini çeken rüzgârdan başka bir şey duymadı. Güneşin ısıttığı dağın üzerinde yalnızdı.

Yol onu dosdoğru, altıgen şekilli ve üzerine rünler oyulmuş büyük, metal bir kapıya götürdü -kentin kapısıydı bu. Pürüzsüz beyaz, mermer duvarlar, tam önünde yükseliyordu. Halkından on kişi birbirlerinin omuzlarında durabilir, yine de en üstteki kişi duvardan içeriyi göremezdi. Elini üstüne koydu. Mermer kaygandı, iyice parlatılmıştı. Bir örümcek bile tırmanmakta güçlük çekerdi. Kentin kapısı kapanıp, mühürlenmişti. Kapıyı koruyan, duvara işlenmiş desenler Haplo'nun bedenindeki rünlerin karıncalanmasına ve kaşınmasına sebep oldu. Sartanlar burada mutlak hakimiyet sahibiydi. Onların bilgisi ve izni olmadan kimse içeriye giremezdi.

"Hey, muhafız!" diye bağırdı Haplo, başını kaldırıp duvarın tepesine bakarak.

Sözleri kendisine geri döndü.

Sahibinin sesinin yankısından rahatsız olan köpek, başını arkaya atıp uludu. Kederli inleme duvarlarda yankılandı ve Haplo'yu bile altüst etti. Haplo elini köpeğin başına koydu. Yankılar söndüğünde dinledi, ama hiçbir şey işitmedi.

Artık pek az kuşkusu vardı. Kent boştu, terk edilmişti.

Haplo güneşin devamlı parladığı bir dünyayı ve bu yeni dünyanın düzenli gece ve gündüzlere alışık olanlar üzerindeki etkisini düşündü. Ağaçlara kuş gibi tüneyen Elfler ile insanları, çaresizce toprak altındaki evlerini hatırlatacak bir yer arayarak yosunu kazan cüceleri düşündü. Titanları ve onların korkunç, açması arayışlarını düşündü.

Arkasını dönüp kaygan, parlak duvarlara baktı, elini mermer duvara koydu. Alev alev güneşin altında garip bir şekilde serindi. Serin, sert ve aşılamaz, cennetten atılanlar için geçmişlerinin olduğu gibi. Tam olarak anlayamıyordu. Işık, örneğin. Arianus'taki Yıksı-diksi gibi. Amacı neydi? Neden buradaydı? O gizemi çözmüştü -daha doğrusu gizem kendisi için çözülmüştü. Piyan yıldızlarının gizemini de çözeceğinden emindi. Hem, birisinin içine girmek üzereydi.

Haplo altıgen kapıya dönüp baktı. Parlak, gümüş cepheye oyulmuş rün yapısını fark etti. Bir rün eksikti. O rün sağlanınca, kapı kendiliğinden açılacaktı. Basit bir yapıydı, temel Sartan büyüsü. Çok zahmete girmemişlerdi. Neden girsinler ki? Sartanlar'dan başka kimse rün büyüsünü bilmez.

Yani hemen hemen kimse.

Haplo elini pürüzsüz duvar boyunca gezdirdi. Sartan büyüsünü biliyordu, kapıyı açabilirdi. Ama kullanmamayı tercih ediyordu. Onların rün yapılarını kullanmak beceriksiz ve yakışıksız hissetmesine sebep oluyordu, yerdeki toza desenler çizen bir çocuk gibi. Dahası, bu sözde geçilemez duvarları kendi büyüsünü kullanarak aşmak ona büyük tatmin verecekti.

Patryn büyüsü. Sartanlar'ın büyük düşmanlarının büyüsü.

Ellerini kaldırdı ve parmaklarını mermere koydu. Haplo rünleri çizmeye başladı.

"Şşş."
"Bir şey demedim."
"Hayır, yani durun, kıpırdamayın. Sanırım bir şey duydum."
Dördü hareket etmeyi bıraktılar ve yerlerinde, nefes bile almadan durdular. Orman da sessizleşti. Yaprakları kıpırdatan tek bir rüzgâr, geçip giden hayvanlar, ötüşen kuşlar yoktu. Başta hiçbir şey duymadılar. Sessizlik, sıcaklık kadar ağır ve baskındı. Ağaçların gölgeleri çevrelerinde toplandı, titrediler, alınlarından soğuk terler sildiler.
Ve sonra bir ses duydular.
"Ve ben de George'a dedim ki, 'George,' dedim, 'üçüncü film bir felaketti. Şirin, küçük, tüylü şeyler. Bizim gibi, azıcık aklı başında olan herkes hepsinin içini doldurtup..."
"Bekle," dedi bir başka ses, oldukça bitkin ve zayıf. "Bir şey duydun mu?" Ses daha heyecanlı geldi. "Evet, sanırım duydum. Sanırım geliyor!"
"Baba!" diye haykırdı Aleatha ve yoldan aşağı koşmaya başladı.
Diğerleri arkasından gitti ve açıklığa fırladılar; elf ve iki insanın silahları ellerinde, hazırdı. Açıklığa çıkınca duraladılar ve yaşlı adamla orta yaşlı elften daha tehlikeli bir şey bulamayınca oldukça aptal hissettiler.
"Baba!" Aleatha Lenthan'a doğru atıldı, ama yolunun yaşlı adam tarafından kesildiğini gördü.
Zifnab ağacın yanındaki yerinden kalkmış, ciddi ve sert bir yüzle önlerinde duruyordu. Arkasında, Lenthan Quindiniar kollarını uzatmıştı, yüzü bedensel değil, tinsel bir ışıkla aydınlanmıştı.
"Sevgili Elithenia'm!" dedi nefes nefese, öne doğru bir adım atarak. "Ne kadar da güzel görünüyorsun. Tıpkı hatırladığım gibi!"
Dördü bakışlarını izledi ve siyah, kayan gölgelerden başka bir şey göremediler.
"Kiminle konuşuyor?" diye sordu Roland, alçak sesle.
Paithan'ın gözleri yaşlarla doldu, başını eğdi. Yanına yanaşan Rega Elf in elini tutup sıktı.
"Bırak geçeyim!" diye haykırdı Aleatha öfkeyle. "Bana ihtiyacı var!"
Zifnab kolunu uzattı ve Aleatha'yı sıkıca, görünüşte zayıf, yaşlı kollarından beklenmeyecek bir güçle yakaladı.

"Hayır, kızım. Artık yok."

Aleatha konuşamadan, bakakaldı. Sonra bakışlarını babasına çevirdi. Lenthan'ın kolları açıktı, sevdiği birisi ona yaklaşırken ellerini tutacakmışçasına ellerini uzattı.

"Roketlerim sayesinde, Elithenia," dedi utangaç bir guatrla. "Bütün bu yolu roketlerim sayesinde geldik. Burada olacağını biliyordum, anlıyor musun? Gökyüzüne baktığımda, senin yukarıda saflıkla ve sadakatle parladığını görebiliyordum."

"Baba," diye fısıldadı Aleatha.

Babası onu duymadı, fark etmedi. Elleri kapandı. Yüzünü sevinç doldurdu, mutluluk gözyaşları yanaklarından aşağı aktı.

Lenthan boş kollarını göğsüne çekti ve boş havayı kucaklayarak öne, yosuna doğru düştü.

Aleatha Zifnab'ı iterek geçti. Babasının yanında diz çökerek, onu kollarına aldı. "Özür dilerim, baba," dedi ağlayarak.

"Üzgünüm!"

Lenthan ona gülümsedi. "Roketlerim."

Gözleri kapandı, içini çekti ve kızının kollarında gevşedi. İzleyenlere, huzurlu bir uykuya dalmış gibi göründü.

"Baba, lütfen! Ben de yalnızdım. Bilmiyordum, baba. Bilmiyordum! Ama artık hep beraber olacağız, birbirimize destek olacağız!"

Paithan nazikçe Rega'dan uzaklaştı, diz çöktü, Lenthan'ın gevşek elini alıp parmaklarını bileğine bastırdı. Elin yere düşmesine izin verdi. Kolunu kardeşine dolayarak sıkıca sarıldı.

"Çok geç. Seni duyamaz, Thea." Elf babasının bedenini kardeşinin kollarından kurtardı ve yavaşça yere uzattı. "Zavallı adam. Sonuna kadar deli kaldı."

"Deli mi?" Zifnab dik dik Elfe baktı. "Deli de ne demek? Tıpkı ona söz verdiğim gibi, yıldızlarda karısını buldu. Onu buraya getirmemin sebebi buydu."

"Kimin daha deli olduğunu bilmiyorum," diye mırıldandı Paithan.

Aleatha bakışlarını babasından ayırmamıştı. Aniden ağlamayı bırakmış, derin, titrek bir nefes almıştı. Eliyle gözlerini ve burnunu silip ayağa kalktı.

"Fark etmez. Ona bak. Artık mutlu. Daha önce hiç mutlu değildi, hiçbirimiz değildik." Sesi acı doldu. "Orada kalıp ölmeliydik..."
"Böyle hissettiğine sevindim," dedi kalın bir ses. "Sonunu kolaylaştıracak."
Drugar yolda durmuş, sol eliyle Rega'nın kolunu sıkıca tutuyordu. Cüce'nin sağ elindeki hançer kadının karnına dayanmıştı.
"Seni piç! Bırak onu..." Roland öne bir adım attı.
Cüce hançerin ucunu biraz bastırarak, kadının yumuşak deri giysisinin üzerinde kara bir çukur oluşturdu.
"Karnında yara olan birini daha önce gördün mü?" Drugar çevresindekilere dik dik baktı. "Yavaş ve acı dolu bir ölüm olur. Özellikle de burada, ormanda, böceklerin ve hayvanların ortasında..."
Rega inledi. Cüce'nin elinin altında titriyordu.
"Tamam." Paithan ellerini kaldırdı. "Ne istiyorsun?"
"Silahlarınızı yere koyun."
Roland ile Elf denileni yaptılar ve raztar ile hançeri yola, Drugar'ın ayaklarının dibine attılar. Çizmesini uzatan Cüce silahları arkasına doğru tekmeledi.
"Sen, ihtiyar, büyü yok," diye homurdandı Cüce.
"Ben mi? Hayal bile edemem," dedi Zifnab uysallıkla. Ayaklarının altındaki yer hafifçe sarsıldı, endişeli bir ifade büyücünün yüzünden geçti. "Ah, eyvah. Şey... ejderimi görmediniz, değil mi?"
"Kes sesini!" diye hırladı Drugar. Rega'yı yanına çekerek açıklığa girdi. Hançeri kadının karnına bastırmış, gözleri her hareketi izliyordu. "Oraya." Kafasıyla ağaca doğru işaret etti. "Hepiniz. Şimdi!"
Roland, elleri havada, sırtı ağaca gelene kadar geriledi. Aleatha İnsan'ın güçlü bedenine yaslandığını hissetti. Roland bir adım atarak bedenini Cüce ile Aleatha arasında kalkan etti. Paithan da ona katılarak kardeşinin önüne geçti.
Zifnab yere bakıyor, başını sallayarak mırıldanıyordu, "Ah, eyvah. Ah, eyvah."
"Sen de, ihtiyar!" diye bağırdı Drugar.
"Ne?" Zifnab başını kaldırdı ve gözlerini kırpıştırdı. "Diyorum ki, sizinle biraz konuşabilir miyim?" Büyücü öne doğru ilerledi ve bir sırrını açar gibi

başını eğdi. "Sanırım küçük bir problemimiz var. Ejder..."

Hançer Rega'nın deri pantolonunu biçti ve altındaki eti açığa çıkardı. Rega nefesini tuttu ve ürperdi. Cüce hançerini çıplak deriye bastırdı.

"Geri çekil, ihtiyar!" diye bağırdı Paithan, sesi panikle boğularak.

Zifnab Drugar'a üzgün üzgün baktı. "Belki de haklısındır. Ben de diğerlerine katılayım, orada, ağacın yanında..." Yaşlı adam ayaklarını sürüyerek o tarafa yürüdü. Roland onu yakaladı, neredeyse ayaklarını yerden kesecekti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Paithan.

"Hepiniz öleceksiniz," dedi Drugar, işitmesi korkunç, duygusuz bir sakinlikle.

"Ama neden? Sana ne yaptık?"

"Halkımı öldürdünüz."

"Bizi suçlayamazsın!" diye haykırdı Rega dehşetle. "Bizim suçumuz değildi!"

"Silahlarla, onları durdurabilirdik," dedi Drugar. Dudaklarında köpükler oluşmuş, gözleri kara kaşlarının altından fırlıyordu. "Savaşabilirdik! Silahları bizden esirgediniz! Ölmemizi istediniz!"

"Drugar durup dinledi. İçinde bir şey kıpırdanıyor, ona fısıldıyordu. Sözlerinde durdular. Silahları getirdiler. Geç kaldılar, ama onların suçu değildi. Ne kadar önemli olduğunu bilmiyorlardı.

Cüce onu boğacak gibi olan tükürüğünü yuttu. "Hayır!" diye bağırdı vahşice. "Bu doğru değil! Bilerek yaptılar! Ödemeliler!"

Fark etmezdi. Hiçbir şey değişmezdi. Halkımız bu sona mahkumdu, onları hiçbir şey kurtaramazdı.

"Drakar!" diye haykırdı Cüce, başını göğe kaldırarak. Elindeki hançer titriyordu. "Görmüyor musun? Bu olmadan, sahip olduğum hiçbir şey kalmayacak!"

"Şimdi!" Roland öne fırladı. Paithan hızla arkasından geldi. Rega'yı yakalayan insan, kardeşini Cüce'nin elinden kurtardı ve açıklık boyunca sürükledi. Aleatha sendeleyen, sarsılmış Rega'ya sarıldı.

Paithan Drugar'ın hançer tutan elini yakaladı ve bileğini büktü. Roland kavrayan parmakların arasından hançeri kurtardı ve ucunu çevirerek, keskin kenarı Cüce'nin kulağının altındaki damara yasladı.

"Cehennemde görüşürüz..."

Ayaklarının altındaki yer kabardı, sarsıldı ve sinirli bir çocuğun bebeklerini saçması gibi çevreye saçıldı. Dev bir kafa, yosunu parçalayarak, ağaçları yıkarak, sarmaşıkları sökerek yükseldi. Alev alev, kırmızı gözler açıldı, parıl parıl dişler aralandı, siyah dil oynadı.

"Ben de bundan korkuyordum!" dedi Zifnab korkuyla. "Büyü bozuldu. Kaçın! Canını seven kaçsın!"

"Biz... dövüşebiliriz!" Paithan el yordamıyla kılıcını aradı, ama sarsılan yosun üzerinde ayakta kalmaya çalışmaktan başka şey gelmiyordu elinden.

Alev alev, kırmızı gözler açıldı, parıl parıl dişler aralandı, siyah dil oynadı.

"Bir ejderle dövüşemezsin! Dahası, istediği aslında benim. Öyle değil mi?" Yaşlı adam yavaşça dönerek yaratıkla yüzleşti.

"Evet!" diye tısladı ejder, nefret çatal dilinden zehir gibi damlayarak. "Evet, sen, yaşlı adam! Beni büyüyle bağladın, tutsak ettin. Ama artık değil, artık değil. Zayıfsın, yaşlı adam.

O elf kadının ruhunu asla çağırmamalıydın. Hem de ne için? Ölmekte olan bir adamla alay etmek için."

Çaresizce, gözlerini ejderin dehşetinden kaçırmaya çalışırken, Zifnab'ın sesi şarkıyla yükseldi.

Gezdiğim tüm zamanlarda,
birasını, neşesini, boşa harcamayan
Kont'dan gittikçe daha çok hoşlandım.
Düşünmeden derdi ki Kont, sözlerinde bilgelikle,
"Yoktur dünyada daha büyük zevk,
siyah bira içmek gibi."

Ejderin başı yaklaştı. Yaşlı adam istemeden başını kaldırdı, alev alev gözleri gördü ve sözlerini şaşırdı.

Yirmi beş yıldır geziyorum... şey...
Dur bakalım. Savaş da gördüm... aa...

Lay-lay-lom... lom daha bir kızla... şey...
bir şey yapmadan. Şampanya çarpmıyor beni..

"Sözler bunlar değildi!" diye haykırdı Roland. "Ejdere bakın! Büyü işe yaramıyor! Şansımız varken kaçalım!"

"Onu tek başına dövüşmesi için bırakamayız," dedi Paithan.

Hızla arkasını döndü. Yaşlı adamın kaşları öfkeyle diken diken oldu. "Sizleri buraya bir amaç için getirdim! Hayatlarınızı harcamayın, yoksa uğruna çabaladığım herşeyi bozacaksınız! Kenti bulun!" diye bağırdı, kollarını sallayarak. "Kenti bulun!"

Koşmaya başladı. Ejderin başı yerinden fırladı ve yaşlı adamın cüppesinin eteklerini yakalayarak, adamı yere yıktı. Zifnab'ın elleri, kendini kurtarmaya çalışırken yeri çaresizce tırmaladı.

"Kaçın, sizi aptallar!" diye haykırdı ve ejderin çeneleri üzerine kapandı.

OTUZYEDİNCİ BÖLÜM

BİR YER,

PRYAN

Haplo terk edilmiş kenti ağır ağır, acele etmeden, lorduna açık ve detaylı bir rapor verebilmek için dikkatle keşfetti. Zaman zaman duvarların dışındaki menschlerin neler yaptığını merak ediyordu, ama sonra ilgisi yok oluyor, konuyu kafasından atıyordu. Kentin duvarlarının içinde bulduğu -ya da bulamadığı- şeyler daha çok önem taşıyordu.

Duvarların içinde, kent Nexus'taki kardeşinden farklıydı. Farklılıklar pek çok şeyi açıklıyordu, ama yanıtsız bıraktığı sorular da vardı.

Kentin kapısının hemen içinde geniş, taş döşeli, yuvarlak bir meydan vardı. Haplo eliyle havaya bir dizi mavi, parlak rün çizdi ve geri çekilip seyretmeye başladı. Taşa tutunmuş görüntüler, geçmişin anıları hayata döndü ve alanı hayaletlerle doldurdu. Meydan aniden alışveriş eden, değiş-tokuş eden, günün haberlerini konuşan kişilerin soluk yansımaları ile doldu. Elfler, insanlar ve cüceler pazar sergilerinin arasında ite kaka ilerlediler.

Aralarında yürüyen Haplo, arada bir geçen, beyaz cüppeli, kutsal yüzlü bir Sartan'ı ayırdedebiliyordu.

Meydanda pazar kurulmuştu -aslında pazar kurulan pek çok günden bahsetmek daha uygun olurdu, çünkü Haplo zamanın geçişine, gözlerinin önünde hızlı akan bir dere gibi akışına tanık oldu. Beyaz duvarların içinde herşey sakin ve huzur dolu değildi. Elfler ve insanlar çarpıştı, pazarda kan döküldü. Cüceler isyan etti, sergileri yıktılar, mallan mahvettiler. Sartanlar, büyülerinin gücüne rağmen, ırksal nefret ve önyargıya panzehir bulmak için sayıca çok az ve çaresizdiler.

Ve sonra, halkların arasında hareket eden dev yaratıklar geldi -çoğu binadan daha uzun, gözsüz, sözsüz, güçlü. Düzeni sağladılar ve caddelerde devriye gezdiler. Menschler barış içinde yaşadı, ama bu zorlama bir barıştı -temelsiz, mutsuz.

Zaman geçtikçe, görüntüler Haplo'ya gittikçe daha az net gelmeye başladı. Gözlerini zorladı, ama neler olduğunu göremedi ve güçsüz kalanın kendi büyüsü olmadığını fark etti, Sartanlar'ın, kenti bir arada tutan büyüsüydü zayıflayan. Büyü gittikçe azaldı -yağmurun ıslattığı bir resimdeki renkler gibi gittikçe belirsizleşti, aktı. Sonunda, Haplo meydanda hiçbir şey göremez oldu. Boştu, herkes gitmişti.

"Demek," dedi uyandırdığı köpeğe; canı sıkılan hayvan gösteri sırasında uyuklamıştı, "Sartanlar bizim dünyamızı yok ettiler ve dört unsuruna ayırdılar. Ölüm Kapısı'ndan geçerek, menschleri Arianus'a getirmeleri gibi, bu dünyaya da getirdiler. Ama burada da, Arianus'ta olduğu gibi sorunlarla karşılaştılar. Arianus'ta -Gök Dünyası'nda- havada yüzen kıtalar, menschlerin üzerinde yaşamaları için, su dışında herşeye sahiptiler. Sartanlar büyük Yıksı-Diksi'yi yaptılar, adaları alt alta sıralayıp, aşağıda süren sonsuz fırtınadan yukarı su pompalamayı hedeflediler.

"Ama bir şey oldu. Gizemli bir sebepten dolayı Sartanlar projelerini terk ettiler, aynı zamanda menschleri de. Bu dünyada, Pryan'da, Sartanlar geldi ve bu dünyanın -onların bakış açısına göre-yaşanamaz olduğuna karar verdi. Ormanla kaplandığından, kullanıma hazır taşları, kolayca dövülecek metalleri yoktu ve güneş daima parlıyordu. Bu kentleri yaptılar ve nezaketle, menschleri koruyucu duvarlarının arkasında yaşamaları için

getirdiler, hatta onlara, evlerini hatırlatması için yapay, büyülü gece ve gündüzler sağladılar."

Köpek, kenti dolduran yumuşak beyaz tozla kaplanmış patilerini yaladı ve sahibinin gevezelik etmesine, dinlediğini göstermek için zaman zaman başını eğerek izin verdi.

"Ama menschler buna uygun minnettarlıkla karşılık vermedi."

Haplo köpeğe ıslık çaldı. Hayaletli meydanı terk ederek kentin caddelerinde yürüdü. "Bak, elfçe işaretler. Elf stilinde yapılmış binalar - minareler, kemerler, ince işlemeler. Ve burada, insan konutları -katı, büyük, sağlam. Kısa yaşamlarına sahte bir kalıcılık hissi vermesi için. Ve bir yerlerde, muhtemelen altımızda, cücelerin konutlarının olduğunu tahmin ediyorum. Hepsi bir arada, ahenk içinde yaşasın diye.

"Ne yazık ki, bu üçlünün bireyleri aynı müzikal anlayışa sahip değildi. Her biri, diğerlerine rağmen kendi şarkısını söyledi."

Haplo durup çevresine dikkatle baktı. "Burası Nexus kentinden gerçekten farklı. Sartanlar'ın bize bıraktığı kent -yalnızca onların bildikleri bir sebepten- bölünmüş değil. İşaretler Sartan dilinde. Geri gelip Nexus kentinde yaşamayı hedefledikleri açık. Ama neden? Ve neden tıpatıp aynı olan bir kenti Pryan üzerinde yapsınlar? Sartanlar neden bu kentleri terk ettiler? Nereye gittiler? Menschlerin kentlerinden kaçmasına sebep olan ne? Ve titanların bütün bunlarla ne ilgisi var?"

Kentin parlak, yansıtıcı camdan merkez kulesi tam tepesinde, her yerden görülecek şekilde dikiliyordu. Kuleden parlak, beyaz bir ışık fışkırıyordu - yıldız ışığı. Garip, büyülü alacakaranlık yavaşça kentin üzerine sürünmeye başladığında parlaklığı arttı.

"Yanıtlar burada olmalı," dedi Haplo köpeğe.

Hayvanın kulakları dikildi, inledi ve geriye doğru, kapıya baktı. Köpek ve sahibi uzaktan sesler -mensch sesleri ve bir ejderin kükremesini işitebiliyorlardı.

"Hadi," dedi Haplo, bakışlarını ışık kulesinden ayırmadan. Köpek kuyruğunu sallayarak, tereddüt etti. Patryn parmaklarını şıklattı. "Hadi, dedim."

Kulakları inik, başı eğik, köpek denileni yaptı. İkisi boş caddede yollarında devam ettiler ve kentin kalbine doğru ilerlediler.

Yaşlı adamı çenelerinin arasına alan ejder, yosunun altına daldı. Dördü yukarıda, dehşet ve korku ile felce uğramış bir biçimde beklediler. Aşağıdan korkunç bir haykırış geldi -sanki parça parça edilen birisinden yükseliyormuş gibi.

Ve sonra sessizlik, korkunç, uğursuz.

Paithan bir rüyadan uyanmış gibi kıpırdandı. "Koşun! Bizim peşimize düşecek!"

"Hangi yöne?" diye sordu Roland.

"Oraya! Yaşlı adamın gösterdiği yöne!"

"Aldatmaca olabilir..."

"Tamam," diye hırladı Elf. "Burada bekle ve ejdere sor!" Kardeşini yakaladı.

"Baba!" diye haykırdı Aleatha, geri çekilerek. Yosunun üzerinde huzurla uzanmış cesedin yanına çöktü.

"Şimdi yaşayanları düşünmemiz lazım, ölüleri değil," dedi Paithan. "Bak! Yol burada! Yaşlı adam haklıymış."

Paithan Aleatha'yı yakalayıp, çekerek ormana daldı. Roland takip etmeye yeltenmişti ki, Rega sordu, "Cüce ne olacak?"

Roland Drugar'a bir göz attı. Cüce savunma pozisyonunda, açıklığın ortasına diz çökmüştü. Sarkık kaşlarının gölgelediği gözleri ne hissettiği, ne düşündüğü hakkında hiçbir ipucu vermiyordu.

"Onu da götürüyoruz," dedi Roland sertçe. "Arkamızdan gizli gizli gelmesini istemiyorum. Onu öldürecek vaktim de yok! Silahlarımızı al!"

Roland Cüce'nin kalın kolunu tuttu, ayağa kaldırarak yola doğru fırlattı. Rega silahları topladı, ejderin içinde yok olduğu deliğe son bir korku dolu bakış fırlattı ve diğerlerinin arkasından koştu.

Üstünden sarmaşıklar ve bitkiler sarkıyor olsa da yol geniş, açık ve takip etmesi kolaydı. Koşarken, yıkılan ağaçların yerde kalan kütüklerini ve açık, geniş bir yol oluşturmak için kesilen dev dalların ağaçlarda bıraktığı -ve şimdi kabukla kaplanmış olan- yaraları görebiliyorlardı. Hepsi kendi kendine, böylesine iri ağaçlan kesmek için gerekli, korkunç gücü düşündü ve her birinin aklına titanlar geldi. Korkularını yüksek sesle söylemediler,

ama bir korkunç ölümün kollarından bir diğerine koşup koşmadıklarını merak ettiler.

Korkulan onlara doğaüstü bir güç verdi. Ne zaman yorulsalar, ayaklarının altındaki yerin sarsıldığını hissediyorlar, koşmaya devam ediyorlardı. Ama kısa süre sonra sıcak ve ağır, durgun hava adrenalin yüklü iradelerini bile tüketti. Aleatha bir sarmaşığa takıldı, düştü ve tekrar ayağa kalkamadı. Paithan onu kaldırmaya çalıştı. Başını sallayarak, kendisi de yere çöktü.

Roland iki elfin tepesine dikildi ve nefes nefese, konuşamadan onlara baktı. Tüm yol boyunca Cüce'yi çekiştirmişti. Çizmelerinin ve deri zırhının ağırlığı ile Drugar yere yıkılmış ve ölü gibi yatakalmıştı. Rega ağabeyinin arkasından sendeleyerek geliyordu. Silahları yola fırlatarak bir ağaç kütüğüne doğru yıkıldı ve başını kollarına yasladı. Nefes almak için ağlıyordu sanki.

"Dinlenmek zorundayız," dedi Paithan Roland'ın koşmaya devam etmeleri için fırlattığı sessiz, dik bakışlara karşılık. "Ejder bizi yakalarsa... yakalanmış oluruz." Kardeşini oturur duruma getirdi. Aleatha gözleri kapalı, ona yaslandı.

Roland kendisini yosunun üzerine fırlattı. "O iyi mi?"

Paithan başını salladı. Yanıt veremeyecek bitkindi. Uzun dakikalar boyunca düştükleri yerde oturdular, soluklandılar ve gümbürdeyen kalplerini yatıştırmaya çalıştılar. Korkuyla arkalarına bakmaya devam ediyorlar, devasa, pullu başın ve sivri dişlerin onlara doğru dalmasını bekliyorlardı. Ama ejder görünmedi ve zaman içinde yerin sarsılması da geçti.

"Sanırım asıl istediği yaşlı adamdı," dedi Rega yumuşak bir sesle. Uzun zamandır içlerinden birinin söylediği ilk sözlerdi bunlar.

"Evet, ama acıktığında taze et aramaya gelecek," dedi Roland. "Yaşlı aptal bir kentten bahsederken ne kastetti acaba? Eğer gerçekten bir kent varsa ve onun saçmalıklarından biri değilse, bu, sığınacak bir yer bulacağız demek."

"Bu yolun bir yerlere çıkıyor olması gerek," diye işaret etti Paithan. Kuru dudaklarını yaladı. "Susadım! Hava garip kokuyor, kan gibi." Tekrar Roland'a baktı, bakışları insandan, ayaklarının dibinde uzanan Cüce'ye gitti. "Karasakal nasıl?"

Roland elini uzattı ve Cüce'nin kolunu dürttü. Drugar yuvarlandı ve doğrulup oturdu. Sırtını bir ağaca yaslayarak, kaba, gölgeli kaşlarının altından onlara dik dik baktı.

"İyi. Onunla ne yapacağız?"

"Beni şimdi öldürün," dedi Drugar sert bir sesle. "Hadi. Bu sizin hakkınız. Ben sizi öldürürdüm."

Paithan Cüce'ye baktı, ama Drugar'ı görmüyordu. Irmak ile titanlar arasında sıkışmış insanları görüyordu. Elflerin onları okları ile vurmalarını görüyordu. Kendisini odasına kilitleyen ablasını, yanan evini görüyordu.

"Ölümlerden bıktım! Biz öldürmeye girişmeden de yeterince ölüm olmadı mı? Dahası, onun nasıl hissettiğini biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Halkımızın katledildiğini gördük."

"Bizim suçumuz değildi!" Rega çekingen bir şekilde elini uzattı ve Cüce'nin kalın koluna dokundu. Drugar ona kuşkuyla dik dik baktı ve dokunuşundan uzaklaştı. "Anlamıyor musun, bizim suçumuz değildi!"

"Belki de öyleydi," dedi Paithan, aniden çok, çok yorgun hissederek. "İnsanlar bu savaşta cüceleri yalnız bıraktı, sonra birbirlerine saldırdılar. Biz Elfler oklarımızı insanların üzerine doğrulttuk. Belki, eğer hepimiz birleşseydik, titanları yenebilirdik. Bunu yapmadık ve halklarımız yok oldu. Bizim suçumuzdu. Ve yine aynı şeyi yapıyoruz."

Roland suçlu suçlu kızararak gözlerini kaçırdı.

"Sevginin yeterli olacağına inanırdım," diye devam etti Paithan yumuşak bir sesle. "Sevginin bir tür büyülü iksir olduğuna, dünyanın üzerine serpip nefreti yok edebileceğimize inanırdım. Ama şimdi bunun doğru olmadığını biliyorum. Aşkın suyu açık, saf ve tatlı, ama büyülü değil. Hiçbir şeyi değiştiremez." Ayağa kalktı. "Yolumuza devam etsek iyi olacak."

Roland arkasından geldi. Birer birer, diğerleri de takip etti.

Drugar hariç hepsi. Söylenen sözleri duymuştu, ama anlamları ruhundan kalan boş kabuğun içinde yankılanıyordu.

"Beni öldürmeyecek misiniz?" diye sordu, yalnız başına açıklıkta durarak.

Diğerleri durup birbirlerine baktılar.

"Hayır," dedi Paithan başını sallayarak.

Drugar hayretler içinde kalmıştı. Kendi ırkından olmayan birini sevmekten nasıl bahsedebilirdi? Bir cüce, cüce olmayan birini nasıl sevebilirdi? Drugar bir cüceydi. Diğerleri ise elf ve insan. Ve Cüce'nin hayatını kurtarmak için kendi hayatlarını tehlikeye atmışlardı. Öncelikle bu, açıklanamaz bir olaydı. Sonra, kendisi neredeyse onların canını alacakken, onu canlı bırakmışlardı. Bu anlaşılamazdı.

"Neden ama?" Drugar öfkeliydi, hayal kırıklığına uğramıştı.

"Sanırım," dedi Paithan yavaşça, düşünceli düşünceli, "çok yorulduk o kadar."

"Ben ne yapacağım?" diye sordu Drugar.

Aleatha darmadağın saçlarını düzelterek gözlerinin önünden çekti. "Bizimle gel. Yalnız... yalnız kalmak istemezsin."

Cüce tereddüt etti. Nefretine o kadar bağlanmıştı ki, onsuz bomboş hissediyordu. Belki de içini dolduracak, nefretten başka bir şey bulmak iyi olurdu. Belki de Drakar'ın kanıtlamaya çalıştığı buydu.

Drugar diğerlerinin arkasından, yol boyunca ağır adımlarla yürüdü.

Gümüş, kubbeli kemerler, zarif ve güçlü, kulenin dibine dizili duruyorlardı. Bu kemerlerin üstünde, yukarı doğru uzanan -gümüş kat üzerine gümüş kat- pırıldayan bir uç biçiminde bir araya gelen başka kemerler vardı. Kemerler arasında, beyaz mermer duvarlar ve saydam, kristal pencereler birbiri ardından destek ve ışık sağlamak için sıralanmıştı. Kentin kapısındaki rünlerin aynısı ile işaretlenmiş altıgen bir kapı, giriş sağlıyordu. Daha önceki gibi, anahtar rünü bilmesine rağmen, Haplo kendi kapısını açtı ve mermer duvarların içinden hızla, sessizce geçti. Köpek yanından geliyordu.

Patryn geniş, daire şeklindeki bir odaya girdi -kulenin tabanı. Mermer zemin çizmesinin çıkardığı sesleri yankılıyor, kim bilir kaç nesildir sürmüş olan sessizliği paramparça ediyordu. Geniş odada, çevresine sandalyeler dizilmiş, yuvarlak bir masadan başka hiçbir şey yoktu.

Masanın ortasında, büyü ile asılmış, alttaki dört minik ateş topu ile aydınlanan küçük, kristal bir küre vardı.

Haplo yaklaştı. Eli bir rün çizerek büyülü alanı bozdu. Küre masaya düşüp Patryn'e doğru yuvarlandı. Haplo küreyi yakalayarak elleriyle kaldırdı. Küre, Lenthan Quindiniar'ın evinde gördüğüne benzer, Nexus'taki

çizimlere benzer, dünyanın üç boyutlu bir betimlemesiydi. Ama şimdi, ellerinde tutarken, üzerinde yolculuk yaptıktan sonra, Haplo anlıyordu.

Lordu yanılmıştı. Menschler, eski dünyalarında olduğu gibi, dünyanın üstünde yaşamıyorlardı.

İçinde yaşıyorlardı.

Kürenin dışı pürüzsüzdü -katı kristal, katı taş. İçi boştu. Ortada dört güneş ışıldıyordu. Güneşlerin ortasında Ölüm Kapısı duruyordu.

Başka hiçbir gezegen, başka hiçbir yıldız görünmüyordu, çünkü geceleri gökyüzü görünmüyordu. Başlarını kaldıranlar, yeri görüyorlardı. Bu da, diğer yıldızların yıldız değil... kentler olduğu anlamına geliyordu. Bunun gibi kentler. Kentler ise, parçalanmış bir dünyadan kaçanları barındıracak evler demekti.

Ne yazık ki, yeni dünyaları menschler için korkutucu olacak bir dünyaydı. Belki de Sananlar için bile daha az korkutucu olmayan bir dünya. Yaşam veren ışık, çok fazla yaşam üretmişti. Ağaçlar inanılmaz yüksekliklere erişmiş, bitki okyanusları yüzeyi kaplamıştı. Sartanlar bunu tahmin edememişlerdi. Yarattıkları şey karşısında dehşete düşmüşlerdi. Menschlere yalan söylemişlerdi, kendilerine yalan söylemişlerdi. Teslim olmak yerine, mücadele etmişler, dünyanın onlara teslim olması için güç kullanmışlardı.

Haplo küreyi dikkatle, masanın ortasında asılı olduğu yere bıraktı. Büyüsünü bozarak kürenin eski desteklerinin onu yine yakalamasına izin verdi. Piyan bir kez daha, yok olan yaratıcılarının masasının üzerinde asılı duruyordu.

Eğlendirici bir görüntüydü. Nexus Lordu bu ironiden hoşlanacaktı.

Haplo çevresine bakındı, odada başka hiçbir şey yoktu. Masanın yukarısına doğru bakışlarını kaldırdı. Tavan çok yukarıda bir kemerle kapanıyor, tam tepesinde yükselen kuleye ilişkin hiçbir şey görünmüyordu. Küre elindeyken, Haplo garip bir ses işitmişti. Ellerini masaya koydu.

Haklıydı. Ahşap titreşiyor, vızıldıyordu. Garip bir şekilde, Arianus'taki makine aklına geldi -Yıksı-diksi. Ama dışarıda buna benzer bir makineye ilişkin herhangi bir iz görmemişti.

"Düşünüyorum da," dedi köpeğe, "bu sesi dışarıda işitmedim. Buradan geliyor olmalı. Belki birisi bize nerede olduğunu söyler."

Haplo ellerini masaya kaldırıp havada rünler çizmeye başladı. Köpek içini çekerek yere uzandı. Başını patilerinin arasına koyarak ciddi, mutsuz bir nöbete başladı.

Masanın çevresinde belirsiz şekiller canlandı, zorla işitilen sesler konuşmaya başladı. Zorunluluktan, yalnız bir değil pek çok toplantıya kulak misafirliği yaptığından, Haplo'nun ayırt edebildiği konuşma karmaşık ve bölük pörçüktü.

"Irklar arasındaki bu bitmek bilmez savaş bizim için çok fazla. Hedefimize yoğunlaşmamız gerekirken, gücümüzü tüketiyor..."

"Zamanını kavgacı çocuklara harcamak zorunda kalan anne babalara döndük. Büyük hedefimiz ilgi yoksunluğundan muzdarip..."

"Ve yalnız değiliz. Pryan'daki diğer kentlerdeki kız ve erkek kardeşlerimiz de aynı güçlüklerle yüzyüze! Bazen, onları buraya getirmekle doğru şeyi mi yaptık diye merak ediyorum..."

Sesindeki hüzün, çaresizlik çok açıktı. Haplo bu duyguların zar zor görebildiği yüzlerdeki yansımasını gördü, parmaklarının arasından kayıp gitmekte olan olaylara tutunmaya çalışan ellerdeki jestlerde gördü. Patryn'in aklına Alfred geldi, Arianus'ta karşılaştığı Sartan. Alfred'de de aynı hüzün, pişmanlık, çaresizlik duygularını görmüştü. Haplo gördüğü üzüntülerle nefretini besledi ve içini ısıtan parıltının zevkini çıkardı.

Hayaller çekildi, görüntüler aktı, zaman geçti. Sartanlar gözlerinin önünde küçüldü, yaşlandı. Yarıtanrılar için garip bir olgu.

"Konsey sorunlarımıza bir çözüm düşündü. Söylediğiniz gibi, rehber olmamız gerekirken anne-baba olduk Bu 'çocukların' bakımını başkalarına devretmemiz gerek. Kalelerin işletilmesine başlanması şart! Arianus su yokluğundan muzdarip. Makinelerinin işlev göstermesi için gücümüze ihtiyaçları var. Abarrach sonsuz karanlık içinde -sonsuz ışıktan çok daha kötü bu. Taş Dünyası enerjimize ihtiyaç duyuyor. Kaleler kısa sürede işlemeye başlamalı, aksi halde trajik sonuçlarla karşı karşıya kalacağız!

"Bu yüzden, konsey bize titanları, yıldızışığının bakımıyla meşgul oldukları kale merkezinden alma izni verdi. Titanlar menschlere gözkulak olacak, onları kendilerinden koruyacak. Bu devlere, fiziksel işlerimizde yardımcı olmaları için büyük güç verdik. Aynı sebepten onlara rün büyüsü verdik. Bu halklarla başa çıkmayı becereceklerdir."

"Bu akıllıca mı? İtiraz ediyorum! Onlara büyüyü, asla kaleden çıkmamaları şartıyla verdik!"

"Kardeşlerim, lütfen sakin olun. Konsey bu konuyu uzun uzun düşündü. Titanlar bizim daimi gözetim ve denetimimiz altında olacak. Onlar kör - yıldızışığı altında çalışabilmeleri için gerekli olan bir özellik. Ve, hem, bize ne olabilir ki?..."

Zaman geçti. Masanın çevresinde oturmuş olan Sartanlar yok olmuş, yerlerini başka, genç, güçlü, ama daha az sayıdaki Sartan almıştı.

"Kaleler işliyor, ışıkları gökleri dolduruyor..."

"Gökleri değil, kendi kendine yalan söylemeyi bırak."

"Yalnızca bir ifade tarzı. Bu kadar hassas olma."

"Beklemekten nefret ediyorum. Neden Arianus'tan haber alamıyoruz? Ya da Abarrach'dan? Ne olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Belki de bize olmakta olan şey. Yapacak çok iş, ama yapacak pek az kişi. Damda küçük bir çatlak açılır ve yağmur içeri sızar. Altına bir kova koyarız ve çatlağı onarmaya gideriz, ama yeni bir çatlak açılır. Onun da altına bir kova koyarız. Şimdi onarılacak iki çatlağımız vardır. Tanı bu işe koyulurken, bir üçüncüsü açılır. Artık kovalarımız bitmiştir. Bir başka kova buluruz, ama bu sefer, sızıntılar fazlalaşmıştır. Kovalar yetmez.Sızıntıları onarmak için çatıya tırmanmadan önce, suyu tutmaları için daha büyük kova bulma peşinde koşarız.

"Ama o zamana kadar," konuşanın sesi yumuşamıştı, "çatı yıkılacak hale gelmiştir."

Zaman geçti ve masada oturan Sartanlar'ın çevresinde anaforlandı. Anne babalarını yaşlandırdığı gibi, onları da hızla yaşlandırdı. Sayıları şimdi daha da azdı.

"Titanlar! Titanlar bir hataydı!"

"Başlangıçta işe yarıyordu. Kim öngörebilirdi ki?"

"Ejderler yüzünden. En önce onlar için bir çözüm bulmalıydık."

Titanlar kontrolden çıkmaya başlamadan önce ejderler sorun yaratmıyordu."

"Daha güçlü olsaydık titanları kullanabilirdik..."

"Yani sayımız daha çok olsaydı, demek istiyorsun. Belki. Emin değilim."

"Elbette kullanabilirdik. Büyüleri ilkel; çocuklara öğrettiğimizden daha güçlü değil..."

"Ama bir çocuğa dağların gücünü vermekle hata ettik."

"Belki de eski düşmanlarımızın işidir. İçimizden herhangi biri, Patrynler'in hâlâ Labirent'te kapalı olduğunu nasıl bilebilir ki? Gardiyanlarla tüm iletişimi kaybettik."

"Herkesle tüm iletişimi kaybettik! Kaleler işliyor, enerji topluyor, Ölüm Kapısı'na iletmek üzere biriktiriyor. Ama bu enerjiyi alacak kimse kaldı mı acaba? Belki de son kalan bizlerizdir, diğerlerinin nüfusları da bizim gibi azalmıştır..."

Haplo'nun içinde yanan nefret ateşi artık sıcak ve rahatlatıcı değildi, onu tüketen bir alev halini almıştı, içinde doğduğu zindandan, halkından onca kişinin ölümüne sebep olan o zindandan böylesine önemsemezce bahsetmeleri gözlerini karartmış, kulaklarını sağırlaştırmış, zihnini bulandırmıştı. Kendisini gölgemsi şekillere fırlatmamak ve onları çıplak elleriyle boğmamak için kendini zor tutuyordu.

Köpek endişeyle doğrularak sahibinin elini yaladı. Görünüşe göre konuşmaların çoğunu kaçırmıştı. Disiplin. Lordu öfkelenirdi. Haplo dikkatini masaya yoğunlaştırmak için çabaladı.

Yalnız bir şekil orada oturuyordu. Omuzları görünmez bir yükün altında eğilmişti. Sartan, hayret verici bir şekilde, Haplo'ya bakıyordu.

"Kardeşlerimizden, bir gün bu odaya gelme ihtimali olan sen, muhtemelen bulduklarıın karşısında şaşkınlık içinde kaldın -ya da bulamadıkların karşısında. Bir kent görüyorsun, ama duvarlarının içinde yaşayan kimse yok. Işık görüyorsun" -şekil tavana, üstlerindeki kuleye işaret etti- "ama enerjisi boşa harcanıyor. Belki de ışığı görmüyorsun. Artık kalelere gözkulak olacak bizler yok olduğunda neler olacağını kim bilebilir? Işığın da bizim gibi solup yok olmayacağını kim bilebilir?

"Büyün aracılığı ile, tarihimizi gördün. Bunu kitaplara da kaydettik ki, uzun uzun inceleyebilesin. Kitapları, mensch arasında bilge olanların, kendi dillerinde tuttukları kayıtlara ekledik. Ne yazık ki, kale mühürleneceğinden, hiçbiri geri dönüp geçmişi keşfedemeyecek.

"Şimdi, yaptığımız korkunç hataları biliyorsun. Yalnızca son günlerde neler olduğunu ekleyeceğim. Menschleri kaleden göndermek zorunda

kaldık. Irklar arasındaki savaşlar öyle bir noktaya gelmişti ki, birbirlerini yok edeceklerinden korkmaya başladık. Onları ormana gönderdik. Ormanda, enerjilerini hayatla kalmak için harcayacaklarını umuyoruz.

"Hayatta kalan birkaç kardeşimizin kalelerde huzur içinde yaşamasını planlamıştık. Titanlar üzerinde tekrar kontrol sağlamanın, diğer dünyalarla iletişim kurmanın bir yolunu bulmayı ummuştuk. Ama bu olmayacak.

"Biz, kendimiz, kaleleri terk etmek zorunda bırakılıyoruz. Karşımızdaki güç eski ve güçlü. Mücadele edilemiyor, teskin edilemiyor. Gözyaşları onu etkilemiyor, elimizdeki silahlarımız da. Varlığını itiraf etmek için çok geç kaldık. Önünde eğiliyor ve veda ediyoruz."

Hayal soldu. Haplo denedi, ama rün büyüsü başka birisini çağıramıyordu. Patryn uzun süre odada durdu ve sessizlik içinde kristal küreye, Ölüm Kapısı'nın çevresinde zayıf zayıf yanan dört güneşe baktı.

Ayaklarının dibinde beliren köpek başını oraya buraya çevirerek, tam olarak tanıyamadığı, tam olarak işitemediği, göremediği, hissedemediği şeyi aradı.

Ama orada olan şeyi.

OTUZSEKİZİNCİ BOLÜM

KALE

Ormanın kıyısında, yaşlı adamın onları yolladığı patikanın üzerinde durmuş, dağın üzerindeki parlak kente bakıyorlardı. Güzelliği, büyüklüğü onları hayranlık içinde bırakmıştı. Bu dünyanın dışından gelmiş gibi, yabancı gibi görünüyordu. Gerçekten de bir yıldıza yolculuk yaptıklarına inanmak geliyordu içlerinden.

Ayaklarının altındaki yosundan gelen bir gürleme ve sarsıntı ejderi hatırlattı. Aksi halde ormanı asla terk etmeyebilirler, asla dağı tırmanıp yürümeyebilirler, beyaz duvarlı, kristal kuleli güneşe yaklaşmaya asla cesaret edemeyebilirlerdi.

Arkalarından gelenin yarattığı dehşet kadar, önlerinde bulunan bilinmezlik de dehşet yaratıyordu. Düşünceleri Haplo'nunkilere benzer şekilde gelişmişti. Yüksek duvarların üzerinde duran, sarp, taşlar saçılı yollan gözetleyen muhafızlar hayal etmişlerdi. Ejderin arkalarından geliyor olması ihtimali düşünülünce, kıymetli zamanlarını silahlarını çekmiş olarak

mı, yoksa çekmemiş olarak mı ilerlemeleri konusunda tartışarak harcadılar. Uysallıkla, baş eğmiş kişiler olarak mı yaklaşmalıydılar, yoksa eşitler gibi gururla mı?

Sonunda, silahlarını açıkta ve kolayca görülecek şekilde taşımaya karar verdiler. Rega'nın belirttiği gibi, ejderin arkadan yaklaşma ihtimaline karşı, böyle yapmak akla yakın geliyordu. Dikkatle, aniden dostça ve koruyucu görünen gölgelerden dışarı adım atarak açıkta yürüdüler.

Başlar dönerek, endişeyle önlerini ve arkalarını izledi. Yer artık sallanmıyordu ve bunun ejderin artık onları takip etmemesinden mi, yoksa katı taş üzerinde durmalarından mı kaynaklandığını tartıştılar. Yoldan yukarı yürümeye devam ettiler. Her biri bir sesleniş işitmek, bir meydan okumaya karşılık vermek, ya da belki bir saldırıyı savuşturmak için tetikteydi.

Hiçbir şey. Haplo rüzgârı işitmişti. Beşi, alacakaranlığın basmasıyla esmeyi bırakan rüzgârı bile duymadılar. Sonunda tepeye ulaştılar ve garip, oyulmuş işaretleri ile altıgen kapının önünde durdular. Uzaktan, kale onları hayranlıkla doldurmuştu. Yakından, içlerine ümitsizlik saldı. Silahlar, halsiz ellerinde sarktı.

"Burada tanrılar yaşıyor olmalı," dedi Rega alçak bir sesle.

"Hayır," diye kuru, az ve öz bir yanıt geldi. "Bir zamanlar siz yaşıyordunuz."

Duvarın bir kısmı mavi mavi parlamaya başladı. Haplo ve arkasından gelen köpeği dışarı adım attı. Köpek onları sağ salim gördüğüne memnun olmuş gibiydi. Kuyruğunu salladı. Onları selamlamak için fırlayıp gelebilirdi, ama sahibinden gelen keskin bir paylama bunu engelledi.

"İçeri nasıl girdin?" diye sordu Paithan, eli bıçakağacından kılıcının üzerinde.

Haplo soruyu yanıtlamaya zahmet etmedi ve Elf, elleri sargılı adamı sorgulamanın boş olduğunu fark etmiş olmalıydı. Paithan sorusunu yinelemedi.

Fakat Aleatha Haplo'ya cesaretle yaklaştı. "Bu duvarların arkasında bir zamanlar bizim yaşadığımızı söylemekle neyi kastediyorsun? Bu saçma."

"Siz değil. Atalarınız. Hepinizin ataları." Haplo'nun bakışları önünde duran Elfleri ve insanları taradı, onları şüpheyle inceledi. Patryn'in gözleri

Cüce'ye kaydı.

Drugar onu görmezden geldi, hepsini görmezden geliyordu. Titreyen elleri taşa, dünyanın kemiklerine, halkının anılarında kalmış şeylere dokunuyordu.

"Hepinizin ataları," diye tekrarladı Haplo.

"O zaman içeri girebiliriz," dedi Aleatha. "Orada güvende oluruz. Bize hiçbir şey zarar veremez!"

"İçeriye beraberinizde götürdükleriniz dışında," dedi Haplo, sessiz gülümsemesi ile. Her birinin elindeki silahlara baktı, sonra insanlardan ayrı duran Elflere ve hepsinden ayrı duran Cüce'ye. Rega soldu, dudağını ısırdı. Roland'ın .yüzü öfkeyle karardı. Paithan hiçbir şey demedi. Drugar başını taşa yasladı. Gözlerinden akan yaşlar, sakalında yok oluyordu.

Köpeğe ıslık çalan Haplo döndü ve dağın kenarından ormana doğru yürümeye başladı.

"Dur! Bizi terk edemezsin!" diye seslendi Aleatha arkasından. "Bizi duvarlardan içeri sokabilirsin! Büyünle ya da... ya da geminle!"

"İçeri girmemizi sağla" -Roland raztarı savurmaya başladı, ölümcül bıçakları alacakaranlıkta parlıyordu- "yoksa..."

"Yoksa ne?" Haplo dönüp onlarla yüzleşti. Önünde, tehdit eden insanla arasına bir rün çizdi.

Gözün görebildiğinden daha büyük bir hızla rün havada cızırdadı ve Roland'ın göğsüne çarparak patladı, onu sırtüstü yere yıktı. Roland yere hızla vurunca, raztarı elinden fırladı. Aleatha yanına diz çöktü ve adamın yaralı, kanayan bedenini kollarına aldı.

"Ne kadar tipik!" diye konuştu Haplo yumuşak bir sesle, sesini yükseltmeden. "'Beni kurtar!' diye ağlarsınız. 'Beni kurtar, yoksa fena olur!' Siz menschlerin kurtarıcısı olmak, teşekkür edilmemek anlamına geliyor. Uğraşmaya değmez, çünkü asla üzerinize düşeni yerine getirmek istemezsiniz. O aptallar" -başını kristal kuleye doğru salladı- "sizi bizden kurtarmak için herşeyi tehlikeye attılar, sonra da sizi sizden kurtarmaya çalıştılar -son derece açık sonuçlarla. Ama bekleyin, menschler. Bir gün, sizi kurtaracak biri gelecek. Ona bunun için teşekkür etmeyebilirsiniz, ama sonunda kurtarılmış olacaksınız." Haplo durup, gülümsedi. "Yoksa fena olur."

Patryn döndü, yine yola koyuldu. "Bu arada, yaşlı adama ne oldu?"

Hiçbiri yanıt vermedi, hepsi bakışlarından kaçındı.

Başını sallayan, tatmin olmuş Haplo, arkasında köpeği, dağdan aşağı inmeye devam etti.

Patryn ormanın içinde güvenle yolculuk etti. Ejder Yıldızı'na ulaştığında, Haplo Elfler ile insanların, acı bir savaş içinde, ormanda dolandığını gördü. Her bir taraf onu kendi yardımına çağırdı. Hiçbirine dikkat etmedi ve boş gemisine çıktı. Savaşçılar terk edilmekte olduklarını fark ettiklerinde, artık çok geçti. Haplo iki dilde tekrarlanan, kulaklarına tek sesmiş gibi gelen, dehşet dolu, yalvaran feryatlarını eğlenerek dinledi.

Gemi havada yavaşça yükseldi. Pencerede durup çılgına dönmüş şekilleri izledi.

"'Benden sonra gelen, benden önce dinlenecektir,'" dedi Haplo, gemi onu gökyüzüne taşırken küçülüp yok olan şekilleri izlerken. Köpek ayaklarına çöktü ve acı dolu haykırışlardan siniri bozulmuş bir şekilde, uludu.

Aşağıda, elfler ile insanlar acı, çaresiz bir güçsüzlük içinde izlediler. Yola çıkmasından çok sonra bile gökte parlayan gemiyi görebiliyorlardı; rünlerle bezenen gövdesi, Sartanlar'ın çocuklarına evlerini hatırlatmak için yarattıkları sahte karanlıkta alev alev parlıyordu.

OTUZDOKUZUNCU BÖLÜM

KALE

Ejder, beşinin peşi sıra geldi ve onları kale kapısının önünde toplanmış, boş yere içeri girmeye çalışırken buldu. Mermer duvarlar pürüzsüz ve kaygandı, görünürde tutunacak yer yoktu. Kapıyı yumrukladılar ve çaresizlik içinde kendilerini üzerine fırlattılar. Kapı titremedi bile.

İçlerinden biri koçbaşı kullanmayı teklif etti, bir başkası büyü kullanmayı, ama önerileri yarım ağızlı ve rastgeleydi. Her biri, elf ve insan büyüsü etkili olsaydı, kentin şimdi işgal edilmiş olacağını biliyordu.

Ve sonra, garip, korkunç karanlık yine kent duvarlarına akmaya başladı, dağın ve ormanın üstüne, yavaş yavaş yükselen sel suları gibi süründü. Yine de, aşağıda karanlık olsa da yukarısı aydınlıktı, kristal kule parlak beyaz çağasını, nasıl yanıtlayacağını unutmuş bir dünyaya gönderiyordu. Parlak ışık her nesnenin görünmesine veya gözden kaybolmasına sebep oluyordu -ışıltısı altında açıkça aydınlanmasına ya da delinemez karanlığın içinde kaybolmasına.

Karanlık korkunçtu, özellikle de güneşin hâlâ gökyüzünde parladığını gördüklerinden. Karanlık yüzünden, ejderin gelişini görmeden önce işittiler. Ayaklarını altındaki kaya sallandı, kent duvarları Cüce'nin elinin altında titredi. Ormana kaçmaya niyetlendiler, ama ağaçların içinde kaybolduğu karanlık dehşet vericiydi. Bildikleri bir şey varsa, o da ejderin tam da o yönden geleceği idi. Kent duvarlarının yanından ayrılmadılar, onları koruyamayacağını bilseler de onların korumasından ayrılmaya gönülsüzdüler.

Ejder karanlığın içinde, nefesi tıslayarak belirdi. Yıldız ışığı pullu kafada pırıldadı, parlayan gözlerde kırmızı kırmızı yansıdı. Ejderin ağzı aralandı, dişleri, beyaz ışığın altında siyah görünen kanla lekelenmişti. Bir parça fare tüyü renkli kumaş korkunç bir şekilde, keskin, parıldayan bir dişe asılı, dalgalanıyordu.

Beşi bir arada durdu; Roland korumak ister gibi Aleatha'nın önünde, Paithan ile Rega yan yana, el ele. Umutsuzca silahlarını yakalamışlardı, ama faydasız olduğunu biliyorlardı.

Drugar'ın sırtı tehlikeye dönük duruyordu. Cüce ejdere hiç dikkat etmemişti. Büyülenmiş gibi, yıldız ışığı altında keskin kabartmalara dönen rünleri ile birlikte, altıgen kapıya bakıyordu.

"Her birinizi tanıyorum," dedi, elini uzatıp parmaklarını sevgiyle, garip garip parlayan, ışığı yansıtan, yaklaşmakta olan ölümü yansıtan maddenin üzerinde gezdirerek.

"Her figürü biliyorum," diye tekrarladı ve her birinin ismini söyledi, alfabeyi bilen, fakat henüz okumayı sökmemiş bir çocuğun han tabelasında gördüğü harflerin isimlerini söylemesi gibi.

Diğerleri Cüce'nin kendi kendine, kendi dilinde mırıldandığını duydular.

"Drugar!" diye seslendi Roland telaşla, bakışlarını ejderden ayırmadan, dönüp, arkasına bakmaya cesaret edemeden. "Sana ihtiyacımız var!"

Cüce yanıt vermedi. Büyülenmiş gibi, kapıya bakmaya devam etti. Altıgenin tam ortasında yüzey boştu. Boşluğun her yönü, çember şeklinde, rünler ile çevrilmişti, desenlerin üst ve alt köşeleri bir araya geliyor, ayrılıyor, daimi bir akışta geniş boşluklar bırakıyordu. Drugar zihninde, Haplo'nun rün çizişini gördü. Cücenin eli gömleğinin içine kaydı, soğuk parmakları göğsünde taşıdığı yuvarlak madalyayı kavradı. Madalyayı

çıkardı, kapının önünde, boş nokta ile aynı seviyede tuttu ve çevirmeye başladı.

"Onu rahat bırak," dedi Paithan, Roland Cüce'ye küfretmeye başlayınca. "O ne yapabilir ki?"

"Bu doğru sanırım," diye mırıldandı Roland. Ter, yüzünde kurumuş kanla karışıyordu. Aleatha'nın serin parmaklarını kolunda hissetti. Bedeni kendisininkine yaklaştı, saçları derisine sürtündü. Aslında küfürleri Cüce'ye yönelmemişti, acı acı kadere küfretmişti. "Neden lanet şey saldırıp, herşeyi bitirmiyor?"

Ejder tepelerinde dikilmiş, kanatsız, ayaksız bedeni yukarı doğru halka halka yükseliyordu. Başı pürüzsüz duvarların tepesi ile aynı seviyedeydi. Çektikleri işkenceden zevk alıyor, korkularının, Baştan çıkarıcı, lezzetli kokunun tadını çıkarıyor gibiydi.

"Neden bizi bir araya getiren ölüm olmak zorunda?" diye fısıldadı Rega, Paithan'ın elini sıkı sıkı tutarak.

"Çünkü, 'kurtarıcımızın' dediği gibi, asla öğrenmiyoruz."

Rega arkasına, parlak, beyaz duvarlara, mühürlü kapıya özlemle baktı. "Bence bu sefer öğrenebilirdik. Bence bu sefer farklı olabilirdi."

Ejderin başı alçaldı; ona bakan dört kişi, gözlerinde kendi yansımalarını görebiliyorlardı. Pis kokulu, kan kokan nefesi, soğuk bedenleri üzerinde sıcaktı. Saldırıya hazırlandılar. Roland omzundaki yumuşak öpücüğü, tenine dokunan gözyaşının ıslaklığını hissetti. Omzundan arkaya, Aleatha'ya baktı, onun gülümsediğini gördü. Roland gözlerini kapattı ve o gülümsemenin göreceği son şey olması için dua etti.

Drugar arkasını dönmedi. Madalyayı kapıdaki boş noktanın üzerinde tuttu. Yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. Çocukken olduğu gibiydi, K... E... D... İ... harfleri teker teker söylenen harfler olmaktan çıkmış, gözlerinin önünde küçük, kürklü bir hayvana dönüşmüştü.

Sevinçle, heyecandan kıpırdayamaz bir durumda, madalyanın boynunda asılı olduğu deri sicimi kopardı ve kapıya atıldı.

"Buldum! Beni takip edin!"

Diğerleri umut etmeye cesaret edemiyorlardı, ama döndüler ve ardından koştular.

Becerebildiğince yükseğe sıçrayan, merkezdeki büyük, yuvarlak boşluğun dibine ancak yetişebilen Drugar, madalyayı kapının yüzeyine çarptı.

Yalnız şekil, cüce çocuğun boynuna, onu tehlikeden korumak üzere asılmış kaba, basit rün, kapının dibine oyulmuş rünlere temas etti. Madalya küçüktü, Cüce'nin elinden biraz genişti, üzerine oyulmuş şekil daha da küçüktü.

Sonunda ejder saldırdı. Kükreyerek, kurbanlarının üzerine daldı.

Cüce'nin elinin altındaki şekil mavi mavi parlamaya, küt parmaklarının arasından ışık fışkırmaya başladı. Işığın parlaklığı arttı, alevlendi. Yalnız rün genişledi ve Cüce kadar büyük oldu, sonra insan kadar geniş ve elften de uzun.

Rünün alevi kapı boyunca yayıldı ve rünün ışığı nerede başka bir rüne dokunsa, o rün de alev alev parlamaya başladı. Alevler genişledi, kapı büyülü bir ateşle alevlendi. Drugar korkunç bir bağırışla doğrudan kapının üzerine koştu ve elleriyle ittirdi.

Kalenin kapıları titreyerek açıldı.

KIRKINCI BÖLÜM

BİR YER,

PRYAN

"Asla bulamayacaklar sanmıştım!" dedi ejder çileden çıkmış bir halde. "Oraya gitmek için o kadar oyalandım, ama gene de beni beklettiler de beklettiler. Bir ejder, etkisini yitirmeden ne kadar salya akıtıp uluyabilir ki?"

"Hep şikâyet, hep şikâyet. Yaptığın tek şey bu," diye terslendi Zifnab. "Benim performansım için hiçbir şey söylemedin, 'Kaçın, sizi aptallar!' Oldukça iyi oynadım bence."

"Gandalf daha iyi söylemişti."

"Gandalf!" diye haykırdı Zifnab, fena halde bozularak. "Ne demek, daha iyi söyledi?"

"Cümleye daha derin bir anlam, daha büyük bir duygusal güç verdi."

"Eh, elbette duygusal gücü vardı! Eteklerine yapışan bir Balrog'u vardı! Ben bile hislenirdim o zaman!"

"Balrog mu?" Ejder devasa kuyruğunu salladı. "Sanırım ben hiçbir şey değilim! Ciğer kebabı!"

"Sürüngen kebabı, eğer dilediğim gibi olsaydı!"

"Ne dedin sen?" diye sordu ejder, öfkeyle parlayarak. "Yalnızca yardımcım olduğunu unutma, büyücü. Yerin doldurulabilir."

"Tavuk kebabı dedim! Yiyecekten bahsediyordum. Çok acıktım da," dedi Zifnab telaşla. "Bu arada, onlardan geri kalanlara ne oldu?"

"Kimlerden geri kalanlara? Tavuklardan mı?"

"İnsanlar! Elfler, seni sersem."

"Beni suçlama. Zamirlerine daha fazla dikkat etmelisin." Ejder dikkatle pırıldayan gövdesini incelemeye başladı. "Neşeli, küçük topluluğu kaleye kadar kovaladım. Orada arkadaşları tarafından ardına kadar açık kollarla karşılandılar. Kolay bir iş değildi, hatırlatırım. Ormanda gezinmek. Şuna bak, bir pulum kırılmış."

"Kimse kolay olacağını söylemedi," dedi Zifnab, içini çekerek.

"O konuda haklısın," diye kabul etti ejder. Alev alev bakışları yükseldi ve ufukta parlayan kaleye yöneldi. "Onlar için de kolay olmayacak."

"Sence şansları var mı?" Yaşlı adam endişeli görünüyordu.

"Olmak zorunda," diye yanıtladı ejder.

SONSÖZ

Lordum,

Gemim şu anda Pryan dünyasının üstünde... altında... içinde... (nasıl tanımlayacağımı bilemiyorum) uçuş halinde. Dört güneşe geri uçuş uzun ve sıkıcı olacak ve ben de zamanımı, bu sözde yıldızlara ilişkin anılar zihnimde hâlâ canlı iken düşüncelerimi ve izlenimlerimi kaydederek geçirmeye karar verdim.

Sartan Salonu'nda yaptığım araştırmaya dayanarak, Pryan tarihini yeniden oluşturmayı başardım. Bu dünyayı yaratırken Sartanlar'ın aklında ne vardı, bilinmiyor (akıllarında herhangi bir şey olup olmadığını merak ediyorum doğrusu!). Bu dünyaya, bulduklarından farklı bir şey beklentisi içinde geldikleri açık. Muhteşem kentler yaparak, menschleri ve kendilerini içeri, dünyanın geri kalanını dışarı kapatarak, Pryan'ın gerçek doğası hakkında kendi kendilerine yalan söyleyerek ellerinden geleni yapmışlar.

Görünüşe göre, bir süre herşey yolunda gitmiş. Dünyalarının parçalanması ve bu dünyaya taşınmalarının şoku ile sersemleyen menschlerin, sorun yaratmaya ne eğilimleri, ne de enerjileri olduğunu tahmin ediyorum. Fakat barış ortamı hızla bozulmuş. Anne babalarının çektiği korkunç acıları bilmeyen mensch nesilleri gelmiş. Ne kadar büyük olsalar da kaleler, kaçınılmaz olarak, onların hırsı ve açgözlülüğü için çok küçüktü. Aralarında çekişmeye, kan davası gütmeye başlamışlar.

Bu sırada Sartanlar, yalnızca kendi harika projeleri ile ilgilenmişler ve menschleri görmezden gelmek konusunda ellerinden geleni yapmışlar. Bu proje oldukça merakımı çekti ve "yıldız" ışığının çıktığı kristal kulenin kalbine ulaştım. Orada, Arianus'ta keşfettiğim Yıksı-diksi'ye bir şekilde benzeyen dev bir makine buldum. Bu makine çok daha küçüktü ve işlevi, anladığım kadarıyla, çok daha farklıydı.

Makineyi tanımlamak için, önce bir teori öne sürmek istiyorum. Sartanlar tarafından yaratılan dört dünyadan ikisini ziyaret ettim ve her birinin kusurlu, eksik olduğunu keşfettim. Aynı zamanda, göründüğü kadarıyla, Sartanların kusurları gidermeye çalıştığını gördüm. Arianus'un yüzen kıtalarının suya ihtiyacı var. Abarrach'ın Taş Dünyası'nın ise (ki bir sonraki gezimi buraya yapmayı planlıyorum) ışığa. Sartanlar bu eksiklikleri

Pryan'da elde ettikleri enerjiyle gidermeyi hedeflediler, çünkü burada enerji bol.

Pryan'ın dört güneşi, enerjilerini tamamen hapseden taştan bir duvarla çevrili. Bu enerji devamlı, güneşlerin çevresindeki dünyaya işiyor. Bitkiler enerjiyi emiyor ve üstünde büyüdükleri taş yatağa iletiyor. Bu alçak seviyede biriken ısının inanılmaz olduğunu talimin ediyorum.

Sartanlar kaleleri, bu ısıyı emmeleri için kurdular. Bitki örtüsünün içinden, taş yatağa ulaşan derin kuyular kazdılar. Bu kuyular havalandırma boşlukları olarak işlev görüyor, ısıyı alıyor ve tekrar atmosfere atıyor. Enerji kompleksin merkezinde, mabet olarak bilinen yerde toplanıyor. Bir makine enerjiyi biriktiriyor ve gücü merkez kule aracılığı ile ileterek, ışınlar halinde gökyüzüne gönderiyor. Sartanlar bunu tek başlarına yapmamışlar, büyüleri ile, kale içinde çalışacak güçlü devlerden bir ırk yaratmışlar. Onları titan olarak adlandırmışlar ve fiziksel işlerinde yardımcı olması için onlara kaba rün büyüsü vermişler.

Kanıtım olmadığını kabul ediyorum, ama Pryan'daki diğer görünen "yıldızların" da bu kalede olduğu gibi ışık-enerji toplayan makineler olduğunu ileri sürüyorum, lordum. Kalede bıraktıkları yazmalarda da açıkça belirtildiği gibi, Sartanların niyeti bu makineleri kullanarak ışık ve enerji fazlalığını diğer üç dünyaya iletmekti. Bu işin nasıl başarılacağını onların tariflerinde okudum, ama itiraf etmeliyim ki, lordum, amaçlan hakkında pek az şey anlayabildim. Planlan yanımda getiriyorum ve detaylı olarak inceleyebilmeniz için size teslim edeceğim.

Eminim ki enerji iletimi Piyan "yıldızlarının" öncelikli amacıydı. Fakat, teorimi sınama imkânım olmasa da inanıyorum ki, "yıldızlar" birbirleri ile iletişim kurmak için de kullanılıyordu. Sartanlar bu dünyadaki kardeşleri ile iletişim kurmaktan bahsediyorlardı ve görünüşe göre diğer dünyalarda bulunan Sartanlar'dan da haber bekliyorlardı. Evrenimizin haklı hükümdarları olarak tekrar yerimizi bulma hedefimizde, dünyalararası iletişim inanılmaz derecede kıymetli olabilir.

Sartanlar'ın projelerini tamamlamak konusunda neden bu kadar hevesli oldukları anlaşılabilir, ama menschler arasında gittikçe artan huzursuzluk bunu, imkânsız olmasa da, güç kılmış. Sartanlar durmaksızın görevlerini bırakıp, savaşları bastırmak zorunda kalmışlar. Öfkeli ve çaresizmişler

-çünkü, diğer dünyalardaki kardeşlerinin, yalnızca kendilerinin sağlayabileceği enerjinin yokluğundan dolayı ölmekte olduklarını biliyorlarmış. Sartanlar, "çocuklarına" bakmaları için titanları görevlendirmişler.

Sartanlar, titanları kontrol edebildiği sürece, devler son derece yararlı ve hayırlı olmuş. Menschler üzerinde denetim sağlamak konusunda son derece etkinmişler. Tüm zor, fiziksel işleri ve bir kentin gün be gün işletilmesi için yerine getirilmesi gerekli, sıradan işleri devralmışlar. Sonunda serbest kalan Sartanlar, "yıldızları" yapma işine yoğunlaşabilmişler.

Bu noktaya kadar, Pryan tarihi konusundaki anlatımım açık ve net.. Şimdi, zorunluluktan belirsiz olacak, çünkü Pryan'ın gizemine, Arianus dünyası tarafından paylaşılan gizeme yanıt bulma konusunda kesinlikle başarısız oldum: Sartanlar'a ne oldu?

Araştırmam sırasında açıkça gördüm ki, zaman içinde Sartanlar sayıca gittikçe azalmışlar ve kalanlar da menschler arasında durmadan kötüleşen durumla başa çıkmak konusunda güçlük çekmişler. Sartanlar titanları yaratarak ve onlara temel rün büyüsü vererek yaptıkları hatanın farkına varmışlar. Sartanlar'ın devler üzerindeki kontrolü azaldıkça, titanların rün büyüsü kullanma yetileri çoğalmış.

Eskinin efsanevi golemleri gibi, titanlar da yaratıcılarına saldırmışlar.

Onların büyüsü ile bizzat savaştığımdan, kaba ama son derece güçlü olduklarını bildirebilirim. Ama saldırılarını analiz etmeyi bitiremediğim için, bunun sebebinden emin değilim. Şu anda yapabileceğim en yakın benzetme, bizim rünlerimizin karmaşık, hassas yapılarına, arkasında bir dağın gücü olan tek bir basit, kaba rün ile vurmaları olabilir.

Şimdi kaleler boş duruyor, ama ışıkları hâlâ parlıyor. Menschler ormanda saklanıyor ve kendi aralarında savaşıyor.

Titanlar dünya üzerinde umutsuz, ölümcül bir arayışla dolanıyorlar.

Peki ejderlerin burada yeri nedir, eğer bir yerleri varsa? Ve Sartanlar'ın bana son sözleri sırasında bahsettikleri "güç" nedir? "Karşımızdaki güç eski ve güçlü." "Mücadele edilemeyen, teskin edilemeyen" bir güç. Ve son olarak, Sartanlar'a ne oldu? Nereye gittiler?

Elbette, eğer mümkünse, hiçbir yere gitmemiş, Pryan'ın diğer "yıldızlarında" yaşıyor da olabilirler. Ama böyle olduğunu sanmıyorum, lordum. Arianus'taki büyük projelerinin başarısız olması gibi, Pryan'daki büyük projeleri de başarısız oldu. "Yıldızlar" on yıl kadar yanıyor, sonra güçleri azalarak soluyor, soluyor, sonra tamamen sönüyorlar. Muhtemelen bazıları bir daha hiç yanmıyor. Diğerleri, birkaç yıl sonra, yavaş yavaş enerji topluyor ve zaman içinde yeni bir yıldız doğuyor, aslında yeryüzünden başka bir şey olmayan gökyüzünde parlamaya başlıyor. Belki de bu, Lordum, Sananlar için iyi bir benzetme olabilir.

Elbette, keşfetmemizi bekleyen iki dünya daha var. Ve en azından bir Sartan'ın hâlâ hayatta olduğunu biliyoruz. Alfred de halkını arıyor. Arayışımızın titanların arayışına benzeyip benzemediğini merak etmeye başladım. Belki artık kimsenin hatırlamadığı bir somya, var olmayan bir yanıt arıyoruz.

Yazdıklarımı biraz önce yeniden okudum. Gevezeliklerimi affedin, lordum. Zaman ellerimde ağırlık yapıyor. Ama, titanlardan bahsetmişken, konuyu bitirmeden önce bir önemli gözlemi eklemeye cüret ediyorum.

Bu yaratıkları kontrol etmenin bir yolu bulunabilirse -ki engin gücünüz ve becerinizle bunu kolayca yapabileceğinizden eminim-o zaman güçlü, etkin ve kesinlikle ahlak sahibi olmayan bir ordunuz olur. Başka bir deyişle, yenilmez bir ordunuz. Hiçbir güç, hatta "eski ve güçlü" de olsa, size karşı çıkamaz.

Planlarınız için yalnızca tek bir tehlike görüyorum, lordum. Bu tehlikenin olabilirliği o kadar küçük ki, bahis konusu yapmakta tereddüt ediyorum. Yine de, Pryan'daki durum hakkında mevcut tüm bilgiyi edinme arzunuzu biliyorum ve bu yüzden, değerlendirilmek üzere şu olasılığı sunuyorum:

Eğer menschler kalelerden içeri girmenin yolunu bulabilirlerse, birlikte çalışarak "yıldızlan" işletmeyi öğrenebilirler. Hatırlarsanız, lordum, Arianus'taki Gegler Yıksı-diksi'yi işletme konusunda oldukça yetenekliydiler. Bane isimli insan çocuk makinenin asıl amacını bulacak kadar zekiydi.

Sonsuz bilgelikleri ile Sartanlar, insanca, elfçe ve cüce dilinde yazılmış sayısız kitabı ortalıklarda bıraktılar. Benim gördüğüm kitaplar daha çok ırkların tarihi ile ilgileniyordu ve Kopanlış'tan önceki eski dünyaya kadar

uzanıyordu. Yine de, yakından incelenecek çok fazla kitap vardı ve Sartanlar'ın, saçmalıkların yanı sıra "yıldızlan" ve onların gerçek amacını açıklayan bilgiler, Pryan'dan başka dünyaların da bulunduğu gerçeğini açıklayan veriler bırakmış olmaları olası. Menschlerin Ölüm Kapısı hakkında bilgi bulmaları da olasılıklar âleminin ötesinde değil.

Yine de, gözlemlerine dayanarak, menchlerin bu tür bilgileri keşfetmeleri ve kullanmaları olasılığının oldukça uzak olduğunu belirtmem gerekiyor. Kalenin kapıları kapalı ve menschler bir tür "kurtarıcı" bulmadıkları sürece, kapıların onlar için sonsuza dek kapalı olacağını öngörüyorum.

Saygıyla hizmetinizdeyim, lordum.

HAPLO '

. l Haplo, Pryan, Ateş Dünyası, Ölüm Kapısı Günlükleri, 2.cilt

PATRYN RÜNLERI

ve

BÜYÜNÜN DEĞİŞKENLİĞİ

Hevesli Patrynler için Temel Bilgiler

***Çeviri Notu**: Sartanlar Patrynler'in rün büyüsüne yaklaşımını her zaman fazla kuru ve soğuk bulmuşlardır. Diğer yandan Patrynler, kendilerinin bir sanat ve güç karışımı olarak gördükleri şeye Sartanlar'ın yaklaşımını fazla mistik ve felsefi bularak burun kıvırmışlardır. Büyü üzerine bu metnin bir Patryn tarafından yazılmış olduğu kesindir. Okuyanların pek çoğuna rahatsız edici gelecektir. Örneğin, nesne veya nesneler teriminin kullanımı, bu metinde cansız şeylerle sınırlı değildir. Bir sandalye için kullanıldığı kolaylıkla kişiler için de kullanılmıştır. Tüm yaratımları kendi hükümleri altına almayı kendi kaderleri olarak gören Patrynler, ikisi arasında bir ayrım yapmazlar.*

Bir nesneyi kullanmak için onu anlamalısınız. Bu temel ilke, tüm Patryn büyüsünün kalbidir. Bizim hükmetme kaderimizin anahtarıdır.

Bir nesneyi -tüm yönleriyle- olduğu biçimiyle gören ve anlayan bizler üzerinde denetim sahibiyizdir. Bizim büyü olarak kullandığımız o nitelik ve güç, aslında varlık gücünün kullanımıdır. Biz yalnızca çevremizdeki dünyanın asıl gerçekliğini gözleyen zihinleriz. Tüm diğerleri duvardaki kendi gölgelerini görürken, büyü arkamızda yanan ateşin farkına varmaktır. Rün büyüsü sembollerle, varlık bulma olasılığı olan herşeyin gerçek niteliğini açıklar.

PATRYN RÜN BÜYÜSÜ:
TEORİ VE UYGULAMA

Çevrelerindeki dünyayı değiştirmeye teşebbüs eden Patrynler, ilk önce o nesneyi tam olarak "isimlendirirler". Bir nesnenin gerçek ismi elverişli bir

tanımdan çok daha fazlasıdır. Patryn büyüsünde, bir nesnenin ismi, altta yatan Olasılık Dalgası'na göre nesnenin durumunu kesin bir şekilde tanımlar. Bir nesnenin tam olarak isimlendirilmesi, Patryn'in daha sonra aynı nesneyi bir başka durum veya biçime "yeniden isimlendirmesindeki" başarısının düzeyini etkiler.

Rünleri herhangi bir nesneyi isimlendirmek (anlamak) ve yeniden isimlendirmek (değiştirmek) için kullanacağımız bir dizi sembol sağlar. Patryn büyüsü öğrencisi, rün öğrencisidir, çünkü bir nesne yalnızca rünler aracılığı ile tam olarak isimlendirilebilir.

Teori ve Kavram

Rünler büyümüze biçimsel bir yapı sağlar. Bizim rünlerimiz genelde büyüyü şu şekilde oluşturur:

1. Nesneyi isimlendirme. Güç sahibi her rün, önce değiştirilecek nesneyi tüm kapsamıyla tanımlar -başka bir deyişle, baştaki nesneyi tam olarak isimlendirir.

2. Eşduyusal isini çağırma. Bunu yaparken, mevcut nesnenin durumunu değiştirmek için gerekli güç rünlerini yaparız, bu durumun ifade edileceği, Olasılık Dalgası'ndaki konumu tanımlayan varlık-durumu rünlerini inşa ederiz. Bu ikisi -güç ve konum-Eşduyusal İsmi oluşturur.

3-Nesnenin tekrar isimlendirilmesi. Eşduyusal isim nesneye uygulanınca nesnenin durumu değişir ve nesne tekrar isimlendirilmiş olur. Yeni isim, büyü hüküm sürdüğü sürece nesnenin yeni ismi olur. Güçlü Eşduyusal İsimler kalıcı olabilir. Fazla güçlü olmayanlar yalnızca birkaç dakika sürer.

Rethis Kuralları

Rün büyüsünün ilkeleri Dünyaların Koparılışı'ndan pek çok çağ önce de biliniyor olsa da, büyünün şekillendirilmesinde hâlâ anormallikler ve tutarsızlıklar yaşanıyordu. Büyüsel araştırma konusunda en büyük atılımlardan biri, bu anormalliklerin tanımlanması olmuştu.

Bununla beraber, Sürgün Yılı 1391'de, Vorteksli[30] Bilge Rethis rün büyüsünün pek çok temel yasasını yapılandırdı ve bunu yaparken zamanın başlangıcından bu yana deneyimlenen tuhaflıkları kapsamayı hedefledi. Çalışmaları başlangıçta şüphecilikle karşılansa da ve Sürgün Lordları'nın kararı ile onu idama götürse de, sonradan aynı üst kurul tarafından kabul edilmiş ve büyümüze ilişkin bilginin standart temelini oluşturmuştur.

TÜM DOĞADA DENGE. Rethis, var olabilmeleri için tüm varlıkların dengede olması gerektiği fikrinden yola çıktı. Bir nesnenin tam ismi dengelidir, çünkü Olasılık Dalgası'ndaki ahenkli varoluş durumunu tanımlar. Bu ilke rün büyücüleri arasında iyi biliniyor olsa da, Rethis bunu yürüttüğü mantığın temeline oturttu -ve sonuç olarak Birinci Rethis Yasası tanımlandı.

Bir Nesnenin İsmi Dengededir

DENGE FAKTÖRÜ. Büyüdeki en büyük sorunlardan biri, zaman zaman aykırı işleme eğilimi idi. Bir büyücünün rün yapısı pek çok benzer nesne üzerinde dilenen niyeti tam olarak yerine getirir, fakat sonra aniden, belirli bir sebep olmaksızın, önceden yeniden isimlendirilen nesnelerden bir farkı olmayan bir nesne üzerinde farklı şekilde işlerdi.

Rethis, bu etkinin, rünlere hakim olmayı ilk öğrenen ve sık sık rünleri dengesiz bir biçimde yapılandıran çıraklarda devamlı görünenlere benzediğini fark etti. Bu tür dengesiz Timler yine de işlev gösteriyor, ama sık sık tuhaf sonuçlara yol açıyordu.

Rethis, bu tür başarısız yapıların yine de işlev göstermesinin sebebinin, rün bunu sağlamadığında büyünün kendi dengesini araması olduğu sonucuna varmıştır. Bu, ikinci Rethis Yasası olarak bilinir.

Dengesiz Bir İsim
Kendisini Dengelemeye Çalışır

RÜN DENGESİZLİĞİ. İlk iki yasayı tanımlayan Rethis, bundan sonra doğrudan, zaman zaman büyüleri aykırı işleyen usta büyücüler sorununa yöneldi.

Çırakların büyülerinin, dengesizliği sebebiyle garip sonuçlara varmasının açık olması ve usta büyücülerin büyülerinin de (daha nadir olmakla beraber) benzer başarısızlıklar göstermesi sebebiyle, Rethis bunların bir şekilde ilişkili olmaları gerektiğini düşündü. Kendi kendine sordu, Usta bir büyücünün büyülerindeki dengesizliğin sebebi ne olabilir?

BÜYÜ VE DEĞİŞKENLİK ZERRESİ. Rethis bu sorunlar üzerinde çalışırken, bağlı olduğu Lyceum'a teslim edilen çapraşık bir çalışmaya rastladı. Bu çalışma, Labirent'te büyük ün sahibi bir kaçak olan, fakat Vorteks'te pek az bilinen Sendric Klausten tarafından yazılmıştı. Görünüşe göre, kaçağın Labirent'teki deneyimlerine dayanarak, İlk Kapı'dan nadir dönüşlerinden birinde yazılmıştı.

Nexus kaçakları, Labirent'ten, uzak taraftaki, efsanevi Nexus'a girmeye çalışıyorlardı. O ilk günlerde, bu çaba henüz çocukluk devresini yaşıyordu ve kaçaklar başarılı olmadan önce pek çok yüzyıl geçecekti.

Rünlerin denenmesi için Labirent'ten daha iyi bir alan bulunamazdı, çünkü Vorteks'te kullanılanlardan daha büyük bir karmaşıklık ve detay gerektiriyordu Klausten, Labirent'teki maceraları sırasında, bir rün yapılandırılırken verilebilecek detayın bir sının olduğunu keşfetti.

Rün büyüsü kullanıcısı için büyüde denge ve örülen olası lığın mutlak tanımı hayati önem taşır. Büyü örgüsü sonsuz derecede kesin değilse, detay üzerindeki etkisi büyücünün başta tasarladığından daha farklı olacaktır. Rün teorisinin tamamı rünün, mevcut nesnenin Eşduyusal İsmi olarak dengesini tanımlamak ile uğraşır.

Bildiğiniz gibi, rün yapıları başka rün yapıları içerir. Bu, görünüşte gittikçe daha az detay seviyeleri içeren sonsuz dizi, nesnelerin dengeli ve düzenli durumlarını başka bir duruma dönüştürmeye teşebbüs eder. Her detay seviyesi nesneyi daha yakından tanımlar, ta ki -teoride-nesne tam olarak tanımlanana ve sonuç olarak istikrarlı olana kadar.

Fakat Klausten, rünler daha detaylı hale geldikçe, rünün kendi varlığının nesnenin durumunu etkilediğini keşfetti. Rün öyle büyük bir detayla

yapılandırılabiliyordu ki, bu detay büyücünün etki etmeyi hedeflediği nesneyi etkiliyordu. Sonuç olarak nesnenin ismi hafifçe değişiyordu. Değişimden önceki nesne için dengelenmiş olan rün, tekrar dengelenmek zorunda kalıyordu. Sonuç olarak, diye açıkladı Klausten, istenen etkiyi yaratmak için, rünün ne ölçüde detaylandırılacağının bir sının vardır. Klausten buna, Belirsizlik Engeli adını verdi.

Belirsizlik Engeli, ötesine rünlerin nüfuz edemediği bir tanımlama seviyesidir. Rün detayındaki bu sınır, görünüşe göre eski Deneysel Sabit (6.547E27 ya da h) ile ilişkilidir -ama bunun sebebi bir gizem olarak kalmıştır.

Belirsizlik Engeli'nin ötesinde, rün yapıları kendilerinden beklenen sonuçları yaratmakta başarısız olmaktadırlar. Hiçbir tür yeniden dengelendirme çabası, böylesine kurnaz bir belirsizlik üzerinde etki yaratmamaktadır.

Rün yapılarının detaylandırılmasındaki bu alt seviye (ki hem Sartan, hem de Patryn büyülerinde geçerli olduğu kanıtlanmıştır) Rün Zerresi olarak adlandırılır. Bu, rünler hedeflenen büyüyü etkilemeden inşa edilebilecek en detaylı rün yapısıdır.

ÜÇÜNCÜ RETHIS YASASI. Rethis Klausten'in yazılarında, en detaylı büyünün bile neden zaman zaman başarısız olduğuna ilişkin anahtarı buldu. Rethis, tekrar isimlendirilen nesne Belirsizlik Engeli'nin ötesinde dengelenmişse, o zaman hiçbir rünün dengedeki nesneyi tekrar isimlendirecek yeterli detaya sahip Eşduyusal İsmi üretemeyeceği teorisini ortaya attı. O zaman kendi İkinci Yasa'sı geçerli olacak ve en usta büyücü için bile zaman zaman rastgele sonuçlar üretecekti.

Böylece Rethis üçüncü -ve en tartışmalı- yasasını oluşturdu:

Hiçbir Rün Sonsuz Denge Sahibi Değildir

Bir rün yapısı yeni bir duruma yaklaştığı zaman, Olasılık Dalgası Durağanlık Tepkisi olarak adlandırılan bir olgu üretir. Bu, temelde, doğanın tüm rün yapılarındaki, Belirsizlik Engeli aracılığı ile ortaya çıkmış olabilecek küçük dengesizlikleri düzeltme yöntemidir.

Üçüncü Rethis Yasası zaman zaman "hiçbir rün mükemmel değildir" biçiminde de söylenmiştir. Belirsizlik Engeli, rün yapılarını, en hassas temelde büyü ile uğraşırken en ilkel kusurluluğa mahkûm ediyor gibi görünmektedir.

Bu, felsefi açıdan oldukça rahatsız edici olsa da, sıradan kullanım için pek az değeri vardır, ikinci Rethis Yasası bize, dengesiz bir nesnenin bile kendi dengesini arayacağını söylediğinden, rün büyüsü kaderimiz üzerinde aynı büyük güç ile etkili olmaya devam etmektedir.

Yine de Retlus'e yetişen, felsefi dal olmuştur. Sürgün Lordları onu anarşik sapkınlık suçlaması ile başarılı bir şekilde mahkûm etmiş, bedel olarak yaşamını almıştır. Bugün, kendisi yaşamı süresince işitememiş olsa da, ona övgüler düzen şarkılar söylenmektedir.

Boyutsal Büyü ve Gelecekteki Gelişmeler

Mevcut rün yapılanınızın tümü iki boyutlu desenler temelinde yaratılmaktadır. Vorteksli Usta Şifredesencilerin yeni araştırmaları, istikrarlı rün yapılarının üç boyutlu hatlar boyunca da yapılandırılabileceğini öne sürmektedir. Bu tür rünler kabaca, kutular, küreler, çokyüzeyliler ve güç aktarımı ve etki tanımlanması için çeşitli bağlantı kanalları olarak düşünülebilir.

Bu tür yapılar rün yapısına ve gücüne bir devrim getirme olasılığına sahip olsa da, geleneksel yapılarımız gibi istikrarlı olacak kadar geliştirilmemiştir. Boyutsal yapılar, standart rünlerin tabi olduğu aynı Belirsizlik Engeli'ne tabi gibi görünmektedirler. Belki, zaman içinde, bu tür rünler toplumumuzun ve ülkümüzün bir parçası olacaktır.

SARTAN RÜN BÜYÜSÜ HAKKINDA BİR SÖZ

Zaman zaman, Sartanlar'ın rünlere karşı mistik ve gerici yaklaşımları ilginizi çekebilir. Bu rünler -tüm yan-dini ve aptalca gevezelikler çıkarıldıktan sonra-bizim kendi rün yapılarımıza benzer şekilde işlerler.

Fakat, büyüye Sartan yaklaşımı ile bizim yaklaşımımız arasında temel -ve tehlikeli-bir fark bulunmaktadır: bizim tüme varıma usavurumumuza

karşı, Sartanlar'in tümdengelimci usavurumu.

Patryn rün büyüsünde biz, bireysel nesnenin esasını ararız ve bundan çevremizdeki evren hakkında daha genel ilkeler çıkarır ve kullanırız. Sonuç olarak, biz bireysel nesnenin dengesini değiştirir, sonra bu yeniden dengelemenin, nesneyi başta destekleyen genel ilkeleri etkilemesine izin veririz.

Diğer yandan Sartanlar, belirli sonuçlara varabilmek için genel varoluş ilkelerini değiştirmeye çalışırlar. Bu tehlikeli düşünce biçimi, belirli bir günde daha iyi bir yemek yiyebilmek için, evrensel genetik yasalan değiştirmeye benzer.

Bizim büyümüz belirli bir vakadan dışa doğru, daha genele doğru işler (tümevarım). Ama Sartan büyüsü genel varoluş ilkelerinden içeri doğru, belirli bir çözüme doğru işler (tümdengelim). Her iki yaklaşım da oldukça güçlüdür. Admigon Savaşı -Beybon'un Tutsaklığı ve Zamanın Koparılışı'ndan önceki son büyük savaş- Sartanlar ile bizlerin arasında geçmiş ve acı sonuçlar vermişti. Bizi çevreleyen ve Koparılış zamanında halkımızı tutsak eden Labirent, Sartanlar'ın gücünün ve bu gücün acımasızca, sorumsuzca nasıl kullanılabileceğinin en önde gelen örneğidir. Şimdi tüm yaratım, herşeye denge ve ahenk getirecek bir dunun aramaktadır.

Yeni Denge'nin -ve bizim hükümranlığımızın- zamanı gelmiştir.

[←]

1.Ölü hayvanların kemiklerinden elde edilen kalsiyum ile bazı organik elementlerin işlenmesi sonucunda ortaya çıkan, şekillendirilebilir bir macun.

[←]

2.Equilan'daki elf toplumu zamanı şöyle düzenlemiştir: yüz dakika bir saat, yirmi bir saat bir devir. Elli devir bir mevsim ve beş mevsim bir yıl eder. Zaman ölçümü, yerel hava durumuna göre, her yerde değişir. Gece ve gündüzün bulunduğu Arianus gezegeninin aksine, Pryan'da güneş asla batmaz.

[←]

3.Deniztavuğu ailesinden kanatlı bir kuş Uzun mesafeli iletişim için kullanılır. Uygun bir şekilde eğitilen bir kusursuz, iki nokta arasında yolunu şaşırmadan uçabilir.

[←]

4.Equilan'da alışveriş aracı Yalnızca dünyanın tam dibinde bulunduklarından son derece nadir olan taşların kâğıt karşılığı.

[←]

5.Mıknatıs Lenthan in atalarından biri olan Quindiniar mıknatısı keşfeden ve mıknatısın özelliklerini fark eden ilk kişi idi. Bu kesit sayesinde -ilk defa-uzaklara seyahat mümkün oldu. Ornitin keşfinden önce yönlerin tayin edilmesi için bu yöntem yoktu, bu yüzden evinden uzaklaşan biri kolaylıkla ormanda kaybolabilirdi. Anamıknatısın yen dikkatle korunan bu aile sırrıdır.

[←]

6.Elf ölülerini gömerken kullandıkları derinlik.

[←]

7.Karanlıkvakti, gecenin inmesi gibi. gerçek anlamda karanlık değildir Devrin, perdelerin çekilip, normal insanların uykuya daldığı zamanına denk düşer. Aynı zamanda, kentin daha alçak, 'daha karanlık' düzeylerinin hayat kazandığı zamandır, dolayısıyla daha kötücül bu anlam da kazanmıştır.

[←]

8.Pryanda mevsimler ekinlerin devrine göre isimlendirilirler. Yenidendoğuş. Ekim, Tazeyaşam. Hasat. Nadas ürün rotasyonu insanlara özgü bir kavramdır. Doğal büyü konusundaki becerileri ile insanini, mekanik büyü konusundaki yetenekleri ile elflerden daha iyi çiftçilerdir.

[←]

9.Çiçekleri hiç dökülmeyen bir bitki. Çiçeklerin taçyaprakları mevsim devrine uygun olarak teker teker kıvrılır. Tüm ırklar çiçeği günün saatlerini belirlemek için kullanır, fakat her ırk çiçeğe farklı bir

isim vermiştir. İnsanlar bitkinin kendisini kullanır, fakat elfler bu hareketi taklit eden büyülü mekanik aletler geliştirmişlerdir.

[←]

10.Orijinal olarak yoyo isimli bir çocuk oyuncağı olan raztar, elfler tarafından bir silah haline getirilmiştir Avuç boyunda silindir bir kutunun içinde, büyülü bir iğe bağlı yedi kesici ağız vardır. Uzun bir asma sicimi iğin çevresine sarılır ve ucu orta parmağa bağlanır. Bileğin hızlı bir hareketi ile alet hızla fırlatılınca, keskin ağızlar büyüyle açılır. Başka bir hareket ile silah geri çekilir, ağızlar kapanır ve avuçta yakalanır Bu işte beceri kazananlar, silahı üç metreye kadar fırlatabilir ve rakıbi daha ne olduğunu anlamadan ciddi yaralar verebilirler.

[←]

11.Devasa ağaçların en tepelerinde büyünen yosun yatakları.

[←]

12.Elf ordusu üç bölümden oluşmaktadır. Kraliçenin Muhafızları. Gölgemuhafızlar ve Kent Muhafızları. Gölgemuhafızlar kentin alçak bölgelerine gözkulak olurlar ve yosun yataklarının altında yaşayan muhtelif canavarlarla başedebilecekleri varsayılır.

[←]

13.Eskiden, Labirent'te, bir kişinin yaşı. kaçmaya çalışırken kaç kapı geçtiğine bakılarak hesaplanırdı Bu sistem daha sonra Nexus Lordu tarafından, Patryn nüfusu hakkında kayıt tutulmasını sağlamak amacıyla standartlaştırıldı. Labirent'ten çıkan bu kişi detaylı olarak sorgulanmakta, verdiği detaylara göre Lord tarafından bir yaş belirlenmekte ve kişiye tahsis edilmektedir.

[←]

14.Kabuklu, dev bir örümcek olan bağböceğin sekiz bacağı vardır Bunlardan altısı ağaçlara ve ağlara tırmanmaları içindir. Ön iki bacak, pençeli birer "el" ile biter ve kavrama - kaldırma için kullanılırlar Yük genelde bacak eklemlerinin arasına, böceğin sırtına yerleştirilir.

[←]

15.Buz Pryan'ın bilinen bölgelerinde doğal olarak oluşan bir madde değildir. İnsanların havadurumu konusundaki deneylerinde kazayla bulunduktan sonra yaygınlaşmıştır Buz, elf düzlüklerinde talep gören nadir insan ürünlerinden biridir.

[←]

16.Peytin, Gökyüzünün Ecesi. Elflerin inançlarına göre Peytin, ölümlü çocukları için bir dünya yaratmıştır. En büyük ikiz oğulları Örn ile Obi bu dünyaya hükmetmektedir. Genç kardeşleri San kıskanır ve açgözlü, savaşçı insanları toplayarak kardeşlerine savaş açar. Bu savaş eski dünyayı koparır. San aşağıya, sürgüne gönderilir. İnsanlar eski dünyadan atılıp bu dünyaya gönderilirler. Peytin elf olarak bilinen ırkı yaratır ve dünyanın eski saflığına kavuşmasını sağlamak için yollar.

[←]

17."Patron" anlamına gelen elfçe sözcük.

[←]

18.Soorn şekeri elfler arasında birilerinin gerçek yerine masal anlatmakta olduğunu ifade eden bir deyimdir. Soorn şekeri insanlar tarafından yapılan ve tatlıya bayılan elfler arasında çok tutulan bir şekerdir. Şekerin tadı çok güzeldir, ama çok fazla yenilirse elflerin sindirim sistemi üzerinde ciddi sonuçlara yol açabilir.

[←]

19.Onbeş güne eşit insan zaman ölçüsü.

[←]

20.Çıra - reçine ile kaplanmış uygun rün okunduğu zaman kolaylıkla yanan bir parça odun.

[←]

21.Nefesi ve bakışları ölümcül olan efsanevi kertenkele (ÇN)

[←]

22.Sartanların ve Patrynler'in, "düşük" ırkları ifade etmek için kullandıkları ifade. İnsanlar, elfler ve cüceler için kullanılır.

[←]

23.Quindiniar'lar tarafından geliştirilen bir yön bulma aygıtı. Uzun bir ornit parçası büyülü bir cam kürenin içinde asılı bırakılır Ornit her zaman belli bir yönü gösterdiğinden (elf astrologları bunun manyetik kutup olduğuna inanırlar), bu yön kuzeyyönü olarak isimlendirilir Diğer yönler, bu referansa göre belirlenir.

[←]

24.Son derece büyük, sincaba benzer bir hayvan Düzlüklerde dört ayak üzerinde hızla sıçrar, ön ve arka ayaklarının arasında gerili, kanat benzeri derisini kullanarak ağaçtan ağaca kayar.

[←]

25.Yön bulmaya yarayacak herhangi bir yöntem olmadan keşif yapmak son derece tehlikelidir, çünkü bir mekânı terk eden kişinin geriye dönebilmesi ihtimali son derece düşüktür.

[←]

26.Labirent, orada hapis kalanlara büyük zarar verir. Karşılaştıkları zorluklar sonucunda çıldıranlara, çılgınlığın nasıl ortaya çıktığına bakılarak "kapıkıranlar" denir. Kurbanlar, Son Kapı'ya ulaştıklarını

düşünerek ıssızlık içinde körcesine koşarlar.

[←]

27.Elf toplumu anaerkil bir toplumdur. Elf yasalarına göre arazi, konut ve ev eşyaları anneden en büyük kıza geçer. Firmalar ise elf erkeklerinin elinde kalır Bu yüzden ev Calandra'ya aitti. Tüm Quindiniar ailesi -babası Lenthan dahil- Calandra'nın müsamahası ile orada yaşamaktaydı Bununla beraber elfler büyüklerine büyük saygı duyarlar, bu yüzden Calandra nezaketen evin "babasının" olduğunu söyleyebilirdi.

[←]

28.Elfçe "anlamıyorum"

[←]

29.Teodolit Yatay ve dikey açılan ölçmeye yarıyan bir yer ölçüm aleti (ÇN).

[←]

30.Beşinci Âlem -yapısı hakkında bilgisi olmayanlar tarafından daha çok Limbo ya da kısaca Nexus olarak tanımı-üç eşmerkezli alana bölünmüşün En dıştaki alana Nexus adı verilir ve tüm âlemlere açılan Ölüm Kapıları binada birleşir. Dört Ölüm Kapısı Elementel Alemleri'ne açılır. Beşinci Kapı ise Labirent'e Labirent'in ötesinde Vorteks bulunur. Sartanlar başta Patrynleri binaya kapatmışlardır. Üç binyıl sonra Patrynler, Labirent aracılığı ile Vorteks'ten* kaçmışlar, Nexus ile tüm Ölüm Kapıları üzerinde kontrol sahibi olmuşlardır.

(* ingilizce'de girdap anlamına gelir)